Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	[Theodor Andersen].
Titel | Title:	Ledvogterens Hustru : Roman
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København : R. Andersen, 1898
Fysiske størrelse | Physical extent:	635 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

57. - 81.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021372731

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Th. Andersen.

LEDVOGTERENS HUSTRU.

ROMAN.

FORTSÆTTELSE AF »ASKEPOT«.

KØBENHAVN.
5-ØRES FOLKEBIBLIOTHEKS FORLAG.
(R. ANDERSEN.)
1898.

Rasmussen & Olsen. Kbh.

I.

I Kælderen og paa 1. Sal.

Jomfruerne i Fru Kaspersens Systue i Store Regnegade var i Færd med at rydde op paa deres Pladser. Klokken var syv og deres Dagværk var til Ende.

I den gammeldags, voksdugsbetrukne Sofa sad Fru Kaspersens haabefulde Søn, Peter Kaspersen, og dampede paa en Cigar.

»Hvor er det, De boer, Frøken Olsen?« hviskede han til en ung Pige, der skulde lære Kaabesyning hos hans Moder.

»I Gormsgade,« svarede den unge Pige sagte og lidt undselig.

Men Fru Kaspersen, der stod ved Bordet midt paa Gulvet og lavede et Regnestykke med en Blyant paa et Mønster til

et Ærme havde hørt Samtalen »Bryd Dig bare ikke om, hvor Frøken Olsen boer!« sagde hun. »Du skal ikke følge hende hjem.«

»Har jeg sagt det?« spurgte Peter lidt stødt.

»Nej — men jeg véd, hvad Du er for en Rad!«

»Det er en mærkværdig Lyst, Du altid har til at blamere mig.«

»Jeg advarer kun de unge Piger for Dig, det er min Pligt, og dermed Basta!«

»Det er sandt,« spurgte han lidt efter, »hvad er det for Folk, der er kommen til at bo hernede i Kælderen?«

»Marskandiserens? Det er en Enke og hendes Datter, vistnok meget pæne Folk; man hører jo ellers ikke noget til dem.«

»Hører ikke noget til dem?« gentog Peter, efter at have sendt en kraftig Røgsøjle op imod Loftet. »Jo, det er netop det, man gør! Datteren spiller paa Fortepiano, og det lyder slet ikke saa tosset. Hvis hun kan spille fra Bladet, kan hun gaa nogle Sange igennem med mig, saa behøver jeg ikke at

rende ud til Jørgensen, og saa kan hun lige saa godt tjene de Penge.«

Der blev banket paa Døren.

»Kom ind!«

»Naa — det er Magnus!« sagde Fru Kaspersen, da hun saa' det unge Menneske træde ind. »God Aften, Magnus!«

»God Aften!«

»God Aften, Nus!« udbrød Peter. »Sæt Dig ned.«

»Jeg skal straks gaa igen.«

»Gu skal Du ej! Du bilder Dig maaske ind, at Du skal følge Damer hjem? — Nej, der er vinket a', Moppe! — Naar jeg ikke maa, saa maa Du Fanden pibe mig heller ikke!«

»Kan Du ikke vænne Dig af med at bande saa afskyeligt, Peter!« skændte Moderen.

»Kalder Du det at bande? Jeg synes Katten sparke mig, at det nærmest er noget Vrøvl.«

»Jeg synes nok,« vedblev Moderen, »at naar Du vil være Skuespiller, skulde Du øve Dig paa at føre en mere dannet Tale.«

»Jeg er jo ikke bleven Skuespiller endnu!« svarede Sønnen, »og saa maa Du huske paa, at jeg nylig har været Sømand. — Du er nok bleven forkølet, Nus, Du har saadan vaade Øjne. Hver Gang jeg ser hen paa Dig, kommer jeg til at tænke paa en Mops, der har faaet en paa Snuden.«

Syjomfruerne, der nu var bleven færdig med Oprømningen og havde faaet Overtøjet paa, søgte at undertrykke deres Latter.

»God Nat, Frue!«

»God Nat, god Nat!«

»Og kom godt hjem!« tilføjede den unge Hr. Kaspersen.

Fru Kaspersen gik ind i en tilstødende Stue.

»Du bliver ved at være en ondskabsfuld Dreng,« sagde Magnus, idet han rejste sig og gik.

»Efter dem, Nus!« raabte Peter. »Mutters yngste Lam boer i Gormsgade!«

Men Magnus gik ikke efter Syjomfruerne. Han gik op til sin Moder, der boede paa anden Sal. Han var bleven bedrøvet, og

og det blev han altid, naar nogen hentydede til hans grimme Ansigt.

Huset i Regnegade tilhørte Fru Kaspersen, og Familien Skov — Manden var Bødker — havde i en halv Snes Aar boet hos hende. Fru Kaspersens Søn Peter og Skovs Søn Magnus, der omtrent var lige gamle, havde derfor været Legekammerater.

Men mens Peter var en sjælden smuk og livlig Dreng, kaad og fuld af Spilopper, var Magnus saa grim som Arvesynden faar Skyld for at være, og han blev ikke kønnere som ungt Menneske. Paa Overlæben lige under Næsen havde han et Hareskaar, saa han altid saa' ud som om han viste Tænder og fik derved, som Barndomsvennen nylig lige saa træffende som ondskabsfuldt bemærkede, en vis Lighed med en Mops. Næsen var en lille Tud, hvorpaa ingen Briller kunde ride, hvad der heldigvis heller ikke var nødvendigt, da Magnus baade havde kønne og stærke, men lidt sørgmodige Øjne, — det eneste kønne i hele Ansigtet. Panden var lav og Haaret stridt. Da Mag-

nus var bleven konfirmeret, kom han i Smedelære og var nu Smedesvend.

Peter havde ikke Lyst til at være Haandværker. Efter sin Konfirmation fik han Lov til at gaa over et Aar og tænke paa, hvad han vilde være, men han kunde aldrig bestemme sig til noget. Hans Moder forsøgte med ham baade paa et Kontor og i en Cigarhandel, men han blev ingen af Stederne. Der var kun to Ting, han havde Lyst til: Sømand eller Skuespiller, og da han foreløbig ikke kunde komme til Teatret, kom han til Søs. Den Gang var han over 16 Aar.

Det blev en drøj Tid for Moderen, da hendes Vildbasse var borte. Og hver Gang han kom hjem, blev der stor Glæde i det gamle Hus i Regnegade.

Efter hver lange Rejse fik han altid Lov til at blive hjemme i nogen Tid, og saa haabede Moderen stadig, at han skulde bestemme sig til et eller andet, saa hun kunde beholde ham paa Landjorden. Men Peter bestemte sig aldrig til noget nyttigt; han gik bare og gjorde sin Moder Knuder, soldede for hendes Regning og satte sine lange

Søstøvler paa Laanekontoret, naar han ikke kunde faa Penge paa anden Maade. Saa maatte han igen ud paa de vilde Vover. Moderen trøstede sig med, at naar Ungdommen havde raset ud, maatte Besindigheden vel komme med Alderen. Det var hendes egen Skyld, at han viste saa liden Ærbødighed imod hende, det vidste hun godt; hun havde foreælet og forvænt ham, fordi han var hendes yngste Dreng.

Da Peter saa kom hjem fra den sidste lange Rejse, nitten Aar gammel, smukkere og frejdigere end nogensinde før, tænkte Fru Kaspersen, at nu kunde det maaske være paa Tide at prøve, om han ikke kunde komme til Teatret.

Den Vinter, der nu kom, blev en munter Tid for Peter og dyr for hans Moder. Stortrøje, Olieklæder og Søstøvler maatte pakkes ned i Kufferten, for muligvis en Gang at blive brugt paa Scenen i »Strandbyfolk« eller »Slægtningene«. Peter maatte udstyres efter nyeste Mode; han maatte læse hos en gammel Skuespiller, synge hos en bekendt Sanglærer, danse hos selve Balletmesteren.

»Hør, Mutter!« sagde Peter, da baade Syjomfruerne og Magnus var gaaet, »tag og stik ned i Kælderen og spørg Pigebarnet, om hun kan lære mig de Melodier, jeg skal synge for min dramatiske Lærer.«

»Ja — det behøver vel ikke at være lige straks!«

»Du har maaske travlt?« spurgte han i en overlegen Tone. »Jeg kunde naturligvis godt selv gaa derned, men jeg synes, det var bedst Du gik. Du er Værtinde i Huset, Du kunde bedre forklare hende hvad Meningen er, sige hende et Par kønne Ord om mig — det kan jeg ikke saa godt selv —, og blive enig med hende om Prisen. Det kan jo være, det morer hende, saa at hun slet ikke vil have noget for det.«

»Naa — ja — saa skal jeg gaa derned om et Øjeblik.«

»Tak skal Du ha'e!«

Fru Kaspersen tog et fint Forklæde paa, glattede sit Haar og gik ned i Kælderen.

Baade Madam Nielsen og Clara var hjemme.

»Jeg kommer fra min Søn — for at fri

til Deres Datter, havde jeg nær sagt; men saa galt er det dog ikke.«

Clara lo.

»Værs'god, kom indenfor,« sagde Madam Nielsen.

»Mange Tak!« Fru Kaspersen gik fra Butiken ind i Dagligstuen og tog Plads ved Bordet. »Jeg véd ikke, om De har set min Søn?«

Jo, baade Clara og hendes Moder havde nok lagt Mærke til det unge Menneske.

»Han gaar og læser til Skuespiller,« forklarede Fru Kaspersen. »Han læser den ene store Rolle efter den anden. I nogle Stykker er der jo Sange, og dem skal han lære ude i Byen — han plejer at gaa ud hos en Musiker, der hedder Jørgensen; men nu har han hørt, at Frøkenen spiller saa godt paa Fortepiano, og saa fandt han paa, at jeg skulde gaa ned og spørge, om De ikke kunde have Lyst til at lære ham de Sange, han skal lære — for gode Ord og Betaling naturligvis.«

Clara betænkte sig et Øjeblik. »Jo,«

sagde hun langsomt, »det kan jeg vel nok. — Skulde det være her nede?«

»Ja — hvis De ikke har noget imod det,« svarede Fru Kaspersen. »Vi har jo intet Fortepiano oppe hos os — vil De sige mig, hvad vi skulde med det? Jeg spiller ikke, og Drengen har aldrig vist Tilbøjelighed for Musik; nu vilde han vel nok ønske, han havde lært at spille, men man er jo aldrig saa forudseende som bagklog.«

Og saa kom Peter Kaspersens hele Historie. Der gik over en Time, inden Fru Kaspersen atter kom op til sin Søn.

»Det var en lang Kaffesladder,« bemærkede Peter i en gnaven Tone. »Hvad blev det saa til?«

»Jo — der er ikke noget i Vejen.«

»Det var brillant! Saa kan Du give mig to Kroner til Noder.«

»To Kroner!« gentog Fru Kaspersen i en ærgerlig Tone. »Skal Du nu igen have to Kroner?«

»Maa jeg spørge Dig, hvad Du vil have, hun skal spille efter?«

»Nej — men det er hvert Øjeblik, Du

skal have to Kroner, saa til det og saa til det.«

»Giv mig da ti Kroner paa en Gang, saa er jeg fri for hvert Øjeblik at bede Dig om to, men lad være at gøre mig ked af det. Du har paataget Dig at bekoste min Uddannelse, selv har jeg jo ingen Penge, og hvis Du ikke vilde det, skulde Du have ladet mig sejle min egen Sø, som jeg var begyndt.«

Fru Kaspersen pillede to Kroner op af sin Portemonnæ og skød dem lidt arrigt hen til ham. »Der har Du dem, saa skal Du vel ikke have flere i Aften?«

»Det tænker jeg ikke.« Da han havde faaet Pengene, trak han sin Overfrakke paa.

»Skal Du nu ud?« spurgte Moderen.

»Ja — jeg skal jo ud at købe Noder.«

Da han kom ned paa Gaden, stod Clara lige nedenfor Butiksdøren og saa' ud paa Gaden. Han standsede og hilste. Hun nikkede og aabnede Døren.

»Moder siger, De har været saa venlig at love at spille nogle Melodier igennem

for mig. Jeg skal nu hen og købe Noderne.«

»Hvad er det for Sange?« spurgte hun.

»Sangene af »Kusine Lotte«.

»De er jo bekendte.«

»Ja. Jeg gaar bare hen i Gothersgade. Maa jeg komme ned til Dem med Noderne, naar jeg kommer tilbage?«

»Ja — værs'god.«

Clara stod lidt paa Kældertrappen og saa' efter ham til han var drejet om Hjørnet.

Idet hun vilde gaa ned og lukke Døren, kom Magnus langsomt ned ad Trappen, der førte op til Huset. Han hilste paa Clara.

»God Aften,« svarede hun. »Vil De lidt ned til os?«

»Er der ingen der nede?« spurgte han.

Hun lo. »Nej — det véd De jo godt; der kommer ikke andre til os end dem, der vil sælge eller købe gammelt Tøj.«

Saa traadte han ned i Butiken og derfra ind i Dagligstuen, fulgt af Clara.

»Det er Skov!« raabte Clara til sin Moder, der var ude i Køkkenet.

Moderen viste sig lidt efter i Sovekam-

merdøren og nikkede: »God Aften, Skov!« Derpaa forsvandt hun straks igen med den vaade Kop og det Viskestykke, hun havde i Hænderne.

Da Magnus har faaet Plads i det Sofahjørne, hvori han plejede at sidde, tog han sit Aftenblad op af Lommen og begyndte at læse.

Magnus var den første af Husets Beboere, Madam Nielsen og Clara havde gjort Bekendtskab med, da de fra Hotellet paa Strandvejen flyttede ned i Kælderen i Store Regnegade. Han fik straks Lejlighed til at vise Madam Nielsen en Tjeneste, og da han senere ved enhver Lejlighed viste sig tjenstvillig og opmærksom, blev han snart en stadig Gæst i Marskandiserkælderen.

I Begyndelsen vilde den unge Svend gærne fortælle Clara, hvad der stod i Avisen eller læse et Stykke for hende; men saa var han lige ved at gøre hende fortvivlet. Baade Clara og hendes Moder fandt, at Smeden var et grundskikkeligt Menneske, og Clara havde heller ikke noget imod, at han sad i Sofaen og saa' paa hende, naar bare han

vilde lade være at sige meget og helt lade være at læse højt. Paa Grund af Hareskaaret i Overlæben talte han nemlig saa tykt og utydeligt, at hun ikke kunde forstaa det halve af hvad han sagde. Naar han derfor begyndte at fortælle hende noget af det, der stod i Bladet, eller læse det op for hende, maatte hun hurtigt afbryde ham: »Det har jeg læst — jeg har læst hele Bladet fra først til sidst!« Da han fik den Besked nogle Gange, forstod han snart Meningen, og saa gjorde han ikke mere Forsøg paa at læse højt for hende. Det gjorde ham naturligvis lidt ondt; men i sit stille Sind maatte han give hende Ret i det, hun ikke vilde sige rent ud: han havde virkelig et meget kedeligt Organ.

Ellers var hun og hendes Moder jo meget venlige imod ham. Og saa var han da saa lykkelig, naar han fik Lov at sidde og betragte hende, mens hun vimsede om i Stuen, ud og ind i Butiken, eller sad lige over for ham paa den anden Side af Bordet og syede.

I de sidste Aftener havde hun siddet og

syet Maskeradedragter, Skørter og Kjoleliv i de mest straalende Farver, og Bordet foran hende var fyldt med kulørte Baand, Guld- og Sølvsnore og glimrende Pailletter.

»Naar vi nu faar vores Maskeradestads hængt op,« sagde hun en Aften til ham, »saa skal De se, saa bliver Kælderen forvandlet til en lys, straalende Alladdinshule, og alt det gamle Kram bliver skjult af glimrende Flitter.«

Smeden saa' forundret paa den unge Pige. Hvor hun var dygtig — og hvor hun var flittig!

Madam Nielsen, der sad for Enden af Bordet og betragtede det Blad med kolorerede Maskeradedragter, som Clara syede efter, løftede nu ogsaa Hovedet og saa' hen paa Datteren. Det røde Teaterschirting, Clara syede paa, kastede et svagt, rødligt Skær over hendes Ansigt. Moderen sukkede. Da Clara i Sommer færdedes ude i Hotelhaven og ude paa Strandvejen, var hun bleven solbrændt, rødkindet og fyldig. Nu havde Kælderluften allerede faaet Kindens

Roser til at blegne, og der var kommet et træt Udtryk i hendes Ansigt.

»Du gaar vist for lidt ud, Clara,« sagde Moderen.

Clara lo. »Hvor falder Du pludselig paa det?«

»Jo — jeg synes ikke Du ser saa rask ud som før.«

Clara lo igen, lidt mere bittert end før. »Det kan man virkelig heller ikke forlange. Men tror Du jeg har Lyst til at trave omkring alene?«

Den unge Smed bevægede Munden, men han sagde ikke noget. Han vilde saa inderlig gærne følge med hende om Morgenen, selv om han hver Dag skulde spilde en kvart Dag; men han var bange for, at hun ikke vilde følges med ham gennem Gaderne; han var jo saa grim, at Folk tidt vendte sig om og saa' efter ham.

Butiksklokken ringede.

»Nu skal jeg,« sagde Madam Nielsen, idet hun rejste sig for at gaa ud i Butiken. Men da hun saa', hvem det var, der kom,

blev hun staaende i Døren. »God Aften! Vær saa god!«

Med et sirligt Buk og med en Papirsrulle i Haanden traadte den unge Peter Kaspersen ind i Stuen. Han blev lidt ubehagelig berørt ved at se sin fordums Legekammerat sidde og trone i Sofahjørnet, mens Magnus paa sin Side blev til Mode, som om han havde faaet et Slag i Ansigtet, ved uventet at se den kaade, indbildske Nar træde ind i Stuen. Han fik en Anelse om, at nu var Freden forbi her nede.

»De to Herrer kender jo hinanden?« sagde Clara.

»Jo, vi har kendt hinanden fra vi knap kunde gaa, havde jeg nær sagt,« svarede Peter, uden at værdige Vennen andet end et flygtigt Blik. Han løste sin Papirsrulle op. »Her skal De se, Frøken, her er Musiken. Men nu kommer jeg da ikke til Ulejlighed? Har De virkelig Tid til at spille med mig?«

»Jo, saamænd har jeg saa,« svarede Clara, idet hun straks gik hen og tændte Lysene paa Klaveret.

»Det er tværtimod en Adspredelse for

Clara,« sagde Madam Nielsen. »Hun spiller ellers altfor lidt; hun har ingen Lyst til det.«

Clara begyndte at spille den første Sang af »Kusine Lotte«. »Det er en bekendt Melodi,« sagde hun.

»Den første Sang synger jeg ikke,« sagde Peter, »det er Lotte. Jeg har denne her . . .« og saa sang han: »Jeg hjem fra Studiegaarden kom«. Den Melodi kan jeg ikke rigtig.«

Clara spillede og Peter sang.

Da de kom til en Vekselsang mellem Fritz og Lotte, bad han hende, om hun vilde synge Lottes Parti.

Claro lo og sang med.

Saa kom de til en Sang, hvor Sekretæren skulde synge med.

»Det er kedeligt, at Du ikke kan synge, Mops,« sagde Peter til Magnus, »ellers kunde Du synge Abels Parti.«

»Ja — men jeg kan nu engang ikke synge,« svarede Magnus mut.

»Kan De slet ikke synge?« spurgte Clara.

»Nej — jeg synger lige saa daarligt som jeg læser højt,« svarede han med en vis Bitterhed.

»Saa synger jeg det hele selv.«

Og saa sang han, saa det rungede i den lille Kælder.

Da han havde sunget alle sine Sange, sagde han: »Det er kun den første Sang, jeg ikke er rigtig stiv i; men hvis jeg maa komme her ned i Morgen Aften og løbe den igennem en Gang til, saa skal jeg ikke ulejlige Dem mere, før jeg skal lære en ny Rolle med Sange i.«

»Kom naar De har Lyst,« svarede Clara og rakte ham Noderne. »Jeg er altid hjemme.«

»Ja, min Datter er altid hjemme,« gentog Madam Nielsen, »og det er forkert, det har jeg lige siddet og talt med hende om. Hun har været vant til at færdes meget ude i den fri Luft, og nu gaar hun ingen Steder.«

»Jeg har jo sagt Dig, Moder, at det keder mig at gaa alene, saa bliver jeg heller

hjemme. Desuden er disse Efteraarsmorgener virkelig slet ikke saa dejlige.«

»Jeg maa holde med Deres Moder, Frøken,« bemærkede Peter Kaspersen, »De burde virkelig gaa Morgenture, naar Vejret er nogenlunde. Jeg vil ikke gøre mig bedre, end jeg er, jeg har ogsaa været noget forsømmelig i den Retning; men nu har jeg besluttet at gaa Morgenture — allerede fra i Morgen. Min Moder har maaske fortalt Dem, at jeg hidtil har faret til Søs? Dèr ude faar man frisk Luft nok, kan De tro — somme Tider vel meget. Naar man saa kommer hjem paa Landjorden, kan man nok i nogen Tid holde sig inde i Kahytten; men ikke i Længden. Man behøver jo ikke at gaa saa langt; den ene Morgen kan man jo gaa ud og drikke Kaffe paa Sommerlyst, den næste i Vibenshus og saa fremdeles. Som sagt, jeg begynder i Morgen.«

»Saa vilde jeg ønske, De vilde komme ned og tage Clara med,« sagde Madam Nielsen.

»Ja, med den største Fornøjelse! Maa jeg Frøken?«

Clara smilte uden at se op fra sit Arbejde. »Siden Moder saa gærne vil have, at jeg skal gaa ud, saa kan De jo høre herned i Morgen, naar De gaar. Solen staar jo ikke op før Klokken otte, før gaar De vel ikke ud — og saa skal jeg se, om jeg kan være færdig.«

»I Morgen Klokken otte kigger jeg ned gennem Deres Rude!«

Aa, hvor Magnus i dette Øjeblik misundte sin Barndomsven hans smukke Ansigt, hans Veltalenhed og Frejdighed!

»Gaar Du med hen og drikker en Toddy, Mops?« spurgte Peter Kaspersen den unge Smed.

»Nej, jeg gør ikke!« svarede Smeden mut.

Clara lo. »Hvad er det, De kalder Skov for?«

»Mops! — Aa, De véd nok, Frøken, kært Barn har mange Navne, og saa har vi lavet hans Fornavn Magnus til bare Kælenavne: Nus, Nusseben og Snus, men jeg tror nok, at de fleste i Skolen enten kaldte ham for Snus eller Mops.«

»Og det er Dig, jeg kan takke for alle mine Øgenavne.«

»Et Øg har Øgenavne,« svarede Peter Kaspersen og lo. »Men jeg vil nok spørge Damerne, om man kan kalde Nusseben et Øgenavn eller om man ikke ved Ordet Mops kommer til at tænke paa en lille forkælet Skødehund?«

Madam Nielsen lo. »Jeg synes ikke, det er saa slemt; men Skov kan maaske alligevel ikke lide at blive kaldt for Nusseben. — Men det var den Toddy, De vilde have. Herrerne kan godt drikke en Toddy her nede; jeg skal bare lige over Gaden efter lidt Rom.«

»Nej, saamænd skal De ej, Frue, det kan vi godt selv besørge, hvis vi maa.« Han kastede en Krone paa Bordet. »Snus, stik over hos Urtekræmmeren og hent en halv Flaske Kognak og et halvt Pund Hvidtsukker.«

Magnus kastede et 2-Kronestykke paa Bordet. »Stik Du selv derover. Du er nærmere Døren end jeg!«

Peter Kaspersen saa' forundret paa Sme-

den og lo. »Spiller Du flot! Naa — som Du vil — jeg generer mig ikke for at gaa over Gaden med en Halvflaske.« Han strøg leende de tre Kroner til sig. »Det slaar lige til, sa'e Lars Mathisen.«

Peter var godt kendt ovre hos Urtekræmmeren; der købte han en Mængde Cigarer paa sin Moders Regning. Saa var det bedst, at Kognak og Sukker ogsaa blev skrevet paa hans Moders Regning.

»Og Cigarer?« spurgte Urtekræmmeren.

»Ja,« svarede Peter Kaspersen i en langsom og overlegen Tone, »Mutter siger, at jeg ryger for mange og for dyre Cigarer; men jeg kan jo prøve fem til fem og tredive — mellemstærke; de kan vel ryges for en Gangs Skyld.«

»Saa gærne!«

Saa skred Peter Kaspersen over Gaden med sine Varer.

»Maa vi ryge?« spurgte han, da han atter kom ned i Kælderen.

»Ja — lige saa meget som De vil.«

»Vil Du have en Cigar, Nus?« spurgte

han Barndomsvennen. »Du skal ikke genere Dig, det er Dig selv, der har betalt dem.«

»Jeg vil ikke ryge.«

Madam Nielsen bragte kogt Vand i en Kande og satte tre Glas paa Bordet.

»Gør De os ikke Selskab, Frue?« spurgte Peter Kaspersen.

»Nej — jeg drikker aldrig Toddy. Og saa maa De ikke kalde mig for Frue. Den Gang, jeg boede ude paa Strandvejen, var jeg Frue, nu vil jeg helst kaldes Madam.«

»Jeg holder ikke af at gøre Forskæl.« Han sad et Øjeblik tavs og betragtede Claras Sytøj. »Det var noget for Dig, Mops, at komme paa Maskerade — dersom Du kunde danse. Tænk, med Maske paa kunde Du faa de kønneste Damer til at danse med Dig.«

»Ja — men jeg danser nu en Gang ikke — hverken med eller uden Maske.«

»Holder De ikke af at danse?« spurgte Clara.

»Jeg fik aldrig lært det,« svarede Magnus kort.

»Nej, Nus og jeg skulde en Gang gaa

til Danseøvelse — det var mens vi var Skoledrenge; men saa blev Pigerne bange for Nus, de troede, han vilde bide dem, fordi han ikke kunde lade være med at vise Tænder, og de skreg, naar han vilde danse med dem, saa blev han ked af det, og vilde ikke gaa med mere. — Véd Du hvad, Snus, Du skulde anskaffe Dig et stort forlorent Overskæg, saa vilde Du ikke se saa bidsk ud som nu.«

— — —

Den Nat faldt Magnus ikke i Søvn før hen ad Morgenstunden. Alle de mange pinlige og sørgelige Tanker blev ved at holde ham vaagen.

Han havde ikke haft mange glade Timer i sit Liv, men nogle af de lykkeligste mente han at have tilbragt i Marskandiserkonens Kælder. Derfor stod han tidt ved sit Arbejde og længtes efter Aftenen. Der nede havde Moder og Datter altid været venlige imod ham, ingen af dem havde nogensinde ladet ham høre, at han var saa frygtelig grim. Det var ikke et eneste Øjeblik faldet ham ind, at han kunde blive gift med

den unge Pige; han vilde være glad, om hun blev ved at være venlig mod ham som hidtil. Og saa kom denne kaade Dreng, der kaldte sig hans Barndomsven, og gjorde sig lystig over ham paa den mest ondskabsfulde Maade, opremsede uden Skaansel alle hans hæslige Tilnavne og fortalte ubarmhjærtigt, hvorledes de smaa Piger paa Danseøvelsen var bleven bange for ham. Det kunde godt være, at Vennen ikke mente det saa ondt; han havde jo fra Dreng været vant til at tale saa frit til ham. Men i Aftes saarede disse Skældsord og Historier ham mere end nogensinde før.

Og hvor frit og let Peter turde tale til den unge Pige den første Aften, han var sammen med hende! Hun spillede og han sang, og da han bad hende om det, sang hun med! Han og hun blev enige om at gaa Morgenture — saa var der vist heller ingen Tvivl om, at han vilde være dernede hver Aften!

Saa vilde Magnus da trække sig tilbage — lige saa godt først som sidst.

— — —

Naar Peter Kaspersen var hjemme hos sin Moder, plejede han at tage sig det lidt mageligt og stod i Reglen op længe efter at han bavde drukken sin Morgenkaffe. Fru Kaspersen blev derfor i Dag ikke saa lidt forundret ved at se sin Søn komme stavrende ud i Køkkenet før det endnu var rigtig lyst og inden han havde faaet Kaffe.

»Gaar Du i Søvne?« spurgte hun.

»Nej — men jeg skal tidlig op herefter.«

»Hvor kan det være?«

»Jeg har bestemt at gaa Morgenture.«

»Saa opgiver Du maaske Aftenturene? — Maa jeg skænke din Kaffe?«

»Ja.«

Da Peter Kaspersen kort efter var færdig til at gaa, opsøgte han igen sin Moder. Klokken var over otte, Syjomfruerne var komne og Moderen sad inde i Systuen. Han stod i Døren og kaldte paa hende: »Hør, Mo'er, kom lidt ud!«

Fru Kaspersen, der straks anede, at Peter vilde have Penge, var ikke meget tilbøjelig til at gaa ud til ham. »Hvad er det nu?« spurgte hun og blev siddende.

»Er det noget, Jomfruerne ikke maa høre, saa kom og hvisk mig det.«

»Kan Du ikke komme et lille Øjeblik her ud?« spurgte Peter i en fortrædelig Tone.

Fru Kaspersen rejste sig lidt modstræbende og gik langsomt ind i den tilstødende Stue til Sønnen.

»Hør, Mo'er, Du kommer til at give mig to Kroner.«

»Nej, det ved Gud jeg ikke vil!« raabte Fru Kaspersen saa højt, at alle hendes Syjomfruer kunde høre det. »Du bestiller ikke andet end at forlange Tokroner! Tokroner var det sidste Du bad om i Gaar, og Tokroner er det første, Du begynder med i Dag! Hvor tror Du, jeg skal faa alle de Tokroner fra? Skal hver af dine Morgenture koste mig to Kroner, saa bliv for Guds Skyld hjemme.«

»Det kan godt være, jeg ingen Penge bruger; men jeg kan ikke gaa ud uden Penge i Lommen.«

»Saa kan Du se at faa Dig en Plads, hvor Du kan tjene noget. Den Pjalt Rolle,

Du to Gange om Ugen skal remse op for Skuespilleren, maa Du magelig kunne lære i din Fritid.«

»Ja, det skal jeg nok,« svarede Peter utaalmodig, »men lad saa være at gøre saa mange Omstændigheder med den Tokrone. Frøken Nielsen skal med . . .«

»Hvad for en Frøken Nielsen?«

»Frøken Nielsen nede i Kælderen.«

»Hun hedder Petersen.«

»Hedder hun Petersen? Moderen hedder jo Nielsen.«

»Hun har været gift to Gange. Men lad mig nu bare være fri for noget som helst Kæresteri.«

Den unge Peter Kaspersen havde lært tilstrækkeligt hos den gamle Skuespiller til at kunne give en Scene. Han kastede sig som tilintetgjort ned paa den Stol, der stod ham nærmest, knugede Hænderne sammen og udbrød med et himmelvendt Blik: »Gud give, Du havde ladet mig blive ved at fare til Søs, i Stedet for at berede mig den ene Skuffelse efter den anden! Hvorfor paatog Du Dig at bekoste min Uddannelse til Te-

atret, naar jeg skal høre saa meget Vrøvl, hver Gang jeg maa bede Dig om et Par Øre til Bøger eller Musik? Og saa maa jeg ikke se til en Dame! Det er da det latterligste Forbud, man kan give en Skuespiller, en Elsker! De Par Kroner, Du koster paa mig nu, kommer jo igen mange Gange, naar jeg en Gang bliver til noget; men gør Du mig ked af det nu, saa blæser jeg paa det hele! I Gaar Aftes lovede jeg Fru Nielsen at gaa Morgentur med hendes Datter, fordi den unge Pige ikke holder af at gaa alene, og hun trænger saa meget til at komme ud i Luften.«

Moderen tog en Tokrone op af sin Portemonnæ og kastede den paa Bordet til sin haabefulde Søn.

Og da Moderen atter var gaaet ind i Systuen for at tage fat paa sit Arbejde, smilte Peter; det var godt at kunne spille lidt Komede; det betalte sig somme Tider! Med de to Kroner, som Magnus i Aftes kastede til ham, og som det naturligvis ikke kunde falde ham ind at give tilbage paa, havde han nu fem Kroner. Men var man

skulde ud at spasere med Damer maatte man have Penge i Lommen.

Da han kom ned i Kælderen, stod Clara fiks og færdig med Kaabe og Hat paa og smilte, da hun saa' ham. Da mærkede han pludselig, at han blev varm om Hjærtet, hun kom ham i Møde, som om det var en gammel Bekendt, hun ventede, og han følte, at han og hun vilde slutte et Venskab.

De gik hen ad Gothersgade og gennem Rosenborg Have. De gamle Træer stod nu bladløse. Himlen var graa, Luften taaget, men ellers mild. Da de gennem Haven var kommen ud til Østervoldgade, gik de ud ad Sølvgade, over Fredensbro og drejede om ad Sortedamsdossering.

Peter Kaspersen havde ret naturligt givet sig til at tale om sin Barndomsven og Skolekammerat Magnus.

»Hvad synes De egentlig om min gamle Ven Magnus?« spurgte han.

»Han er vist et meget godmodigt Menneske,« svarede Clara, »og han er saa tjenstvillig.«

»Ja, godmodig har han altid været;

men han kan dog ogsaa blive arrig, naar man driller ham.«

Clara lo. »Hvem kan ikke det?«

»Kommer han stadig ned hos Dem?« spurgte Peter.

»Ja — saa godt som hver Aften.«

»Og det har han aldrig talt et Ord om til mig!« sagde Peter leende. »Hvorledes gik det til, at han begyndte at komme?«

»Det véd jeg ikke rigtigt; det var Mo'er, der stiftede Bekendtskab med ham; han havde nok lavet nogle Nøgler til hende og vilde ikke have noget for dem, saa trakterede Moder ham med en Bajer og en Kop Kaffe, og bad ham om at se ned en anden Aften; han kom ogsaa igen næste Aften og blev senere ved at komme. Naar han en Aften bliver borte, savner vi ham. Det er Moder, der har særlig Godhed for ham; det er vel fordi Moder har en særlig Forkærlighed for dem, der ikke er kønne.«

Peter Kaspersen lo. »Hvor kan det være?«

»Det kommer maaske af, min Søster og jeg var saa gyselig grimme, da vi var Børn,

ja selv som unge Piger, lange, magre og blege; saa havde vi en Stedsøster, der var meget køn, og hende kunde Moder slet ikke lide.«

Peter Kaspersen saa' beundrende paa den velvoksne unge Pige, der gik ved hans Side og fortalte saa muntert. »Det skulde man ikke se paa Dem nu.«

Hun lo. »At jeg en Gang har været saa grim? — Aa, hvorfor ikke det? Det var først, da jeg var sytten, atten Aar, at jeg blev saa fyldig; i den friske Luft der ude paa Landet og ved Søen fik jeg røde Kinder og en frisk Hudfarve. Nu er min sunde Ansigtsfarve allerede begyndt at forsvinde igen, og det er det Mo'er er ked af.«

»Men nu vil vi ogsaa gaa Morgentur hver Dag — ikke?«

Hun lo. »Jo — naar Vejret ikke er altfor slemt. I Regn eller Snesjap er det da ikke morsomt at gaa Tur.«

»Nej — ikke naar det ligefrem øser ned. — Deres Søster er maaske gift, siden hun ikke er hjemme?«

»Nej — hun er Nonne, havde jeg nær sagt! Jeg mener, hun er Sygeplejerske.«

»Og Stedsøsteren?«

»Ja — hun er gift — med en Læge; de kønne Piger bliver altid gifte.«

»Nej — hvis det var Tilfælde, vilde man ikke se saa mange grimme Koner. — Skal vi blive ved at gaa langs Søen?« spurgte han, da de kom til Louisebroen.

»Som De vil.«

De gik et Stykke hen ad Nørrebros Dossering uden at tale sammen. Skyerne begyndte at sprede sig, Solen tittede en Gang imellem frem og Taagen var næsten forsvunden.

»Nu faar vi jo højt Vejr,« sagde Clara.

»Ja, det lader til det,« svarede Peter Kaspersen. Lidt efter tilføjede han: »Jeg tror Magnus blev ked af, at jeg kom ned til Dem i Aftes.«

Clara lo. »Nej — hvad skulde han have mod det — hvis De og han ikke var Uvenner i Forvejen. Jeg synes for Resten, at De flere Gange var slem imod ham, det

var det, han blev vred for, det mærkede jeg godt.«

»Det har jeg ikke tænkt over; han og jeg plejer at tale saa frit til hinanden; men jeg har nok lagt Mærke til, at han er blevet noget vrippen i den sidste Tid, især naar jeg har gjort Løjer med ham i Damers Nærværelse.«

»Saa skal De ogsaa lade være med at gøre Løjer med ham.«

»Ja, det skal jeg — siden De ønsker det. Der er én Ting, der kan gøre Nus aldeles rasende. De véd, man kan gøre en kalkunsk Hane og en Tyr rasende ved at vise dem en rød Klud, og man siger, man kan gøre Fanden rasende ved at holde det hellige Kors frem for ham — jeg har ganske vist ikke selv prøvet det,« tilføjede han leende, »men jeg har prøvet paa at holde et Spejl hen for Ansigtet af Nus — aa, han kunde gærne rive mig ihjel, hvis han turde, saa arrig bliver han. Jeg tog ham en Gang med i Panoptikons Labyrint. Aa, det var voldsomt grinagtigt, da han pludselig saa' sig omgiven af lutter Spejlvægge, og hvor

han vendte sig hen, overalt hvor han saa', stirrede hans eget forundrede, grimme Ansigt paa ham, og ikke ét, men en halv Snes Stykker ved Siden af hinanden, tæt ved og langt borte i Sidealléer. Han vilde løbe sin Vej, men kunde ikke finde ud af Labyrinten. Han foer omkring som en fanget Mus i en Osteklokke, og alle hans Spejlbilleder foer lige saa rasende omkring som fangne Mus i Osteklokker. Gud, hvor jeg lo! Og et Par fremmede unge Damer, der saa' ham, var lige ved at daane af Latter. Da han endelig slap ud, fik jeg ham dog snart beroliget, og jeg fik ham endog lokket op i Spejlkabinettet ovenpaa Labyrinten. Men nu blev han helt tosset! Da han dèr saa' sig omgiven af en hel Folkemængde, der alle havde hans Frakke paa, hans Hat og hans Mund med Hareskaaret, styrtede han ned ad Trappen, gennem hele Salen og ud paa Gaden, som om han blev forfulgt af den onde Aand. Jeg saa' ham ikke før Dagen efter, og da var han vred som en Smed.«

Imidlertid var de to unge Mennesker

kommen ud til Bylowsvej og gik gennem Landbohøjskolens Have.

»Skal vi nu drikke Kaffe paa den første pæne Restavration, vi kommer til, og saa gaa hjem?« spurgte Peter Kaspersen.

»Vi kan godt gaa hjem, uden at gaa paa Restavration. Moder venter nok paa os med Kaffe,« svarede Clara.

Det vilde han ganske vist helst; han kunde nok faa Brug for sine Penge ved en anden Lejlighed.

Saa fulgte han med hende ned og drak Kaffe og hun lovede ham at spille Melodierne af »Kusine Lotte« igennem med ham om Aftenen.

— — —

Mærkværdigt nok, om Aftenen kom Magnus ikke. Madam Nielsen udtalte flere Gange sin Forundring over den unge Smeds Udeblivelse.

Clara havde spillet, Peter Kaspersen havde sunget Fritz' Sange og Clara havde sunget med i hans Duetter med Lotte. Nu sad hun igen og syede paa sit brogede Maskeradetøj

og Peter Kaspersen sad i Sofahjørnet, hvor Magnus plejede at sidde, og saa' paa hende.

Mens Madam Nielsen var ude i Butiken for at handle, sagde Peter: »Vil De saa tro, at Magnus bliver borte herfra, fordi jeg kommer?«

»Tror De virkelig?« spurgte Clara og saa' smilende paa ham.

»Ja. Og De kan ikke tænke Dem Grunden — at han er skinsyg? De kan ikke tænke Dem, at den stakkels Fyr har været saa dristig at forelske sig i Dem?«

Clara lo. »Det er ingen Dristighed, det kan jo kun smigre mig.«

»Vilde det da ikke bedrøve Dem?«

»Nej — det glæder mig naturligvis, at Folk kan lide mig.«

»At lide Dem og at være forelsket i Dem er to Ting, og det kan ikke glæde Dem, at et Menneske, som De aldrig vil gifte Dem med, er forelsket i Dem.«

»Hvor kan De sige saa bestemt, at jeg aldrig vil gifte mig med ham?«

»Aa, det kan jeg da tænke.«

Clara saa' leende paa ham og rystede paa Hovedet. »De kan aldrig vide det.«

»Ja, men jeg vil ikke tro det!«

Nu hørte de Madam Nielsen tale med nogen i Butiksdøren. »Hvorfor staar De der oppe? Hvorfor kommer De ikke ned?« Man kunde ikke høre, hvad der blev svaret, men lidt efter aabnede Madam Nielsen Døren for Magnus, der saa' noget modfalden og forvirret ud. Han vilde gaa hen til sin gamle Plads i Sofahjørnet, men standsede raadvild midt paa Gulvet, da han saa' den var optaget.

»Skov stod ovenfor og vilde ikke komme ned,« sagde Madam Nielsen.

Clara saa' smilende paa den unge Smed. »Det var da underligt.«

»Jeg har maaske taget din Plads, Magnus,« sagde Peter Kaspersen og rejste sig. »Værs'god!« Han satte sig paa en Stol i Nærheden af Clara, mens Magnus uden at sige noget kneb sig ind i sit Sofahjørne. — »Vil Du have en Toddy, Magnus? Hvis Fru Nielsen ikke har noget imod det, vil jeg give en Toddy i Aften, da Du gav i Gaar.«

»Men lad mig saa gaa over og hente Kognak,« sagde Madam Nielsen.

»Nej, paa ingen Maade,« svarede Peter Kaspersen, greb sin Hat og var i en Fart over Gaden.

Bestillingen hos Urtekræmmeren var lige som den foregaaende Aften: »En halv Flaske Kognak, et halv Pund hugget Melis og fem Cigarer paa min Moders Regning.«

Peter Kaspersen, Magnus og Clara fik hver en stor Toddy.

— — —

Næste Morgen gik Peter og Clara Morgentur paa samme Tid som i Gaar. De gik gennem Byen ud til Frederiksberg.

Peter Kaspersen standsede ved et Gadehjørne og læste paa en Teaterplakat.

»Tænk, naar den Tid kommer, at jeg kan gaa og læse mit eget Navn paa Gadeplakaterne — det bliver morsomt!«

Clara lo. »Hvornaar bliver det?«

»Det skulde da ikke gærne vare længere end et Aarstid.«

»Er De sikker paa at blive antaget?«

»Sikker kan man jo aldrig være, men

jeg haaber det; Elskere er altid mest efterspurgte.«

»Ja, det har jeg hørt før,« svarede Clara leende. »Derimod er der altid Overflødighed af Elskerinder.« Hun læste paa det kongelige Teaters Plakat. »I Aften Elverhøj. Det skal jo være saa kønt.«

»Har De ikke set Elverhøj?« spurgte han.

»Nej.«

»Skal vi gaa der hen i Aften?«

»Ja — jeg vil gærne.«

»Saa er det en Aftale?«

»Ja, Tak!«

Nu maatte han pine et Par Kroner ud af sin Moder. Mere end to Kroner turde han ikke bede om; de forslog ganske vist ikke til to Billetter til »Det Kongelige«; han kunde da ikke godt krybe helt op under Loftet med hende; men han havde jo ogsaa fem Kroner i Reserve, dem maatte han ty til. Det var maaske ikke engang værd at fortælle Moderen, at Frøken Clara skulde med.

Han var da belavet paa, at et helt Tordenvejr vilde bryde løs, naar han kom hjem og bad om de lumpne to Kroner.

Og det blev meget værre end han havde tænkt.

Saa snart han kom ind i Systuen, mærkede han, at der var Torden i Luften. Over Moderens Ansigt laa der en mørk Sky, der ikke lovede godt; hun var tavs og svarede ikke, da han sagde God Morgen. Alle de smaa Syjomfruer sad saa underlig stille paa deres Pladser. Man hørte kun Symaskinernes Snurren og Pressejærnets Stød mod den fugtige Kaabesøm.

Peter saa' sig forbavset om i Stuen. Hvad kunde der være i Vejen? — Han gik ind i Spisestuen. Hans Frokost stod ikke paa Bordet. Ude paa Køkkenbordet stod den heller ikke. Naa, saa maatte han vente lidt, skønt han var gruelig sulten efter den Morgentur.

Men da der var gaaet et helt Kvarter, uden at Moderen gjorde Mine til at give ham noget at spise, stak han Hovedet ind i Systuen: »Du har vel ikke skaaret min Frokost?«

»Nej, jeg har ikke!« lød det korte Svar.

»Varer det længe?«

Paa detteSpørgsmaal kom der slet intetSvar.

Saa var det godt, han selv vidste Vej til Spisekammeret! — Se her var jo nok at vælge imellem! En Skaal fuld af Sødsuppe, der var bleven tilovers fra Middagen; den var rigtignok kold, og lige saa stiv som Rødgrød; men hvad saa? den var fuld af store, dejlige Svedsker og Rosiner! Saa var der kogt Torsk, Kartofler og Sennop, altsammen koldt. Men saadanne Smaating opholder man sig ikke ved, naar man er saa sulten, at man ikke har Tid hverken til at varme Mad eller til at skære og smøre Brød.

Da Fru Kaspersen lidt efter kom ind i Spisestuen, sad Peter og spiste med glubende Appetit. Hun slog Hænderne sammen. »Gud forbarme sig, sidder Du og spiser kold Middagsmad til Frokost!«

»Det smager lige godt! Jeg troede ikke Du havde Tid til at give mig noget, saa tog jeg hvad der var. Jeg synes, Du saa' saa sort ud. Har I maaske faaet noget Sytøj tilbage, der ikke var godt nok?«

»Nej,« svarede Moderen stødt, »alt hvad vi syer, er godt; vi faar ikke noget tilbage.«

»Det er da sket før,« bemærkede Peter sagtmodig.

»Det sker ikke mere. Man kan nok have andre Ærgrelser.«

»Ja — det vil jeg gærne tro.«

»Og de fleste kan jeg takke Dig for!«

»Mig?«

»Hvad er det for to Flasker Kognak, to halve Pund Hvidtsukker og to Gange fem Cigarer, Du har taget paa min Regning ovre hos Urtekræmmeren«

»Naa — Du har allerede faaet det at vide?« svarede Peter rolig.

»Jeg skulde maaske ikke have haft det at vide?«

Peter lo. »Jo, det kunde da ikke godt skjules for Dig, siden det er Dig, der skal betale.«

»Hvad har Du brugt det til?«

»Cigarerne?«

»Ja — og det andet?«

»Det andet har jeg lavet Toddy af.«

»Hvor?«

»Hos nogle unge Mennesker, hvor jeg kommer. Vi har det saadan, at den ene

giver en Toddy den ene Aften, den anden den anden.«

»Kan det saa være din eller rettere min Tur til at give to Aftener i Træk? Jeg vil dog nok vide, hvad det er for Fyre, der sidder og solder paa min Bekostning.«

»Er det noget at tale om?« spurgte Peter i en haanlig Tone. »Du er saa nøjeregnende og saa kortsynet. Du kan slet ikke tænke Dig et Par Aar ind i Fremtiden, hvor jeg slet ikke behøver at bede Dig om Penge til et Par Cigarer, men hvor jeg tvært imod kan give Dig alt det igen, jeg har kostet Dig. og mere til. Og hvad mener Du, naar Du om et Par Aar kan sidde paa Tilskuerpladsen og se din Dreng oppe paa Scenen? Tror Du ikke, det vil fryde dit Hjærte, naar Du ser mig gøre Lykke, naar Du hører Publikum klappe? Tror Du saa ikke, Du vil sige til Dig selv: Det var dog godt, han blev til noget, skønt jeg mange Gange var haard imod ham og nægtede ham Penge til en Smule Fornøjelser! Hvis Du saa en saadan Aften i Teatret kommer til at huske paa, hvor vred Du var, fordi jeg havde

taget en halv Flaske Kognak paa din Regning, saa vil Du le af Dig selv. Og tænk saa, Moder, naar jeg bliver Skuespiller og Du bliver gammel, saa skal Du ikke mere have Systue, saa skal Du bo hos mig, og saa skal Du have det saa rart. Synes Du ikke det kan blive dejligt?«

Fru Kaspersen havde sat sig paa en Stol og tænkte mildt bevæget paa de lykkelige Dage, hendes Søn Peter fremtryllede for hende, mens han sad og spiste kold Grynsuppe. Jo Gu' havde den Knægt dramatisk Talent! Det var med et gammelt forslidt Lystspilfif, han havde besejret sin Moder. Og nu var Jærnet varmt, nu gjaldt det at smede.«

»Men for at jeg selv kan blive Skuespiller, er det nødvendigt, at jeg en Gang imellem faar Lov til at se god Komedie, og i Aften spiller de netop et Stykke, som jeg længe har ønsket at se, og som jeg kunde lære meget af.«

»Hvad er det for et Stykke.«

»Elverhøj.«

»Ja — det er et dejligt Stykke.«

»Maa jeg faa to Kroner til en Billet?«

Fru Kaspersen foer op. »To Kroner! Der gaar ikke en Dag, uden at Du skal have to Kroner! Det er virkelig et dyrt Studium, Du har begyndt paa.«

Peter Kaspersen kastede en Blommesten haardt ned i den tomme Tallerken. »Tak for Mad!« Han begyndte at trække sin Overfrakke paa.

»Hvor skal Du hen?« spurgte Moderen, lidt forundret over den Alvor og Bestemthed, der pludselig kom over ham.

»Ud at søge en Hyre!«

»Lad nu bare være at skabe Dig! Man kan vel nok tale til Dig! Du behøver da heller ikke at give to Kroner for en Billet.«

»Naar jeg skal have noget Udbytte af et Skuespil, maa jeg sidde paa en Plads, hvor jeg kan høre og se. Men lad være at give mig noget! Jeg skal ikke mere bede Dig om Penge, saa vil jeg hellere tage til Søs igen og slippe alle mine Fremtidsforhaabninger.«

»Der har Du to Kroner,« sagde Fru Kas-

persen og kastede Pengene paa Bordet, »lad mig saa være fri for dine Jeremiader.«

»Det er jo din egen Skyld, hvorfor gør Du først saa mange Ophævelser? Du bliver aldrig klogere; naar jeg i Morgen beder Dig om en Tokrone, saa faar jeg den ikke uden lige saa mange Omsvøb som i Dag.«

»Skal Du ogsaa have en Tokrone i Morgen?« spurgte Moderen i en Tone, der røbede Smærte og Overraskelse. Naa, ti nu stille!« vedblev hun, da Peter vilde svare. »Nu har Du jo faaet din Villie i Dag, lad os saa ikke tale om i Morgen. Hver Dag har nok i sin Plage.«

»Ja, det har Du rigtignok Ret i,« sagde Peter med et Suk og puttede Pengene i Lommen.

Kort efter var Peter Kaspersen paa Vej til det kongelige Teater, for at købe to Billetter. Han gav halvtredje Kroner for Stykket; det var et slemt Greb i hans Reservefond.

Et Par Timer tilbragte han nede i Marskandiserkælderen; han fremsagde nogle Digte for Clara, mens hun som sædvanlig

syede paa det brogede Maskeradetøj, som snart med sine Farver og sit Glimmer skulde forvandle Butiken.

Da han om Aftenen kom ned for at hente hende, var han naturligvis i sit fineste sorte Tøj. Men han studsede rigtignok, da han saa' Clara: en Marskandiserdatter saa flot og smagfuld, og som forstod at føre sig saa godt!

Madam Nielsen stod et Øjeblik og saa' paa sin Datter og paa den unge Mand. Hun gættede hans Tanker, da hun saa' hans beundrende Blikke. »Den Kjole er en Rest fra vore Velmagtsdage,« sagde hun med et flygtigt Smil.

»Skal vi køre?« spurgte Peter.

»Det behøves ikke,« svarede Clara. »Det er jo knastørt paa Gaden og mildt Vejr.«

Moderen fulgte Clara og Peter Kaspersen op til Gaden.

»Farvel, Moder!«

»Farvel, min Pige, og god Fornøjelse! — Jeg venter oppe med Te til Du kommer hjem.«

Hun blev ved at staa og se efter de to

unge Mennesker til de drejede om Hjørnet ved Gotersgade. De gik saa fortroligt sammen baade nu og om Morgenen, naar han kom ned og hentede hende. Clara var lidt højere end han. Gud véd, om Clara brød sig om ham! Han var køn, men han var meget ung, vist nok ikke mere end to og tyve Aar. Og han var jo ingen Ting; selv om han blev Skuespiller, saa var det en Stilling, Madam Nielsen ikke satte stor Pris paa.

Hun lukkede Døren og gik ind i sin Stue, kastede en Skuffe Kokes paa Gløderne i Kakkelovnen. Der var alligevel koldt deroppe paa Gaden. Nu var hun da alene. Hun holdt slet ikke saa meget af at være alene. Det kunde tænke sig, at der uventet kom et Menneske, som hun paa ingen Maade vilde have ind i sin Stue, en Mand, som maaske havde staaet og sét Clara gaa ud, og som vidste, at saa var Moderen alene hjemme; et Menneske, som hun hadede og som hun kun tænkte paa med Rædsel og Afsky. Aa, han kunde være dristig nok til at træde ind til hende, naar han

vidste, hun var alene, saadan en Magt han en Gang havde haft over hende! — Kun en eneste Gang havde Clara flygtigt bemærket: »Gud véd, hvor Brandt er henne!« og Moderen havde ligesaa hurtigt svaret: »Lad os bare være fri for at tænke paa ham!« — Siden var hans Navn aldrig blevet nævnet.

Bare Skov snart vilde komme!

Saa kom hun til at tænke paa Blanka. Det var underligt, saa sjældent denne Datter kom, og saa var hendes sjældne Besøg endda saa korte. Moderen sukkede. Det hele var blevet anderledes, end hun havde tænkt sig.

Butiksklokken ringede. Hun foer sammen, som om hun blev forskrækket, og skyndte sig hen for at se gennem det lille Kighul i Døren. Det var en Pige eller en ung Kone.

Madam Nielsen gik ud til hende.

Konen vilde sælge et Par Herrebenklæder.

»Hvorfor vil De sælge dem?« spurgte Madam Nielsen.

»Jo — jeg har faaet dem til min Søn,

men de er altfor store, og jeg synes, det er Synd at sy dem om.«

»Ja — de er jo næsten nye.«

»Ja — de er næsten nye — og saa har jeg Brug for Penge; jeg faar nok et Par andre til Drengen.«

Madam Nielsen, der havde staaet og undersøgt Benklæderne, mærkede pludselig, at der var Nøgler i den ene Lomme. Som om hun havde brændt sin Haand paa dem, rakte hun dem hastigt til Konen og sagde: »Nej, nej — jeg vil ikke købe dem! Skynd Dem bare at gaa!«

Og som om hun blev forfulgt og uden at bede om Forklaring foer Konen ud af Døren og hen ad Gaden.

»Tyvekoster!« mumlede Madam Nielsen. Hun kunde have ladet Konen anholde; men det vilde hun ikke; hun kunde maaske allerede nu faa Ubehageligheder nok, hvis Konen blev anholdt og Politiet derved fik at vide, at Marskandiserkonen havde haft Mistanke, men ladet Tyven løbe.

Da Madam Nielsen atter kom ind i sin Dagligstue, sad Magnus i sit Sofahjørne;

han var kommen ned ad Køkkentrappen. Hun saa' ham ikke straks.

»God Aften!« sagde han.

Hun udstødte et svagt Skrig. Saa gav hun sig til at le. »Gud, hvor jeg blev forskrækket. God Aften, Skov!«

Hun var glad, fordi han var kommen, og saa fornøjet som muligt snakkede hun til ham om alt muligt. Hun havde i Kakkelovnen en Kedel kogende Vand, den tog hun nu ud og lavede en Toddy til ham.

»I Aften kommer De nok til at drikke Deres Toddy alene,« sagde hun.

Magnus var bleven i daarligt Humør; saa snart han kom ned i Kælderen kunde han se paa Sytøjet, at Clara ikke var hjemme; men han vilde ikke spørge, hvor hun var henne.

»Hun er gaaet hen at se »Elverhøj« sammen med Kaspersen,« vedblev Madam Nielsen. »Stykket varer vist ikke saa længe. Jeg har lovet at vente paa Clara med Te, saa Kaspersen kommer sagtens ogsaa herned, naar Forestillingen er forbi, hvis De vil vente og hilse paa ham.«

»Nej,« svarede Magnus langsomt, »jeg bliver ikke saa længe i Aften.«

»De kan godt faa en Toddy til, hvis De synes om den.«

Magnus fik en Toddy til, og saa blev han til Klokken ti; men længere vilde han paa ingen Maade blive. Han vilde gærne se Clara, bare et Glimt af hende, inden han gik op paa sit Kammer; men han vilde ikke tale med denne indbildske Nar, der nu var sammen med hende baade tidlig og silde, baade ude og hjemme. Han gik ned ad Gotersgade, hen imod Kongens Nytorv. Han vilde gærne se hende, i Aften, naar hun gik fra Teatret, uden selv at blive set — og saa vilde han ikke mere gaa ned til hende.

II.

En Frierscene.

Udenfor Teatret gik nogle Folk og ventede. Magnus saa' over paa Uhret paa Hjørnet af Hovedvagtsgade, derefter gik han op ad Teatrets Stentrapper og læste paa en Plakat. Det varede ikke mere end fem Minuter inden Folk vilde strømme ud. Han vilde holde sig henne ved Gitterværket om Hesten for derfra at se Clara, naar hun gik over Torvet.

Han stod kun et Øjeblik og ventede, saa begyndte Folk at komme, først enkeltvis de, der løb fra Slutningssangen, for ikke at komme til at vente paa Overtøjet, saa flere og flere. Magnus blev bange for, at Clara skulde blive borte for ham i Vrimlen og gik

derfor over mod Teatret. Han stod lidt ved Stentrappen, blev skubbet blidt til Side af nogle unge Damer, der havde travlt, og gik derpaa atter længer ud paa Torvet. Men her stod han saaledes, at enhver, der gik forbi, kunde se at han stod og ventede paa nogen, og det var dog ikke Meningen. Han gik atter hen til Hesten, og da han herfra vendte sig om og saa' hen imod Teatret, saa' han Clara og Peter komme lige uden for Teatret. Ingen af dem havde set ham og nu kunde han godt trække sig tilbage uden at blive set af dem. Da de var kommen foran bam, saa' han, at de gik Arm i Arm og at Peter Kaspersen talte meget ivrigt til sin Dame.

Magnus fulgte et passende Stykke bag efter dem. Han skulde bare vide, hvad den Samtale, de to unge Mennesker førte, drejede sig om.

»Jeg er glad, fordi De gik med mig i Teatret i Aften,« sagde Peter Kaspersen. »Jeg er ogsaa glad, fordi De vilde gaa Morgenture med mig; hver Morgen staar De paaklædt og venter paa mig, og saa smiler

De, naar De ser mig. Jeg kan saa godt lide, De smiler til mig. Lige fra jeg første Gang kom ned til Dem, har De været saa venlig imod mig — og Deres Moder med. Jeg kan godt lide Dem, Frøken Petersen,« — her følte han et svagt Ryk i hendes Arm — »det véd De vel? Hvis De ikke brød Dem mere om mig end om ethvert som helst andet Menneske, der var Dem ligegyldigt, saa vilde De vel ikke bryde Dem om at gaa sammen med mig baade her og der — vilde De vel?«

Hun tøvede lidt med at svare, som om hun først maatte tænke sig om. »Om jeg ikke vilde gaa med Dem i Teatret?«

»Ja — og Morgenture — og alle andre Steder, naar De ikke brød Dem om mig.«

»Det er noget, jeg aldrig har tænkt over.«

»Se, nu omgaar De mit Spørgsmaal!«

»Jeg véd ikke, hvad jeg skal svare Dem.«

Han gik lidt og tænkte. Hans Hjærte bankede, han kunde ikke rigtig faa Ordene frem. »De véd vist godt, hvad jeg mener.

De maa ogsaa have mærket, at jeg kan bedre lide Dem end alle andre, og derfor maa De sige mig . . .«

Han kunde ikke finde Ord for Resten af Sætningen. Han troede maaske, at hun vilde hjælpe ham, men hun tav ogsaa. De gik forbi et Par Huse i Gotersgade uden at tale sammen. Et Stykke bagved dem gik Magnus med Hænderne i Lommen og et fortrædeligt Ansigt, som om han anede, at det var en Frierscene, der foregik midt paa Gaden.

»Derfor maa De sige mig,« gentog Peter; saa blev der igen en lille Pavse, og lidt efter kom det: »om De ogsaa kan lide mig.«

»Ja,« svarede hun langsomt, lidt smilende og drilagtigt, »De har jo ikke givet mig nogen Grund til, at jeg ikke skulde kunne lide Dem.«

»Det morer Dem nok at gaa uden om mine Spørgsmaal som Katten om varm Grød,« sagde han leende, men dog i en lidt fortrydelig Tone. »Jeg mener, om De kan lide mig saa meget, at De vil forlove Dem med mig.«

Nu følte han igen, at det gav et Ryk i hendes Arm.

Da hun havde tænkt lidt, svarede hun, men ikke saa sikkert som før: »Det kan jeg ikke svare paa straks.«

»Naa — saa forstaar jeg det — saa vil De aldrig svare paa det! — De maatte vide at jeg snart vilde gøre Dem dette Spørgsmaal, og saa maatte De ogsaa vide, hvad De vilde svare mig — hvis De vilde svare, men De foretrækker slet ikke at svare. Er det ikke rigtigt?«

»Hvis De vil have den Tro, saa kan jeg jo ikke forbyde Dem det.«

»Naa — ja ja da!«

Resten af Vejen talte de ikke sammen.

Da de kom til Huset, sagde Peter god Nat.

Clara beholdt hans Haand i sin. »Gaa med ned og drik Te. Moder venter jo paa os.«

»Nej — jeg gaar ikke med ned og jeg kommer ikke mere ned til Dem.«

»Naa — det var jo kedeligt, at Elverhøj skulde faa saadant et Efterspil.«

»Det er jo Deres Skyld!«

»Min?«

»Ja. Men det kan vel ikke være anderledes. God Nat!«

»Kom nu med ned!«

»Nej!«

»Gud, hvor De er stridig! — Gaar De heller ikke Morgentur med mig i Morgen?«

»Nej!«

»Og kommer heller ikke ned i Morgen Aften?«

»Nej!«

»Saa sender jeg Bud efter Dem. God Nat!« Hun trak sig ned i Kælderen. Et Øjeblik efter dukkede hun atter op paa Gaden for at se, om han virkelig var gaaet ind ad Gadedøren. Han var gaaet op. Men et Par Skridt fra Huset kom Magnus gaaende. »Hvor har De været henne?« spurgte hun i sin sædvanlige muntre Tone.

»Jeg har været lidt ude — jeg har gaaet en Tur,« stammede Magnus.

»Jeg troede, at De kønt sad nede hos Moder og holdt hende med Selskab.«

»Ja — jeg har ogsaa været nede hos Deres Moder; det er ikke saa længe siden, jeg gik.«

»De har vel ikke været nede for at møde mig?«

Magnus blev lidt forvirret. »Nej — jeg har slet ikke været den Vej. De havde jo ogsaa Herre med.«

»Ja — men som De ser, har han svigtet mig. Moder venter med Te — gaa med ned.«

»Nej — jeg synes, det er saa sent.«

»Aa, hvad Pokker, De er jo Husven, og Klokken er ikke mere end halv elleve. Det manglede bare, at De ogsaa skulde gøre Dem kostbar.«

Magnus vilde nødig have Skyld for at gøre sig kostbar og fulgte derfor med Clara ned i Kælderen.

Madam Nielsen lo, da hun saa' ham. »Naa — Clara gaar ud med den ene og kommer hjem med den anden, det maa være rigtigt! Hvor blev Kaspersen af?«

»Han gik op — han vilde ikke gaa med her ned.«

»Sæt Dem ned, Skov!«

»Tak!« Han satte sig i sit vante Sofahjørne.

»De vil vel nok drikke Te med os?« spurgte Madam Nielsen.

»Ja — Tak!«

»Vil De have Kognak til?«

»Tak — det behøves ikke.«

»Jo — lad Skov bare faa Kognak til,« sagde Clara, »saa vil jeg ogsaa have en Tevandsknægt, en rigtig stærk!«

»Naa — en rigtig stærk endda!« gentog hendes Moder.

— — —

Næste Morgen fik Peter Kaspersen sin Kaffe paa Sengen til sædvanlig Tid; men han stod ikke op saa tidligt, som han plejede.

»Skal Du ikke Morgentur i Dag?« spurgte hans Moder.

»Nej,« svarede han tvært og vendte sig om paa den anden Side.

»Jeg tænkte ogsaa nok, at det blev Du snart ked af,« bemærkede Moderen og gik.

Og Peter blev liggende til han henad

Middag skulde hen til den gamle Skuespiller, der læste med ham.

Da han kom tilbage fra Læreren, blev han hjemme hele Dagen. Han var tavs og tvær, saa' ud som om der var gaaet ham noget imod. Moderen troede, at han havde Hovedpine, men naar hun spurgte ham om det, blev han gal i Hovedet. Hans daarlige Humør kunde ogsaa have sin Grund i, at han manglede Penge; men det turde hun ikke spørge ham om.

Om Aftenen, da Klokken var otte, kom Magnus ned i Marskandiserkælderen. Peter var der mærkværdig nok ikke. Clara sad og syede Maskeradetøj. Magnus indtog sin sædvanlige Plads i Sofahjørnet. Han fik fat i sin Avis. Der blev talt saa lidt i Aften; han var lige ved at synes, at der var kedeligt.

Pludselig saa' Clara hen paa Magnus og blev ved at se paa ham, mens hun med Tænderne og Tungen spidsede sin Traad, for lettere at faa den ind i Naaleøjet. «Gaa op og hent Kaspersen,« sagde hun derefter, idet hun atter begyndte at sy.

Magnus blev slet ikke forbavset over

denne Opfordring. Han rejste sig langsomt. »Ja. — Han er vel nok hjemme?«

»Det er han nok.«

»Hvorfor mon han saa ikke kommer her ned i Aften?«

Clara lo. »Det véd jeg virkelig ikke. Der var jo ogsaa en Aften, De ikke vilde komme herned. Mændene kan jo have Nykker.«

Magnus gik. Da han kom op paa Trappen, gav han sig til at le af sig selv; det plejede han ellers ikke; men det Hverv, han havde faaet, var saa tragi-komisk, at det nok kunde faa en Melankoliker til at le; den Pige, han i al Stilhed var saa forelsket i, havde befalet ham at hente sin lykkeligere Medbejler.

Peter Kaspersen sad med Haanden under Kind og læste i en Roman. Han nikkede da han saa' Barndomsvennen træde ind; »God Aften, Snus!« og læste saa videre, uden at tage synderligt Hensyn til ham. Lidt efter tilføjede han dog: »Tag en Pibe, Snus, hvis Du vil ryge.«

»Nej — jeg vil ikke ryge.« Han sad

lidt og saa' paa Peter, der vedblev at læse; han vilde ikke lige med det samme komme frem med sit Ærende; det lod jo næsten til, at Peter og den unge Pige var bleven uenige i Aftes, siden han ikke vilde følge med hende ned og drikke Te, skønt de hele Vejen havde gaaet nok saa kærligt Arm i Arm; naar Magnus bar sig lidt fornuftig ad, kunde han maaske faa at vide, om der var kommen en Kurre paa Traaden i Aftes.

Idet Peter vendte et Blad i Bogen, saa' han hen paa Magnus og spurgte, lige som for at sige noget: »Har Du ikke været nede i Kælderen i Aften?«

»Jo, jeg var lidt dernede,« svarede Magnus. »Kommer Du ikke derned?«

»Saa vilde Du maaske gaa derned igen?«

»Ja — lidt kunde jeg jo sagtens gaa derned.«

»Nej — jeg gaar ikke derned i Aften, jeg gider ikke; man skal heller ikke rende et Sted hver Aften, saa bliver det saa hverdagsagtigt.«

»Ja — det var ogsaa derfor jeg ikke

vilde gaa derned forleden Aften, da Madam Nielsen kom op og hentede mig.«

»Naar Du ikke vil gaa derned, saa skal Du s'gu lade være at stille Dig som Skildvagt lige oven for Trappen, saa de kan komme og tage Dig i Nakken hvad Øjeblik det skal være. Med Dig er det ogsaa en anden Sag, Du er kommen der længe før jeg, Du bliver regnet som et Inventar, der hører med til Besætningen. Naar nu de faar deres Maskeradegarderobe op der nede, saa skal Du gaa i Byen med Dragter.«

»Skal jeg?«

»Ja, vel skal Du det! Dig kan man saa trygt lade prøve Skørter og Liv paa de unge Damer; man véd Du er lige saa sikker som en Haremsvogter med tom Pung.«

Magnus sad lidt i Stilhed og ærgrede sig over Vennens saarende Bemærkninger. »Tag og gaa med derned.«

»Nej, Gu' gør jeg ej!«

»Du havde hende dog med i Teatret i Aftes.«

»Ja, hvad saa? — Hun har vel ikke sendt Dig op efter mig?«

»Jo, hun har,« svarede Magnus lidt forknyt.

Peter Kaspersens runde Ansigt straalede. »Har hun, Snus?« Han sad lidt og lo i Skæget. »Jeg gaar alligevel ikke derned. Hun skal faa Lov til at vente paa mig — jeg skal faa hende til at længes efter mig, saa bliver hun meget mere føjelig.«

Magnus havde ingensinde følt sig saa saaret af de mange Skældsord og Stiklerier, hans kaade forhenværende Legekammerat havde rettet mod ham personlig, som af denne Fornærmelse mod den unge Pige, der var ham saa kær og dyrebar. Han tav dog foreløbig og bed Harmen i sig. »Gaa nu bare med,« brummede han.

»Nej, jeg gør det sgu ikke, har jeg sagt, og saa er det bestemt. Du har maaske aldrig vidst, at Peter er en Klippe?«

»Jo — men jeg har lovet hende at tage Dig med derned,« svarede Magnus bestemt.

»Jeg gad vidst, hvordan Du vil bære Dig ad med det! Der henne paa Stolen ligger Moders store Lagersæk; hvis Du kunde faa mig puttet ned i den, saa kunde Du maa-

ske ogsaa faa mig slæbt ned i Kælderen til den skønne, knibske Dame, der saa stolt byder sin Slave: »Du, stik op paa Højenloft og hent mig den unge Ridder her ned!«

Magnus saa' hen paa Stolen, hvorpaa den store Sæk laa. »Saa gaar jeg heller ikke derned,« sagde han, idet han rejste sig, gik hen og tog Peters lange Pibe ned fra Pibebrædtet, tændte den, røg et Par Drag og hængte den atter fra sig.

»Fejler den noget?« spurgte Peter, der atter havde taget fat paa sin Roman.

»Den er sur.«

»Bare Du ikke er sur!«

Magnus stillede sig bag ved ham og kiggede ned i hans Bog. »Hvad er det for en Roman, Du læser?«

»Djævlens Kusiner.«

»Den er vist god?«

»Ja — naturligvis!«

Magnus blev staaende bag ved ham. Han løsnede forsigtigt sin Bukserem, stak den spidse Ende ind i Spændet, og inden Peter fik set sig om, havde han Remmen over

Hovedet og nede over Armene, der med et rask Tag blev spændt saa fast ind til Overkroppen, at han ikke kunde røre dem.

»Er Du gal! Hvad skal de Narrestreger til?«

»Jeg vil se, om jeg ikke kan bære den unge Ridder i Sækken ned til den skønne, knibske Dame,« svarede Magnus rolig.

Peter sprang op; han gjorde Forsøg paa at faa sine Arme fri, men det lykkedes ikke. »Du spænder øjeblikkelig den Rem op! Vil Du tage den af!« Han sparkede Magnus over Benene.

Magnus bed Tænderne sammen af Smærte Han greb i en Fart Haandklædet, der hang ved Siden af Servanten, snoede det og slyngede det om Peters Ben. Dette sidste Angreb kom saa hastigt og pludseligt, at Peter drattede om paa Gulvet som en overhugget Kaalstok, og lige saa hurtigt var Haandklædet knyttet, saa at han hverken kunde røre Arme eller Ben. Han rasede og skældte. Det var godt for Magnus, at Peters Moder ikke var hjemme.

Men Magnus hørte ikke efter alle Peters Skældsord og Trusler. I dette Øjeblik var det ligesom den ellers saa godmodige og skikkelige Fyr havde faaet Bersærkergang; han havde saa mange Fornærmelser, saa mange Ydmygelser, saa mange saarende Ord at hævne. Harmen kogte i ham, han formelig hvæsede, da han nu stod og trak den store Sæk over Hovedet paa den forhadte, men lykkelige Medbejler. Snart var Peter helt skjult i Sækken, og da Magnus endelig havde bunden for Enden af den, tog han denpaa Ryggen og gik ned ad Trappen, trods Peters Kraftanstrængelser, Skælden, Tiggen og Beden. Paa Trappen nede ved Gadedøren gjorde Peter et saa fortvivlet Rejespring, at Magnus tabte ham, men samlede ham op igen, fik ham atter op paa Nakken og bar ham saaledes ind i Madam Nielsens Dagligstue, hvor han lagde ham paa Gulvet for Claras Fødder.

»Her har De Ridderen!« Og uden at give videre Forklaring gik han straks igen.

Clara foer forskrækket op fra sin Stol og udstødte et lille Skrig.

Moderen viste sig straks i Sovekammerdøren. »Hvad er det?« Hun gik ned i Stuen.

»Jeg véd det ikke,« svarede Clara, idet hun vedblev at betragte Sækken med et ængsteligt Blik. »Skov kommer pustende og stønnende herned og kaster Sækken paa Gulvet. Der er noget levende i den.«

Nu lød der en kendt, men lige som halvkvalt Stemme i Sækken: »De skal ikke blive bange — det er mig! Er De ikke saa god at lukke op for mig.«

»Hvad er dog det for noget?« udbrød Madam Nielsen.

Clara gav sig til at le og begyndte straks at løsne Baandet for Enden af Sækken.

Da Peter fik Hovedet op af Sækken var han næsten saa rød i Ansigtet som en kogt Krebs.

»Jeg tror, jeg faar Dem sendt med Pakkeposten!« sagde Clara, stadig leende. »Vil De ikke ud?« spurgte hun, da han blev liggende ubevægelig.

Med en Del Anstrængelse lykkedes det ham at indtage en siddende Stilling. »De

maa tage Sækken helt af mig,« stammede han.

Hun trak Sækken ned over hans Arme. »Min Gud, er De bundet?« spurgte hun. Hun løste Remmen, der var spændt saa stramt om hans Arme, at han ikke kunde røre dem. »Hvorledes er det dog gaaet til?«

»Aa — det var Løjer,« svarede Peter og gjorde Forsøg paa at le. Da han havde faaet Armene fri, løste han selv Haandklædet, der var bundet om hans Fødder. »Han fik Lov til at binde mig — og saa væddede jeg med ham om, at han ikke kunde bære mig her ned i en Sæk; det kunde han heller ikke — han tabte mig paa Trappen. Det var vel derfor, han løb sin Vej, det Bagbæst!« Peter stak Haandklædet og Remmen i Sækken og lagde den omhyggeligt sammen.

»Jeg troede ssamænd, at De ikke vilde komme ned til mig, da jeg sendte Bud efter Dem,« sagde Clara leende, »og at Skov saa, for at opfylde mit Ønske, havde faaet Dem lokket ned i Sækken.«

»Det Fjols! Gud véd, hvordan han vilde bære sig ad med at lokke mig!«

Madam Nielsen var imidlertid igen gaaet ud i sit Køkken.

»Sæt Dem nu ned ved Siden af mig,« sagde Clara og tog atter fat paa sit Sytøj. »Saa er det pænt af Dem, at De frivillig kom herned, da jeg sendte Bud efter Dem.«

Peter saa' spørgende paa hende. Hun vilde nok ikke rigtig tro, at han var kommen frivillig. »Var der noget, De vilde sige mig?«

»Nej — ikke noget bestemt.«

»Jeg troede, De nu havde betænkt Dem — at De vilde svare mig paa det, jeg spurgte Dem om i Aftes.«

Clara saa' hen til Sovekammerdøren. Hun vilde ikke have, at Moderen skulde høre noget af denne Samtale. »I Morgen Aften skal jeg have vor Maskeradegarderobe hængt op. Jeg kunde have Lyst til at se, hvordan nogle af vore Konkurrenters Vinduer tager sig ud. Vil De gaa en Tur med mig? Klokken er jo ikke mange i Aften.«

»Ja—« Han trak lidt paa det.

Hun saa' leende paa ham. »De vil maaske ikke?«

»Jo,« svarede han hurtigere.

»Gaa op og tag Deres Frakke paa, saa skal jeg gøre mig færdig imens.«

»Ja.« Han gik hen imod Døren, men vendte sig om, for at tage Sækken med.

Hun saa' efter ham og kunde ikke lade være med at le. Han var saa gnaven. Gud véd, om Magnus Skov alligevel ikke med Magt havde puttet ham i Sækken? Naa, det skulde hun nok faa at vide. — Hun skyndte sig at tage Støvler paa, Kaabe og Hat, og var færdig til at gaa, da Peter kom tilbage. Hun havde sagt til sin Moder, hvorfor hun gik en Tur.

Da hun kom op paa Gaden, tog hun uden videre Peters Arm. De gik ned ad Gotersgade. I Begyndelsen gik Samtalen lidt treven. Saa sagde hun: »De spurgte i Aftes, om jeg vilde forlove mig med Dem. Men synes De selv, at det vilde være klogt?«

»De mener maaske, fordi jeg er saa ung, og fordi jeg ingen Ting er?«

»Aa ja — men begge Ting kan jo ret-

tes med Tiden. Lad os være Venner, og hvis saa Venskabet fra begge Sider varer ved, saa kan vi jo altid tænke paa en fastere Forbindelse. Fordelen er udelukkende paa Deres Side.«

»Det kan jeg da ikke indse,« sagde han lidt mut, som om han ikke var fornøjet med hendes Forslag.

»Jo, det syntes jeg. De behøver ikke at være bange for, at nogen tager mig fra Dem. Og saa er De ikke bunden, hvis De skulde træffe en ung Pige, som De kunde syntes godt om. De unge Herrer plejer ikke at være saa stadige som de lidt ældre Piger. De vil jo være Skuespiller; som Skuespiller kommer De sammen med kønne unge Damer. Det er jo meget almindeligt, at Skuespillere gifter sig med Skuespillerinder, og det er vist ogsaa klogt; men det vilde være kedeligt for mig, at De først indsaa dette, naar De havde været forlovet med mig i nogen Tid. Nej, lad os være Venner, om De synes, Kammerater, om De vil, men lad os lade være med at forlove

os til De har været Skuespiller i det mindste et Aarstid. — Hvad siger De?«

»Ja, hvad skal jeg sige? Det kan jo ikke nytte, jeg siger Dem imod. Nu har De en Gang sat Dem for, at saadan skal det være, og saa skal det være saadan. De har jo Ret i, at jeg er ung, men naar der er gaaet en fire, fem Aar, er jeg ikke for ung til at gifte mig.«

»At være forlovet i fem Aar — aa, det var jo rædsomt.«

»Saa længe er jo de fleste forlovet.«

»Ja — naar de ikke har Raad til at gifte sig.«

»Men De er ikke den mindste Smule forelsket, derfor kan De saa let foreslaa mig, at vi kun skal være Venner og Kammerater og vente.«

»Paa den Bemærkning vil jeg blive Dem Svar skyldig. Jeg lover jo, at jeg vil forlove mig med Dem, naar De er bleven Skuespiller — eller har faaet Dem en anden Stilling, og naar der er gaaet et Aarstid. Kan De saa ikke slaa Dem til Taals med det?«

»Det bliver jeg nok nødt til.«

»Ja, vist gør De det. Og saa optager vi atter vore Morgenture i Morgen.«

Da de kom hjem vilde han ikke gaa med ned i Kælderen; Klokken var jo næsten bleven ti. Saa fulgte hun ham helt op i Gadedøren, og da hun sagde god Nat til ham, kyssede hun ham. Dette Kys kom saa uventet, saa overraskende, at han et Øjeblik blev helt befippet; men saa, ligesom i overstrømmende Lykke, slyngede han sin Arm om hendes Hals og kyssede hende en, to, tre Gange. Og da han løb op ad Trappen, var det lige som om alt jublede og sang i ham. Hun havde kysset ham, uden at han havde bedt hende om det. Saa var det jo lige saa godt som at være forlovet! Hun vilde bare ikke have, at nogen skulde vide det, fordi han var saa ung, hun vilde ikke bære Skilt. Men han skulde nok holde fast paa hende!

III.

Smaa Byger.

Det var glade Dage, der oprandt for Peter Kaspersen. Skønt han ikke var forlovet, havde han dog nu faaet en Veninde, som han kunde sværme for og kæle for som om hun havde været hans rigtige Kæreste. Dog kunde det ikke undgaas, at en lille Byge ret tidt formørkede hans lyse Himmel, og disse smaa Byger, der kunde piske ganske nederdrægtigt, kom gærne under Sammenstødene med hans Moder. Det var nemlig Peters største Sorg, at han aldrig havde Penge, og at hans Moder blev mere og mere kneben. Nu havde han spillet alle mulige Roller for hende: han havde som den kærlige Søn vist hende den lyse Frem-

tid, hun aabnede baade for sig selv og for ham, naar hun bare vilde lade være med at holde saa fast paa en elendig Tokrone; han havde truet med igen at tage til Søs og ikke komme mere tilbage. Moderen lod sig ikke mere røre hverken af Bønner eller Trusler. »Ja, rejs Du bare,« sagde Fru Kaspersen en Gang, »det kan Du vist have mere Nytte af end at sidde og drive nede i denne Marskandiserkælder.«

Dette uventede Angreb traf Peter som et Ribbenstød, der kastede ham til Jorden og gjorde ham fortumlet og maalløs; men da han havde tænkt sig lidt om, indsaa' han, at det var let at besvare den Salve.

»Hvor vil Du have, jeg skal gaa hen uden en Øre i Lommen?« spurgte han. »Naar man kun har Valget mellem at sidde og se paa dine Skabilkenhoveder og sidde nede hos en ung Dame, der dog kan tale lidt med om Musik og Kunst, saa tror jeg nok enhver vil vælge det sidste.«

»Du behøver ikke at kalde nogen for Skabilkenhoveder.«

»Det siger jeg ikke for at fornærme de

unge Damer, men kun fordi de skal sidde stumme og ikke engang tør rulle med Øjnene, naar Du er tilstede.«

Et Par Dage efter denne Samtale forsøgte Peter et nyt Angreb paa sin Moders Pengepung; men han blev slaaet saa flad, at han helt tabte Lysten til at vove flere Forsøg fra den Kant.

»Min Lærer har sagt, at jeg skal gaa mere i Teatret, end jeg gør; det er nødvendigt, at jeg ser, hvorledes andre spiller Komedie,« sagde Peter.

»Naa — ja, ja,« svarede hans Moder, »saa maa vi se at faa Raad til at gaa i Teatret en Gang om Ugen. Naar der er et Stykke, Du skal se, kan Du bare sige det til mig, saa skal jeg gaa med Dig.«

Peter blev saa underlig slukøret. Det var nok ikke Meningen! Saa var der en anden, han heller vilde have med. Han udtalte aldrig senere Lyst til at komme i Teatret.

Fru Kaspersen talte ikke meget med Folkene nede i Kælderen; men en Aften, da hun tilfældig kom forbi, lige som Madam

Nielsen lukkede en Dame ud, der havde været nede at leje en Maskeradedragt, standsede hun og sagde god Aften. »Det er voldsomt, saa Deres Butiksvindue straaler,« tilføjede hun.

»Ja,« svarede Madam Nielsen. »man maa jo gøre noget for at vække Opmærksomhed.«

»Ja — det har De Ret i. — Min Søn er vel som sædvanlig inde hos Dem?«

»Ja — jeg tror han sidder og læser »Hjortens Flugt« for Clara.«

»Han er saamænd mere nede hos Dem end oppe hos mig. Er De ikke snart ked af ham?«

»Nej — han generer os saamænd ikke; det opmuntrer vel endog Clara at tale med et Menneske. Men Fruen synes maaske ikke om, at Deres Søn kommer her ned?«

»Jeg skal ikke nægte, jeg synes nok et ungt Menneske kunde tage sig noget nyttigere for. Hvad skulde der være i Vejen for, at han kunde have en Plads i en Forretning, og dog have Tid nok til at gaa hos sin Skuespiller, sin Sanglærer og sin

Balletmester. Lige siden han kom hjem fra Rejsen har han ikke tjent en Øre, jeg skal give ham alting, det kan man ved Gud ogsaa blive ked af, og jeg gør det heller ikke mere.«

»Nej, det er meget sandt; men det er virkelig ikke os, der holder ham fra at bestille noget.«

»Gud nej, det véd jeg saa godt!«

»Men jeg skal sige det til Clara,« vedblev Madam Nielsen. »Saa kan hun tale lidt fornuftigt med ham; det er jo tidt saadant et ungt Menneske tager mere efter hvad en ung Pige siger, end hvad vi ældre præker.«

»Ja — De kan jo prøve paa det. Naa — jeg maa op. God Nat!«

»God Nat, Frue!«

Senere, da det var Sengetid og Peter var gaaet, sagde Madam Nielsen til Clara, at hun havde talt med Værtinden, der nok ikke var rigtig glad ved, at hendes Søn opholdt sig saa meget nede hos dem.

»Saa kan hun jo sige til ham, at han

skal blive herfra,« svarede Clara lidt mut. »Vi holder jo ikke paa ham.«

»Nej — naturligvis. Men det kan vist ikke nytte, at hun siger noget. Paa den anden Side vil jeg heller ikke gærne have, at det skal hedde sig, at han ingen Ting bestiller og ingen Ting tjener, fordi han stadig sidder her nede og driver. Jeg lovede hans Moder, at Du skulde tale med ham om det.«

Under denne Samtale havde Clara klædt sig af og hoppede nu op i Sengen. »Jeg? Nej, maa jeg bare være fri!«

Madam Nielsen, der altid gik lidt og puslede efter at Datteren var kommen i Seng, og som var temmelig længe om at klæde sig af, naar det ikke var alt for koldt, satte sig nu paa Stolen ved Siden af Claras Seng.

»Aa, naar han bryder sig mere om, hvad Du siger, saa kan Du jo sagtens gøre hende den Tjeneste. Du behøver da ikke at genere Dig for at sige det til ham; han er jo ikke meget andet end en Dreng lige over for Dig.«

Clara svarede ikke.

Moderen rejste sig atter. En Snes Minuter senere slukkede hun Lyset. Da hun var kommen i Seng, raabte hun over til Clara: »Sover Du?«

»Nej.«

»Jeg troede, Du sov. Det er maaske ogsaa fordi Skov ikke kan lide Kaspersen, at han er holdt helt op med at komme her.«

»Det er det maaske,« svarede Clara og krøb lidt længer ned under Dynen. »God Nat, Moder!«

»God Nat, Du!«

Clara var ikke søvnig i Aften, men hun vilde helst ligge i Fred og tænke, og ved Moderens sidste Bemærkning var hun kommen til at tænke paa Magnus. Hun vidste godt, hvorfor han ikke mere kom derned om Aftenen. Ærlig talt havde hun ikke savnet ham, men af og til havde hun dog tænkt paa ham med en vis Beundring og et lille Smil. Allerede Dagen efter, at han havde bragt hende Peter Kaspersen i en Sæk, havde hun talt med ham og faaet at vide,

at det ikke var gaaet til, som Peter havde bildt hende ind.

»De sagde jo, at jeg skulde gaa op og hente ham,« havde Magnus forklaret hende, »og da han saa ikke vilde gaa med, men sagde noget, der gjorde mig gal i Hovedet, saa puttede jeg ham i Sækken og bar ham ned til Dem.«

Ved denne Bedrift voksede Magnus i Claras Øjne og Peter blev lidt mindre. Men Peter var saa køn og hun kunde slet ikke tænke sig, at han havde været Sømand!

Under disse Betragtninger faldt hun i Søvn.

Hvor længe hun havde sovet vidste hun ikke, men pludselig vaagnede hun og hendes Moder ved Støjen af en knust Rude, klingende Glasskaar, et dumpt Fald, som om der blev kastet noget ned i deres Dagligstue. Lidt efter hørte de mange Stemmer udenfor paa Gaden, og der blev raabt: »Tænd Lys dernede!« paa samme Tid som der blev dundret haardt paa Butiksdøren.

Clara sprang op af Sengen og skyndte

sig at faa nogle Klæder paa. »Der er nogen nede i Stuen!« hviskede hun til sin Moder, »jeg synes, der er En, der jamrer sig.«

Moderen laa og rystede, saa hun knapt kunde svare.

»Hvad skal vi gøre! Hvad vil Du gøre?« stammede hun. »Kan Du ikke gaa gennem Gangen og se at faa fat paa en Politibetjent?«

»Jeg vil først gaa op og hente Skov!« svarede Clara og foer med det samme gennem Køkkenet, op ad Trappen til 2den Sal og bankede haardt paa Smedens Dør. »Skov! Det er mig!«

»Er det Dem, Frøken?« spurgte Magnus uden at aabne Døren, og Clara kunde høre, at han blev forundret.

»Ja. Der er et fremmed Menneske nede hos os — faldet ned gennem Ruden, tror jeg. Kan De ikke komme ned til os?«

»Jo — jeg skal øjeblikkelig være der.«

»Jeg venter her uden for.«

Det varede ikke to Minuter, før Magnus var færdig til at følge med.

Da de kom ned i Køkkenet, havde Madam

Nielsen tændt en Lampe. Man kunde høre Støjen ude paa Gaden.

Magnus tog Lampen og gik gennem Sovekammeret og ned i Dagligstuen, mens Madam Nielsen og Clara blev staaende oppe paa Dørtærskelen.

En Mandsperson rejste sig langsomt op fra Gulvet, da der kom Lys i Stuen. Hans Hænder blødte. Gulvet laa fuldt af Glasstumper og en Del Mennesker havde samlet sig udenfor den knuste Rude.

»Er De falden gennem Ruden?« spurgte Magnus.

»Ja — eller kastet herned.«

»Tag og luk op dernede!« sagde en Stemme udenfor Vinduet.

Magnus saa', at det var en Politibetjent. »Vil De ikke heller gaa gennem Gadedøren og Køkkenet?« spurgte han.

»Jo — luk bare Gadedøren op.«

Magnus gik op og aabnede Gadedøren. Politibetjenten fulgte med ned i Kælderen.

»Det er nogle rare Historier, De laver,« sagde Betjenten til den unge Mand med de blodige Hænder. »Har De skaaret Dem me-

get? De kan vel nok følge med hen paa Politistationen uden at blive kørt? Den anden Bandit er bragt derhen. — Det var nok en ordentlig Skræk, De fik i Livet?« henvendte han sig til Damerne. »Var der nogen af Dem her nede i Stuen, da han faldt ned til Dem?«

Clara gav en kort Forklaring af Begivenheden.

Derefter gik Betjenten med den uvelkomne Nattegæst, og nu hørte de nede i Kælderen, hvorledes den Folkemængde, der havde samlet sig paa Gaden, fulgte efter Betjenten og den Anholdte hen til Politistationen.

»Ja — saa kan man jo gaa op og sove videre,« sagde Magnus.

»Vi maa rigtig takke Dem, Skov, fordi De kom ned og hjalp os,« sagde Madam Nielsen.

»Aa — det var jo ikke andet end min Pligt. God Nat.«

»God Nat, Skov!«

Clara rakte ham Haanden. »God Nat — og Tak for i Aften.«

Da Magnus atter laa i sin Seng og

tænkte paa dette lille Æventyr, faldt det ham ind, at det var besynderligt, at Clara hentede ham og ikke Peter Kaspersen.

Næste Morgen, med det samme han gik paa Arbejde, gjorde han en Afstikker ned i Kælderen. Der var sat et Skod for den knuste Rude. Heldigvis var den assureret. Han og Clara stod lidt og talte sammen; han havde ikke megen Tid. Da han skulde gaa spurgte Clara:

»Hvorfor kommer De aldrig mere ned til os om Aftenen?«

Han smilte og rystede paa Hovedet. »Det véd De godt,« svarede han med en lidt sørgmodig Klang i Stemmen. »Nu er jeg tilovers her nede. Men naar De en Gang trænger til mig — i en eller anden Retning — saa maa De gærne hente mig, for De har vist ingen mere trofast Ven end mig.«

Clara rakte ham Haanden. »Jeg véd det godt, Skov.«

Da Peter om Morgenen paa sædvanlig Tid kom ned for at gaa Morgentur med Clara, blev han forbavset over den Ødelæggelse, der var sket om Natten; men da

han hørte, at Clara havde hentet Magnus, blev han fornærmet.

»Hvorfor kom Du ikke op og kaldte paa mig?« spurgte han.

Hun vilde ikke fortælle ham, at hun havde mere Tillid til Magnus' Mod og Kræfter, naar der var Fare paa Færde. Hun fandt dog hurtig en ret god Grund: »Din Moder er vred, fordi Du er saa meget nede hos os . . .«

»Hvoraf véd Du det?« afbrød han hende hastigt.

»Det sagde hun i Gaar til Moder, og det er vist ikke langt fra, at hun har os mistænkt for, at vi afholder Dig fra at bestille noget.«

»Aa, sikke noget! Men derfor kunde Du da lige saa gærne have kaldt paa mig som paa Mops.«

»Jeg synes, det var Synd at vække Dig, og saa var jeg ogsaa bange for, at jeg skulde vække din Moder og komme til at give hende en lang Forklaring om, hvorfor jeg ogsaa hentede Dig ned til os midt om Natten.«

»Havde Du virkelig Tid til at anstille alle

de Betragtninger i det Øjeblik, Du bliver forskrækket over, at et fremmed Mandfolk dumper ned til Jer?«

»Naa, ja — næste Gang jeg faar en Bølle i Hovedet, skal jeg nok kalde paa Dig.«

Peter blev dog ved at være mut og tvær under hele Morgenturen.

Da han kom hjem fik han Penge af Moderen til sine tre Lærere. Han betalte den gamle Skuespiller; men nu syntes han, at han dansede godt nok, og han troede heller ikke, at han kunde lære at synge bedre end nu. Han foretrak derfor selv at beholde Pengene og lade Moderen være i den Tro, at han brugte dem til sin kunstneriske Uddannelse paa sædvanlig Maade. Saa havde han da igen lidt Lommepenge.

Et Par Dage efter Nytaar kom Budet for en Syge- og Begravelseskasse hjem til Fru Kaspersen, for at faa hendes Medlemsbidrag. I Samtalens Løb omtalte han Foreningens Maskerade, der skulde finde Sted om faa Dage, og spurgte, om hun ikke vilde købe et Par Billetter; Over-

skudet vilde blive brugt til Konfirmationshjælp til Medlemmernes Børn.

Nej, det kunde da ikke falde Fru Kaspersen ind at klæde sig ud og give sig til at danse i den Alder.

»Ja, men for at gavne Sagen,« indvendte Budet.

Peter, der var til Stede i Systuen, hvor denne Forhandling fandt Sted, kom straks det gamle Bud til Hjælp.

»Det kan der ikke være Tale om, Moder,« sagde han, »man maa støtte den gode Sag. Hvis Du ikke vil købe en Billet til hver af dine Jomfruer« — alle Jomfruerne drejede som paa Kommando paa en Gang deres Hoveder og tilkastede Peter et Smil og et taknemligt Blik — »saa bør Du tage et Par Billetter til mig. Giv De mig kun to Billetter, Jensen.«

Budet løste sin Billetpakke op. »Den ene Billet skal vel være til en Dame?« spurgte han med et polisk Smil.

»Selvfølgelig. Og hvis Moder vil med, skal vi have to Damebilletter.«

»Nej — Du skal ikke kede Dig!«

»Det haaber jeg heller ikke. Saa nøjes jeg med to Billetter, Jensen, og maa dybt beklage, at jeg ikke har den Fornøjelse at se Moder paa Maskeraden som Sylfide.« Idet han roligt gæmte de to Billetter i sin Tegnebog, vedblev han: »Maa Jomfruerne saa ikke faa en Billet hver?«

Paa dette Spørgsmaal svarede Fru Kaspersen ikke, men gav sig til at skænde baade paa Jensen og Peter, fordi hun skulde betale de to Billetter, de havde været enige om at franarre hende.

Peter blev snart enig med Clara om, at hun skulde tage med ham paa Begravelseskassens Maskerade. Clara havde i Maskeradegarderoben en køn Skottedragt, den vilde hun tage paa. Men hendes Moder syntes ikke godt om saa korte Skørter; Clara var saa høj og saa fyldig; i en halvlang Kjole, for Eksempel en Pernille, vilde hun vist tage sig bedre ud. Clara bemærkede meget fornuftigt, at der da ogsaa var høje Piger i Skotland. Havde hun været lang og mager, som da hun var femten, seksten Aar, saa havde hun haft Grund til

at skjule sine Ben, men nu kunde hun da nok være bekendt at vise dem paa en Maskerade.

Saa blev det ved Skottedragten. Og da Balaftenen kom og Clara var pyntet, syntes selv hendes Moder, at hun saa' nydelig ud, og havde Lyst til at indbyde alle Husets Folk til at se hendes Datter. Hun fik da ogsaa paa Trappen fat i Magnus.

»Kom neden for, Skov, og se Clara!«

Magnus vidste godt, at Clara skulde med Peter paa Maskerade; han vidste ogsaa, at Peters Moder var vred for det, og han havde set efter i Bladene, hvor han kunde købe Billet, hvis han skulde faa i Sinde at sætte sig op paa Balkonen, for skjult mellem de andre Tilskuere for en Halvtredsindstyve-Øre at have Lov til hele Aftenen, hele Natten at se paa Clara. Lidt tøvende fulgte han med Marskandiserkonen ned i Kælderen, og da han saa stod lige over for Clara med et uroligt Smil og sagde God Aften, vidste han ikke, hvor han skulde gøre af sine Øjne. Han havde med et flygtigt Blik set, at hun var meget smuk, at hun havde skotsk

Hue med Fjer, at hun havde et tærnet Skørt, der kun naaede til hendes Knæer, at hun havde smukke Ben i blegrøde Strømper og langskaftede mørkegrønne Saffiansstøvler. For at hans Øjne ikke skulde blive ved at løbe ned til hendes Ben, lod han dem fæste sig ved et Legetøjsgevær, hun bar i et Gehæng over Skulderen. Hun skulde maaske forestille en Marketænderske i den skotske Hær. Om Dragten var korrekt, vidste han ikke; køn var den, og det var jo Hovedsagen.

»Hvad synes De saa om mig, Skov?« spurgte Clara, lidt udfordrende og smilende.

Skov lod sit Blik fare fra Bøssepibens Sølvpapir op til Claras Øjne og saa' beundrende og lidt sørgmodigt paa hende.

»De skulde have taget med, Skov!« sagde hun.

»Ja,« svarede han lidt langsomt; »men hvad kunde det nytte, naar jeg ikke kan danse?«

»Paa en Maskerade er der saa mange komiske Masker, der ikke danser. Og for Resten er der ogsaa mange, der danser, skønt de ikke kan danse.«

»Lidt Polka kan jeg nok danse — og alle Danse med Polkatrin; jeg gik jo et Par Aftener til Danseøvelse; men naar jeg hører en Dans, véd jeg aldrig, om det er en Polka, en Hopsa eller en Vals, de spiller. Men hvad kunde det ogsaa nytte, jeg kunde danse Polka, naar ingen vilde danse med mig.«

»Jeg skulde saamænd nok danse med Dem, Skov.«

»Vilde De?«

»Ja, det ved Gud jeg vilde.«

Han stod lidt og saa' lykkelig og leende paa hende. Saa foer der pludselig en mørk Skygge over hans Ansigt. »Naa — jeg vil gaa, inden Deres Kavaller kommer. — Farvel, Frøken, og god Fornøjelse!«

»Tak! — Ja, det kan jo ikke nytte, man beder Dem om at kigge lidt herned en Aften.«

»Nej — jeg kommer kun, naar De har særlig Brug for mig. — Jeg gaar ud gennem Køkkenet, saa kan jeg sige god Nat til Deres Moder med det samme.«

En Snes Minutter senere var Peter og Clara paa Vej til Dansesalonen »Kæden«

i Dronningens Tvergade, hvor Maskeraden skulde holdes.

Peter var en rigtig Maskeradematros med hvide Bukser, hvid Skjorte, stort rødt Skærf og Straahat; det var en Dragt, der ikke havde kostet ham noget.

Da de havde været der en Timestid, kom der en Skotte og satte sig i Nærheden af Peter og Clara.

»Der er en af dine Landsmænd,« sagde Peter leende.

»Ja — men jeg kender ham ikke.«

»Nej — man kan ikke kende alle de farende Skotter.«

Clara blev ved at se hen paa ham. »Han har jo ingen Maske paa,« sagde hun.

»Nej — men han har forlorent Skæg, det er Maske nok.«

I dette Øjeblik samledes en Del Mennesker om en Visekælling og en Skomagerdreng, der sloges om en sort Pølse. Peter løb der hen, Clara blev siddende paa sin Plads.

Lidt efter spillede Musiken op til en Polka.

Skotten rejste sig, gik lidt forlegen hen til Clara og gjorde et kejtet Buk for hende. »Er det ikke en Polka?« spurgte han lidt forsigtig.

Clara saa' hurtigt og forundret paa ham; hun havde rejst sig op, men glemte at modtage hans Invitation. Hvorfra kendte hun denne tykke, utydelige Stemme? Manden kendte hun ikke. Han havde lyst, krøllet Haar, stort, lyst, ungdommeligt Skæg, romersk Næse og milde Øjne. Skægget kunde være forlorent, skønt det saa' ægte nok ud. Og Øjnene — ja, ved Øjnene var der noget, der forekom hende bekendt.

»De sagde, at De vilde danse en Polka med mig!« sagde Skotten i en bønlig Tone.

»Skov!« udbrød Clara forundret. Hun tog hans Haand og dansede ud med ham. Da de havde danset Salen en Gang rundt, sagde hun: »Men De danser jo udmærket, Skov!«

»Naa,« svarede han smigret, »udmærket danser jeg vel ikke, men der er Takt i mig.«

»Men hvordan i al Verden er De kom-

men til at se saadan ud?« spurgte hun videre under Dansen.

Han lo. »De mener, hvor jeg har faaet den pæne Næse fra? Den er lavet af svensk Hæfteplaster. Det er en Teaterfrisør, der har sminket mig og givet mig Paryk og Skæg paa. Det er ikke billigt, men det er morsomt. De maa ikke sige til Peter, hvem jeg er.«

»Nej — jeg skal ikke sige et Ord om det.«

»Han kender mig vist ikke?«

»Nej — det er umuligt at kende Dem — naar De ikke taler.«

»Jeg vil heller ikke tale med ham. Det er morsomt. Bare jeg var saa køn i Virkeligheden.«

»En Mand behøver ikke at være køn; han gør nok sin Lykke endda.«

»Ikke jeg — det tror jeg da ikke.« De blev ved at danse. Inden de standsede, spurgte han: »Naar de spiller en Polka igen — eller en Mazurka — eller en Rheinlænder — eller Lotte er død — vil De saa danse med mig igen?«

»Ja.«

»Saa kommer jeg hen og inklinerer for Dem.«

»Det maa De gærne.«

Lidt efter var Dansen forbi. Magnus førte Clara til sin Plads og gik selv ind i det tilstødende Restavrationsværelse.

»Naa — Du dansede med din Landsmand,« sagde Peter til Clara, da de atter sad sammen. »Sagde han noget til Dig?«

»Ikke noget videre.«

Lidt efter sagde Peter: »Der er han igen! — Jeg tror, han er alene. Han vilde vist ønske mig saa langt borte, at han ikke kunde se mig. Han bliver ved at holde Øje med Dig. Jeg tror, jeg skal tale til ham.«

»Aa, hvorfor det?« spurgte Clara. »Han er vist en fin Mand?«

»Hvad saa? Han kan lade være at gaa og kigge paa Dig.«

Magnus vilde i det samme gaa forbi det Sted, hvor Peter og Clara sad.

»God Aften, Sir!« raabte Peter lystigt.

Magnus standsede og bukkede.

»Her er mange kønne Piger, Sir!«

Magnus bukkede igen.

»De har dem vel ikke kønnere i Skotland?«

Nu rystede Magnus paa Hovedet.

I det samme begyndte Orkestret at spille.

»Det er en Trippevals, den danser De nok ikke i Skotland?«

Magnus nikkede ivrigt, inklinerede for Clara og dansede ud med hende.

Peter saa' ærgerligt efter dem. »Hvad Fanden er det for en Abekat?«

»Han kender mig ikke,« sagde Magnus til Clara, mens de dansede.

Efterhaanden som Tiden gik blev Peter mere og mere vred paa den tavse Skotte, der blev ved at sværme om Clara og ikke dansede med andre end hende, og paa alle Peters Bemærkninger svarede han ikke med andet end et Nik eller en Rysten paa Hovedet.

Tilsidst blev han mintænksom og skinsyg paa Clara. »Du maa jo kende det Menneske!« sagde han. »Man kan jo se det, naar I danser sammen, saa har I saa meget at snakke om, noget, der synes at

more baade Dig og ham! Tror Du ikke, jeg har lagt Mærke til det? Til Dig kan han godt tale; naar jeg taler til ham, spiller han døvstum — det er ligefrem en Fornærmelse! Og saa er I ens klædt — vil Du bilde mig ind, at det er tilfældigt? Nej — Du har truffen Aftale med ham i Forvejen, om at møde Dig her, og I har truffen Aftale om Dragterne — begge to Skotter! Det var derfor Du endelig vilde være Skotte, skønt din Moder ikke synes om Dragten og I havde mange andre lige saa kønne Dragter.«

Hvis Peter kunde have set Udtrykket i Claras Ansigt bag den sorte Silkemaske, vilde han vist have skyndt sig at nedstemme Tonen. Et Par lynende Øjne saa' paa ham, og med en Stemme, der lød meget fornærmet, sagde hun:

»Dersom jeg havde vidst, at jeg ikke maatte danse med en Herre, der inklinerer for mig, saa var jeg heller bleven hjemme.«

»En Herre, der inklinerer for Dig,« gentog Peter i en tvær Tone.

»Ja — har jeg gjort andet?«

»Nej — — men hvorfor er han klædt lige som Du?«

»Véd jeg det? Spørg ham om det!«

»Han svarer jo ikke; han er klog nok, det Fjols! — Vil Du da nægte, at Du kender ham?«

»Nej, jeg vil ikke.«

»Der har vi det! — Hvem er han?«

»Det siger jeg ikke!«

Peter sprang op og gik et Par Skridt hen ad Gulvet. Han stod et Øjeblik og betænkte sig, saa gik han atter hen til Clara, der havde siddet og set efter ham med et lystigt Smil bag Masken.

»Du maa ikke danse med ham,« sagde han med dirrende Stemme.

»Ikke?« spurgte hun stolt og spydig.

I det samme blev der spillet op til en Lançiers.

En Søkadet inklinerede for Clara.

Mens hun dansede, sad Peter ved Væggen og ærgrede sig. Ikke langt fra ham sad Magnus, der ikke kunde danse Turdanse, og frydede sig over at se Clara danse, da

han dog ikke selv kunde danse med hende. Af og til skævede han hen til Peter.

Da Dansen var forbi, satte Clara sig hen ved Siden af Peter, men de talte ikke sammen, og han bød hende heller ikke op til Dans, da Orkestret lidt efter spillede en Vals. Saa kom der en anden Kavaler og inklinerede for hende.

Den næste Dans var en Polka. Magnus syntes, han kunde føle det paa Takten, men han var dog ikke sikker paa det. Han lænede sig hen til sin Sidemand og spurgte: »Hvad er det for en Dans?«

»En Polka!«

»Jeg synes det nok!« Han rejste sig hurtigt, skyndte sig hen og bukkede for Clara.

Og trods Peters Forbud dansede hun med Magnus.

»Kaspersen er vred,« sagde hun under Dansen leende til sin Kavaler.

»Paa mig?«

»Ja — og paa mig!«

»Gør det noget?« spurgte han.

»Ikke en Smule!« svarede hun leende.

»Han kender mig vel ikke?«

»Nej.«

»Jeg skal bare lade være at tale til ham.«

Da Magnus efter Dansen førte Clara hen paa sin Plads, var Peter forsvunden. Magnus satte sig da ved Siden af hende og de fortsatte Samtalen.

Saa kom Peter hurtigt hen til dem.

»Nu skal Du ikke mere bryde Dig om mig!« sagde han en ophidset Tone og forsvandt med det samme.

Clara lo lidt tvungent. »Han er jo gal!«

»Tror De, han gaar hjem?«

»Det véd jeg ikke; jeg er ogsaa lige glad!«

Hvis Peter endnu var til Stede i »Kæden«, saa holdt han sig godt skjult, for Magnus og Clara saa' ikke noget til ham Resten af Natten. Og da Clara ikke lod til at tage sig hans Forsvinden nær, var Magnus som i den syvende Himmel. Han dansede med Clara alle de Danse, han kunde, han spiste Dyresteg sammen med hende, og da Maskeraden hen ad Morgenstunden var forbi, kørte de hjem sammen i Droske. Magnus var

glad ved, at han havde taget saa mange Penge med.

Mens de sad i Drosken, opdagede han, at han havde glemt at tage sin Gadedørsnøgle med. »Men det kan jo være, Gadedøren er aaben,« trøstede han sig.

»Og hvis den ikke er aaben, kan De gaa igennem hos os,« sagde Clara. »De kan jo bare lukke det højre Øje, naar de gaar forbi Moders Seng.«

Saa standsede Drosken. Magnus steg først ud, stak Pengene op til Kusken og hjalp derefter Clara ud.

Oppe paa første Sal stod et Vindue paa Klem, og bag det sad Peter, helt skjult af Mørket. Men han vilde dog nok se, hvem der fulgte Clara hjem. Nedenfor paa Gaden, lige over for Kældervinduet, brændte jo endnu Gaslygten. Her havde han siddet og ventet lige fra han kom, paa en Gang fortvivlet, harmfuld, bedrøvet. Og nu, da Klokken var halvfem kom hun kørende. Hun havde alt saa holdt ud og moret sig lige til det sidste. Og hendes Skotte var med! Han vilde ind ad Gadedøren — hvad skulde det

betyde? — Peter bøjede sig længere ud ad Vinduet, men trak sig hurtigt tilbage igen, Gadedøren var lukket — — og nu gik han med hende ned i Kælderen! Peter stønnede og pustede som et Lokomotiv, Sveden perlede paa hans Pande, trods den vinterlige Morgenvind, der nylig havde faaet ham til at fare sammen af Kulde. Han blev liggende i det aabne Vindue for at se, naar Skotten kom tilbage; han kunde da ikke blive ret længe der nede i Kælderen, hvis Marskandiserkonen ikke skulde mærke Uraad. Det var mærkeligt, at han havde ladet Drosken køre. Maaske havde han sit Hverdagstøj nede i Kælderen og skulde først klæde sig om. En hel Time sad Peter med Kroppen halvt ude af Vinduet og ventede — der kom ingen Herre op ad Kælderen!

Saa sank han tilintetgjort ned paa sin Stol, og efter at have siddet et Par Minuter, rejste han sig langsomt, lukkede Vinduet og vaklede ind i sit Kammer.

Men da havde hans fordums Skolekammerat Magnus allerede sovet længe, og han var falden i Søvn i en meget lykkelig Sinds-

stemning. Ja, denne Aften var sikkert den fornøjeligste, han nogensinde havde haft, efter at en Teaterfrisør havde forvandlet hans Ansigt og gjort ham køn. Og hvor han havde danset — og kun med hende — skønt han kun en Gang havde lært at danse nogle Polkatrin. Men hun syntes jo, at han dansede udmærket. — — Hun brød sig vist slet ikke saa meget om Peter Kaspersen! Det var da ogsaa fælt saa drengeagtigt han opførte sig! — — Aa, det var en dejlig Aften — — en dejlig Aften. — — —

IV.

Komedie i Landsbykroen.

Peter Kaspersen var i en meget trist Stemning, da han ved Middagstid gik hen til sin Lærer, den gamle Skuespiller. Heldigvis fik han dér en Meddelelse, der som et Vindpust til Dels spredte de tunge Skyer, der trykkede hans Sind.

»De kender nok Skuespillerinden Fru Lund, et fattigt Skind, der lever af at gøgle i Foreninger og af Udflugter med Dilettanter til de nærmeste Landsbyer. Nu er der jo snart et Teater i enhver Kro. Jeg har lovet at spørge Dem, om De ikke har Lyst til at assistere hende ved en Forestilling paa næste Søndag i Værebro Kro — det er nok i Nærheden af Frederikssund.

Hun giver altid lidt for det — en fire, fem Kroner — og betaler selvfølgelig Rejsen frem og tilbage. Saadan en lille Udflugt kan jo være ret morsom og kan aldrig skade noget. Jeg véd ikke, hvad De siger til det.«

»Jo — jeg vil nok,« svarede Peter Kaspersen.

»Gaa saa hjem og tal med hende og faa at vide, hvornaar der skal være Prøve.«

Den unge Skuespiller gik samme Dag ud til sin Direktrice, der boede i en tarvelig lille Lejlighed paa Vesterbro. Hun tog særdeles venligt imod ham og var meget glad over, at han vilde spille i hendes Selskab. I over en Time sad hun og fortalte ham om sit Teaterliv.

Fru Lund var høj og slank, hun havde vist en Gang været meget smuk, nu var hun noget bleg, hendes Kinder lidt indfaldne og der var graa Stænk i hendes Haar, skønt hun vist næppe var fyrretyve Aar og hendes Øjne endnu straalede med en ungdommelig Glans.

Peter Kaspersen fik sin Rolle og lovede at lære den til den næste Aften.

»Vi maa jo altid prøve om Aftenen, fordi mine Skuespillere er Haandværkere om Dagen,« sagde Fru Lund, »og naar vi bare lærer Rollerne godt fra først af, behøver vi ikke mange Prøver. Vi har saamænd spillet mange store Stykker med kun tre Prøver.«

Da Peter kom hjem, begyndte han straks læse, og han læste flittigt hele Eftermiddagen og det meste af Aftenen. En Gang imellem, naar han lagde Bogen fra sig og prøvede, hvor meget han kunde udenad, løb hans Tanker løbsk for ham og smuttede ned i Kælderen. Saa kunde han sidde længe med Haanden under Kind og stirre ind i Lampens Lys. Clara var dog en mærkværdig Pige, slet ikke til at forstaa. Selv var hun vel ikke saa kærlig anlagt, men hun fandt sig i, at han kyssede hende og kælede for hende lige saa meget som han vilde. Maaske havde han alligevel været for tilbageholdende, siden hun uden hans Vidende havde haft en anden Ven, der vist nok var mere dristig end han! Nu havde han opdaget det, og hun havde jo for Resten ikke lagt Skjul paa det. Saa var da det Baand, der bandt

hende til ham, bristet for bestandig. Det gjorde ham ondt, for han holdt af hende med et ungt Menneskes første ildfulde Forelskelse.

Han trak Vejret dybt og læste videre paa sin Rolle.

Dagen efter Maskeraden havde han ikke set et Glimt af Clara, og da han næste Aften gik til Prøve, kastede han et Blik ned i den oplyste Kælder, men saa' hende ikke. Nej, denne Gang lod hun nok være med at sende Magnus op efter ham.

Paa Slaget otte mødte han hos Fru Lund.

Hun aabnede selv Døren for ham, tog venligt imod ham og førte ham ind i Stuen, hvor der ved Bordet sad en ældre, skægløs Mand med mørkeblaa Briller. Foran ham stod en Tallerken med Smørrebrød, en Halvflaske og et Snapseglas.

Fru Lund forestillede de to Herrer for hinanden. »Hr. Skuespiller Pihl, Selskabets Komiker — vor nye Elsker Hr. Kaspersen.«

Manden med de blaa Briller skyndte sig at tygge af Munden — Peter opdagede derved, at han næsten var tandløs — og rakte den nye Elsker Haanden. »Glæ-

der mig at gøre Deres Bekendtskab, Hr. Kaspersen.« Han skænkede sig en høj Snaps og drak den langsomt. »Ah! — — Har De spillet noget videre Komedie?«

»Nej,« svarede Peter lidt forlegen, »men jeg har læst et halvt Aar med Møller!«

»Ah, min gamle Ven Møller! Ja, vi har rejst sammen i Provinserne i Halvfjerdserne. Vil De hilse ham fra mig.«

»Tak — det skal jeg.«

»De er kommen saa præcis, Hr. Kaspersen,« sagde Fru Lund. »De andre kommer aldrig saa bestemt; det kan De ikke saa godt; de fleste arbejder vel til Klokken syv.«

Der blev ringet paa Døren.

Fru Lund skyndte sig ud at lukke op.

»Nu skal De se,« sagde Komikeren, »nu kommer der en myldrende.«

Det var en lille vims, gammel Dame med et venligt, smilende Ansigt.

»Fru Rejersen, vor Suffløse, naar hun ikke selv spiller med — Hr. Kaspersen, vor nye Elsker.«

Fru Rejersen rakte Haanden til Peter, der rejste sig og bukkede dybt.

»God Aften, Petrine!« sagde Komikeren tørt, idet han skænkede sig en Krummeskyller.

»God Aften. — Ja, Hr. Møller har jo omtalt Dem saa rosende.«

»Har han?« udbrød Peter glad overrasket.

»Naa — det skulde jeg maaske ikke have fortalt Dem,« sagde den gamle Dame. »Jo, det har han saamænd sagt til Fru Lund, og det er hun jo glad for. Vor forrige Elsker, det var et rigtigt kønt Menneske, men han stod paa Scenen saa stiv som en Pind, og hans Entré og Sortie var altid rædselsfulde. Og saa kom han jo paa Hospitalet.«

»Ja, fy for den slemme Syge,« bemærkede Komikeren.

»Aa — ja, Herregud,« svarede den gamle Dame, »unge Mennesker . . .«

»Kan let faa Snue,« tilføjede Komikeren, da Fru Rejersen ikke vidste, hvorledes hun skulde fortsætte.

»Hvad var det nu, jeg vilde have sagt?«

»Ja — glem ikke, hvad Du vilde sige, Petrine.«

»Nej — det var det: det er rigtignok

en Lykke for et Selskab at have en god Elsker.«

»Og en god Komiker,« tilføjede Pihl.

»Og en god Suffløer,« sagde Fru Lund, der havde været et Par Minuter borte, og nu kom tilbage.

»Aa, Suffløren er der saamænd ingen, der bryder sig om. Det er ham, der har det utaknemligste Arbejde ved hele Selskabet. Han kan sidde der nede i Hullet og hviske og hviske, saa Sveden driver af ham, for at holde sammen paa det, og gaar det saa godt, saa har han ikke anden Belønning end den Tilfredshed, han selv føler ved at have gjort et godt Stykke Arbejde, men gaar der nogen i Stykker, saa faar Suffløren Skylden. At være Suffløer paa Teatrene her i Byen er ingen Sag; her holder de altid saa mange Prøver, at Skuespillerne kan deres Roller; men ved de smaa Selskaber i Provinserne. — Gud fri og bevare mig!«

»Det gør han nok, Petrine,« sagde Komikeren. »Saa, nu ringer det igen. — Tak for Mad!«

»Velbekomme!« svarede Fru Lund, idet hun gik ud og lukkede op.

Straks efter skete en ny Presentation: »Hr. Olufsen — Hr. Kaspersen, vor nye Elsker.«

»Nu véd De snart, hvad De er, unge Mand,« sagde Komikeren. »Vor nye Elsker! Den Bestilling har De faaet at høre syv Gange i Løbet af et Kvarter.«

»Syv — hvor faar De Dem fra?« spurgte Fru Lund lidt fornærmet.

»Naa — ja, hvad vi ikke har, kan vi faa,« bemærkede Komikeren tørt.

Olufsen, en lille ung Mand med stort Haar, satte sig ved Siden af Peter. Han tog straks en Haandfuld Cigarer op af Brystlommen og bød den unge Elsker en. »Ryger De? De er lidt friske, men de er gode. Jeg er selv Cigarmager. Vil Du ryge, Pihl?«

»Tak den, som byder!«

»Maa vi gærne ryge?« spurgte Peter.

»Ja lige saa meget, vi vil.«

»Vi har hørt Tale om Dem, før vi kendte Dem,« vedblev Cigarmageren. »De vil jo til Teatret? — Jeg spiller bare for min

Jeg spiller bare for min Fornøjelse — ung Komiker — jeg spiller godt i Dialekt — især fynsk Dialekt — en af mine Glansroller er Mads i »Soldaterløjer«. Og saa sminker jeg — dem, der ikke kan sminke sig selv — jeg lægger en udmærket Maske — og jeg har tjent mange Penge som Sminkør ved Dilettantselskaber; der er Uger, hvor jeg tjener mere ved at sminke end ved at rulle Cigarer.«

Dørklokken ringede.

»Skal jeg lukke op, Fru Lund?« spurgte den lille Cigarmager og rejste sig.

»Ja Tak, Olufsen!«

Det var en ung Dame med et alvorligt Ansigt, lidt blege, indfaldne Kinder, store mørke Øjne og mørkt Haar.

Saa snart hun kom ind i Stuen, fik hun et stærkt Anfald af Hoste.

»Det er maaske Røgen, der generer Dem?« spurgte Komikeren.

»Ja — her er rigtignok slemt,« svarede den unge Dame med Besvær; »men hvor der er saadan en Røgmand som Olufsen,

maa vi andre jo helt forsvinde i Røgskyer. Hvor skal vi prøve i Aften?«

»Ovre paa den anden Side af Gangen,« svarede Fru Lund. »Lejligheden er endnu ikke lejet ud.«

»Er der varmt?«

»Ja, jeg har fyret i Kakkelovnen for en halv Time siden.«

»Er der Stole?«

»Nej — men nu skal jeg sætte et Par over til Dem.«

»Maa jeg bære en Stol over til Dem, Frøken Jensen?«

»Nej, De maa ikke! — Gaar De med derover, Fru Rejersen?«

»Ja — det kan jeg gærne,« svarede den lille milde Dame.

»Maa jeg ikke præsentere,« sagde Fru Lund. »Frk. Jensen — Hr. Kaspersen, vor...«

»Vor nye Elsker,« tilføjede Komikeren, da Fru Lund ikke syntes at ville fortsætte.

Et meget flygtigt Smil spillede om Frk. Jensens Læber, mens hun sendte den nye Elsker et høfligt, men koldt Nik. »Kom saa, Fru Rejersen!« Hun gik hostende ud ad

Døren, fulgt af Fru Rejersen, der syntes at have mest Lyst til at blive, hvor hun var, trods Tobaksrøgen, og Fru Lund med to Stole.

»Se saadan optræder Primadonnaen ved Landsbykroernes Skuespilselskab,« sagde Pihl til Peter, da Døren havde lukket sig efter de tre Damer, »hvordan tror De saa en Primadonna ved det Kongelige tager sig ud?«

»Har den Dame været rigtig Skuespillerinde?« spurgte Peter.

»Ja, Død og Pine,« svarede Pihl, »en Gang imellem har hun været ved et af de smaa Provinsselskaber, der spiller paa Deling. Naar hun ikke er Skuespillerinde er hun Strygejomfru; jeg véd ikke, i hvilken Stilling hun er størst.«

Fru Lund kom tilbage, fulgt af en ung Mand med Slængkappe, og en ung Dame, tarveligt, men net og smagfuldt klædt.

»Nu er vi alle samlede,« sagde Fru Lund. »Maa jeg forestille — Hr. Dalberg — Frøken Sørensen — Hr. Kaspersen . . .«

»Vor nye Elsker,« sluttede Komikeren.

Mens Dalberg og Frøken Sørensen tog deres Overtøj af, sad Peter og betragtede dem. Dalberg lignede en meget fattig Kunstner. Da han havde faaet sin tynde Elendighedskappe af, stod han i en lille Jakke, der var for kort paa Ærmerne, men han havde nystrøgede Mansketter og Krave med en vældig Silkesløjfe. Det var knastørt paa Gaden, men alligevel havde han Gummigalosker paa, og dem tog han ikke af; det saa' ud, som om han havde Dansesko under Galoskerne. Det lod til, at han var forlovet med den kønne, unge Dame, der kom sammen med ham; det syntes Peter var Synd — for hendes Skyld.

»Nu kan vi godt gaa over i den tomme Lejlighed,« sagde Fru Lund. »Der er rart varmt. Men jeg vilde gærne bede Herrerne om at lade være at ryge, mens vi prøver; det er mest for Frøken Jensens Skyld; hun kunde gærne finde paa at gaa sin Vej. Og hvis saa Herrerne tillige vilde være saa venlige at tage et Par Stole med, saa er der ikke mere denne Gang, jeg maa bede Dem om.«

»Saa begynder vi med at spille »Naar Møbler flyttes,« sagde Komikeren.

Hver af Skuespillerne tog en eller to Stole og gik over Gangen til den ledige Lejlighed, som Fru Lund ved Viceværtens Velvillie havde faaet Lov til at laane til at holde Prøve i, saalænge den ikke var udlejet.

Fru Rejersen havde allerede taget Plads i den ene Ende af Stuen ved et lille Bord, hvorpaa der stod en Lampe; hun havde faaet sine Briller paa og sad nu og studerede i Sufflørbogen.

»Musikeren kommer ikke før næste Gang, saa vi kan springe Sangene over i Aften,« sagde Direktricen. — »Saa begynder vi, Fru Rejersen.«

Prøven begyndte.

Peter undrede sig over, at der slet ingen Instruktion var. Skuespillerne maatte selv blive enige om, hvorfra de skulde komme ind og til hvad Side de vilde gaa ud. Næsten alle Samtaler blev ført staaende midt paa Gulvet, og enhver sagde sine Repliker, som han havde Lyst.

Saa kom Peter frem paa Scenen. Han

kunde sin Rolle paa en Prik og spillede den saa livligt og let, som om han vilde vise de ældre Skuespillere, hvordan man skal spille Komedie. Han havde først en Samtale med den smukke Frøken Sørensen.

Da han havde spillet lidt sammen med hende, sagde han: »Her vilde jeg gærne have, De skulde sidde ved Bordet, saa vil jeg staa bag Deres Stol og tale til Dem og bøje mig ned til Dem.«

»Ja,« sagde den unge Dame fornøjet og tog straks Plads paa den Stol, han satte frem til hende.

»Det er pæn Komedie,« sagde den gamle Komiker, og da han lidt efter traadte ind paa Scenen, var det som om Peter Kaspersens Begejstring havde smittet ham, som om en Gnist af de gamle Dages Lune var blusset op.

»De maa gærne sige mig, naar der er noget, jeg gør forkert,« sagde Frøken Sørensen til Peter, »naar der er noget, De ikke synes om.«

»Det skal jeg nok sige Dig, Anna,« sagde Kunstneren med Gummigaloskerne i en for-

nærmet Tone. »Vi har da spillet Komedie før i Dag.«

Fru Lund spillede en forfløjen Tjenestepige, der skulde kysse Elskeren og kyssede ham meget ømt lige paa Munden. Dette lidenskabelige Kys forvirrede ham helt. Hans Lærer havde flere Gange forklaret ham, at paa Scenen skulde man kun kysse Damerne paa Siden af Munden. Fru Lund saa', at hendes unge Elsker blev forvirret og morede sig over ham.

Olufsen spillede en lille Rolle som Fjols i det første Stykke, men hverken Dalberg eller Frk. Jensen spillede med.

Da Stykket var forbi, sagde Fru Lund: »Nu skal jeg komme med en lille Forfriskning!«

»De har Talent, unge Mand,« sagde Komikeren og slog Peter venskabeligt paa Skulderen, »De har ungdommelig Begejstring og Varme — det glæder mig at spille sammen med Dem. De kan blive til noget, naar De selv vil — og naar De er forsigtig.«

»Ja,« tilføjede den skikkelige Olufsen,

»De spiller storartet. Og De kunde sige, hvordan vi andre skulde spille.«

»Ja, det var det jeg mente, en af de ældre Skuespillere gjorde,« svarede Peter, »eller Fru Lund.«

»Instruktion — nej! dertil er vi allesammen altfor dygtige Kunstnere — udi egen Indbildning,« svarede Komikeren tørt.

»Værs'god!« Det var Direktricen, der kom med en stor Bakke med Øl til Herrerne og Kaffe og Wienerbrød til Damerne.

»Man maa gærne restavrere sig i Mellemakten,« bemærkede Komikeren.

»Det Stykke kommer nok til at gaa godt,« sagde Fru Lund, der sad og drak Kaffe ved Fru Rejersens Bord.

»Det kommer til at gaa storartet,« hviskede Fru Rejersen. »Men man skulde ogsaa tro, at det unge Menneske var en rutineret Skuespiller.«

Efter en Pavse paa en Snes Minuter begyndte Prøven paa det næste Stykke. Her var Dalberg første Mand paa Scenen som en listig Tjener.

Komikeren gav sig til at le af ham. Da Dalberg var færdig med sin Replik, slog han ham gemytlig paa Laaret og sagde smigret: »Du morer Dig, gamle Fyr?«

»Ja, naar jeg ser Dig danse om med saa sirlige, lette Trin, kommer jeg til at tænke paa Harlekin i Tivoli.«

Dalberg blev igen fornærmet. »Ja, Herregud, lidt kan more Børn.«

I dette Stykke var det Frk. Jensen, der skulde være Elskerinden.

»De skal ikke bryde Dem om, at jeg i Aften spiller lidt løst,« sagde hun til Peter. »Jeg har endnu ikke tænkt over, hvorledes jeg vil tage Rollen. Men maaske skal vi samme Vej hjem, saa kunde vi tale om det.«

»Ja.«

»Tak skal De have!«

Peter saa' lidt forundret paa hende; han vidste ikke rigtigt, hvad det var hun takkede for.

Men det fik han at vide, da de skulde hjem.

Hele Personalet stod med Overtøjet paa i Færd med at tage Afsked med Diriktricen

og lovede at komme tidlig til Prøve i Overmorgen, saa siger Olufsen:

»Er De saa færdig, Frøken Jensen?«

»De skal ikke følge mig hjem,« svarede Primadonnaen stolt.

»Ikke?« spurgte den lille Karakterskuespiller forknyt. Han boede paa Amager, Frk. Jensen paa Nørrebro, og alligevel havde han hele Sæsonen, endog i det værste Vejr, gaaet fra Vesterbro til Nørrebro og fra Nørrebro til Amager, bare for at have den Ære og Lykke at følge en Primadonna hjem.

Da Frøken Jensen mærkede, at Peter vilde gøre Indvendinger, tog hun ham haardt i Haandleddet og hviskede: »Vi vil ikke have ham med!«

Saa var Peter nødt til at tie stille og følge Primadonnaen hjem, ikke denne Aften alene, men hver Gang der var Prøve.

Og Olufsen saa skævt til ham, og om han havde sin Lomme nok saa fuld af Cigarer, saa spurgte han aldrig mere den nye Elsker, om han vilde ryge. Men Direktricen kyssede ham lige saa lidenskabeligt paa de følgende Prøver, som den første Aften.

Søndag Middag samledes Personalet paa Jærnbanestationen, og Olufsen, der fungerede som Regisør, Frisør, Maskinmester og saa videre, uddelte Billeterne.

»Lad os lade være at gaa i Kupé sammen med de andre,« sagde Frk. Jensen og trak Peter med sig hen til en Kupé, hvis Dør stod aaben.

Peter havde mest Lyst til at være sammen med det øvrige Personale, men han havde ikke Mod til at gøre Indvendinger. Det var en mærkværdig Rettighed det Pigebarn tog sig over ham! Hun var hverken venlig eller elskværdig imod ham, men behandlede ham, som om han tilhørte hende.

»Holder De meget af at spille Komedie, Frk. Jensen?« spurgte han, da Jærnbanetoget var kommen i Gang.

»Ikke den Slags Komedie, man spiller i en Landsbykro,« svarede den store Skuespillerinde med et svagt Smil om Munden og en Rynke paa Næsen. »Jeg har før spillet Tragedie paa store Teatre: Valborg i Aarhus, Dyveke i Horsens og Kameliadamen i Aalborg. Men jeg spiller for at gøre

Fru Lund en Tjeneste, ikke for de Par Øre, hun somme Tider kan give for det. Jeg vil ikke tale nedsættende om Personalet, men hvad er det for Kræfter, hun har? Pihl har maaske en Gang været en brugbar Komiker, men nu er han rigtignok forhenværende. Hver Gang han kommer til Prøve skal han først have Aftensmad og Snaps. Og Dalberg — han er slem! I Dag tror jeg dog han har faaet Sko paa, men i de sidste Dage har han gaaet med Sutter, og saa er han selv en Sut. Jeg véd ikke, hvad Frøken Sørensen tænker paa! Jeg vilde saamænd ikke gaa med ham en Gade lang, om det saa var bælgmørkt.«

»Er de forlovede?« spurgte Peter.

»Ja, man siger det! Jeg kan ikke forstaa det! Hun er virkelig en sød og flittig Pige; hun kan ikke spille Komedie, men det er jo en Sag for sig selv. Men kan De sige mig, hvad dejligt der er ved ham? En doven Grisebasse er han, der ikke kan føde sig selv. Han kan heller ikke spille Komedie. Saa er der Olufsen, et skikkeligt Fjols, en vandrende Snustobaksdaase, der vilde kunne

faa alle de gamle Koner i Vartov til at nyse, hvis han en Søndag traadte ind i deres Kirke. Han kan kun spille en eneste Rolle: Mads i »Soldaterløjer«. Naar man undtager De og jeg — og maaske til Nød Fru Lund — saa er der ingen, der kan spille Komedie; men derfor kan de jo være meget rare Mennesker. Der er det gale ved Fru Lund, at hun vil blive ved at spille unge Pigeroller, og saa er hun jo dog et forfærdeligt Register at se paa en Scene. Naar hun skal spillle i korte Klæder maa hun have fire Par uldne Strømpeskafter paa, saa De kan vel nok tænke, hvad Facon saadanne udstoppede Græshoppeben faar; de faar mer Lighed med Rullepølser end med Jomfruben. Og saa er den gamle Kone saa kælen som en Turteldue! De skulde bare have været med et Par Gange, naar vi i den gamle Omnibus, hun lejer, kører fra »Falken« paa Kristianshavn til Dragør! Der er bælgmørkt paa Landevejen og bælgmørkt i Omnibussen. Man kan ikke se noget, men man kan . . .« Hun sluttede ikke Sætningen.

Peter saa' leende paa hende. »Hvad vilde De have sagt?« spurgte han.

Hun svarede ikke, men tjattede ham med Fingrene paa Overarmen.

Peter sad lidt og saa' paa hende med et Smil, der fik hende til at rødme.

»Lad være med at sidde og se paa mig med saadan nogle Hankatteøjne!« sagde hun.

Han blev ved at le. »Bare vi snart skulde med Omnibussen til Dragør.«

»Nu faar De snart nogle Kløe! Hvis vi skal til Dragør, kan De tro, jeg skal sørge for, at De kommer til at sidde mellem mig og den gamle Fru Rejersen.« — Hun saa' ud ad Kupévinduet. »Det er for Resten kønt Vintervejr i Dag,« sagde hun.

»Ja — og mildt.« Lidt efter spurgte han: »Hvem maa jeg ikke sidde ved Siden af i den mørke Omnibus?«

»Fru Lund. Maa jeg saa være fri for den Omnibuskonversation.«

»Det var Dem selv, der begyndte paa den.«

»Nu tier De stille!«

»Ja vel! Saa siger jeg ikke et Ord, før jeg kommer ud i Kroen.«

»Pyt! — Jeg vil da haabe, at Kromanden sender en Vogn ned til Stationen, for at hente os.«

»Er der langt fra Stationen til Kroen?«

»En halv Mils Vej, tænker jeg.«

»Spiller vi aldrig Komedie om Sommeren ude paa Landet!«

»Jo — lidt.«

»Det maa være morsommere.«

»Vil De søge Engagement til næste Vinter?« spurgte hun.

»Ja. — Vil De ikke?«

»Nej — jeg bliver hjemme, saa længe jeg har min Moder.«

»Det er kønt, at De saadan opofrer Dem for Deres Moder.«

»Det skal man,« svarede hun roligt. »Gør De ikke det?«

»Nej, det kan jeg ikke sige,« svarede han langsomt. »Min Moder kan klare for sig selv — og for mig med, hvis hun vil — men hun er lidt treven i den Retning — og lidt kneben — jeg kan ikke faa hende til at

forstaa, at det, hun giver mig, faar hun en Gang i Tiden tilbage med Renter.«

Frk. Jensen smilte. »Udsigten til en Ansættelse ved et Teater — det er hele Deres Garantifond, og det er ikke meget solidt.«

»Jeg tror paa min Fremtid.«

»Jeg troede ogsaa en Gang paa min.«

Han saa' forbavset paa hende. Hendes Stemme røbede en vis Bitterhed. Han havde jo nok fra den første Gang, han saa' hende, lagt Mærke til det bitre Træk om hendes Mund, funden det mærkeligt, at naar hun en sjælden Gang smilte, var det kun flygtigt, og at hendes Tale var haard, selv om det, hun sagde, var vittigt eller skæmtende. Skulde hun allerede have lidt en Skuffelse, der havde faaet hende til at se saa mørkt paa Livet! Hun var dog ikke saa gammel — højst otte og tyve Aar. I dette Øjeblik saa' hun ud ad Kupévinduet paa det flade Landskab med Vintersol. Maaske var det hendes lidt indfaldne Kinder og skarpe Ansigtstræk, der gav hende Udseende af at være ældre, end hun i Virkeligheden var. Hvis hendes Kinder havde været mere fyldige, Næsen

mindre mager, vilde hun have været køn; hun havde jo et dejligt Haar og smukke, perlehvide Tænder. Den første Aften, han saa' hende, kunde han slet ikke lide hende; hendes fornemme, kolde Væsen stødte ham, og hans Uvilje imod hende blev stærkere, da hun paa en saa snedig Maade tvang ham til at følge sig hjem. Men efterhaanden som han havde vænnet sig til hendes haarde Væsen og kom til at kende hende lidt bedre, kom han ogsaa til at syntes bedre om hende, og i dette Øjeblik, da hendes Udbrud fik ham til at tro, at hun havde havt store Sorger, følte han Medlidenhed med hende, følte Trang til at lægge sin Arm om hendes Liv, trykke hende op til sig og hviske til hende: »Fortæl mig noget!« Han strakte allerede Armene ud imod hende — da standsede Toget.

»Hvor er vi nu?« spurgte han og saa' ud.

»Ved Ballerup.«

»De kender Sjælland bedre end jeg,« sagde han.

»Og de andre Landsdele vel ogsaa,« svarede hun og saa' paa ham med sit flygtige

Smil. »I de Par Aar, jeg var Provinsskuespillerinde, flakkede jeg meget om.«

Lidt efter satte Toget sig atter i Bevægelse, og efter nogle Minutters Ophold ved et Par Mellemstationer, standsede det en halv Time senere ved Ølstykke.

Ved Stationen ventede en Bondevogn med tre Sæder. Bag ved denne holdt Politibetjentens flotte lille Enspænderkøretøj.

Frk. Jensen hilste paa Betjenten.

»God Dag, Frøken!« svarede Betjenten oprømt. »Skal De til Værebro? Det skal jeg ogsaa. Skal vi følges ad? Kom op i min Vogn!«

»Ja — Tak, det vil jeg gærne!« Hun saa' sig om efter Peter, der stod henne ved den anden Vogn og talte med Fru Lund og Olufsen. Hun skyndte sig hen og trak ham i Ærmet. »Vi kører med Politibetjenten.«

Men da Frk. Jensen kom og forestillede Peter, besvarede Betjenten hans høflige Hilsen paa en lidt overlegen Maade og sagde i en tvær Tone: »Ja — vi kan vist ikke være saa mange paa Vognen; vi skal ogsaa have Peder Nielsen og Skolelæreren med.«

»Naa — saa kører vi med den anden Vogn,« erklærede Frøken Jensen bestemt.

»Men De kan jo godt køre med Betjenten, hvis De heller vil det,« hviskede Peter.

»Nej, jeg vil ikke,« svarede hun kort og gik hen til den anden Vogn.

»Ja, lad os nu ikke forivre os!« raabte Betjenten efter hende.

Hun vendte sig om og saa' spørgende paa Betjenten.

»Sæt Dem bare op — og tag Kæresten med,« vedblev han. »Saa kan vi se at faa Peder Nielsen til at køre med Skuespillerne; han holder jo meget af at være i Selskab med Damer. — Hør, Pengel!« — Skolelæreren kom hen til Vognen. »Sig til Peder Nielsen, om han vil køre sammen med Skuespillerne.«

Skolelæreren fik fat i Peder Nielsen, og denne ældre Gaardmand var straks villig til at bytte Plads.

Skuespillernes Vogn kørte først, men det varede ikke længe, før Politibetjentens lette Køretøj indhentede den og snart kom langt forbi den.

»Nu bliver de misundelige,« hviskede Frk. Jensen til Peter.

»Ja — bliver de ikke fornærmede, fordi vi hele Tiden holder os for os selv?« spurgte han.

»Pyt — hvad saa?«

Betjentens Vogn kom til Kroen længe før Skuespillernes.

I en af Kroens Stuer var der dækket et stort Bord med Brød, Smør, forskællige kolde ter, Øl og Snaps.

»Naar de andre kommer, skal vi spise,« sagde Frk. Jensen. »Jeg vilde nok ønske, de snart var her. Vi kan gaa ind og se paa Teatret saa længe.«

Skolelæreren fulgte med. »Hvad skal det forestille?« spurgte Peter, da han saa' Billedet paa Fortæppet.

»Det er Frodebjærg, Egnens største Mærkværdighed,« svarede Skolelæreren. »Efter Sagnet skal Kong Frode være begravet her, efter at man i tre Aar havde ført hans balsamerede Lig omkring fra Sted til Sted og bildt Folk ind, at han endnu var levende. Da hans Søn Fridleif var fraværende og

man troede, han var død, lovede man Landet til den, der kunde digte det bedste Kvad over den gamle Konge, og saaledes vandt Hjarne Skjald Danmarks Rige. Dette Kvad er sandsynligvis blevet hugget i Runer paa Frodes Gravhøj; men hvis det har været Tilfældet, har Egnens Folk dog ikke været meget varsomme med de kostelige Runestene; for et Par Hundrede Aar siden har man brugt Stenene fra Gravhøjene til at gøre Broen over Være Aa i Stand med, og da man senere — ja, det er nok endda ikke saa meget længe siden, ledte i Aaen efter Runestenene, kunde man ikke finde dem. Det kunde jo være interessant nok at se det Digt, Forfatteren fik betalt med et Kongerige. — Vi kan gaa ud at se paa Højen; den ligger paa Marken tæt her ved.«

Imidlertid var Vognen med Skuespillerne kommen. Saa var det bedst først at gaa til Bords. Baade Politibetjenten, Skolelæreren og Peder Nielsen spiste med, og der var en meget munter Stemning ved Bordet.

Efter Bordet var der Generalprøve paa Teatret, og da den var forbi, kunde enhver

benytte sin Tid et Par Timer som han havde Lyst. Fru Lund og Olufsen skulde ordne Garderoben, Fru Rejersen vilde sove til Middag, mens Komikeren foretrak at drikke Kaffepunsch og spille Kort med Peder Nielsen og to andre Gaardmænd fra Egnen. Peter Kaspersen og Frk. Jensen gik hen ad Vejen med Skolelæreren, og til dem sluttede sig Dalberg og Frk. Sørensen.

»Se her ser De Værebro,« forklarede Skolelæreren og viste sine Ledsagere den lille Bro lige udenfor Kroen. »Den er for saa vidt historisk berømt, som her i gamle Dage har staaet et Slag mellem to danske Konger, Niels og Erik Emund.«

»Det var morsomt,« sagde Frk. Sørensen, idet hun gik ud paa Broen og saa' ned i Vandet.

»Ja, det er jo ikke de samme Planker,« forklarede Skolelæreren, »eller det samme Rækværk, ikke engang de samme Bropiller som den Gang.«

Frk. Sørensen saa' leende paa ham. »Nej, det er det vel ikke. — Hvad sloges de den Gang med?«

»Med Sværd, Spyd, Økser, Flitsbuer; de maatte hinanden tæt ind paa Livet.«

»Hvor kommer man hen, naar man sejler op ad den Aa?« spurgte Dalberg.

»Sejler De den Vej, kommmer De ud i Roskildefjord.«

De gik derefter hen paa Marken paa den anden Side af Vejen, hvor det saakaldte Frodebjærg laa. Det var en temmelig lav Høj, som Frk. Jensen slet ikke kunde se noget mærkværdigt ved. Desuden begyndte hun at fryse, og mente derfor, det var bedst at gaa tilbage til Kroen og drikke Kaffe. Hun trak Peter i Frakkeærmet for at tilkendegive ham, at han skulde følge med.

Da Fru Lund fik Lejlighed til at tale et Par Ord alene med Peter Kaspersen, hviskede hun til ham paa en lidt drilagtig Maade: »De synes nok godt om Frøken Jensen?«

Peter kom lidt i Forlegenhed med Svaret.

»Eller ogsaa er det maaske hende, der synes godt om Dem,« vedblev Direktricen og lo. »Ja, ja, hun faar nok Rivalinder, saa bliver det et Spørgsmaal, om hun kan staa sig.« Og idet hun gik hen til det store

Bord, hvorpaa Kaffekanden stod, gav hun sig til at synge:

»Kjærlighed er,
véd jo enhver,
lunefuld, blind,
og skifter Sind!«

Peter saa' efter hende, som om han ikke rigtig forstod, hvad hun mente. Han satte sig hen ved Vinduet og saa' ud paa Vejen; men han havde ikke siddet der to Minuter, før Frk. Jensen kom hen og satte sig ved Siden af ham. Fru Lund vendte sig om, saa' paa ham og lo. Jo, jo, hun passede godt paa ham, den Frk. Jensen!

Nu sad de begge to ved Vinduet, og der gik nogle Minuter, uden at de talte sammen. Hans Øje fulgte i dette Minut den graa Landevej saa langt det kunde naa, men saa foer hans Tanker videre, helt ind i Kælderen i hans Moders lille Hus i Regnegade. Gud véd, om Clara ikke tænkte paa ham i Dag? Hans Moder vidste, at han var ude paa Landet at spille Komedie, saa vidste Magnus det vel ogsaa, og saa fik Clara

det ogsaa nok at vide. Nu var det snart længe siden, han havde set hende; men om det varede nok saa længe, vilde hun vist ikke mere sende Bud efter ham. Det vilde da ogsaa være altfor frækt, efter at hun saa aabenlyst havde gjort Nar af ham.

Frk. Jensen sad og betragtede ham skarpt, men alvorligt som altid. »Hvad er det, De sidder og tænker paa?«

Det var lige som om han vaagnede op og sukkede dybt. »Aa — det var ikke andet end noget Vrøvl!«

»Ikke?« spurgte hun. »Det saa' dog ud, som om De var saa fordybet, at De blev helt forskrækket, da jeg talte til Dem. Somme Tider kan vore Tanker flagre som kælne Duer om et kært Sted, og saa kan et Ord lige som en Høg pludselig slaa ned i dem og faa dem til at fare fra hverandre.«

»Ja,« svarede han lidt aandsfraværende, idet han tænkte paa hendes Lignelse; han syntes den var køn og træffende.

Klokken blev snart saa mange, at Skuespillerne skulde op paa Teatret og gøre sig i Stand til Forestillingen. Og inde bag

Kulisserne hørte de snart en underlig Summen paa Tilskuerpladsen foran Tæppet. Peter kiggede ud gennem et lille Hul i Tæppet. Det saa' ud, som om Salen var helt fuld af Mennesker.

Musikerne stemte deres Instrumenter; man hørte Violinernes Klimpren, et Par Fløjtetoner og Bassens Brummen. Peter syntes, det lød saa stemningsfuldt, og det gjorde det jo i Grunden ogsaa.

Saa blev der spillet et Par Dansemelodier og saa gik Tæppet op.

Fru Lund var henrykt; det var længe siden hendes Forestillinger var gaaet saa godt.

»Det er pæn Komedie,« mumlede den gamle Komiker.

»Min Kæreste spiller vel ogsaa godt, Du gamle Fyr?« bemærkede Dalberg.

»Storartet, min Ven, storartet.«

Senere betroede Frk. Sørensen Fru Lund, at hun saa godt kunde lide at spille sammen med Hr. Kaspersen.

Fru Lund lo. »Det er der nok flere end De, der kan.«

I det sidste Stykke spillede Peter Kaspersen og Frk. Jensen Hovedpersonerne. Dalberg spillede Tjener.

Efter Tæppets Fald blev der klappet stærkt.

»Lad os gaa frem og takke,« sagde Dalberg.

»De behøver ikke at gaa med,« svarede Frk. Jensen spodsk.

Støjen foran Tæppet for at faa Skuespillerne frem blev stærkere og stærkere.

Dalberg blev fornærmet. »Hvorfor skulde jeg ikke gaa med?«

En Tjener!« svarede Frk. Jensen foragteligt.

»Ja, hvad saa!«

Peter Kaspersen stod ved Siden af Frk. Jensen og lod hende raade som den ældre, erfarne Skuespillerinde.

»Gaa nu bare ind,« raabte Fru Lund, »ellers slaar de jo Bænkene itu dernede.«

»Naa — saa kan De jo gaa ind og melde os,« sagde Frk. Jensen til Dalberg.

Dalberg misforstod hende. »Ja. — Lad Tæppet gaa!« raabte han. Da Tæppet var

oppe og Tilskuerne stille, traadte han højtideligt ind ad Døren i Baggrunden, i den Tro, at Kaspersen og Frk. Jensen fulgte med. Men de blev borte.

Ganske faa af Tilskuerne gav sig til at klappe, Resten brast i Latter og en raabte: »Væk med Dig!« Dette Udraab vakte fornyet Latter og en hel Mængde gentog: »Væk med Dig!«

Den ulykkelige Dalberg løb ud til Siden som en vaad Hund. Tæppet gik atter ned.

Den alvorlige Frk. Jensen var lige ved at daane af Latter og maatte støtte sig til Peter for ikke at falde. Om det saa var Dalbergs Kæreste, den smukke Frk. Sørensen, havde hun Taarer i Øjnene af at le, mens man over hele Teatret kunde høre Komikerens: »Ho, ho, ho! Det var en slem Tøjgang!«

Der var et Øjeblik stille paa Tilskuerpladsen. Man hørte kun Efterdønningen af den stærke Latter. Men saa begyndte Folk at klappe igen, lige saa rasende som før.

»Nu maa vi ind,« sagde Frk. Jensen.

»Vil De lade Tæppet gaa op!« — Og Haand i Haand traadte hun og Kaspersen ind paa Scenen. Tilskuernes Jubel syntes ingen Ende at skulle faa.

Da Tæppet endelig var faldet, kom de andre Skuespillere frem paa Scenen for at ønske den nye Elsker til Lykke.

Fru Lund rakte Peter Haanden. »Det var en smuk Debut! Jeg ønsker til Lykke!«

»Tak!« sagde Frk. Jensen i lykkelig Tankeløshed.

»Det var pæn Komedie,« brummede den gamle Komiker.

»Maa jeg ogsaa gratulere Dem,« sagde den venlige, gamle Fru Rejersen.

»Og jeg!« tilføjede Frk. Sørensen og rakte ham sin lille hvide Haand.

Peter greb henrykt hendes Haand med begge sine Hænder. »Tak, Frk. Sørensen!«

Og ved Siden af ham stod Frk. Jensen som en, der takker paa Familiens Vegne og gentog sit: »Tak — mange Tak!« Og da Dalberg kom op paa Scenen i Skjorteærmer, med Ansigtet glinsende af Svinefedt, som han havde smurt sig ind i, for at faa Smin-

ken af, og i Haanden et Haandklæde, der var rødt og gult af Sminke, troede hun ogsaa, at han vilde gratulere Peter Kaspersen og rakte allerede Haanden frem med de kendte Ord: »Tak, Dalberg, mange Tak!«

Men Dalberg stak sin fedtglinsende Næse lige op i hendes Ansigt: »Hvad Fanden takker De for? De er en Skrue, og De skal kke have spillet mig det Puds for ingen Ting, saadan en Primadonna paa et Fjellebodsteater!«

Men nu tabte Frk. Jensen ikke Fatningen. Hun tilkastede ham et foragteligt Blik og sagde: »Aa, tror De, jeg bryder mig om, hvad De siger, saadan en Guttaperkamand!«

Han tilkastede hende endnu et rasende Blik og skyndte sig ned i Herregarderoben.

Efter Forestillingen samledes Skuespillerne igen om det store Spisebord i Krostuen, og nu var der kommen en hel Del Fremmede til, som havde Lov til at spise med lige saa meget de vilde, mod at betale en Krone for hver.

Nu var alle Kroens Stuer fulde af livlige

og støjende Mennesker, der ventede paa at komme til at danse.

Tre unge Landsbypiger stod i Døren og lo og nikkede hen til Peter Kaspersen, der sad for Midten af det lange Bord og spiste.

»Sikken en Næsvished,« sagde Frk. Jensen og saa' harmfuldt hen paa Pigerne.

Peter syntes ikke det var saa slemt; han lo og nikkede igen. I dette Øjeblik følte han sig tilmode som en berømt Mand, der frydede sig ved Folkets Hyldest. Han tænkte kun paa den Lykke, han havde gjort, den Sejr, han havde vunden og havde glemt Clara og alle sine Sorger.

Han brød sig heller ikke om, at Frk. Jensen senere, da Dansen var i fuld Gang, blev vred paa ham, fordi han dansede med Bønderpigerne.

Skuespillerne skulde blive Natten over i Kroen og tage til København med Morgentoget fra Frederikssund.

Den Slags Dans, hvor Karlene dansede med tykke Transtøvler, holdt Frk. Jensen ikke af. Da Klokken var tolv gik hun op

i det lille Kammer, hun skulde dele med Frk. Sørensen, og gik i Seng.

Fru Lund og Fru Rejersen var gaaet i Seng for længe siden. Olafsen sad i Orkestret og halvsov ved Siden af Manden, der slog paa Tromme. En Gang vaagnede han op ved en stærk Trommehvirvel og fortalte, at han havde drømt det tordnede. Komikeren sad i Spisestuen og fortalte komiske Historier for Landboerne, der til Gengæld trakterede ham med lige saa megen Kaffepunsch, han vilde drikke. Da Klokken gik til to, begyndte han dog ogsaa at blive træt og gik op paa det Kammer, hvor Dalberg laa i den ene Seng og pustede som en Blæsebælg.

Kun Peter syntes ikke at kunne blive træt. De unge Piger var lige som de var tossede til at danse med ham. Saa snart den ene havde sluppen ham, tog den anden ham.

»Men I danser jo Livet af mig, Piger!« sagde han, da der var tre om ham. »Det gaar nok mig lige som Ridderen ved Elverhøj.«

»Hvordan gik det ham?« spurgte Pigerne.

»Ellepigerne tog ham.«

»Ja, vi tager ham!« raabte de og halede alle tre i ham.

En ung Karl kom hen og vilde danse med en af Pigerne; men hun vilde ikke danse med ham.

Karlen brummede noget, som ingen kunde forstaa, og gik ind i Skænkestuen.

Lidt efter sagde Politibetjenten til Peter Kaspersen: »De skal være lidt forsigtig, ellers kan her let blive Klammeri. Karlene er gnavne, fordi De tager Pigerne fra dem, og de Fyre er ikke til at spøge med, naar de faar lidt i Hovedet. Skal De ikke op at hvile Dem lidt?«

»Jeg er ikke træt,« svarede Peter frejdig, »og jeg skal da heller ikke lade mig jage bort af nogle fulde Karle!«

»Ja, ja, pas nu paa!«

Mere fik Betjenten ikke sagt, da et Par Piger i det samme kom og rev Peter bort fra ham.

Og atter svingede han den kønne Landsbypige i en hvirvlende Dans.

Da han havde sluppet hende fik han Lyst til at smutte ud paa Vejen.

Natten var maanelys, Himlen fuld af Stjærner, alt var saa stille, ikke en Vind rørte sig, kun Dansemusiken inde fra Kroen lød ud paa Vejen. Han gik langsomt hen imod Aaen, standsede midt paa Broen og saa' ned i Vandet, paa hvis smaa Bølger Maanen kastede sit Sølvskær.

Saa vendte han om og gik tilbage.

Da han atter naaede Kroen, kom tre Karle ud derfra. Han havde flere Gange lagt Mærke til dem der inde; de havde vist ham et ret fjendtligt Sindelag, uden Tvivl fordi deres Piger foretrak ham og ikke vilde danse med dem.

Endnu havde de ikke talt til ham, men nu sluttede de sig sammen og spærrede Vejen for ham. Han vilde trænge sig frem, men han fik et Albuestød i Siden, saa han foer ud paa Vejen.

»Hvad skal det betyde?« udbrød han og foer ind imod dem. »Har jeg gjort Jer noget?«

»Du er saa varm!« svarede en af Karlene og lo. Hans to Kammerater lo med, paa samme Tid som de forhindrede Peter i at komme ind i Kroen.

»Du kan have godt af at blive svalet lidt af,« tilføjede den anden.

Karlene blev ved med Stød og Puf at tvInge ham hen imod Aaen.

»Nu kan Du komme lidt ned i det lange Svalekar,« sagde den tredie Karl. »Saa skal vi gaa ind og sige til Tøsene, at de kan gaa her ud og fiske Dig op, hvis de vil danse mere med Dig.«

»Gaa væk med Jer!« raabte Peter og rev sig løs. »Jeg vil ikke have noget med Jer at bestille! Jeg har ikke gjort Jer noget — I skal lade mig gaa i Fred!«

»Du skal have en Dukkert!« raabte en af Karlene. De tog alle tre fat i ham og trak ham rask henimod Aaen.

Fortvivlelsen gav Peter Kræfter. Han gav den ene af sine Plageaander et kraftigt Spark over Skinnebenet. Karlen udstødte en Ed, slap sit Tag og blev lidt tilbage. Med en rask Bevægelse, hvorved hans

Frakkeærme gik itu, rev han sig løs fra de to andre og vilde løbe tilbage til Kroen, men de stoppede ham, tog fastere Tag i ham og slæbte ham ned til Aaen.

Karlen, der havde faaet sit Skinneben sparket, kom hinkende bag efter, rasende af Hævntørst og Smærte.

De to andre Karle og Peter var nu kommen ned til Aabredden. Under Kampen med sine Modstandere var Peter falden til Jorden; dette benyttede Karlene sig af; den ene tog fat ved Hovedet, den anden ved Fødderne, og de stod allerede og svingede med ham for at kaste ham midt ud i Aaen. Da trak Peter Benene til sig og gav et kraftigt Spark, hvorved den Karl, der havde fat ved Fødderne, med et vældigt Plask styrtede paa Næsen i Vandet, mens den anden Karl, der havde ham fat under Armene, faldt baglænds til Jorden og trak Peter med sig. Der opstod en kort Kamp mellem disse to, hvoraf Bondekarlen var den stærkeste, men Peter den smidigste. Efter at de havde ligget lidt og rullet hinanden henad Jorden, kom Peter atter paa Benene. Men paa samme

Tid var Karlen, der var falden i Vandet, atter kommen op paa Landjorden, og uden at ændse, at han var gennemblødt af det iskolde Vand og rystede af Kulde, foer han som en rasende hen imod Peter.

Nu vidste den ulykkelige Elsker, at der ingen Naade var. Hans Fod stødte mod en Sten, der laa paa Vejen, hastigt bukkede han sig ned og tog den op rede til at slaa den i Hovedet paa den første der nærmede sig. Det blev den Karl, han havde ligget og tumlet med paa Aabredden. Slaget ramte ham med stor Kraft under det højre Øje, han styrtede til Jorden med et Brøl og blev liggende.

I det samme viste Politibetjenten sig lige udenfor Kroen og kom rask hen imod de kæmpende. »Hvad er her paa Færde?« raabte han, idet den vaade Karl vilde fare ind paa Peter.

»Han har sparket Benene over paa mig.«

»Lad os være fri for det Vrøvl!«

»Og mig har han smidt i Vandet!«

»Det er raskt gjort, naar I er tre imod én,« svarede Betjenten. »Det værste er, at

han, der ligger, nok har faaet, hvad han har godt af.« Han bøjede sig ned over den saarede, drejede hans Hoved og saa' ved Maanens Skin et blegt og blodigt Ansigt med lukkede Øjne. Saa følte han paa Pulsen, og idet han rejste sig, sagde han i en harmfuld Tone til Peter: »Hvorfor Fanden vilde De ikke før høre, at jeg sagde, De skulde være forsigtig? — Følg med!«

Peter fulgte med Politibetjenten ind i Kroen.

»Pas paa, han ikke slipper bort,« sagde Betjenten til Kromanden.

»Hvad er der i Vejen med ham?«

»Han har slaaet en Karl fordærvet,« svarede Betjenten, »Bæstet ligger ude paa Vejen — lad os se at faa ham ind.«

Et Par Mand hjalp Betjenten at bære den saarede ind i Kroen.

»Ja, det ser fælt ud,« sagde Betjenten, da et Par af Kvinderne gøs tilbage ved at se det blodige Ansigt. »Fanden til Københavner! Smider den ene i Vandet, sparker Skinnebenet itu paa den anden og knuser Kindbenet paa den tredie. Tag og vask ham af

med lidt varmt Vand, bind ham et Tørklæde om Hovedet. — Se at faa fat i Skuespillerens Tøj. — Lad min Vogn blive trukken frem og spændt for — i en Fart! — Hvor blev de andre to Slagsbrøde af? Kom her hen, I Hanekyllinger! Lad mig faa at vide, hvad I hedder — og hvor I tjener. — Se saa at komme hjem og faa noget tørt Tøj paa — eller laan noget her — i Stedet for at gaa og fryse til en Istap! — Han der, Haltefanden, kan køre med til Sygehuset for at passe paa, at den anden ikke dratter ned ad Vognen, saa kan vi med det samme lade dem se, om der skal laves et Træben til ham.«

Kort efter var Politibetjenten med sit lille Køretøj paa Vej til Frederikssund. Paa det forreste Sæde sad han selv og Peter Kaspersen, paa det bageste de to saarede.

Betjenten var gal i Hovedet over det Ekstraarbejde, han havde faaet; af og til brummede han, af og til skældte han ud, men en Gang imellem udspurgte han dog paa en mere venskabelig Maade Peter om hans Forhold.

»Saa kommer vi vel til at sende Bud hjem til Deres Moder for at lade hende vide, at hun ikke skal gaa og holde Middagsmaden varm til Dem?«

»Jeg faar altsaa ikke Lov til at komme hjem for det første?« spurgte Peter forknyt.

»Nej — hverken for det første eller for det andet. Man kan ikke saadan uden videre komme her op og spille den Slags Slagstykker. Hvad tror De nu Kæresten vil sige?«

»Jeg har ingen Kæreste.«

»Naa — saa meget des bedre for hende.«

Peter sukkede dybt. Han var i en meget mørk og nedtrykt Stemning. »Det var jo mig, der blev overfaldet, og jeg har ikke gjort andet end forsvare mig.«

»Det var et ret kraftigt Nødværge! De var jo ikke i Livsfare. Karlene vilde bare kaste Dem i Vandet, og der skal en god Villie til for at drukne i den Sjat Vand. Man kan vade over Aaen med opsmøgede Bukser. De saa' jo ogsaa, hvor hurtigt han, den anden Flynder, kom op af Vandet igen.«

»Havde de da Lov til at smide mig i Vandet?«

»Gu' havde de ej! Hvad er det for Vrøvl! Men De har sgu heller ikke Lov til at flække Hovedet paa et Menneske! De kunde jo bare have raabt Gevalt paa mig, det kan man godt være bekendt, naar man har tre imod sig, og jeg skulde da nok have tøjlet de Fyre.«

Peter havde hidtil troet, at han kunde klare sig med, at han kun havde brugt Nødværge; nu kunde han nok indse, at hans Sag var tabt. Jo, han var kommen net op at køre! Naar denne lille Vogn atter var tom, saa var de to afleveret til Sygehuset og han til Arresten, og saa vilde han vist ikke komme hjem til sin Moder, før han havde lidt sin Straf — maaske i et andet Fængsel, og hvor længe det vilde vare, havde han intet Begreb om.

— — —

Da Fru Lunds Personale tidligt om Morgenen kom op og hørte, hvad der var sket om Natten, blev der stor Bestyrtelse. Fru Lund var meget ked af det. Frk. Jen-

sen stod og hørte paa Kromandens Fortælling uden at sige et Ord, og hun vilde heller ikke tale med nogen af de andre om Overfaldet og Anholdelsen, men hun var endnu blegere end hun plejede at være.

»Den Elsker havde De ikke megen Fornøjelse af,« sagde Dalberg til Fru Lund.

»Aa, de kan da ikke holde ham arresteret saa længe,« svarede Fru Lund.

»Ja, det skal De ikke sige. Er det sandt, at han har knust Kæbebenet paa Karlen, saa er Mennesket jo skamferet for Livstid, og saa kan det let blive nogle Aars Forbedringshusarbejde. Og det værste er, at saadanne Historier, hvor Skuespillerne slaar Publikum fordærvet, bringer Selskabet i et daarligt Ry.«

»Aa, det kommer vi saamænd nok ud over, naar det bare ikke var andet,« svarede Fru Lund.

Og i en lidt trykket Stemning kørte Skuespillerne til Jærnbanestationen og videre med Toget til København.

Fru Lund syntes nok, at Fru Kaspersen burde have at vide, at hendes Søn var an-

holdt, og det var vel ogsaa hendes Pligt at gaa op og fortælle hende det; men det var saadant et ubehageligt Hverv. Moderen vilde naturligvis blive fortvivlet, og saa var det saa svært at trøste, især naar man ikke selv vidste, hvordan det unge Menneskes Skæbne vilde blive. Hun kunde ganske vist sende et Bud, men det syntes hun ikke var passende, og det var meget værre. Nej, saa vilde hun heller lade denne Dag gaa, og saa vilde hun i Morgen tage til Frederikssund og se at komme til at tale med Borgmesteren. Hun havde ganske vist ikke godt Raad til at gøre saadan en Rejse; men hun vilde gøre den alligevel.

— — —

I Systuen i Store Regnegade gik Fru Kaspersen og var i meget daarligt Humør.

»Det lader til, at min Søn morer sig godt paa Landet, siden han ikke kommer hjem,« sagde hun om Eftermiddagen til sine Syjomfruer. »Jeg kunde forstaa, hvis det havde været Sommer; men hvad Fornøjelse kan der være paa Landet om Vinteren?«

Om Aftenen sad hun længe oppe og ventede paa ham.

Næste Dag var hun »morgen naven«, som Syjomfruerne plejede at sige, og naar Fruen var morgengnaven, plejede de at sidde stille som Mus og tale sammen i en hviskende Tone, naar hun ikke var inde hos dem.

I Dag var de ogsaa stille, men i Dag var der noget uroligt, feberagtigt over dem, som deres Frue ikke lagde Mærke til. Og naar hun ikke var inde hos dem, talte de meget ivrigt og dæmpet sammen, flere Gange i Munden paa hinanden, som om der var noget, de ikke kunde blive enige om.

Det begyndte med, at Maskinjomfruen, lidt efter at hun var kommen og havde taget Plads ved sin Maskine, saa' sig forsigsigt om i Systuen, og da hun havde overbevist sig om, at Fruen ikke var i Nærheden, lænede hun sig saa langt over mod de andre Syersker, som hun kunde, og spurgte: »Har I hørt det?«

»Hvad for noget?«

Maskinjomfruen saa' sig endnu en Gang

forsigtigt om i Stuen inden hun svarede: »Fruens Søn er arresteret i Gaar Morges.«

»Gud, det er da ikke muligt?« — »Hvad har han gjort?« spurgte Syjomfruerne.

»Han har slaaet et Menneske halvt ihjel der ude paa Landet, hvor han spillede Komedie.«

»Det er dog rædsomt!«

»Hvorfra véd De det?«

»Gud véd, om Fruen véd det; hun ser saa sort ud.«

»Det staar i Avisen,« sagde Maskinjomfruen.

»I hvad for en Avis?«

»Jeg har den med.«

»Aa — lad mig se den!«

»Maa jeg se den først?«

Maskinjomfruen trak en mange Gange sammenfoldet Avis op af sin Kjolelomme og rakte den til den unge Pige, der sad hende nærmest. »Men pas paa, at Fruen ikke faar den at se, det vil jeg ikke have. — — Nej — lad nu være med at læse alle tre paa en Gang; naar hun saa kommer ind, bliver I saa forfjamskede og farer fra hin-

anden, som der var faret en Brems ind imellem Jer. I kan læse en ad Gangen; det er slet ikke saa meget, der staar.«

»Ja — lad mig læse først.«

»Læs saa højt, at jeg kan høre med,« bad Frk. Olsen.

»Nej — lad være at læse højt,« sagde den tredie unge Pige; »jeg vil selv læse, hvad der staar om ham.«

Frk. Olsen kunde alligevel ikke vente til hendes Tur kom, hun lænede sig over mod den Syerske, der havde Avisen, og som, saa snart hun fandt det paagældende Stykke, gav sig til at læse halvhøjt:

»En blodig Kamp. I Søndags Aftes havde et mindre Skuespillerselskab givet en Forestilling i Værebro Kro. I den efter Forestillingen følgende Dans i Kroen deltog Selskabets kønne unge Elsker . . .« den unge Pige løftede sine Øjne fra Bladet og lod dem fare rundt til de andre Syjomfruer, idet hun gentog: »kønne unge Elsker!«

»Hvad saa mere?« spurgte den utaalmodige Frk. Olsen.

Syjomfruen læste videre, idet hun gen-

tog: »I den efter Forestillingen følgende Dans i Kroen deltog Selskabets kønne unge Elsker med en saadan Livlighed, at han vandt saa mange Pigehjærter, at Karlene blev skinsyge, og da han for et Øjeblik forlod Dansesalen og gik ud i den stille, stjærneklare Vinternat, fulgte tre af de Sammensvorne efter ham med den skumle Hensigt at kaste ham i den nærliggende Være Aa...«

»Det var da rædsomt!« udbrød den lille Frk. Olsen og gyste.

»Der er Fruen!«

Syjomfruen skyndte sig at tage fat paa sit Sytøj, Avisen faldt ned paa Gulvet, og hun turde ikke tage den op, saa længe Fruen var der inde.

Fru Kaspersen stod ved Bordet midt paa Gulvet og klippede noget Foer til. Alle Syjomfruerne saa' hen paa hende. Jo, hun saa' meget alvorlig ud — og saa var hun saa tavs. Mon hun ikke allerede vidste det?

Der blev banket paa Døren.

Det var Madam Skov, der boede oppe paa tredje Sal.

»Jeg vilde bare betale det Fuglefrø, jeg laante i Gaar; nu har jeg faaet købt. Mange Tak for Laan.«

»Selv Tak! De kan lægge det hen paa Kommoden. — Tænk, Drengen er ikke kommen hjem endnu.«

»Er han ikke? Tænk! — Hvor er han henne?«

»Jeg véd ikke, hvor det var, han skulde hen. Men han skulde da spille Komede i et Landsbyteater i Søndags.«

»Naa — saa kan De tro. han spiller Komedie i Aften med. — Tak for Laan for Fuglefrøet. Jeg maa ned og se at faa lidt til Middag. Bare Fisken ikke var saa dyr. De vil vel ikke have noget med?«

»Nej — Tak!«

Madam Skov gik.

I det samme fik Fru Kaspersen Øje paa Avisen, der laa paa Gulvet ved Frk. Olsens Fødder. Hun gik hen og tog den op. Der gik ligesom et elektrisk Stød gennem alle Jomfruerne.

»Er det Deres Avis?« spurgte Fru Kaspersen.

»Nej — det er ikke min,« svarede Frk. Olsen lidt usikkert.

Fru Kaspersen tog Avisen op fra Gulvet, kiggede flygtigt i den, foldede den pænt sammen, lagde den hen paa Kommoden og tog derpaa atter fat paa sit Arbejde.

Over en Time stod Fru Kaspersen og arbejdede i Systuen.

Saa gik hun ud i Køkkenet for et varme Pressejærn.

»Det var kedeligt, hun tog den Avis,« sagde Frk. Olsen. »Nu fik vi ikke læst hele Stykket.«

»Ja, De maa se at skaffe mig min Avis,« sagde Maskinjomfruen.

»Den ligger paa Kommoden; De kan jo tage den.«

»Nej — jeg tør ikke tage den.«

»Det var kedeligt, hun saa' den. Hun giver sig nok til at læse i den siden, og saa ser hun det om Sønnen. Men hvis vi tager Avisen, saa spørger hun efter den.«

»Ja, det er lige meget, hvad vi gør: tager vi den, gør hun Vrøvl, lader vi den ligge, gør hun ogsaa Vrøvl.«

»Der gaar hun nede paa Gaden,« sagde Frk. Olsen, der i det samme saa' ud ad Vinduet. »Hun skal i Byen.«

Den unge Pige, der før havde læst i Avisen, rejste sig hurtigt op. »Saa tager jeg Avisen igen, og naar jeg har læst den, lægger jeg den tilbage paa Kommoden. Pas paa, naar hun kommer, Olsen.«

Syjomfruen begyndte igen at læse: »Kønne unge Elsker.«

»Det har vi hørt!« afbrød Frk. Olsen hende.

»Det véd jeg nok; jeg skal bare finde, hvor det var, jeg kom til. — Naa — her er det. De vilde kaste ham i Aaen. Men den unge Skuespiller havde nok spillet Helteroller før i Dag; han besejrede i en Haandevending sine Fjender, ved at slaa Benet i Stykker paa den ene, Hovedet paa den anden og kaste den tredie i Vandet. Den blodige Kamp sluttede først, da Politiet kom til og ryddede Valpladsen, ved at skille de kæmpende, men da maatte han straks have Ambulansen i Gang og køre de to saarede til Sygehuset. Bag Fængslets Gitter sidder nu

den fangne Helt og grubler over, hvor dyr Sejren kan blive ham.«

»Det er dog forfærdeligt!« udbrød Frk. Olsen.

»Men jeg synes det er skrevet, som om de gjorde Løjer med det.«

»Maa jeg nu laane Avisen?« spurgte den tredje unge Pige.

»For mig gærne, men De maa skynde Dem lidt, og De maa lægge Bladet hen paa Kommoden igen, ellers savner Fruen det.«

»Nej — jeg vil have min Avis igen,« sagde Maskinjomfruen.

»Ja — naar jeg har læst den,« svarede den unge Pige, der havde siddet længe og ventet paa Avisen med den opsigtsvækkende Nyhed.

Hun havde dog ikke læst ret mange Linier, før Fru Kaspersen rørte ved Døren, og vips — saa laa Avisen atter ved Fødderne af Frk. Olsen, der blev rød i Hovedet af Harme.

Fru Kaspersen saa' straks Avisen og gik hen og tog den op.

»Det er mærkeligt,« sagde hun roligt,

»jeg synes, jeg allerede en Gang i Dag har taget den Avis op fra Gulvet.«

»Det er ikke min — det er ikke mig, der har taget den,« stammede Frk. Olsen med en Stemme, der dirrede af Ærgrelse.

Fru Kaspersen saa' smilende og polisk paa hende. »Ja, Pokker tro Dem! Der staar maaske noget meget interessant i den Avis? Hvor staar det?«

Nu forglemte Frk. Olsen sig selv i en sørgelig Grad. »Paa anden Side,« fløj det hende ud af Munden.

Fru Kaspersen lo højt. »Ah, der fangede jeg Dem! — Nu skal vi se, om jeg ogsaa kan finde det. Er det Giftdrama eller er det Barnemord?«

Spændingen i Systuen var i nogle Minuter meget høj. De fire Syersker sad og aandede med aaben Mund og turde næppe se hen paa deres Frue. De to Maskiner snurrede og Fru Kaspersen stod midt paa Gulvet og raslede med Avisen, ellers var alt ængsteligt stille.

Hun var længe om at finde det. »Jo, nu — endelig fandt hun det! Det gav et

Ryk i hende. Hun gik langsomt et Par Skridt baglænds, saa hun fik Støtte af det tunge Arbejdsbord. Hun sagde ikke et Ord, men hun var blevet meget bleg, og man kunde se, at hendes Haand rystede. Ikke en Gang da hun havde læst Nyheden sagde hun et Ord, men gik ind i sin egen Stue og tog Avisen med.

»Det var Synd!« bemærkede den ene af Syjomfruerne.

Frk. Olsen gav sig til at græde. »Hvad kan jeg gøre for det?« spurgte hun. »Hvorfor blev De ved at smide Avisen hen til mig hver Gang De havde læst den? Det er uforskammet!«

»Lad os nu endelig ikke komme op at skændes,« sagde Maskinjomfruen. »Nu er det sket, og det er kedeligt, men det kan jo ikke gøres om. Havde jeg vidst, at det var saadan forfjamskede Mennesker, jeg var sammen med, skulde jeg nok have tiet stille.«

»De tiet stille?« svarede en anden Syerske foragteligt. »Nej kom ikke med den!«

Der gik over en halv Time, inden Fru Kaspersen kom tilbage, og da kunde man

se, at hun havde grædt. Rolig og alvorlig gik hun hen til Frk. Olsen med Bladet. »Er det Deres Avis?«

»Nej — det er ikke min — jeg har slet ikke haft den — det er Rasmussens!« svarede den lille Syjomfru stammende.

Uden at forandre en Mine i sit Ansigt gik Fru Kaspersen hen og lagde Avisen paa Frk. Rasmussens Maskine. »Er det Deres? — Værs'god!«

Frk. Rasmussen svarede ikke, hun turde ikke se op paa sin Frue, men syede saa voldsomt paa sin Maskine, at den gjorde den mest mulige Støj, og man kunde se paa hende, at der var noget, der trykkede hende.

Først længe efter, da Fruen igen var gaaet ud, fik hun Luft i et eneste Ord: »Sladderhank!«

Dette Udbrud var Aarsag til, at Frk. Olsens Taarekilde igen gav sig til at rinde. »Jeg skulde maaske paatage mig hele Skylden, jeg, der slet ikke har haft Deres skidt Avis — det manglede bare!«

»Tag Dem i Agt, De ikke græder ned paa Silketøjet; det sætter Skjolder.«

»Uuuh tuh tu!« hulkede den forurettede lille Syerske og sluttede med at tørre sine Øjne og sin Næse.

Den Dag talte Fru Kaspersen saa lidt som muligt med sine Syersker, og kun om Arbejdet; hun nævnede ikke et eneste Ord om Sønnen.

— — —

Samme Dag om Morgenen talte Fru Lund, det fattige Skind, sine Penge, der for Resten snart var talt, og regnede ud, hvor vidt hun kunde komme med dem. Hun vilde gærne til Frederikssund, for at se at faa at vide, hvordan det unge Menneskes Sag stod; om hun kunde bringe hans Moder nogen Trøst; hun vilde naturligvis ogsaa gærne selv vide, om det kunde vare længe, inden hun fik sin Elsker igen, eller om hun skulde være nødt til at se at faa fat i en anden.

Saa rejste hun.

Da hun kom til Frederikssund, kunde hun ikke komme til at tale med Borgmesteren før om to Timer. Det var længe at gaa og trave om i den lille By, naar man ikke en Gang havde Raad til at gaa op paa

et Hotel og drikke sig en Kop Kaffe. Hun kunde jo gaa over Pontonbroen og ud ad Vejen til Jægerspris. Helt derud kunde hun ikke naa, og saa syntes hun ogsaa, der var saa koldt langs Fjorden. Det varede derfor ikke længe, før hun atter vendte om og gik tilbage over Broen til Byen. Nej, naar det havde været Sommer, og hun havde haft en Følgesvend — for Eksempel det unge Menneske, der nu sad oppe i Arresten — saa kunde det være dejligt at gøre en Tur til Jægerspris.

Da hun atter kom ind i Byen, regnede hun ud, om hun dog alligevel skulde have Raad til at gaa op paa Hotellet og drikke Kaffe. Paa et af Hotellerne maatte der vel være Teater, og saa kunde det maaske betale sig at give en Forestilling en Søndag, hvis hun kunde faa Lov til det. Nu kunde hun jo se hvordan Borgmesteren var at tale med.

Hun tog altsaa ind i Restavrationslokalet i det første Hotel hun kom til, og mens hun sad og nød sin Kaffe og sit Wienerbrød og gav sig god Tid til det, talte hun

med Hotelværten selv om Byens Teaterforhold, om Borgmesteren og andre Ting, der kunde interessere hende i hendes Egenskab som Teaterdirektrice.

Da Klokken blev saa mange, at hun kunde træffe Borgmesteren, tog hun Afsked med Hotelværten og gik op paa Raadhuset.

Det lod til, at Borgmesteren allerede havde hørt Tale om hende, for saa snart han saa' hende, udbrød han i en lidt barsk Tone: »Er De hans Moder?«

Fru Lund blev lidt forvirret ved denne uventede Tiltale. Hun havde nøje overvejet, hvad hun vilde sige til Borgmesteren, rigtig velvalgte og pæne Ord, og dem fik hun nu slet ikke Brug for. »Nej — jeg er ikke hans Moder.«

»Hvem er De da.«

Fru Lund forklarede ham spagfærdigt, hvem hun var og hvorfor hun kom.

Borgmesteren sad lidt og læste paa et Stykke Papir, som vist slet ikke kom den Sag ved, for da han havde lagt den fra sig, saa' han paa hende, som om han helt havde glemt hende, og sagde: »Naa — det er

sandt — det var Kaspersen vi talte om. Det er en rask Karl, han! Han kunde vist nok alene gøre det af med en hel Bataillon. Det var da godt, at han ikke havde flere Modstandere, for saa var der ogsaa bleven flere Krøblinge.«

Efter den Besked kunde Direktricen indse, at det saa' galt ud med hendes Elsker, og at det vilde vare længe, før hun fik ham igen.

»Han er imidlertid sluppen bedre fra det, end det fra først af saa' ud til,« vedblev Borgmesteren. »De to af Karlene fejler jo ingen Ting og den tredie gaar hjemme paa Gaarden med Hovedet i en Klud. Sandsynligvis vil han faa et varigt Minde om Slaget ved Værebro i Form af et Ar over Kinden, og det kan jo være slemt nok. Jeg finder derfor ingen Anledning til at blive ved at holde den unge Mand i Arrest. De maa gærne tage ham med til København.«

»Mange Tak, Hr. Borgmester!«

»Om han slipper helt fri for Straf, véd jeg endnu ikke; men skal han betale Bøde, skal de andre med; det var jo dem, der fra

først overfaldt ham. Han har ganske vist ophidset dem inde i Kroen, og Betjenten har advaret ham. Unge Haner forliges daarligt i deres egen Hønsegaard, men kommer der en fremmed og gør Haneben til deres Høner, saa farer de i ham.«

Han gav derpaa Ordre til at hente Peter Kaspersen.

»Værs'god at tage Plads saa længe,« sagde han til Fru Lund, der hidtil havde staaet op ved Bordet.

Fru Lund sad nu og tænkte paa, at Borgmesteren i Grunden var en rar Mand, der tog Sagen meget gemytligt. Hun turde vist godt bede ham, om hun maatte spille Komedie i Byen. Et Øjeblik sad hun og grundede paa, hvorledes hun skulde forme sine Ord, saa rejste hun sig og gik atter hen til Bordet, hvor Borgmesteren sad: »Undskyld, Hr. Borgmester . . .«

»Naa?«

»Jeg kunde vel ikke faa Lov til at give en Forestilling her i Byen en Søndag?«

»Har De Teaterbevilling?«

»Nej, det har jeg ikke . . .«

»Saa maa jeg da i hvert Fald have en Ansøgning.«

»Ja — det var det, jeg vilde spørge Hr. Borgmesteren, om jeg maatte sende en Ansøgning.«

»Det kan jeg ikke forbyde Dem.«

»Mange Tak, Hr. Borgmester!« Hun nejede dybt og satte sig atter hen paa Stolen ved Væggen. Saa kom hun til at tænke paa, at hun i Grunden slet ikke havde belavet sig paa at faa Kaspersen med hjem. Hun havde ikke flere Penge end til sin egen Jærnbanebillet, og hvis han nu heller ingen Penge havde, saa stod de net i det.

Inden hun fik Tid til at fortsætte disse sørgmodige Betragtninger, kom Peter, fulgt af en Betjent. Borgmesteren holdt en Tordentale, som baade Peter og Fru Lund hørte paa andægtige og med bøjede Hoveder; men de fik dog begge det Indtryk, at der ikke vilde blive gjort noget ud af Sagen, og saa fik de Lov til at gaa.

Saa snart Peter Kaspersen kom ud paa Torvet, saa' han med straalende Øjne paa Fru Lund. »Det var rigtignok kønt af Dem!

Hvordan har De dog baaret Dem ad med at faa mig ud af Arresten og faaet Lov til at tage mig med hjem?«

Fru Lund søgte at skjule den glade Overraskelse, hun følte ved den unge Mands Ord. Han troede, at det var hende, der havde friet ham ud af Fængslet og denne Tro vilde hun nu ikke paa nogen Maade berøve ham.

»Ja, først var han jo lidt barsk og kort for Hovedet,« svarede hun uden lang Betænkning, »men da jeg først havde talt ham til Fornuft, var han meget medgørlig; De kan alligevel tro, at det holdt haardt, inden han sagde, jeg kunde tage Dem med hjem.«

»Ja, jeg kan slet ikke forstaa, hvorledes De fik ham overtalt til at lade mig gaa.«

Fru Lund smilte betydningsfuldt.

»Det var en forfærdelig Tid, da jeg sad alene i den Arrest. Halvdelen af den Tid en Fange er i Fængsel, er han lige saa lykkelig som et andet Menneske, nemlig om Natten, naar han kan sove og glemme, at han er i Fængsel; men saadan var det ikke med mig: jeg kunde ikke sove om Natten. Jeg fortrød ikke, jeg havde slaaet Karlen;

det var jo en ondskabsfuld Rad. Og skulde jeg lade mig kaste i Vandet af saadanne Fyre? Aa, saadan at sidde Dag ud og Dag ind og vide, at man er Fange, at man skal straffes, og ikke have andet at bestille end at tænke — det kan jo ikke blive andet end sørgelige Tanker, der fødes paa et saadant Sted.«

»For at give Deres Tanker en anden Retning — maa jeg gøre Dem et Spørgsmaal. Ser De, jeg havde jo alligevel ikke ventet, at jeg skulde faa Dem med hjem straks — og af den Grund — eller tildels af den Grund — har jeg ikke faaet mange Penge med — og nogle er der jo ogsaa gaaet for mig, de Par Timer jeg har opholdt mig her i Byen, mens jeg ventede paa Borgmesteren — jeg maatte jo tage ind paa et Hotel saa længe og spise Frokost — mens jeg sad og talte med Teaterejereu om at leje hans Teater — havde jeg ikke været nødt til det, saa havde jeg haft Penge nok, ja mere end nok — men nu har jeg ikke flere, end jeg lige akkurat selv kan komme hjem for...«

»Saa kommer De alligevel til at lade mig blive her,« afbrød han hende muntert, »for de Par Øre, jeg havde, har jeg spist og drukket op i Arresten.«

»Det er kedeligt,« sagde Fru Lund. »Hvad skal vi saa gøre?«

»Der er ikke andet at gøre, end at De kører og jeg vandrer ad Landevejen til København.«

»Nej, det er dog altfor galt at vandre fire, fem Mil uden at faa hverken vaadt eller tørt. Nej, saa skal jeg sige Dem noget, naar De endelig vil gaa, saa gaa bare til Ølstykke, saa tager jeg med Toget og venter Dem der; jeg kender Værten i Kroen, og af ham vil jeg laane saa mange Penge, som vi behøver. Med det samme kan jeg tale med ham om en Forestilling. Han har ogsaa et meget godt Teater.«

Peter lo. »Det bliver jo en hel Forretningsrejse for Dem. Er der ikke flere Teaterejere, vi kan besøge undervejs, saa lad os bare tage dem med.«

»Nej, det er bedst, De saa snart som muligt kommer hjem til Deres Moder.«

»Ja, det er ogsaa sandt! Gud véd, hvad Moder tænker.«

Peter Kaspersen begyndte straks sin Vandring til Ølstykke. Fru Lund skulde vente en halv Time paa Toget. Da hun havde været inde paa Jærnbanestationen og set paa Toglisten, satte hun sig et Øjeblik i Ventesalen, og da hun ikke havde andet at bestille, gav hun sig igen til at tælle sine Penge. Hun vidste godt, hvor mange hun havde, og at hendes lille Kapital var svunden yderligere, siden hun sidst talte den; men hun regnede ud, at da hun nu foreløbig ikke skulde køre længere end til Ølstykke, hvor hun var sikker paa at kunne rejse et lille Laan, saa var der vist Raad til en Kop Kaffe til i Frederikssund.

Hun gik op paa det nærmeste Hotel, og mens hun her sad og glædede sig over, at hendes Hverv var lykkedes saa godt, og at den unge Skuespiller troede, at hun var hans frelsende Engel, faldt hendes Øjne paa en københavnsk Avis; temmelig ligegyldig trak hun Avisen hen til sig og kiggede lidt i den; men snart læste hun med den mest

spændte Opmærksomhed den samme Nyhed om Kampen ved Værebro, som for et Par Timer siden havde vakt saa stort Røre i Fru Kaspersens Systue.

Fru Lund betalte sin Kaffe og gik. Hun vilde se, om hun ikke kunde faa den Avis at købe paa Jærnbanestationen. Af den Grund talte hun for niende eller tiende Gang sine Penge. Hun havde kun fire Øre tilovers; hvis Avisen kostede fem Øre, kunde hun ikke engang købe den. Det var kedeligt nok, for det vilde vist more Hr. Kaspersen at se sig fremstillet som en Helt, der paa en Gang bankede tre Bønderkarle. Men hun fik ikke Lejlighed til at spørge paa Bladet, da der slet ingen Avismand var paa Jærnbanestationen.

Da Fru Lund kom til Ølstykke, modtog Kromanden hende med en gemytlig Latter.

»Kommer De med Toget fra Frederiksund nu? De har da ikke ogsaa været i Fangenskab?«

»Jeg? — Nej! — Men Gud, hvor véd De det . . . Karstensen kan da ikke allerede være kommen?«

»Her? Nej — saa skulde han snart komme ud igen.«

»Hvorfor det?« spurgte Fru Lund lidt fornærmet. »Naar man lader ham være i Fred, er han saamænd det skikkeligste Menneske paa Jorden. — Har De hørt noget om den Bataille, vi havde her ude i Søndags?«

Kromanden lo. »Den Historie er ude over hele Landet; De kan jo læse den i Aviserne,« sagde han og rakte en Avis.

Fru Lund saa' paa den. »Naa — ja, den har jeg selv læst i Frederikssund. — Nej, det unge Menneske er ellers meget fredelig; men skulde man ikke slaa fra sig, naar man bliver overfaldet?«

»Selvfølgelig — det vilde jeg ogsaa gøre.«

»Borgmesteren var paa en Maade af samme Mening,« vedblev Fru Lund. »Jeg var oppe at tale med ham om Sagen, og jeg fik da ogsaa Kaspersen med mig.«

»Virkelig.«

»Ja — han er paa Vejen her til. Jeg skal sige Dem, jeg havde i Grunden ikke troet, at jeg havde faaet ham med mig med

det samme — jeg havde derfor ikke ret mange Penge med — ikke saa mange, at baade han og jeg kunde køre til København. Saa blev vi enige om at mødes her — han gik en halv Time, før jeg kørte, saa han maa vel snart være her. Og saa maa vi laane nogle Rejsepenge af Dem.«

Det varede ikke længe, før Peter Kaspersen naaede Kroen. Mens han spiste, læste han, hvad der var skrevet om ham i Avisen, og morede sig over det. Med det først afgaaende Tog rejste han og Fru Lund til København.

Hvis Fru Kaspersen glædede sig over at se sin Søn, som hun efter Avisens Beretning havde Grund til at tro vilde blive holdt længe i Arrest, saa forstod hun særdeles godt at skjule sin Glæde. Hun saa' fortørnet paa ham, svarede mut, da han hilste og talte forøvrigt ikke til ham det første Kvarter. Saa begyndte hun at skænde, fordi han havde været i Slagsmaal og havde slaaet et Par Mennesker fordærvede. Hun vilde da haabe, at han ikke oftere vilde rejse rundt om og gøgle i Kroerne.

Peter tav stille eller svarede ganske kort; i Dag havde han ikke Lyst til at skændes med sin Moder.

Han havde lovet Fru Lund at se hjem til hende den næste Dag. Han kom ved Middagstid og blev der Resten af Dagen.

Fra den Dag havde han et Tilflugtssted hos hende, naar han var ked af at være hjemme. Han blev altid meget venligt modtaget, og der opstod snart et ret fortroligt Forhold imellem dem.

Prøverne paa en ny Forestilling var begyndt.

Peter skulde bruge nogle Penge og bad sin Moder om et Par Kroner, men hun vilde ingen give ham.

Saa beholdt han de Penge, hun gav ham til hans Lærer, den gamle Skuespiller, og blev borte fra ham.

Men den gamle Lærer gik hjem til Fru Kaspersen og spurgte, om hendes Søn var bleven syg. Derved fik hun at vide, at Peter havde narret hende. Denne Opdagelse ærgrede hende i høj Grad. Hun sparkede sine Morgensko af, tog Støvler, Hat og

Kaabe paa og gik hen til Peters Sanglærer. Jo — det var, som hun anede: Peter havde selv beholdt de Penge, hun havde givet ham til Sanglæreren og gjort en Pavse, der ikke syntes at skulle faa Ende. Nu vilde hun have Rede paa alle Peters Skarnstreger med det samme, og gik derfor fra Sanglærer til Danselærer. Samme Historie: den unge Hr. Kaspersen var traadt ud af Dansen uden Kompliment og uden at vente til Afdansningen.

Det var et ordentligt Synderegister, Fru Kaspersen der havde faaet samlet! Og naar Peter kom hjem, skulde der være til ham i en god Mening.

Men den Dag blev han ualmindelig længe ude. Siden han var bleven første Elsker i Fru Lunds Selskab, var han næsten aldrig hjemme. Saa maatte han dog heller, som før, tilbringe sin Tid nede i Marskandiserkælderen; men det lod til, at han var bleven Uvenner med Datteren; hvad der var kommen i Vejen, vilde de unge Mennesker rimeligvis ikke fortælle en Moder.

Fru Kaspersen sad og ventede paa sin

Søn til Klokken elleve om Natten, og da han saa ikke kom, gik hun i Seng.

Først om Morgenen, da han havde spist Frokost og sad og læste paa en Rolle, fandt hun Lejlighed til at tage ham i Fordør.

»Var Du henne hos Møller i Gaar?«

»Nej.«

»Hvorfor ikke?«

»Jeg havde ikke Lyst.«

Fru Kaspersen sad lidt og tænkte. »Han fik vel sine Penge i forrige Uge?« spurgte hun.

»Nej,« svarede Peter rolig.

Fru Kaspersen lod heller ikke til at blive overrasket ved dette Svar. Han løj da ikke, Bæstet! »Naa, ikke det?« spurgte hun i en lige saa rolig, men lidt skarp Tone. »Og hvorfor ikke?«

»Fordi jeg selv skulde bruge nogle Penge og Du ingen vilde give mig.«

»Naa. — Og Danselæreren og Sanglæreren — har de heller ikke faaet deres Penge?«

»Nej — dem har jeg ogsaa brugt.«

»Du er en rar Dreng! Og bilder Du

Dig maaske ind, at jeg vil lade mig snyde paa den Maade?«

»Nej — jeg har ogsaa tænkt paa at opgive det hele og se at faa noget at bestille som Arbejdsmand eller Karl. Jeg har tabt Lysten til at sejle, og jeg er for gammel til at gaa i Skomagerlære eller saadan noget.«

»Du skulde have været Prokurator, min Dreng! Du forstaar altid at vende og dreje Sagen saadan, at det kommer til at se ud, som om Du har Ret, og at det er mig, der har ladet Dig gaa og suge paa Labben. Men dette her, at Du selv beholder og solder de Penge op, som jeg giver Dig til dine Lærere, det er et Snyderi, som jeg ikke vil finde mig i mere end en Gang. Vil Du blive ved at studere til Skuespiller, saa vil jeg selv betale dine Lærere.«

»Nej, det kunde aldrig falde mig ind! Herefter vil jeg nok sørge for mig selv, saa har Du vel ikke noget imod, at jeg flytter?«

Nu saa' Fru Kaspersen forbavset paa sin Søn. »Flytter? Hvor vil Du flytte hen? Har Du noget at flytte for?«

»Aa — jeg skal nok faa noget at bestille.«

»Naar Du vil bestille noget, kan Du jo lige saa gærne blive her. Men som Du vil, flyt Du bare, det bliver Du nok ked af, og saa kan Du jo altid vende tilbage til din Moders Kødgryder, naar Du ikke kan klare Dig længer.«

Fru Lund vidste, at den unge Kaspersen og hans Moder ikke altid var saa enige, som Moder og Søn burde være, og han havde en Gang sagt, at han var ked af at være hjemme. Saa havde hun i en munter Tone sagt, at han kunde flytte hjem til hende. Han havde set leende paa hende, havde uvilkaarlig ladet Blikket fare om i hendes lille Lejlighed — hun havde jo kun to Værelser, og tilsidst bemærket: »Nej, det kan jeg nok ikke.« — Saa havde hun spurgt ham, om han mente, der var for lidt Plads til ham. — Nej, det var ikke det, svarede han. Men naar han skulde bo ude, var det jo nødvendigt, at han tjente Penge. — Det var den letteste Sag af Verden at tjene Penge nok, naar han vilde

assistere hende, dels ved hendes Forestillinger i Omegnen, dels ved at give Duetter sammen med hende i forskællige Foreninger.

Peter Kaspersen svarede ikke paa dette Forslag. Der var ganske vist noget vist fristende ved det, men paa den anden Side var han bange for, at naar han først begyndte at optræde som Komiker eller Sanger snart her, snart der, saa vilde det blive vanskeligt for ham at faa Ansættelse paa et af de større Teatre i Byen.

Men den Strid, han nu havde haft med sin Moder, fik ham til at lade disse Betænkeligheder fare.

Han gi ud og besøgte Fru Lund som saa ofte før.

»Nu har jeg bestemt at flytte,« sagde han.

Hun satte sig ned ved Siden af ham og saa' rigtig bedaarende paa ham. »Naa — flytter De hjem til mig?«

Han lo. »Er det virkelig Alvor, at De vil have mig?«

»Ja — jeg har jo sagt Dem det. De kan tro, vi to kan tjene mange Penge, naar vi arbejder sammen.«

»Duettisterne Peter Kaspersen og Fru Lund,« sagde han og lo.

»Vil De?« spurgte hun.

»Ja —« svarede han langsomt, »naar De selv mener, De kan staa Dem ved at have mig.«

»Hvornaar kommer De?«

Han syntes hele denne Samtale var saa morsom og kunde ikke lade være at le. »Naa — det véd jeg ikke.«

»Bliv her med det samme.«

Ha ha ha! Det blev værre og værre! »Jeg maa da gaa hjem og sige min Moder, at jeg har — har lejet et Værelse.«

»Naa — ja, saa gør det! — Jeg skal et Ærinde i Byen, saa følger jeg med og venter paa Dem.«

Hun var vist bange for, at han skulde betænke sig!

Saa fulgte hun med ham og ventede paa ham i den tilstødende Gade, mens han var hjemme hos sin Moder, for at melde Flytning.

»Nu har jeg lejet et Værelse.«

»Allerede? Men havde Du Penge?«

»Ja, jeg havde nogle. Jeg flytter ind i Aften.«

»Det er dog et forfærdeligt Hastværk, Du har faaet med at komme bort herfra. Men Du kommer her vel og spiser?«

»Nej — det har jeg ikke tænkt. Naturligvis ser jeg hjem til Dig en Gang imellem.«

»Ja — kom Du, naar Du har Lyst. Jeg har en Anelse om, at Du snart bliver ked af at bo ude og at leve paa Værtshuse.«

Da han var kommen ned paa Gaden, straalede hans Øjne og han skyndte sig hen til Veninden, der ventede ham paa Hjørnet.

Men nu var hans Moder ked af, at han tog hjemme fra. Hvor han pludselig havde faaet denne Trods fra, dette Hastværk!! Men lad ham nu prøve det nogen Tid, han blev nok ked af det. Det trøstede hun sig stadig med.

— — —

Nede i Kælderen var der ogsaa en, der forundrede sig over, at Peter kunde

være saa uforsonlig, og det var Clara. Hun spekulerede stadig paa, hvorledes hun skulde formilde ham, uden at ydmyge sig selv. Naturligvis læste hun ogsaa om Slagsmaalet udenfor Kroen og om Peters Arrestation.

Magnus havde atter indtaget sin gamle Plads i Sofahjørnet i Marskandiserkonens Kælder; han kom omtrent hver Aften lige som før Peter begyndte at komme, han blev venligt modtaget, men Clara talte ikke ret meget til ham. En Lørdag Aften spurgte han hende, om hun vilde gaa med ham i Teatret om Søndagen; men hun vilde ikke, hun havde ikke Lyst, sagde hun. Dette Afslag bedrøvede ham meget, og han sagde til sig selv, at hvis en anden havde bedt hende om at gaa med, havde hun ikke sagt nej.

Et Par Dage efter fik han Lejlighed til at gøre Gengæld. Det var den Aften han kom ned og fortalte hende, at nu var Peter Kaspersen allerede kommen hjem. Han kunde se, hvor denne Meddelelse oplivede og glædede hende.

»Naa,« sagde hun, »saa har det hele nok ikke været saa slemt, som Bladene fortalte. — Det var egentlig dumt, at vi ikke fortalte ham, at det var Dem, der var Skotte paa Maskeraden.«

Paa denne Bemærkning svarede han ikke.

Hun sad længe tavs og tænkte. Saa spurgte hun, uden at se paa ham: »De vil vel ikke gaa op og bede ham om at komme her ned?«

»Nej,« svarede han langsomt og dæmpet, »han og jeg taler jo ikke til hinanden.«

Lidt efter gik Magnus og blev borte i tre Aftener.

Clara havde haabet at se Peter Kaspersen paa Gaden, naar han gik ud eller kom hjem; saa vilde hun kalde paa ham og fortælle ham, at det, han var bleven saa vred for, ikke var andet end en Spøg. Men mærkværdig nok saa' hun ham ikke, og en Aften fortalte Magnus hende, at nu var Peter flyttet fra sin Moder.

V.

Tannhäuser.

Peter Kaspersen sad ved Vinduet med Haanden under Kinden og saa' meget tankefuld ud. Fru Lund havde flere Gange set hen paa ham med en vis Uro; naar hun talte til ham, svarede han hende kun kort, dog ikke uvenligt. Nu gik hun hen og lagde sin Arm om hans Hals. Han frigjorde sig læmpeligt fra hendes Kærtegn ved at trække sig lidt tilside.

Hun sukkede dybt og lod Armen synke. »Naa — maa jeg ikke røre ved Dig?« spurgte hun bedrøvet.

Han fortrød, at han havde bedrøvet hende ved at bortvise hendes Kærtegn, rejste sig op for at gøre Plads til hende paa Stolen, og trykkede hendes Hoved til sit Bryst.

»Naa, det var da godt!« udbrød hun og slyngede begge sine Arme om hans Hals og kyssede ham baade paa Kind og Mund. »Jeg var bange for, at der var noget i Vejen med Dig.«

»Jeg er i daarligt Humør i Dag.«

»Hvor kan det være?« spurgte hun.

»Det véd jeg ikke. Saadan noget kan jo komme af ingen Ting.«

»Du længes da ikke hjem til din Moder?«

Han rystede paa Hovedet og smilte lidt sørgmodigt. »Nej,« svarede han lidt undvigende. Han gik et Par Skridt ud paa Gulvet, gav sig til at fløjte en Operettemelodi, og da Fru Lund havde rejst sig fra Stolen ved Vinduet, gik han atter hen og satte sig paa den.

Nej — han længtes egentlig ikke hjem til sin Moder, men han længtes bort fra denne Kvinde, der godt kunde være hans Moder, men som nu var bleven hans Elskerinde. Somme Tider væmmedes han ved sig selv — og ved hende med.

En Dag var han kommen til at tænke paa det gamle Sagn om Tannhäuser, der

havde ført et meget vildt Liv og tilsidst kom ind i Venusbjærget, hvor han levede i Sandserus og Nydelse hos Elskovens Gudinde. Men tilsidst fortrød Tannhäuser sit syndige Liv og flygtede.

Han syntes, at der nu var en vis Lighed med ham og Tannhäuser. Han havde ogsaa ladet sig hilde i en elskovsfuld Kvindes Garn. Naturligvis var det parodisk at ligne Fru Lund med den skønne Venus. — Endskønt — en Gang, da hun ikke var saa mager, havde hun vist været køn — og endnu var der noget yndefuldt ved hende, noget ungdommeligt — og saa gammel var hun da heller ikke — otte eller ni og tredive Aar — tidt naar man saa' hende paa Scenen — eller naar hun paa Tribynen sang Duetter sammen med ham, kunde man godt tro, at hun ikke var mere end atten Aar.

En af de første Dage, Peter boede hos Fru Lund, blev der holdt Prøve paa en Forestilling, som skulde gives den førstkommende Søndag i Røde Kro paa Amager. Den tomme Lejlighed, Fru Lund i nogle Uger havde faaet Lov til at holde Prøver i, var

nu udlejet, men da hun i Virkeligheden stod sig godt med alle, ogsaa med sin Vicevært, fik hun Lov til at holde Prøver i en anden tom Lejlighed, der rigtignok laa i en hel anden Fløj af Huset, og for at komme til den med sit Selskab, havde hun kun to Veje at vælge: enten maatte hun gaa ned paa Gaden, dreje om Hjørnet og gaa op ad den første Gadedør, eller hun maatte gaa op paa Loftet og vandre gennem en hel Labyrinth af smalle Gange. Denne Vej blev dog foretrukken, og naar Personalet var samlet, gik det Gaasegang op ad alle Trapper, først Fru Lund med en tændt Lampe, saa Olufsen med et tændt Lys og en Stol, saa Fru Rejersen med sine Bøger og sine Briller, derefter Peter med to Stole, Frk. Jensen med ingen Ting, Dalberg med ligesaa meget, Frk. Sørensen med en Stol og Komiker Pihl med en Paraply og en Støvekost, som spillede en Rolle i Stykket. Husets Folk, der intet ondt anede, aabnede deres Døre paa Klem og kiggede ængsteligt ud, da de hørte hele denne Karavane stavre op ad Trappen. Og da Truppen kom op

paa den smalle, mørke, ubeboede Gang, raabte Dalberg til Olufsen med det tændte Lys: »Du, Fakkelbærer, kan Du ikke holde Dig lidt tilhage med din Praas? Det er vel ikke nødvendigt, at al Oplysning gaar i Spidsen, for at vi andre, der vandrer i Mørke, skal fare vild.«

Cigarmageren rakte Lysét højt i Vejret, »Du kan bare se efter dette Fyr, saa finder Du nok Vej!«

»Ja, Du er en varm Fyr!«

Da Prøven var forbi, marscherede hele Truppen samme Vej tilbage til Fru Lunds Lejlighed.

Skuespillerne begyndte straks at tage deres Tøj paa og Frk. Jensen var en af dem, der var først færdig. Hun saa' forundret paa Peter, der ikke gjorde Mine til at tage Overfrakke paa.

»Skynd Dem nu lidt,« sagde hun.

»Ja,« svarede Peter lidt forvirret og saa' forlegen hen til Fru Lund.

»Hvor har De gjort af deres Frakke?« spurgte Frk. Jensen utaalmodig.

Nu kom Fru Lund ham til Hjælp.

»Hr. Olufsen er maaske nok saa god at følge Frk. Jensen hjem,« sagde hun. »Hr. Kaspersen skal ikke den Vej — han boer her — her i Huset.«

»Naa — den er god,« mumlede Dalberg. Frk. Jensen lod et strængt Blik fare fra Fru Lund til Peter og blev blussende rød. »Boer De her?«

»Ja — men jeg kan godt følge Dem.«

»Nej, Tak, saa behøves det ikke,« svarede hun spydigt, og tog en meget kold Afsked.

»Det havde vel alligevel været bedre, om jeg havde fulgt hende hjem,« sagde Peter, da hele Personalet var gaaet.

»Hvorfor det?« spurgte Fru Lund, »hvorfor skulde Du løbe den lange Vej og jeg sidde her og vente paa Dig?«

»Du behøvede jo ikke at sidde og vente paa mig,« indvendte han.

»Det véd Du jo saa godt, at jeg gør, min Ven.«

Næste Dag bragte Postbudet Frk. Jensens Roller og en lille skriftlig Meddelelse om, at hun ikke mere saa' sig i Stand til at del-

tage i de Forestillinger, Fru Lund arrangerede.

»Det var kedeligt,« sagde Peter, »hun var jo ret flink.«

»Aa pyt! Hun havde en Smule Rutine! Det er saamænd ikke vanskeligt at faa en anden Dame i Stedet for hende.«

Peter blev dog meget nedtrykt, da Frk. Jensens Roller kom tilbage, og han følte, at hun paa samme Tid kastede ham sin Foragt i Ansigtet. Et Øjeblik havde han Lyst til at sprænge sineBaand og flygte — for Flugt maatte det blive, naar han skulde bort fra hende, ellers vilde hun bruge alle Midler for at holde ham tilbage.

Og det var jo dog kun en Gang imellem, at han blev tungsindig, skammede sig for sig selv og følte Lyst til at bryde ud. Til andre Tider var han stolt over, at han, et helt ungt Menneske, saa let havde vunden en moden Kvinde, der som en Slavinde adlød hans mindste Vink, og hun skjulte ikke for ham, at siden hun havde faaet ham til at slutte sig sammen med hende, havde hun faaet meget mere at bestille med at

optræde ved forskellige Foreningers Aftenunderholdninger; de tjente mange Penge og savnede ikke noget i Hjemmet.

Og naar hun saaledes gik der hjemme og vimsede om ham, altid pyntelig klædt, var der en vis Ynde over hende, en ungdommelig Lethed. Men hun var jo ogsaa opdraget paa det kongelige Teaters Balletskole og havde som ung Pige danset i næsten alle Bournonvilles Balletter. Naar hun fortalte disse Teaterminder, lyttede Peter til med største Opmærksomhed og var endnu mere stolt over at have faaet en af saa mange Herrer beundret Balletdanserinde til Kæreste. Hun kunde maaske have gjort større Lykke, hvis hun var bleven ved Dansen og vilde rimeligvis være endt som Solodanserinde; men hun havde haft mere Lyst til at blive Skuespillerinde, og da hun ikke kunde faa Lov til at debutere paa det kongelige Teater, forlod hun det og tog Engagement hos en Provinsdirektør.

Dette Spring fra Kunstens Allerhelligste ud i dens forreste Forgaard kunde Peter ikke forstaa. Hvis det var lykkedes ham at

kravle saa højt op, saa vilde han rigtignok blive, hvor han var; men den livlige Dame var bleven ved at springe, og stadig nedad, fra den kongelige Ballet til Teatret i Ebeltoft, til Røde Vejrmøllekro, fra Scenen til Tribunen i smaa Spring.

Men han selv — havde han ikke allerede gjort et Sidespring, der havde ført ham bort fra den lige Vej til et af Sekundteatrene? — Aa hvad — han var jo endnu saa ung! Naar han havde spillet et Par Aar i Provinserne, saa var det glemt, at han en halv Vinter havde været Varietésanger. Man havde jo før set, at en Provinsskuespiller var stegen til rigtig kongelig Skuespiller og Ridder af Dannebrog. . . . Han lænede sig tilbage i Stolen . . . Ridder af Dannebrog — det kunde maaske naas — naar man havde Tid at vente.

Det var snart ikke nogen Hemmelighed, at han levede sammen med Fru Lund. Alle betragtede dem som og tiltalte dem som Kærestefolk, og hverken han eller hun gjorde Indsigelse her imod. Hvad kunde

det ogsaa nytte? De var jo virkelig et Par Kærestefolk, der aldrig tænkte paa at gifte sig. Det var maaske ogsaa, fordi de var Kærestefolk, at de var saa kærlige mod hinanden. Man saa' dem altid sammen — han fik nemlig aldrig Lov til at gaa ud alene — og naar han en Gang imellem opfyldte en lidt kedelig Pligt og gik hjem og saa' til sin Moder, ventede hun paa ham paa Hjørnet af Gaden.

Fru Kaspersen syntes først ikke om, at hendes Søn logerede hos denne Enke. Men da han var bleven saa flot klædt, med helt nyt og moderne Tøj, og da han aldrig bad hende om noget — nu havde han tvært imod altid Penge paa Lommen, saa var det bedst at lade ham skytte sig selv. Han var jo altid pæn i sin Optræden, der var ingen Grund til at tro, at han vilde blive forfalden, og hans Værtinde var en huslig, ældre Kone.

Men en Dag fik Fru Kaspersen Besøg af Peters forrige Lærer, Skuespiller Møller, og han kom netop for at spørge Fru Kaspersen, om hun vidste, hvorledes Forholdet

var mellem hendes Søn og Fru Lund, og raadede hende til at se at faa ham bort fra denne farlige Dame, hvis det var hendes Ønske, at han skulde blive andet end Varietékomiker. Møller vilde ikke gærne have, at Fru Lund skulde vide, han havde talt om hende, men han sagde det kun for det unge Menneskes Skyld, der virkelig havde Ævner til at blive til noget, naar disse Ævner ikke blev forkvaklede og ødelagte. Hvis Fru Kaspersen bare vilde aflægge Fru Lund en Morgenvisit, helst ikke for sent, saa vilde hun let faa en Anelse om, at det ikke var noget godt Logis for et saa ungt Menneske.

Skønt Fru Kaspersen havde travlt, belavede hun sig dog paa denne Morgentur, og efter at hun havde sat Arbejdet i Gang i Systuen. gik hun.

Klokken var bleven næsten ti, da hun kom ud i Istedgade; det havde maaske været bedre, om hun var kommen noget tidligere, mente hun; men hun opdagede snart, at hun var kommen tidsnok.

Hun ringede paa Dørklokken, ventede

lidt, ingen bad hende komme ind eller lukkede op for hende.

Saa ringede hun igen, ventede lidt, og saa blev Døren aahnet paa Klem af en Dame, der saa' ud til at være staaet ud af Sengen, da der blev ringet anden Gang, og kun havde givet sig Tid til at kaste et hvidt Skørt over sig, en lilla Nattrøje og stikke Fødderne i et Par Morgentøfler.

»Jeg vil gærne tale med min Søn, Kaspersen,« sagde Fru Kaspersen.

Damen med den lilla Nattrøje blev forvirret, men søgte at skjule det og sagde hurtigt: »Hr. Kaspersen er ikke hjemme — han er gaaet ud.«

»Saa kan jeg maaske vente paa ham?«

»Han kommer vist ikke hjem før i Aften,« svarede Fru Lund hurtigt, stadig holdende Døren paa Klem, »men jeg tror, han kommer hjem til Fruen til Middag.«

»Jeg er ikke hjemme til Middag,« svarede Fru Kaspersen, »men jeg kunde maaske faa Lov at skrive et Par Ord til ham.«

»Ja — undskyld mig bare et Øjeblik.« Og inden Fru Kaspersen fik Tid til at svare,

blev Døren smækket i for hende. »Undskyld mig bare et lille Øjeblik, Frue, mens jeg tager en Kjole paa!« blev der raabt til hende inde bag den lukkede Dør.

Fru Kaspersen ærgrede sig over, at hun saaledes havde ladet sig overliste. Hun var sikker paa, at hendes Søn var derinde; men nu fik Fru Lund Tid til at skaffe ham bort.

Der gik næppe mere end to Minutter, før Fru Lund, nu iført en nyvasket Morgenkjole og Plyds Morgensko kom tilbage. »Fruen undskylder mig nok,« sagde hun indsmigrende. »Jeg maatte jo have lidt Tøj paa. Jeg var kommen lidt sent i Seng i Nat eller rettere i Morges. Jeg var ude at give Numre, og jeg maatte vente saa længe paa mine Penge.«

»Aa, De havde saamænd ikke behøvet at genere Dem for mig,« svarede Fru Kaspersen, idet hun fulgte Fru Lund gennem den lille Korridor ind i Dagligstuen. »Saa er min Søn vel kommen lige saa sent hjem? De og han optræder jo sammen?«

»Nej — Hr. Kaspersen gik tidlig hjem.«

»Saa? — — Jeg vilde gærne bede Dem om at vise mig ind paa min Søns Værelse.«

»Ja — det er Hr. Kaspersens Værelse dette her.«

Fru Kaspersens saa' sig forundret om. »Her? — Men saa maa han jo ogsaa have et Sovekammer.«

»Nej — jeg reder til Hr. Kaspersen paa Sofaen; men jeg skal snart have en større Lejlighed.«

»Naa — der har han jo Blæk og Papir!« udbrød Fru Kaspersen, uden at svare paa Skuespillerindens sidste Bemærkning. Hun stod et Øjeblik og betænkte sig, og derpaa — mens Fru Lund iagtog hendes Bevægelser med stum Fortvivlelse — tog hun Kaabe og Hat af og satte sig til Ro i Sofaen. Fru Kaspersen skrev et Par Ord paa Papiret og slog derefter en Streg over det. »Det er altsaa Deres Værelse, det der inde?« spurgte hun efter en Tavshed, der forekom Fru Lund meget pinlig.

»Ja — det er til Gaarden.«

»Det har nok kun en Indgang, saa vidt jeg kan se.«

Ja — og kun en Udgang,« svarede Fru

Lund saa forvirret, at hun ikke vidste, hvad hun sagde.

»Udgang?« spurgte Fru Kaspersen. »Udgangen er vel ad Indgangen?«

»Ja,« gentog den fortvivlede Skuespillerinde tankeløst, »Udgangen er ad Indgangen.«

Fru Kaspersen begyndte igen at skrive, meget langsomt, som om hun nøje overvejede hvert Ord.

»Jeg er nødt til at vente paa min Søn, om det saa skulde vare til i Aften,« sagde Fru Kaspersen rolig. »Jeg maa nødvendigvis tale med ham i Dag.«

»Men jeg skal nok sende ham hjem til Fruen, saa snart han kommer.«

»Nej — det tør jeg ikke stole paa — saa kan jeg lige saa godt vente paa ham. — Hvor meget er det, han giver Dem for dette Værelse?«

»Ti Kroner om Ugen, Kost, Vask og Renlighed medregnet. Jeg tror ikke, det er for meget.«

»Nej — det er snarere for lidt,« svarede Fru Kaspersen. »Han gør jo store Fordringer, den Fyr! — Og han tjener al-

tid saa mange Penge, at han kan betale hver Uge?«

»Gud, ja! — Og skulde det endelig være lidt sløjt en Uge, saa kan han da nok faa Kredit til den næste; men endnu har det ikke været nødvendigt. Hr. Kaspersen har skam tjent gode Penge, siden han er kommen til at bo her.«

»Ja — han har jo faaet nyt Tøj,« bemærkede Peters Moder. »Jeg vil da haabe, han har betalt det.«

»Ja, det véd Gud han har.«

»De har maaske set Regningen?«

»Nej — men jeg har selv været med og betalt det.«

»De tager Dem moderligt af ham,« sagde Fru Kaspersen tørt.

Fru Lund rødmede.

»Har De selv haft Børn?«

Fru Lund rødmede en Gang til. »Nej — slet ingen.«

»Det er maaske længe siden Deres Mand døde?«

»Ja — det er — flere Aar siden.«

Fru Kaspersen saa' sig m i Stuen.

»Hvor har min Søn sit Tøj? Jeg ser intet Klædeskab.«

Nu blev den ulykkelige Skuespillerinde igen forvirret. »Klædeskabet — det staar inde i mit Værelse.«

»Naa — De enes saadan om hele Lejligheden? — Ja, naar De kommer hjem om Aftenen, maa De jo ogsaa gaa gennem min Søns Værelse for at komme ind i Deres; men han sover vel altid meget fast?«

Fru Lund trak Vejret dybt og var lige ved at vride sine Hænder i Fortvivlelse. Nej, det var ikke til at holde ud at være i Stue sammen med den Kone, hun holdt jo et formeligt Krydsforhør!

»Hvis det er min Søns Brændsel, der staar i den Kulkasse,« vedblev Fru Kaspersen, »saa kunde De maaske være saa god at lægge lidt i Kakkelovnen, men det er dog ogsaa bedst at aabne Vinduet et Øjeblik, for her lugter alligevel lidt af Sengevarme.«

Skuespillerinden foer hen og smækkede Vinduet op, begyndte derefter at tage Aske ud af Kakkelovnen, lægge Brænde og Kokes

tilrette og tænde Ild. Det lod virkelig til, at Peters Moder belavede sig paa at blive der hele Dagen, og imens stod hendes ulyksalige Søn bag den aflaasede Sovekammerdør og lyttede og kunde ingen Vegne komme. Hvis Fru Lund vilde tale med ham, maatte hun gaa ned i Gaarden og klatre op ad den store Brandstige. — — — Den store Brandstige! Ja, det var den eneste Udvej! Den hang paa Muren paa to store Hager og kunde da naa meget længer end til anden Sal. Hvis hun kunde faa et Par af Smededrengene nede i Gaarden til at løfte Stigen ned og slæbe den hen til hendes Sovekammervindue, saa kunde Peter slippe ud gengem Vinduet, med Hat og Frakke paa, og komme op ad den rigtige Indgang, som om han kom hjem fra Byen.

Da Fru Lund havde faaet tændt Ild i Kakkelovnen, smuttede hun ud.

Fru Kaspersen lyttede. Fru Lund løb ned ad Trapperne. Fru Kaspersen slog en tyk Streg over alt det, hun havde skrevet, rejste sig, gik hen til den Dør, der førte ind til Sovekammeret, og lyttede. Det fore-

kom hende, at hun hørte, at nogen bevægede sig derinde — ja, nu var det ligesom der stod paa en den anden Side af Døren. Hun bøjede sig ned for at kigge gennem Nøglehullet — nej, hun kunde intet se — der var noget for paa den anden Side — maaske var det hendes Søns Øje, der kiggede iud paa hende. Det var uforsigtigt af Fru Lund at forlade Stuen. Hvis nu hendes Gæst i hendes Fraværelse aabnede Døren til Soveværelset — der inde stod jo Klædeskabet med hendes Søns Klæder! — Aa, hvor det var fristende! Hun rakte Haanden ud imod Dørgrebet — ganske langsomt gled hendes Haand derhen — hun rørte ved Dørgrebet — den Støj dette Greb foraarsagede, fremkaldte en større Støj i den anden Stue, som om en der inde blev forskrækket. Nu havde hun røbet sig selv — nu kunde hun lige saa gærne aabne Døren! Hun drejede paa Haandtaget, men Døren gik ikke op — den var aflaaset! Saa forsigtig havde da hendes Søn og Skuespillerinden været.

Hun gik atter hen og satte sig paa Sofaen. Hun kunde vist for Resten lige saa

gærne gaa hjem. Men det var dog ikke værd at gaa, før Fru Lund kom.

Der forløb en Snes Minutter før Skuespillerinden kom tilbage, og da hun saa kom, syntes hun at være i helt godt Humør. Hun begyndte at fortælle om sin Rejse til Frederikssund og om hvorledes hun friede Hr. Kaspersen ud af Arresten. Hun var i sin Fortælling naaet til Rejsen til Ølstykke, da der pludselig lød en Støj inde i Sovekammeret, som om et Par Ruder blev slaaet ud.

Fru Lund udstødte et lille Skrig og foer op fra sin Stol.

»Hvad var det?« spurgte Fru Kaspersen forbavset.

»Det var — nogen — der slog en Rude ud,« svarede Skuespillerinden, der blev staaende midt paa Gulvet og lyttede.

»Inde i Deres Værelse?«

»Ja — jeg tror det!«

Da hun stadig blev staaende ubevægelig midt paa Gulvet spurgte Fru Kaspersen: »Vil De da ikke se, hvad det var?«

»Jo.« Hun gik langsomt hen imod Døren, som om hun var bange.

»De sagde jo, at der ingen var der inde.«

»Nej — det maa være noget, der er hejst ned oppe fra en af de andre Etager, og som maa have knust min Rude. Jeg har forlagt min Nøgle — jeg kan i Øjeblikket ikke huske, hvor jeg har gjort af den.«

I det samme blev der ringet paa Dørklokken.

»Det er maaske Hr. Kaspersen!« udbrød Fru Lund og løb rask ud for at lukke op.

Fru Kaspersen rejste sig og fulgte efter hende.

Det var en Mand med bart Hoved, Lædertøfler og grønt Skomagerforklæde.

»De har slaaet mine Ruder ud, Fru Lund,« sagde Skomageren lidt ophidset.

»Jeg?« udbrød den stakkels Skuespillerinde.

»Ja — eller Smededrengene, som De har betalt fem og tyve Øre for at slæbe

Stigen hen til Deres Vinduer, men det kommer vel ud paa ét. Jeg kan ikke sidde og arbejde for aabent Vindue.«

»Men Gud, Fru Lund, hvorfor vilde De have Stigen hen for Deres Vindue?« spurgte Peters Moder, der begyndte at forstaa Skuespillerindens Planer.

»Aa — jeg véd det ikke — jeg véd ingen Ting — alt løber rundt for mig.«

»Drengen sagde, at den unge Herre, her boer, var bleven lukket inde og ikke kunde komme ud ad andre Veje end ad Vinduet, og derfor skulde Brandstigen derhen.«

»Kom han saa ned?« spurgte Fru Kaspersen.

»Ja, Gud bevares,« svarede Skomageren, »han klatrede ned som en Mis og havde endda Tid til at faa sig en lille munter Passiar med Pigebarnet paa 1ste Sal, hvor Vinduet ogsaa gik i Stykker.«

»Det er uforskammet!« udbrud Fru Lund fortvivlet.

»Ja, det kan gærne være,« svarede Skomageren, »men, som sagt, jeg kan ikke sidde og arbejde for aabne Vinduer; derfor har

De vel ikke noget imod, at jeg lader en Glarmester sætte dem i for Deres Regning?«

»Nej — værs'god! Lad ham sætte lige saa mange Ruder i, som han vil!«

»Tak skal De have!«

Idet han vilde gaa, kom den unge Pige fra 1ste Sal.

»Smededrengene har slaaet vore Ruder itu med Brandstigen, og de siger, at De skal betale dem.«

Fru Lund knugede fortvivlet sine Hænder sammen, stirrede som forstenet paa den unge Pige, trak derpaa Vejret dybt og udbrød med mørk Stemme: »I Dag bliver jeg tosset! — Ja, jeg skal nok betale Ruderne.«

»Mange Tak!« Den unge Pige vilde løbe.

»Hvor mange knuste Ruder er der?« spurgte Fru Lund.

»Smededrengene knaldede tre!«

»Tre og to er fem! — Ja, jeg skal nok betale dem.«

»Tak! — Farvel!«

Fru Lund var næppe kommen ind i sin Stue og havde lukket Døren efter sig, før der igen blev ringet paa Dørklokken. Hun foer sammen og gik med usikre Skridt ud og aabnede Døren.

Det var Kældermandens lille Pige, der kun havde den Besked: »Jeg skulde hilse fra min Fader og sige, at De skulde betale vores Ruder, som Smededrengene havde slaaet itu, og at min Broder er gaaet hen med dem til Glarmesteren og at Glarmesteren kommer op til Dem og faar Penge.«

»Vil Du hilse din Fader og sige, at det er godt.«

Pigen saa' forbavset paa Fru Lund. »Skal jeg sige, at det er godt?«

»Ja, det er godt, at Glarmesteren kommer op til mig; jeg har nemlig ogsaa lidt Arbejde til ham. Hvor mange Ruder har I faaet knaldet?«

»Min Broder saa' paa det ude i Gaarden, Stigen sparkede to Ruder ind med sine egne Ben og Smededrengen sparkede en Rude ind med sit ene Ben, da Stigen væltede ham.«

Fru Lund regnede ud. »Tre, seks, otte, ni Ruder! Saa kan der da heller ikke være flere.«

»Farvel!« sagde den lille glade Pige og løb.

Fru Kaspersen stod henne ved Vinduet og saa' ned paa Gaden. Nu vendte hun sig til Fru Lund, der som tilintetgjort havde kastet sig ned paa en Stol, og spurgte: »Var det ikke Meningen, at min Søn skulde komme her op?«

»Jo — jeg vil da haabe, han kommer; men han er maaske gaaet til Barberen først.«

»Barberen?« gentog Fru Kaspersen og lo haanligt. »Har han nu begyndt at gaa til Barberen.«

»Der er han!« udbrød pludselig Fru Lund, da hun hørte Døren blive aabnet, og i det samme traadte Peter rask ind, klædt paa som om han kom fra en længere Tur.

Da han saa' sin Moder, lod han som om han blev overrasket. »God Dag, Moder! Er Du her?«

Fru Kaspersen tilkastede sin Søn et for-

agteligt Blik. Hold Du kun op med den Komedie, Fjantelas! Du er opdaget! Du kunde ikke være bekendt at tage imod mig, da jeg kom, saa nægtede Du Dig hjemme og lukkede Dig inde og maatte tilsidst krybe ud ad Vinduet. Ja, Resten kan vi tale om, naar Du kommer hjem.«

Der blev igen ringet paa Dørklokken.

Fru Lund slog fortvivlet Hænderne sammen. »Det er vel flere, der kommer for at faa Penge til de knuste Ruder!«

Det var en Politibetjent, Viceværten i Ejendommen. Han fulgte med hende lige ind i Stuen.

»Hør, det er s'gu en gal Historie — — God Dag! — — Det er dog en rasende Masse Ruder, der er slaaet ud paa Deres Regning! Men hvor kunde De ogsaa tro, at de smaa Smedetampe kunde haandtere den store Brandstige? Først slog de Ruder ud i Stuen, saa paa første Sal, saa hos Dem selv, og da han var kommen ned ad Stigen og Drengene igen skulde flytte den, slap den fra dem og beskrev en Halvbue over hele Huset, samtidig med, at den slog alle

de Ruder ud, den traf paa sin Vej, og endte med Kældervinduerne.« Han henvendte sig til Peter: »Men hvorfor Fanden vilde De ogsaa krybe ud ad Vinduet?«

»Jeg havde lukket mig inde og forlagt Nøglen,« svarede Peter.

»Saa?« Betjenten gik hen og vilde aabne Døren — den var endnu lukket af; han følte i Nøglehullet. »Men Nøglen sidder jo indvendig i Døren! Det rabler nok for Dem! Nu skal vi vel igen have Stigen op, for at De kan faa Nøglen? Nej, lad os bare være fri! De maa lade Smeden pirke Nøglen ud og dirke Døren op. Sig mig saa, Fru Lund, De er vel ikke uvillig til at betale alle de Ruder, der er slaaet ud?«

»Nej — naturligvis!«

»Naa — saa maa vi se at klare det i en Fart; det hele kan vel blive en ti, tolv Kroner. Nu skal jeg sende Bud efter Glarmesteren.«

Der blev et Øjebliks trykkende Tavshed, da Betjenten var gaaet.

Saa udbrød Peter, henvendt til sin Moder: »Det er din Skyld! Det, Du havde at

sige mig, kunde Du godt vente med til jeg kom hjem til Dig.«

»Ja, det har Du Ret i, for jeg havde næsten slet ingen Ting at sige Dig; men jeg vilde se dit Logis, og det har jeg nu sét; det er en rigtig hyggelig lille Rede, Du har faaet Dig.« Hun havde imidlertid taget sin Kaabe og Hat paa. Nu bukkede hun for Skuespillerinden: »Farvel, Frue!« og gik stolt ud ad Døren.

Fru Lund og Peter Kaspersen saa' paa hinanden, tavse og alvorlige.

»Det var kedeligt, at din Moder kom og at det skulde gaa saaledes,« udbrød Fru Lund. »Hvornaar gaar Du nu hjem til hende?«

Peter stirrede mørkt frem for sig. »Jeg gaar slet ikke hjem til hende!«

»Nej, det er rigtigt, min Ven, Du skal slet ikke gaa der hjem. Men naturligvis var det ærgerligt, at hun kom og overraskede os saa tidligt paa Dagen og at hun fik at vide, Du krøb ud ad Vinduet, og det er ogsaa ærgerligt med de mange knuste Ru-

der; men dem kommer vi jo ogsaa ud over og om et Par Dage er det hele glemt.«

Peter sukkede, men svarede ikke.

— — —

Da Magnus som sædvanlig om Aftenen, efter at være kommen hjem fra Arbejdet og havde spist sin Aftensmad, et Øjeblik kiggede ind til Fru Kaspersen, fortalte hun om sit Besøg hos sin Søn og om hele Historien med Brandstigen, de knuste Ruder, Peders Flugt gennem Vinduet og om de mange Mennesker, der kom og forlangte Penge til Glarmesteren. Magnus syntes, det var en morsom Historie; han gik straks ned i Marskandiserkælderen og fortalte den til Clara.

Det lod dog ikke til, at Clara fandt Historien overdreven morsom. Hun hørte paa Magnus med stor Opmærksomhed; af og til smilte hun vel flygtigt, men hendes Ansigt udtrykte langt tiere Utaalmodighed, naar Magnus fortalte for langsomt eller uforstaaeligt. Og da Historien var ude, tog hun igen fat paa sit Sytøj, tavs og alvorlig, mens han sad i Sofahjørnet og læste i sin Avis.

Da han havde læst de Artikler og Nyheder, han brød sig om at læse, og var kommen til Avertissementerne, udbrød han pludselig: »De skal jo optræde paa Lørdag Aften her henne i ‚Aftenstjærnen' — det var da grinagtigt!«

»Hvem?« spurgte Clara.

»Peter og hans« — han vilde have sagt Kæreste, men betænkte sig — »og Fru Lund. Her staar det: »Optræden af de yndede Duettister Hr. Kaspersen og Fru Lund i deres bedste Numre«. Saa varer det vel ikke længe, før der bare kommer til at staa: Hr. og Fru Kaspersen.«

Clara svarede ikke herpaa. Hun sad lidt og tænkte. Saa rakte hun Haanden over Bordet, for at faa Avisen. »Maa jeg se, hvor det staar?«

Han rakte hende Bladet og hun læste Annoncen meget nøje. »Man maa købe Billetter i Forvejen,« sagde hun.

»Ja — det er jo en privat Forening; der sælges ikke Billetter ved Indgangen.«

»Men man kan nok faa hos Bestyrelsesmedlemmerne, som der staar her i Bladet.«

Magnus lo. »Ja, naar man er Medlem af Foreningen.«

»Aa — jeg skal saamænd nok faa en Billet.«

Han saa' spørgende paa hende. »Vil De derhen?«

»Ja. Vil De ikke gaa med?«

Han betænkte sig lidt. En Del modstridende Tanker foer et Øjeblik rundt i hans Hoved. Hun tænkte altsaa stadig paa Peter — hun vilde gærne se ham — maaske tale med ham! — »Jo,« svarede han langsomt.

»Vil De skaffe to Billetter?«

»Ja — det kan jeg gærne.«

Hun vilde give ham Penge.

»Nej — det behøves ikke.«

Hun smilte. »Naa — som De vil!«

Magnus skaffede Billetterne og bragte dem ned til hende Fredag Aften.

Klokken var omtrent halvni, da Magnus og Clara kom over i den bekendte Dansesalon i Lille Regnegade; men de kom tidsnok. Koncerten var fastsat til Klokken 8, og et Kvarter senere begyndte en Pianist

at spille nogle Dansemelodier, som ingen brød sig om at høre paa. En Dobbelt-Kvartet skulde synge, men til den fastsatte Tid var der kun mødt tre Sangere, saa blev det Pianistens Sag at udfylde Tiden til de fem andre kom, og jo længere Pianisten spillede, des mere forbitrede blev hans Tilhørere. Saa utaknemlige og ubetænksomme kan Folk, der er komne for at more sig, være.

Endelig var de otte Sangere samlede og Pianisten slap ud. Dobbeltkvartetten sang nogle gamle Korsange, der slet ikke lød kønt, men Publikum, der ikke var forvænt, klappede saa kraftigt og vedvarende, at det fik syv Sange i Stedet for tre.

Saa lød Programmet paa: et Musiknumer, Oplæsning, et Musiknumer og Optræden af Duettisterne.

Publikum var nu en Gang bleven fjendtlig stemt mod Pianisten, men hørte dog paa ham med en kold, fornem Ro — for saa vidt man kan kalde en Samtale mellem halvandet Hundrede Mennesker Ro. Clara undrede sig over, at Folk var saa glade for

Sangerne, men Magnus forklarede hende, at det i Grunden slet ikke var saa underligt. Sangerne fik hver to Bajre og fire Fribilletter for at synge; de otte Sangere havde altsaa to og tredive Venner og Bekendte nede i Salen, og de klappede af Glæde over Fribilletterne, som om de var betalt for det, og opflammede derved alle de andre til at klappe med. Oplæseren, der virkelig slet ikke var saa daarlig, blev peben ud, men det var nærmest paa Grund af et Uheld; der var revet et Blad ud af hans Bog, og det opdagede han ikke før det var for sent. Han læste »Svinedrengen« af H. C. Andersen og var kommen til det Sted, hvor Hofdamerne staar for, mens Prinsessen giver Svinedrengen hundrede Kys, og Kongen, der ser Opløbet, gnider sine Øjne, sætter Brillerne paa, trækker op i Tøflerne og skynder sig hen til Flokken — saa gav han sig til at læse om Stormens Engel, der kom flyvende med Vinger, der naaede fra Skyerne ned til Jorden, og om det gamle Piletræs Samtale med Boghveden. Med andre Ord, fordi Oplæseren ikke straks lagde Mærke til, at der

mangledə et Blad i Bogen, var han løbet fra »Svinedrengen« lige ind i »Boghveden«. Saa opdagede han Uheldet, blev forvirret og gav sig til at lede i Bogen efter det forsvundne Blad, men fandt det ikke og lod fortvivlet og tilintetgjort Armene og Bogen synke. Publikum brast i Latter og gav sig til at pibe. Den ulykkelige Oplæser gjorde et kejtet Buk og skyndte sig ud.

Saa kom Duettisterne. Nej, man skulde rigtignok ikke tro, at den Kone var hen imod de fyrre! Saa livlig og let, saa kvidrende, med lyst, krøllet Haar — det var ganske vist Paryk — og saa æblerøde Kinder, at man godt kunde tro, hun ikke var mere end en Snes Aar! Peter saa' ogsaa rigtig godt ud og sang storartet, syntes Clara. Det var da ikke usandt, naar Programmet og Avisen kaldte dem de yndede Duettister.

Hermed var første Afdeling endt og efter ti Minuters Forløb begyndte anden Afdeling med Optræden af de samme Assisterende: Pianisten, Sangerne og Duettisterne. Oplæseren, der maaske kunde have faaet Erstatning for det Tab, han havde lidt i første

Afdeling, havde dog ikke haft Mod til at vise sig i anden — han var gaaet hjem for at lede efter det Blad, der indeholdt Slutningen af »Svinedrengen« og Begyndelsen paa »Boghveden«.

I denne Afdeling optraadte Fru Lund og Peter Kaspersen som Beriderske og Klown, Fru Lund med meget korte Tylsskørter, der ikke naaede hende til Knæerne, højskaftede, røde Saffiansstøvler, der fremhævede hendes smukke Ben, og saa' i det hele taget saa indtagende og straalende ud, at hun straks vakte Jubel alene ved sin Dragt.

»Man skulde ikke tro, at hun var en ældre Kone, som Fru Kaspersen siger,« hviskede Clara til Magnus.

»Det tror jeg heller ikke,« svarede Magnus. »Hun er storartet!«

Da Peter og Fru Lund sluttede deres Numer med en flot Kankan vilde Bifaldet ingen Ende tage. De blev klappet frem atter og atter og maatte blive ved at gentage Dansen til de var lige ved at segne.

»De tjener vist mange Penge,« hviskede Magnus.

Duettisterne havde det sidste Numer paa Programmet, og da det var forbi, skulde Salen rømmes til Dansen.

Clara satte sig hen paa en af de lange Bænke ved Væggen.

»Bliver De her længere?« spurgte Magnus, der nok helst vilde have, at hun skulde gaa med det samme.

»Ja — et Øjeblik.«

»Saa maa vi have Baltegn.«

»Det behøves vel ikke, naar vi ikke danser,« svarede hun. »I hvert Fald kan vi lade dem komme hen og sige til os, at vi ikke maa være her.«

Saa satte Magnus sig ned ved Siden af hende.

Ikke langt fra dem var en lille Dør, der førte ind til et lille Sideværelse, hvorfra der var Opgang til Tribynen. Igennem denne Dør maatte Peter og Fru Lund komme, naar de var omklædte, og saa vilde Peter straks se Clara. Magnus kunde nok regne ud, at det netop var af den Grund, hun havde valgt denne Plads. Han havde selv mest Lyst til at gaa en lille Tur, for ikke

at blive set af sin fordums Legekammerat, der nu var vred paa ham og som han ikke havde talt med i lang Tid.

»Skal vi ikke gaa ind i Restavrationen og drikke Kaffe eller Te?« spurgte han.

»Nej, Tak — jeg vil ikke have noget,« svarede hun og blev ved at se hen paa den lille Dør ved Siden af Tribynen.

Lidt efter spurgte han igen: »Bliver De siddende her?«

»Ja — lidt.«

»Saa gaar jeg et Øjeblik der ind og drikker en Taar Øl. — De gaar jo ikke med?«

»Nej — ikke lige straks.«

Han stod lidt og betænkte sig. Saa satte han sig igen ned ved Siden af hende.

»De vilde jo gaa?« spurgte hun.

»Ja — men jeg kan godt vente til De gaar med.«

I det samme blev Døren ved Siden af Tribynen aabnet og Peter Kaspersen traadte ud, klædt paa til at gaa hjem, med Hat og Overfrakke paa og Sminkekasse i Haanden. Han syntes ikke at have set Clara og vilde

gaa rask gennem Salen; men da han var kommen et Par Skridt forbi hende, rejste hun sig hastigt op og sagde: »God Aften!«

Han vendte sig om, blev forundret, da han saa', at det var hende, løftede paa Hatten og syntes at være i Tvivl om han skulde tale til hende eller gaa videre.

Hun rakte ham Haanden. »Vil Du ikke engang hilse paa mig?»

»Jo.« Han holdt et Øjeblik hendes Haand i sin, men syntes at være i Forlegenhed med, hvad han skulde sige til hende. »Har Du været her hele Aftenen?«

»Ja.«

»Naa — har Du det?« Han smilte lidt. Han vilde ikke spørge hende om, hvad hun syntes om det, hun havde set.

Nu først opdagede han Magnus og rakte ham Haanden paa en vis kølig Maade.

»Man er jo nødt til at gaa til Aftenunderholdning, hvor man ellers ikke har noget at bestille, naar man vil se Dig,« sagde hun smilende. »Du blev saa vred og forsvandt saa hurtigt, da vi sidst var sammen, at Du ikke engang gav mig Tid til at sige Dig,

at det, Du blev saa vred over, ikke var andet, end en vellykket Karnevalsspøg.«

Peter, der et Øjeblik havde sat sig ved Siden af hende, rejste sig atter ved at blive mindet om noget, der var ham ubehageligt. »Saa?« spurgte han og saa' tvivlende paa hende.

Ja. Véd Du hvem den Skotte var, Du blev saa vred paa?«

»Nej,« svarede han langsomt. »Og nu kan det jo ogsaa være mig det samme.«

Clara rødmede. »Aa, ja, det kan det vel; men for min egen Skyld vil jeg dog sige Dig, hvem han var. Det var Skov.«

Nu saa' Peter overrasket og lidt tvivlende paa sin Barndomsven. »Saa?«

»Ja, vel var det mig!« udbrød Magnus stolt. »Jeg havde ladet en Teaterfrisør sminke mig.«

Peter smilte. »Saa spillede Du virkelig din Rolle godt.«

»Du tvivler vel ikke paa, at det er sandt, hvad jeg siger?« spurgte Clara.

»Nej — paa ingen Maade!«

Hun rejste sig. »Og saa var der lidt endnu, jeg gærne vilde tale med Dig om.«

Der var noget bønligt i hendes Stemme, der rørte ham. Han stak sin Haand ind under hendes Arm og førte hende langsomt tværs over Salen hen i et Hjørne. »Hvad er det?«

Jeg vilde spørge Dig, om det er fordi Du blev vred paa mig, at Du tog hjemme fra din Moder?«

»Nej, Moder og jeg kunde ikke godt enes, og saa blev vi enige om, at det var bedst jeg flyttede.«

»Ja — men din Moder er dog nok ikke saa glad for det . . . Der gaar Fru Luud, . . . Hun søger nok efter Dig.«

»Saa lad hende kun søge lidt.«

Fru Lund gik ud i Restavrationslokalet.

»Har Moder sagt noget til Dig?« spurgte han.

»Nej — din Moder og jeg taler jo saa lidt sammen. Men til Skov og hans Moder taler hun tidt om Dig.«

»Det kan nok være, hun er ked af, at jeg er flyttet,« svarede han eftertænksom.

»Men det kan jeg jo ikke gøre for. Hun har ikke bedt mig om at flytte hjem.«

Clara stod lidt og tænkte. »Vilde Du flytte hjem til hende igen, hvis hun bad Dig om det?«

»Aa — det véd jeg s'gu ikke — hvad kan det nytte?«

»Der er Fru Lund igen — saa kommer hun nok og tager Dig fra mig, og saa kommer vi vel ikke mere til at tale sammen?«

»Jo, det kan vi godt,« svarede Peter hurtigt.

Fru Lund havde nu opdaget Peter og Clara og stod paa den anden Side af Salen og betragtede dem med et uroligt Blik.

»Hvornaar?« spurgte Clara, idet der foer som et Solglimt over hendes Ansigt.

»Vi kan godt mødes i Morgen, hvis Du vil.«

»Ja. Kommer Du ned?«

»Nej — det vil jeg ikke; foreløbig holder jeg slet ikke af at komme i Huset. Skal vi mødes, maa det være ude — for Eksempel til Musiken paa Amalienborg i Morgen Middag.«

»Ja. Skal Du optræde i Morgen?«

»Ja — i Rømersgade.«

Fru Lund nærmede sig langsomt.

»God Nat!« sagde Peter og rakte Clara Haanden. »Paa Amalienborg Klokken et,« tilføjede han sagte og gik hen imod Fru Lund.

»Kendte Du den unge Dame?« spurgte hun.

»Ja — hun bor ovre i Huset hos Moder.«

»Hos din Moder?«

»Ja — nede i Kælderen.«

»Jeg troede, hun havde Bud til Dig fra din Moder?«

»Nej — slet ikke.«

»Eller fra sig selv?« spurgte hun og saa' paa ham med et skælmsk Blik.

»Fra sig selv?« gentog Peter. Saa gav han sig til at le. »Ja — men det var ikke noget samfundsomvæltende.« Han fortrød dog nu, at han letsindigt havde sagt hende, hvem Clara var.

Paa Vejen hjem var Peter mere tavs, end han plejede at være. Fru Lund fik ikke altid de rette Svar, naar hun spurgte; hun

kunde mærke, at en, der usynlig var til Stede, optog hans Tanker.

Søndag Morgen vaagnede han tidligt, mens hans Veninde endnu laa og sov. Gennem Ruden saa' han, at Himlen var blaa med lette, hvide Skyer, der svømmede i Solglans. Det var midt i April, men Luften var mild som paa en tidlig Sommerdag.

Han glædede sig til Mødet med Clara. Hvor venligt og forsonligt hun i Aftes var kommen ham i Møde! Hun var dog den eneste, han brød sig om, og nu kunde han da se, at hun heller ikke havde glemt ham.

Forsigtigt listede han sig ud af Sengen; men Fru Lund vaagnede, da han stod og klædte sig paa.

Hun rejste sig halvt op i Sengen og spurgte forundret: »Skal Du allerede op?«

»Ja — jeg gider ikke ligge længer. Vejret er saa smukt i Dag.«

»Skal Du da ud?«

»Ja — jeg gaar en Morgentur.«

»Saa gaar jeg med!« Og i en Fart var hun ude af Sengen.

Tak, Skæbne! Hvad skulde han nu gøre?

Han havde igen baaret sig dumt ad ved at fortælle hende, at han vilde gaa. Nu var det klogest ikke at svare paa hendes sidste Bemærkning, men lade som om han slet ikke havde hørt den og liste sig bort, inden hun blev helt færdig.

Men det lod til, at hun anede hans trædske Planer!

Sikken en Væddekamp der blev om at blive klædt paa i en Fart — akkurat som to Børn, der kappes om at blive først færdig for at faa det Æble, der er lovet dem som Belønning. Skulde det knibe, kunde han maaske gæmme hendes Sko og Støvler. Men det behøvedes vist ikke; han var allerede vasket og redt og en Dame er længere om at sætte sit Haar, selv om hun er Skuespillerinde, og han var paa denne Maade et Hestehoved forud for hende, om man kan bruge dette Udtryk fra Hestevæddeløb, naar der er Tale om Menneskehoveder.

For Resten havde han et langt større Forspring. Da han stod med Hatten paa Hovedet, Stokken under Armen og Haanden paa Dørgrebet, stod hun endnu i Nattrøje

foran Spejlet og pillede Krøllenaale af sit Forhaar. Pludselig spidsede hun Øre som en Hare, der mærker en mistænkelig Støj, satte afsted i et Spring, hvorved hun med et Spark væltede Vandkanden, der stod paa Gulvet ved Siden af Servanten, men kom heldigvis tidsnok til at gribe Forræderen inden han var kommen ud af Døren.

»Du maa ikke gaa fra mig,« sagde hun og saa' meget ulykkelig ud. »Jeg sagde Dig jo, at jeg vilde gaa med.«

»Det hørte jeg ikke,« svarede han og slap Haandtaget. »Du er jo heller ikke færdig.«

»Jeg er færdig paa fem Minuter,« forsikrede hun.

Han fulgte med hende ind, ærgerlig over, at han ikke var kommen længere end til Døren. »Du skal da ogsaa feje og rede Seng; det er væmmeligt at komme hjem, naar alting staar saadan.«

»Aa — det skal snart være gjort! Sæt Dig nu bare lidt ned! Saa stærkt haster det da heller ikke. Du har jo ikke engang faaet Kaffe. Vandet staar og koger.«

»Hvad er det for Vand, der flyder dér paa Gulvet?«

»Det er rent Vand — det forsikrer jeg Dig — jeg kom til at vælte Vandkanden — nu skal jeg tørre det op.«

Han sad lidt og saa' paa hende. »Jeg kan jo godt gaa en Tur til Du er bleven færdig med at gøre Dig selv og Huset i Stand, saa behøver Du ikke at jage Livet af Dig. Jeg skal jo ogsaa hen paa Barberstuen — dér kan Du da ikke gaa med.«

»Saa venter jeg udenfor.«

»Nej, det vil jeg ikke have,« svarede han i en lidt haard Tone. »Om Søndagen er der altid saa mange paa Stuen. Nu gaar jeg, saa kan Du og Kaffen være færdig til jeg kommer tilbage.«

»Men nu bliver Du da ikke for længe borte?« bad hun i en klynkende Tone.

»Nej — jeg skal skynde mig saa meget jeg kan.«

»En halv Time?«

»Ja — eller saadan noget.«

»Bliv nu endelig ikke for længe,« sagde

hun, idet hun fulgte ham helt ud til Trappen og kyssede ham til Afsked.

Han trak Vejret lettere, da han var kommen ned paa Gaden. Men han var ikke kommen hen til Hjørnet, saa kaldte hun paa ham fra Vinduet, som hun havde aabnet:

»Farvel, Du! Saa venter jeg.«

Han saa' op til hende, nikkede og skyndte sig videre. Genboerne, der ikke vidste bedre, kunde da godt tro, det var et nygift Par.

Mens han nu gik en lang Tur langs Søerne fra Vester- til Østerbro, tænkte han paa fire Kvinder, der paa en Maade stredes om ham: hende, der nys havde tilraabt ham, at hun ventede og længtes, hans Moder, Clara og Frøken Jensen. Den sidste havde rigtignok kastet ham fra sig med Foragt; det kunde en Moder ikke saa godt gøre, skønt hendes sidste Ord til ham havde været haanlige og krænkende nok; men Clara holdt stadig fast paa ham, skønt hun vidste, hvordan hans Forhold var til den halvgamle Enke og skønt hun havde lige saa god Grund som de andre til at foragte ham. Hun var hans ædle Elisabeth. Han kom til at le

højt, idet han i Tanken lavede en Personliste paa en Parodi paa Wagners Mesterværk: Tannhäuser Hr. Peter Kaspersen, Elisabeth Frk. Clara Jensen, Venus Fru Lund.

Da han naaede Østerbro, kom han til at huske paa, at han var helt fastende. Det var nok bedst at faa lidt Frokost.

Han gik ind i en Restavration paa Østerbrogade og blev der en Timestid.

Efter at have været en Tur paa Toldboden kom han til Amalienborg Plads just som Vagtparaden trak op.

Lidt efter opdagede han Clara. De hørte paa Fanemarschen og et Par andre Musiknumre, saa spurgte Clara: »Skal vi blive staaende her?«

»Nej — vi kan gærne gaa. Hvor vil Du hen? Ud ad Langelinie? Eller endnu bedre — skal vi tage en Droske og køre til Slukefter og spise til Middag?«

»Aa ja, lad os kjøre ud ad Strandvejen,« sagde hun begejstret. »Det er saa længe siden, jeg har været ude paa Strandvejen — jeg bliver helt vemodig stemt ved at tænke paa den.«

Der var virkelig en underlig vemodig Klang i hendes Stemme, da hun sagde dette, at han lidt forundret saa' paa hende. De var begyndt at gaa ud imod Grønningen. Han stak sin Haand ind under hendes Arm, trykkede hende ind til sig og spurgte: »Hvorfor bliver Du vemodig stemt, naar Du tænker paa Strandvejen.«

»Aa — fordi jeg har tilbragt saa mange lykkelige Dage paa Strandvejen — men længere ude. Da skønnede jeg ikke paa dem, da var jeg saa forvænt — Moder havde et Hotel der ude — ja, jeg har jo for Resten før fortalt Dig det. Nu — især i den sidste Tid, da jeg var bleven meget alene, fordi Du var gaaet fra mig . . .«

»Ja — men nu kommer jeg til Dig igen!« afbrød han hende.

»Da jeg var bleven mere alene,« gentog hun, uden at svare paa hans Bemærkning, »naar Skumringen faldt paa, saa drog jeg Minderne om de smukke Sommerdage ved Strandvejen frem.« Hun rystede lidt sørgmodigt paa Hovedet. »Alle Minderne der ude fra er dog ikke lyse.«

»Ikke?«

»Nej.«

Han ventede paa, at hun skulde fortælle mere; han vilde ikke spørge.

De gik et langt Stykke Vej uden at tale sammen. Saa begyndte hun igen:

»Jeg har forandret mig meget, siden jeg kom der ude fra — uendelig meget. Jeg tror, jeg er bleven bedre.«

Imidlertid var de naaet ud til Grønningen, hvor der holdt Drosker. De steg ind i den første aabne Droske, der fik Ordre til at køre til »Slukefter«.

»Det er godt, det er blevet saa smukt Vejr,« sagde han, da Drosken drejede om ad Store Kongensgade og kørte videre ud imod Østerbro.

»Ja,« svarede hun smilende, »Himlen har begunstiget vort Stævnemøde. Da jeg gik hjemme fra, tænkte jeg, at det maatte blive det sidste, vi holdt.«

Nu saa' han igen forundret paa hende. »Hvorfor det?«

»Jo, det synes jeg nok, Du maa kunne

tænke Dig. Du sagde før, at nu kommer Du til mig igen. Men mener Du det — og har Du tænkt over, hvad det vil sige? — Du kan vel nu ikke være i Tvivl om, at jeg holder af Dig — mere nu end nogensinde. Men naar Du skal komme tilbage til mig, saa maa Du jo gaa bort fra hende, der nu har Dig — jeg vil ikke dele Dig med nogen.«

»Ja — tage bort fra hende,« sagde han langsomt, »det vil jeg gærne; men hvorledes kan jeg det?«

Hun gav sig til at le. »Ja, det véd jeg virkelig ikke. I den Sag tror jeg ikke, jeg kan raade Dig — det maa Du selv.«

»Nej — Du misforstaar mig. Det er slet ikke Kærlighed, der binder mig til hende.«

»Ikke? — Aa nej, det behøves jo heller ikke at være Kærlighed.«

»Nej — ser Du — det var det, jeg vilde sige: jeg har jo ingen Ting lært — jeg kan jo ikke andet end gøgle. Sammen med hende kan jeg tjene mange Penge.«

Clara svarede ikke straks. Hun sad og tænkte, mens hun lod Blikket glide ud over Sortedamssøen, som de netop nu kørte forbi. »Om Du ogsaa optraadte sammen med hende — indtil Du fik en Ansættelse, der bedre passede for Dig — saa vilde jeg finde mig i det — jeg vilde ikke synes godt om det, men jeg vilde alligevel finde mig i det, naar Du igen vilde flytte hjem til din Moder.«

»Det har Moder ikke foreslaaet mig.«

Clara lo. »Fordi din Moder ikke har haft Anledning til det. Men tror Du ikke, din Moder gærne vilde tage imod Dig?«

»Som den forlorne Søn og slagte Fedekalven for mig, eller maaske heller en Høne, for den er billigere? Jo, det kan nok være, Moder vilde tage imod mig, for hun er i Grunden en skikkelig Kone. Hun har kun et eneste kildent Sted, og det er hendes Pengepung; naar man rører ved den, kan man faa hende til at fare langt bort. Men hun maa dog sige det til mig; det kan ikke nytte, hun kommer lige som sidst og faar

Smededrengene til at slaa Ruderne ind i Huset.«

»Og for at hun kan sige det til Dig, maa Du gaa hjem til hende.«

»Nej — det har jeg ikke Lyst til.«

Lidt efter spurgte Clara: »Hvad tror Du, Fru Lund vil sige, naar Du flytter fra hende?«

»Det véd jeg ikke — det bliver en Scene af et Drama. Hun vil maaske true med at tage Livet af sig.«

»Fy! — Saa vil hun vel ikke optræde sammen med Dig, naar Du flytter fra hende?«

»Jo,« svarede Peter langsomt, »for det er jo et Pengespørgsmaal for hende som for mig. Vi har jo haft meget at bestille, siden vi begyndte at arbejde sammen, og vi har Bestillinger til midt ind i Maj Maaned. Nu holder det jo snart op med Forenings-Aften-underholdningerne, men vi har Tilbud fra to Forlystelsesetablissementer, Haver med Sommerteatre og Koncertpavilloner, og det bliver hver Aften.«

»Men er det klogt, naar Du vil tænke paa at blive Skuespiller?«

»Nej; men vi har heller ikke endnu taget en endelig Beslutning.«

»Bare Du helt kunde rive Dig løs fra hende.«

»Og leve af mine Midler,« tilføjede Peter leende. »Det er imidlertid Midlerne, det skorter paa, ellers vilde jeg gærne.«

Han var bleven saa munter, hans Ansigt straalede, da han sad ved hendes Side i den aabne Vogn og saa' paa de mange søndagsklædte Folk, der vandrede ud og ind ad den solbelyste Strandvej. Og Clara, der ellers altid var en stille og alvorlig Pige, følte sig nu saa glad og ungdommelig, at hun godt kunde springe ud af Drosken og give sig til at løbe legende hen over Fælleden.

Da de naaede ‚Slukefter', lod de Drosken holde udenfor en Time, mens de spiste til Middag sammen. Saa kørte de tilbage til København, oprømte som to store Børn.

De steg ud i Grønningen og spaserede gennem Bredgade til Kongens Nytorv. Afskeden her stemte dem lidt vemodig; de vilde gærne have tilbragt Resten af Dagen sammen, men Peter skulde jo ud at gøgle

om Aftenen, som han sagde. Men paa Tirsdag var han fri, og saa skulde de mødes om Eftermiddagen.

»Og det maa blive vort sidste Stævnemøde,« sagde Clara, »for til den Tid maa Du have taget din Beslutning.«

Da Peter en halv Timestid senere gik op ad Trapperne i Istedgade, var han rigtignok ikke saa kry, som da han kørte i Droske sammen med Clara ude paa Strandvejen. Han havde selv Nøgle til Døren.

Fru Lund laa paa Sofaen med en Pude under Hovedet og en gammel Slobrok over sig. Hun rejste sig halvt op og saa' paa ham med forgrædte Øjne. Lidt efter rejste hun sig helt op og satte sig ned i Sofaen. Hun ventede vist paa, at han skulde give hende en Forklaring, men han hilste kun kort, og da han havde taget sit Overtøj af, gav han sig til at pusle ved sin Sminkekasse.

Ikke et Ord, ikke en Undskyldning, fordi han havde ladet hende sidde alene hjemme hele Dagen. Hun gav sig til at snøfte og holdt Lommetørklædet for Øjnene.

Han saa' hen paa hende. »Hvad er der i Vejen? Er Du bleven daarlig?«

»Bryder Du Dig om det?«

»Naa — Du har det paa den Maade!«

»Jeg har ventet paa Dig med Frokost lige til nu.«

»Jeg har spist Frokost; det har Du vel ogsaa, vil jeg haabe.«

»Nej, jeg har ikke!«

Med en komisk Forbavselse slog han Hænderne sammen. »Ikke spist Frokost, naar Klokken er fem! Og maaske ikke en Gang faaet Formiddagskaffe?«

»Jo, jeg har!«

»Naa — Gud ske Lov!«

»Hvorfor kom Du ikke hjem før?«

»Jeg mødte nogen — og saa blev jeg opholdt.«

»Jeg kunde nok tænke, Du skulde møde nogen; det kunde Du gærne have sagt mig, saa behøvede jeg ikke at sidde her til Nar hele Dagen.«

»Du kan jo ikke vide, om jeg i Morges gik herfra med den bedste Hensigt at komme

tilbage, men man kan jo tilfældig møde et Menneske, som ikke saa let slipper En.«

»Det var vist ikke saa tilfældigt!« Hun talte hele Tiden i en bedrøvelig Tone, mens han svarede, som om det hele var Løjer. »Hvem var det?« spurgte hun.

»Det var en, Du ikke kender videre til.«

»Jeg kunde nok tænke det! Det var vel Damen fra ‚Aftenstjærnen'?«

»Hvor Du dog har en mærkværdig Ævne til at gætte rigtig!«

»Du nægter det altsaa ikke?«

»Nej — jeg véd ikke, hvorfor jeg skulde nægte det.«

»Fordi Du løj for mig i Morges — Du sagde, Du vilde komme snart igen.«

»Om Tiden kan man strides. Jeg mener, ni Timer er en kort Tid, Du mener, det er længe, derom bliver vi altsaa ikke enige.«

Nej, det var dog at drive Gemytligheden for vidt! Fru Lund sad lidt og snøftede, saa brast hun i Graad, skjulte sit Ansigt i Lommetørklædet og lagde sit Hoved paa Puden i Sofaen, hvor hun havde ligget hele Dagen, naar hun ikke havde staaet ved det

aabne Vindue og stirret efter ham med taarefulde Blikke.

Han saa' bedrøvet paa hende. I Virkeligheden var han ikke saa lystig stemt, som han gav sig Udseende af at være. Det gjorde ham ondt, at han skulde gøre hende Sorg, hun havde jo ikke gjort ham andet end godt, og hun holdt af ham; hendes eneste Fejl var, at hun var saa gammel, at hun mageligt kunde være hans Moder. Han følte i dette Øjeblik Trang til at gaa hen og trøste hende, kæle lidt for hende og love hende . . . ja, det var det gale, han kunde ikke love hende noget, da han efter at have talt med Clara gik med den skumle Plan at smutte fra hende en af de første Dage, endskønt han vidste, at det vilde blive en meget pinlig Scene, han kom til at spille sammen med hende, naar han fortalte, at han var nødt til at føje sin Moder og tage hjem til hende igen. At Clara egentlig var den Magnet, der trak ham, vilde han ikke sige hende.

I Stilhed pakkede han de Dragter, de

skulde bruge, i den lille Haandkuffert, hvori han ogsaa havde Sminkeplade og Spejl.

»Nu maa vi snart gaa,« sagde han.

»Ja.« Hun rejste sig op, gik ud og vaskede sine Øjne og trak sine Støvler paa. »Vil Du have noget Mad, før vi gaar?« spurgte hun.

»Det skulde da være for at gøre Selskab,« svarede han.

»Jeg kan ingen Ting spise.«

»Saa venter vi, til vi kommer ud i Rømersgade, maaske Du saa faar bedre Appetit; fremmed Mad smager jo bedst.«

Hun saa' bebrejdende paa ham. »Det har Du nok erfaret i Dag? Fremmed Mad og i godt Selskab.«

Hun var meget tavs undervejs — han med for Resten; men da de en Time senere traadte frem paa Scenen i Festsalen i Rømersgade, skulde ingen tro, at hun i Øjeblikket var bedre oplagt til at spille Tragedie end synge Viser. Bifaldet var lige saa kraftigt og velment som sædvanligt.

Clara var endnu i en glad Foraarsstemning, da hun efter Køreturen kom hjem i den lille skumle Kælder.

Magnus sad paa Sofaen og røg Cigar.

»Sikken et Vejr i Dag!« udbrød Clara, idet hun tog Overtøjet af. »Det er dumt at blive hjemme, naar man boer i en Kælder, der er lige saa lyssky som Menneskene med de røde Øjne. Hvis vi nu havde Hus og Have paa Strandvejen, saa vilde jeg rigtignok skønne anderledes paa det end før. Aa, hvor der var dejligt derude i Dag! Det var kedeligt, at vi ikke tjente saa meget paa vor Maskeradegarderobe i Vinter, at vi har Raad til at ligge et Par Maaneder paa Landet i Sommer.«

Madam Nielsen saa' med et vemodigt Smil hen paa sin Datter. Claras Ord havde vakt de gamle, bitre Tanker hos Moderen, at hun havde arbejdet forgæves for at skabe sine Børns Lykke. Nu klagede den yngste Datter over den Tilværelse, der var bleven hende til Del. Den ældste, Blanka, der kom saa sjælden ned og saa' til Moderen og Søsteren, klagede vel ikke; men hun kunde

heller ikke være lykkelig. Hun førte jo et Liv som en Nonne. For Øjeblikket havde hun Plads paa Blegdamshospitalet i Difteritis-afdelingen. Kun Steddatteren — Askepot, som hendes Fader kaldte hende — vandt en Lykke, som Stedmoderen slet ikke undte hende.

»Har Du været ude paa Strandvejen?« spurgte Madam Nielsen.

»Ja, jeg har spist til Middag i ‚Sluk-efter'.«

»Ja, det ser ud til at være et rigtig rart Vejr i Dag,« bemærkede Moderen og gik lidt efter ud i Køkkenet.

»Har De talt med Peter i Dag?« spurgte Magnus, da han og Clara var blevne alene.

»Ja, han var med.«

»Jeg kunde tænke det,« mumlede han. Han sad lidt og grundede. »Fru Kaspersen vilde gærne tale med Dem.«

»Med mig?« udbrød Clara og saa' forundret paa ham. »Om hvad?«

»Det maa vel være om Peter.«

»Hvoraf véd De, at hun vil tale med mig?«

»Fordi hun har sagt det til mig. Det er derfor, jeg er kommen herned.«

»Det var da underligt! Gud véd, hvad hun vil mig. Skal jeg da gaa op til hende — har hun sagt det?«

»Ja — hvis De vil. Jeg tror, hun venter paa Dem. Hun er alene hjemme.«

Lidt efter gik Clara op og ringede paa Fru Kaspersens Dørklokke.

Fru Kaspersen lukkede selv op.

»God Dag, Frøken Nielsen — nej, det er sandt, De hedder jo Jensen; jeg glemmer altid, at De ikke hedder det samme som Deres Moder. Tak fordi De kom og undskyld, at jeg lod Magnus bede Dem om at komme her op. Værs'god at tage Plads ved Vinduet.«

»Tak!« Clara satte sig paa Stolen ved Vinduet, og Fru Kaspersen tog Plads lige over for. »Jeg hører af Magnus, at De i Aftes talte med min Søn ovre i ‚Aftenstjærnen'. Hvad giver De mig nu for saadan en Dreng, der giver sig til at leve sammen med en gammel Kone? Fy for Pokker.«

Clara rødmede og lo. »Hun er ikke saa gammel.«

»Hun er da Enke — eller rendt fra sin Mand eller saadan noget, og hun er da hen ved de halvtreds! Jo, jeg har haft den Fornøjelse at tale med hende.«

Clara lo igen. »Ja, det har jeg hørt.«

»Naa — De har hørt det?« spurgte Fru Kaspersen leende. »Ja, Gud forbarme sig, sikken en Komedie de to fjollede Mennesker lavede, da jeg var der ude! Det var vist et helt Under, at han ikke faldt ud ad Vinduet og brækkede Halsen!«

»Jeg synes heller ikke, hun ser saa ilde ud,« bemærkede Clara, da Samtalen truede med at gaa i Staa.

»Aa, De har kun set hende, naar hun har været sminket og maaske stoppet ud. Da jeg saa' hende, var hun lige staaet ud af Sengen, og da var der virkelig ikke noget dejligt ved hende, mager og indfalden som hun er, saa jeg kan ikke begribe, hvad det er, Drengen har set paa, da han flyttede sammen med hende.«

»Kan det ikke være en Følge af et Øje-

bliks Opbrusen — fordi De var bleven vred paa ham?«

»Jo — det kan saamænd godt være.«

»For jeg tror ikke, han er utilbøjelig til at flytte fra hende, naar De vil have ham igen.«

»Har han sagt det?« spurgte Fru Kaspersen hurtigt. »Det var det, jeg vilde spørge Dem, om han havde talt om saadan noget.«

»Jo — vi talte om det i Aftes — og i Dag . . .«

»Har De talt med ham i Dag?« spurgte Fru Kaspersen hurtigt. »Har han været nede hos Dem?«

»Nej — han vilde ikke komme ned til os — og saa traf vi hinanden ved Vagtparaden paa Amalienborg. Naar det bliver sagt til ham, at han skal komme hjem igen, saa tror jeg nok, han vil komme.«

»Naa — han vil ikke komme, før det bliver sagt til ham?«

Clara rystede smilende paa Hovedet.

»Taler De med ham igen!« spurgte Fru Kaspersen.

»Ja — paa Tirsdag.«

»Vil De saa bare sige til ham, at han skal komme hjem.«

»Ja.« Clara sad lidt og tænkte. »Deres Søn mente, at han — i det mindste foreløbig — til han fik en anden Ansættelse — maatte vedblive at optræde sammen med Fru Lund.«

»Ja — saa lad ham det, naar det ikke kan være andet, naar han bare vil lade være at bo sammen med hende. Saa taler De altsaa med ham? Det er rigtig kønt af Dem. Skal De nogen Steder i Aften? Bliver De ikke hos mig, saa skal jeg søge at gøre det lidt hyggeligt. Tror De ikke Deres Moder ogsaa vil komme her op?«

Clara smilte. »Moder gaar ingen Steder — ikke i Besøg.«

»Ja — men naar det er her i Huset?«

»Jeg tror det ikke,« svarede Clara smilende. »Moder er bleven saa indesluttet i de senere Aar. Jeg tænker ogsaa, Skov holder hende med Selskab.«

»Magnus,« sagde Fru Kaspersen begejstret, »han er det skikkeligste Menneske

paa Jorden, og naar man har vænnet sig til ham, tænker man ikke mere paa, at han er saa forfærdelig grim. — Nu skal jeg foreløbig lave en lille god Kop Kaffe til os to. Jeg er rigtig glad for, at De kom op til mig; De maa komme tiere — lige saa tidt, De har Lyst, og naar jeg nu faar Drengen hjem igen, saa bliver her ogsaa mere muntert for Dem, for han kan virkelig være rigtig elskværdig, den Slyngel.«

Clara lo. »Ja — det tror jeg nok.«

Om Tirsdagen mødtes Peter Kaspersen og Clara efter Aftale. Denne Gang slap han hjemme fra uden Vanskelighed; han benyttede nemlig det Øjeblik til Flugt, da Fru Lund var et Ærinde i Byen. Han gik meget hurtigt, af Frygt for at møde hende, og først da han var kommen helt ind til Friheds-støtten, sagtnede han sine Skridt og gav sig Tid til at tænke over, hvilket Ansigt

hun vilde sætte op, naar hun kom hjem og opdagede, at han var forsvunden.

Clara fortalte straks Peter om den Samtale, hun havde haft med hans Moder, der havde været saa venlig imod hende, bedt hende om at blive og indbudt hende til at komme igen saa tidt hun havde Lyst.

Peter lod sig da let overtale til at følge med hjem med det samme.

Han var jo lidt flov, da han atter stod over for sin Moder, men da Moderen tog meget venligt imod ham og slet ikke talte om hans Ophold hos Fru Lund, følte han sig dog snart som hjemme, og de blev enige om, at han skulde blive der med det samme. Det havde han ganske vist ikke tænkt paa, men det var jo det nemmeste; saa vilde han med det samme skrive et Par Ord til Fru Lund, og naar han saa kom en anden Dag for at hente sit Tøj, saa maatte hun have fattet sig saa meget, at hun kunde tale fornuftigt med ham.

Mens Fru Caspersen og Clara sad i en munter Samtale i det lille Værelse ved Siden

af Systuen, skrev Peter de faa Linier, han vilde sende Fru Lund.

»Min Moder forlanger, at jeg igen skal flytte hjem til hende, og jeg kan ikke godt lade være at opfylde hendes Ønske. Derfor er der jo intet til Hinder for, at vi kan vedblive at optræde sammen, hvis Du vil. Vi har jo en Bestilling til i Morgen Aften i ‚Thalia'. Jeg møder der oppe i Morgen Kl. 7½. Vil Du saa pakke de Kostymer, Skæg og Parykker, jeg skal bruge, i min lille Kuffert, og lade en Dreng bære den ind, saa skal jeg nok betale ham. Glem ikke mine Laksko.«

Han tænkte paa at skrive et Par Linier til, enten en Trøst eller en Undskyldning og Beklagelse over, at han var nødt til at forlade hende. Men netop disse Par Linier hørte der stor Kunst til at skrive; det skulde jo være Trøst uden Haab, og da han havde siddet en Snes Minuter og overvejet og tygget paa Penneskaftet uden at kunne finde de rette Ord, læste han Brevet endnu en Gang og fandt, at han i Grunden havde skrevet alt, hvad der var nødvendigt. Han

tilføjede derfor kun et Vnsk., der skulde betyde Venskabeligst, men var med Villie skrevet saa utydeligt, at ikke engang en Apotheker vilde kunne læse det, og derunder: Peter Kaspersen.

Da han havde lagt Brevet i Konvolut, viste han det til Clara. »Her der det; naar jeg gaar ud i Aften, kan jeg lægge det i Postkassen.«

»Ja — saa gaar jeg med,« sagde Clara.

Peter lo. »For at passe paa, at jeg ikke løber bort med det? Vil Du ikke have mig i et Baand?«

Om Aftenen var Peter nede i Marskandiserkælderen. Han havde taget Plads i den store Sofa, hvor han sad og talte saa muntert med Clara. En Gang imellem kom hendes Moder ind i Stuen, men opholdt sig for øvrigt mest i Køkkenet eller i Butiken.

Til sædvanlig Tid kom Magnus med sin Avis og en Kridtpibe. Han havde ikke ventet at se Peter her nede og hilste forvirret og kejtet paa ham. Et Øjeblik vidste han ikke, hvor han skulde gøre af sig selv,

da Peter havde taget hans Plads i Sofahjørnet.

»Du vil maaske sidde her, Magnus? Det er nok din Plads, jeg har taget.« Han rejste sig, gik ud paa Gulvet og satte sig paa en Stol lige ved Siden af Clara.

Magnus smilte lidt sørgmodigt. »Min Plads,« gentog han. »Det har ikke noget at sige; det er jo ikke altid man kan faa den Plads, man ønsker. Du kan godt blive siddende; jeg skal straks gaa igen.«

»Hvor skal Du saa hen?« spurgte Peter.

»Jeg skal hen til min Tante med en Paraply, som hun endelig vilde laane mig en Aften, det var Regnvejr.«

»Naa, den gamle, rare Portnerkone?« vedblev Peter. »Har Du ikke været nede hos hende siden hun laante Dig Paraplyen? Det er jo mere end tre Maaneder siden! Ja, saa er det virkelig paa Tide at hun faar sin Paraply, især hvis hun ikke har nogen anden.«

»Hun bruger jo ingen,« brummede Magnus, »hun har jo ikke Tid til at gaa ud, fordi hun skal passe paa Porten.«

»Ja, men alligevel bør hun have sin Paraply. Det er altid rart at have en Paraply i Huset, naar der kommer et fremmed Menneske i Regnvejr.«

Magnus, der lige havde taget Plads i det magelige Sofahjørne, saa' spørgende paa sin Barndomslegekammerat og paa Clara, der sad og smilte saa lunt med nedslagne Øjne. Det var sikkert, de vilde begge to gærne have ham ud. Han rejste sig igen. »Ja — saa er det vel bedst, jeg gaar ud med den.«

»Ja, gør Du det, Magnus, og kig her ned igen, naar din Vej falder forbi.«

»Det skal Du vel ikke sige!« brummede Magnus. Han tog sin Hat, hilste flygtigt og gik ud gennem Køkkenet.

Clara lo. »Du jog ham jo formelig paa Porten!«

»Hvad saa? Hvad skal vi have det Bæst siddende her og drive for som en døvstum Barnepige!«

»Fy! Naar Du ikke er her, er han min bedste Ven.«

»Det véd jeg nok,« sagde Peter leende;

»men det synes jeg nok, han kan være tilfreds med og træde af, naar jeg kommer.«

Næste Aften gik Peter Kaspersen i ‚Thalia', hvor Tjenestetyendeforeningen skulde have Aftenunderholdning og Bal, og hvor han og Fru Lund skulde optræde.

Han kom med Villie lidt sent, fordi han vilde lade Fru Lund komme først. Hun var da ogsaa kommen, da han kom. Han hilste frejdigt paa hende. Hun saa' meget mut ud og svarede kort og i en ynkelig Tone: »God Aften!«

Hun talte slet ikke til ham, svarede kun kort, naar han spurgte hende om noget. Som de plejede klædte de sig om i samme Værelse.

Det var meget godt, at hun var saa ordknap i Aften, mente han, saa var han fri for at høre hendes Klager og hun vilde vel heller ikke bede ham om at følge hende hjem.

Da Turen til at optræde kom til dem,

gik hun op paa Scenen med en Mine, som om hun gik til Begravelse, mens han fulgte lige efter hende, fløjtende ganske sagte den Melodi, de skulde synge. Men da de stod paa Scenen, viste hun det mest straalende Ansigt, den halvgamle Balletdanserinde hoppede saa let som en Gummibold og sang saa fornøjet, som om hun havde vundet ti Alen Bomuldstøj i Varelotteriet. Og da Numeret var forbi, takkede de begge smilende, bukkende og Haand i Haand for Bifaldet.

Men da de atter kom ned i Paaklædningsværelset, var Smilet forsvundet fra hendes Ansigt, hun saa' igen saa gnaven ud som En, der, efter at have staaet opstillet en Time for at faa en Teaterbillet, ved Billetkontoret opdager, at han har glemt Pengene hjemme. Det maa vel have været et saadant eller lignende Tilfælde, der hændte den koldsindige Englænder, der første Gang udtalte de bevingede Ord: ‚*Time is money*' (Tid er Penge).

Senere paa Aftenen optraadte de en Gang til, og da de derefter var i Færd med

at klæde sig om til at gaa hjem, bankede Foreningens Kasserer paa Døren og spurgte, om han maatte komme ind.

»Værs'god!« raabte Peter.

»Maa jeg bede om Deres Regning,« sagde Kassereren.

Fru Lund havde gæmt Regningen under sit Spejl. »Værs'god!«

»Tak!« Han tog Regningen og lagde to Tikronesedler paa Bordet. »Gaar De hjem straks eller drikker De en Taar Øl sammen med os?«

»Tak — jeg skal hjem straks,« svarede Fru Lund i en klagende Tone.

»Det kan nok være, jeg ser et Øjeblik ned til Dem,« svarede Peter.

Fru Lund saa' paa ham med et overrasket og smærteligt Blik. »Ja, et Øjeblik.«

»Her inde i Sideværelset.«

»Ja.«

Da Kassereren var gaaet, laa de to Tikronesedler endnu paa Bordet. Baade Peter og Fru Lund gik og skævede til dem; de skulde vel have en hver, men ingen af dem havde Lyst til at tage først. Peter

var helt paaklædt, han havde pakket sin Kuffert, og Pengesedlerne laa endnu paa Bordet. Nu stod han henne ved Væggen og søgte at lappe en Cigar, hvis Dæksblad havde faaet en Del Huller og Rifter i hans Frakkelomme. Det var et møjsommeligt Arbejde, og det tog Tid; men endelig mente han da at have faaet den tæt, strøg en Tændstik og begyndte at suge. Jo den trak jo som en Luftventil! Saa vendte han sig atter om og saa' hen paa Bordet. Nu var Pengesedlerne forsvundne.

Han saa' paa Fru Lund. Hun lod som ingen Ting. Men for den Pris havde han dog ikke Lyst til at synge Duetter sammen med hende.

»Tog Du Pengene?« spurgte han.

»Ja,« svarede hun med svag Stemme og uden at se paa ham. Hun gjorde ikke Mine til at ville give den ene af dem tilbage.

»Dem begge to?« spurgte han lidt efter.

Nu fik hun i en Fart Haanden ned i Kjolelommen. »Aa, det er sandt! jeg huskede ikke paa det! Gammel Vane!« Hun lagde

Tikronesedlerne paa Bordet; hun havde foldet dem sammen, saa de ikke var større end Skelettet i et Garnvindsel. »Værs'god!«

Han pillede Sedlerne op og glattede dem ud. »Jeg skal da ikke have mere end den ene.«

»Jeg huskede ikke paa andet, end at det var ligegyldigt, hvem der tog dem.«

Han lo. »Nej — vi kan jo dele, hvis Du synes.«

»Det er mig lige meget.«

Han tog den ene og lod den anden ligge paa Bordet. »Her ligger din.«

»Naa!«

Da hun hele Tiden havde været saa afvisende, mente han, at han heller ikke nu behøvede at gøre nogen Tilnærmelse. Han tog sin lille Kuffert i Haanden og sagde kort: »God Nat!«

»Gaar—gaar—gaar—gaar Du fra mig?« stammende hun hulkende.

»Jeg troede ikke, Du brød Dig om, at jeg fulgte Dig hen til en Sporvogn,« sagde han.

»Til en Sporvogn?« gentog hun forknyt.

»Ja — jeg skal jo ikke saa langt — og ikke den Vej.«

»Følger Du mig ikke engang hjem?«

»Jo,« svarede han i en langtrukken Tone, »naar Du endelig vil have det og Du er bange for at gaa alene hjem.«

Hun gav sig til at græde. »Det er bare for det Pigebarns Skyld, at Du behandler mig saadan, det er saamænd ikke for at komme hjem til din Moder igen. Hvad dejligt skulde der være hjemme for Dig? Nej, det var siden Du traf denne Kælderfrøken, som Du ogsaa var ude med hele Søndagen, at Du er gaaet helt fra Samlingen!«

»Saa?« spurgte han leende.

»Ja. Og saa løber Du fra mig, uden at sige noget. Bare mens jeg var nede hos Spekhøkeren at købe lidt Karbonade — fordi jeg vilde stege et Stykke Karbonade til Dig — henne hos Bageren efter Fløde og Brød — jeg tænkte altid paa Dig — jeg købte en Søsterkage til Dig. . . .«

»Ja, Du tog Dig mere end søsterligt af mig,« afbrød han hende smilende.

Hun saa' bebrejdende paa ham. »Det skal vel være en Spydighed, fordi jeg var saa opofrende imod Dig. Jeg nægtede Dig ingen Ting.«

»Nej.«

»Og alligevel kunde Du nænne at lade mig sidde alene hjemme en hel Søndag, alligevel kunde Du nænne at løbe fra mig, mens jeg et Øjeblik var gaaet i Byen, for at købe noget til Dig.«

»Det var ikke min Mening, at blive borte den Gang.«

»Kommer Du da ikke hjem til mig igen?«

»Nej — det kan jeg ikke, det kan Du nok tænke. Men jeg vil nok optræde sammen med Dig — i det mindste foreløbig.«

»Hvor naadigt!« udbrød hun spydigt. »At Du dog kan faa Lov til det!«

»Hvis Du vil have, jeg skal følge Dig hjem, saa skal Du lade være at gøre Forsøg paa at irritere mig.«

»Gud bevares, jeg skal saamænd ikke sige et Ord til Dig.«

»Og Du kan tie, det har Du vist i Aften. — Naa ja — skal vi saa gaa — og lade Bestyrelsen selv beholde sit Øl.«

Paa Vejen hjem talte de ikke ti Ord sammen. Først da de kom til hendes Gadedør og han rakte hende Haanden til Afsked, begyndte hun igen at tigge:

»Gaar Du ikke med op — bare et Øjeblik — Klokken er jo ikke mere end elleve — og Du har ikke drukket Te i Aften — jeg har en halv Flaske Kognak, som jeg har købt til Dig. Du skal vel ikke være hjemme til bestemt Tid lige som en Soldat?«

»Nej, det forlanges ikke,« svarede Peter leende. »Men i Aften gaar jeg alligevel ikke med; jeg kommer maaske i Morgen og henter mit Tøj. Vi skal jo ogsaa ud at gøgle paa Lørdag og Søndag.«

»Bare et Øjeblik. Der er noget, jeg vil tale med Dig om.«

»Det kunde Du jo have sagt mig paa Vejen her ud, i Stedet for at gaa og spille fornærmet. Desuden er det vel ikke saa

vigtigt, at det ikke kan opsættes til i Morgen.«

Hun sukkede. Hun kunde ikke friste ham, ikke engang med nykogt Te og en halv Flaske Kognak.

»Saa kommer Du altsaa i Morgen?« spurgte hun med sin bedrøvelige Stemme.

»Ja — saadan ved Middagstid. God Nat!«

»God Nat!« Hun holdt fast paa hans Haand og søgte at trække ham ind i Gangen, men han var standhaftig. Og da han gik, blev hun staaende i Gadedøren og saa' efter ham saa længe hun kunde se et Glimt af ham.

VI.

Skuespiller.

Saa kom Foraaret for Alvor. Spurvene, disse Byernes fattige Fugle, sad paa Tagrenderne og kviddrede i Solskinnet, og udenfor Byen lokkede det lyse Løv og vakte Vandrelyst i de Unges Bryst.

De Aftenunderholdninger inden fire Vægge, hvorved Peter Kaspersen skulde tjene sine Penge, blev færre og færre, tilsidst slap de helt op, og det samme var Tilfælde med Peter Kaspersens Penge.

Efterhaanden syntes Fru Lunds Kærlighed til ham ogsaa helt at være fordunstet; naar alt kom til alt, havde den nok ikke været saa dyb, som hun en Gang gærne havde villet bilde ham ind, og det ærgrede ham

paa en Maade. Havde hun vedblevet at være gode Venner med hende, havde hun nok sørget for, at de havde haft noget at bestille. Det var det allerværste for ham at være uden Penge, saa var han altid i trist Stemning, og af den Grund blev han hjemme om Søndagen, i Stedet for at gaa ud at spasere med Clara. Han haabede paa det Sommerengagement, der var tilbudt ham og Fru Lund; men han havde ikke talt med hende om det, siden han flyttede fra hende, og nu var det snart længe siden han havde set hende. Naar han traf hende igen, vilde han tale til hende om det. Clara holdt ikke af, at han skulde optræde sammen med Fru Lund hver Aften paa et Haveteater eller en Musiktribyne, hvad det nu var, men det maatte Clara virkelig finde sig i.

Saa læste han en Dag med bankende Hjærte, at Duettisterne Fru Lund og Hr. Jensen var engageret til at optræde paa Sommerteatret. Uden at sige noget til ham, havde hun altsaa taget mod Tilbudet og hun havde taget sig en anden Kammerat! Et Øjeblik tænkte han paa at styrte ud til

hende og bebrejde hende hendes Utroskab; men han betænkte sig. Hun havde hævnet sig, og han vilde kun gøre sig latterlig ved at vise hende, hvor dybt hun havde ramt ham.

Det blev Sommer. Han gik og blev mere og mere tungsindig, fordi han aldrig havde Penge. Naar det var godt Vejr, travede han alene ud ad Landevejen, han gik næsten aldrig ud med Clara eller med sin Moder.

Clara troede, at hans Mismod stammede fra hans Brud med Fru Lund, og paa en Maade var det jo ogsaa rigtigt. Nu, da han for Alvor havde mistet hende, savnede han hende, hendes lille, lune Rede og de Penge han saa let tjente ved hendes Hjælp. Han havde ikke Lyst til at være andet end Skuespiller, det kunde ikke falde ham ind at søge nogen anden Beskæftigelse, ja han vilde ikke engang modtage en saadan, hvis den blev ham tilbudt. Naar Prøverne paa de københavnske Teatre begyndte, vilde han søge at faa Plads paa et af dem, i værste Fald som Korist — eller Statist;

naar han først havde faaet Foden indenfor Kulisserne, kunde han vel lettere faa Adgang til at vise sine Ævner, mente han.

Men en Dag i Slutningen af Avgust Maaned kom der en Mand hjem til ham.

»Jeg véd ikke, om De kender mig?« spurgte Manden.

Jo, Peter kendte ham godt; han var Teateragent.

»Det glæder mig. Jeg har et Tilbud at gøre Dem — Tilbud om et Engagement fra den 1ste September — ja, det er allerede paa Onsdag — at møde i Helsingør ved Petersens Selskab — med Løfte om store Roller og halvandet Hundrede Kroner om Maaneden; jeg skulde da mene, at det er en god Gage for en Begynder.«

»Men hvorfra kender Direktøren mig, hvorfra véd han, hvad jeg kan spille?« spurgte Peter glad overrasket.

»Aa — De har jo ikke spillet saa lidt hos Fru Lund — og gjort Lykke. Saadan noget rygtes. Der er maaske ogsaa andre, der har talt til ham om Dem. Og jeg kan jo ogsaa have set Dem. Det hører med til

min Forretning, at se Dilettanter spille Komedie, bide Mærke i dem. Jeg har en glimrende Hukommelse og en meget nyttig Lommebog. Men hvad siger De til mit Tilbud? Har De Lyst?«

»Jeg havde egenlig tænkt at søge ved et af de københavnske Teatre,« indvendte Peter.

»Hvor De er barnlig!« sagde Teateragenten og lo. »Tror De, det er saadan at løbe til! Og saa har De tilmed ødelagt Deres Navn ved at give komiske Numre! Førend De faar Lov til at spille paa et københavnsk Teater, maa De spille nogle Aar i Provinserne. Her skal De se Kontrakten.«

Peter lo. »Har De Kontrakten med?«

Agenten tog et stort Ark sammenfoldet Papir op af sin indvendige Sidelomme. »En københavnsk Teateragent har altid sine Papirer i Orden. De véd jo, hvad der staar i en saadan Kontrakt, at De selv skal holde Dem med alt civilt Tøj, Skotøj og Parykker, at De skal lære Deres Roller og spille dem saa godt De kan og saa videre. Og her ser De de første tre Roller, som De faar, saa snart De har underskrevet Kon-

trakten, og som De helst maa læse saa godt paa, at De kan begynde Prøverne uden Bog, saa snart De kommer derop. De skal ikke rejse længere end til Helsingør. — Hvad siger De saa? Skal vi underskrive Kontrakten? Halvandet Hundrede Kroner om Maaneden — det er da en ret pæn Gage for en Begynder. De kan godt faa et lille Forskud.«

Peter Kaspersen læste i Kontrakten og i Rollerne. »Det er jo en hel Overrumpling,« sagde han leende.

»Skriver De under?« spurgte Agenten.

»Ja — jeg tror nok — maa jeg bare tale et Par Ord med min Moder?«

Peter gik ud af Værelset, og inden der var gaaet fem Minuter kom han tilbage.

»Jo — saa skriver jeg under.«

»Det er rigtigt!« udbrød Teateragenten og nikkede fornøjet. »Kort Betænkning, hurtig i Vendingen, saa er man, hvor man skal være! — Har De lidt Blæk og en Pen, saa skal De se!« Han dyppede Pennen, prøvede den paa en Avis og udfyldte derefter Kontrakten. Da han havde skrevet Navn og

Mødested samt Engagementets Varighed, kom Lønnen: »for en maanedlig Gage af 150 Kr. om Maaneden, er et hundrede og halvtredsindstyve Kroner, som udbetales den 1ste og 15de i hver Maaned med 75 Kr. hver Gang. Vil De have et Forskud — en halv Maaneds Gage?« spurgte han og trak uden at vente paa Svar en lille Skindpung op af Lommen. »Tag De det kun, saa afgør vi vort Mellemværende med det samme — det er bare ti Kroner — her skal De se, saa faar De 65 og kvitterer for 75 — det er lige ud ad Landevejen.« Mens Peter skrev under paa Kontrakten og kvitterede for Pengene, lagde Teateragenten med en vis Alvor seks Tikronesedler og fem Sølvkroner paa Bordet.

Da Teateragenten var gaaet, følte Peter Trang til at give sin Glæde Luft ved at springe Buk over en Stol, der faldt om med en saadan Støj, at Fru Kaspersen kom ind og spurgte, hvad der var paa Færde.

»Ingen Ting, Mutter! Det var bare en Stol, der faldt om og besvimede. Nu begynder min Kunstnerbane! Er det ikke stor-

artet? Direktørerne sender Bud efter mig, uden at jeg søger; Du skal se, næste Aar slaas de om mig!«

Clara blev ikke saa glad, da Peter løb ned og fortalte hende, at nu var han bleven rigtig Skuespiller, han havde faaet tre store Elskerroller at begynde med.

»Det er jo godt for Dig,« sagde hun lidt vemodig, »men det bliver jo lidt kedeligt for mig, naar Du nu rejser og ikke kommer hjem igen før om otte Maaneder.«

»Aa, véd Du hvad,« svarede Peter, »i den sidste Tid har der virkelig ikke været noget morsomt ved mig. Naar jeg gaar og ikke har noget at bestille, bliver jeg altid trist. Men nu har vi Mønt paa Lommen, skal Du se!« Han viste hende alle sine Tikronesedler. »Inden jeg rejser, skal vi have en gemytlig Aften sammen. Og saa længe Selskabet er i Helsingør, kan Du komme derop til mig om Søndagen lige fra Morgenstunden, og saa skal Du se mig spille rigtig Komedie paa et stort Teater. Og jeg skal skrive til Dig et Par Gange om Ugen, og alt, hvad de skriver om mig i Byens

Aviser, det skal jeg klippe ud og sende Dig, saa kan Du gæmme det for mig til jeg kommer hjem igen. Nej, Du skal saamænd ikke være ked af, at jeg rejser; Du kan nok selv se, at det er nødvendigt. Desuden har Du jo min tro Stedfortræder, naar jeg er borte, Magnus. Du skal se, saa snart jeg har sat Foden indenfor Jærnbanegaarden, sætter han sig atter i sit gamle Sofahjørne.«

Peter fik dog ikke Tid til at være ret meget sammen med Clara i de faa Dage, han endnu skulde være hjemme. Om Aftenen gik hun med ham i Byen, for at gøre Indkøb af Lintøj, Slips, Handsker, Laksko, Ridderstøvler og meget andet, som en Skuespiller har Brug for paa Scenen. Men om Dagen lukkede han sig inde paa sit Værelse og læste paa sine Roller, det vil sige, han gik op og ned ad Gulvet eller stod stille foran Spejlet og talte højt, snart smægtende, rørende, indtrængende, dæmpet, snart med en saadan Tordenstemme, at Genboerne paa den anden Side af Gaden maatte kunne høre ham.

Den Morgen, han skulde rejse til Hel-

singør, fulgte Clara ham til Jærnbanestationen. Han lovede, at hun skulde faa Brev fra ham næste Dag, og hun lovede til Gengæld at rejse op til ham paa Søndag, for at se ham spille Komedie.

Saa gik hun hjem igen, lidt tung i Sind. Hun var jo kommen til at holde mere og mere af ham, efterhaanden som det drengeagtige, der fra først af stødte hende lidt tilbage, helt var forsvundet.

Og han kørte med Jærnbanefart ind paa den Vej, der for en ung Skuespiller staar i det skønneste Lys, den Vej, der er fuld af de største Forhaabninger og de bitreste Skuffelser.

Førend Toget standsede ved Helsingør havde han af en af sine Rejsefæller, der syntes at have stor Lyst til at tale med ham, faaet at vide, at Teatret laa paa Hjørnet af Bjærgegade og Groskenstræde, og at han bare fra Jærnbanestationen sknlde gaa lige ned ad Bramstræde og Bjærgegade til Akseltorvet, saa var han lige ved det.

Efter denne Beskrivelse fandt han ogsaa snart den ikke meget anselige Teaterbyg-

ning, da han først var kommen lidt ind i Byen. Men da der endnu var en halv Time til han skulde til Prøve, kredsede han lidt om i Byens Gader, indtil han fandt en Restavration, hvor han mente, han passende kunde spise en Smule Frokost.

Han havde aldrig før været i Helsingør. Hvad der nu forundrede ham var, at de fleste Gader var saa snævre. Det var en mærkværdig Lyst vore Forfædre havde haft til at kline deres Huse tæt op ad hinanden, at en øvet Springer let maatte kunne springe over Gaden fra det ene Tag til det andet. Og saadan var det jo for Resten ogsaa i andre gamle Byer, ogsaa i de gamle Bydele i København: smalle Gader og smaa lavloftede Værelser, selv i de Huse, hvor i gamle Dage de mere velhavende Folk boede. Det var vist ikke, fordi Grund, Materiale og Arbejdsløn var dyr i gamle Dage, men fordi de Gamle ikke syntes at have noget Begreb om, hvad Lys og Luft var værd. Disse hygiejniske Betragtninger hengav han sig til, mens han sad alene i den lille, tarvelige Gæstestue og spiste et Par Stykker Smørre-

brød til en halv Bajer, og det var et Æmne, han aldrig før havde tænkt paa.

Imidlertid var Klokken bleven saa mange, at han skulde møde til den første Prøve.

Det var med en underlig Følelse, han gik ind i Teatret. Han kendte vistnok ikke en eneste af dem, han skulde spille sammen med.

Direktøren selv var den første, der kom ham i Møde, bød ham velkommen og forestillede ham for et Par Skuespillere og Skuespillerinder, der var tilstede paa Scenen. Regissøren viste ham, hvor Paaklædningsværelset var, og inden Prøven begyndte, havde han gjort Bekendtskab med de fleste af sine Kammerater for den Vintersæson, der nu begyndte.

»Paa Mandag eller Tirsdag kommer der en Herre og en Dame til fra København,« sagde Regissøren

Saa begyndte Prøven; den gik ret godt indtil Slutningen af Akten, saa blev der en Pavse.

»Hvem er det?« spurgte Direktøren.

»Frk. Jensen,« svarede Regissøren.

»Er hun her ikke?«

»Nej — jeg har ikke set hende.«

»Jo — her er jeg!« sagde en Dame, der i det samme traadte frem fra Baggrunden.

»Vær saa god at passe paa Deres Stikord,« sagde Direktøren.

Peter Kaspersen havde svært ved at skjule sin Overraskelse: den Frk. Jensen, der traadte frem paa Scenen, var hans Veninde fra Fru Lunds Selskab, hende, der var bleven saa vred paa ham, fordi han var flyttet hjem til Fru Lund, at hun ikke mere vilde spille sammen med ham. Og nu traf han hende uventet her! Hun sagde de Ord til ham, som hendes Rolle foreskrev hende, og da hun ikke vilde gaa ud af Rollen, sendte hun ham ikke det mindste Nik, ikke det mindste Spor af et lille genkendende Smil. Hun maatte have vidst, at han kom, ellers kunde hendes Ansigt ikke have været saa roligt, da hun nu saa' ham.

Lidt efter skulde han forlade Scenen og ikke komme ind igen før i næste Akt. Nu stod han bag en Kulisse og tænkte paa, om Frk.

Jensen var mere vred paa ham, eller om det var hende, han kunde takke for, at han var her, fordi hun havde henledet Direktørens Opmærksomhed paa ham. Han var mest tilbøjelig til at tro det sidste.

Først da hele Prøven var forbi, k m hun hen og hilste paa ham.

»Jeg blev rigtignok noget overrasket ved at se Dem her,« sagde han.

Hun lo. »Jeg kan tænke det, jeg kunde for Resten ogsaa se det paa Prøven.«

»De har en Gang sagt mig, at De ikke vilde rejse mere, saa længe De havde Deres Moder.«

»Men nu har jeg faaet min Moder ind i en Stiftelse.«

»Er det Dem, der har anbefalet mig til Direktøren?«

»Ja. Det gjorde vel ikke noget?«

»Nej — jeg er meget glad for det. Saa er De altsaa ikke mere vred paa mig? De blev jo meget vred.«

»Ja, fy!« sagde hun, »det var ogsaa stygt, at De vilde flytte hjem til den gamle, kælne Hejre! Men saa hørte jeg af Fru Rejersen,

at De var flyttet fra hende. Hvornaar kom De her til Byen?«

»En halv Time før jeg skulde møde til Prøve.«

»Saa har De intet Logis lejet?« spurgte hun. »De kan komme til at bo hos de Folk, jeg boer hos, en Skomagermester i Sudergade, der er vant til at have Skuespillere i Kost og Logi, og man spiser godt dèr. De kan godt gaa med der hen med det samme; jeg har sagt, at De vistnok kommer.«

Peter smilte. Hun havde ikke forandret sig, hun tog sig lige saa venligt af ham nu som tidligere. Han fulgte med hjem, spiste til Middag sammen med hende og blev enig med hendes Værtinde om, at han skulde bo der saa længe Selskabet opholdt sig der i Byen.

»Det er et raskt gammeldags Navn, vor Gade har,« bemærkede Peter, »den er vel kaldt op efter den dovne Ferskvandsfisk, man kalder en Suder, og det er ret naturligt, naar Byen ligger lige ved Sundet. Hjemme hos os var jo ogsaa nogle Gader, der i gamle Dage laa nær ved Vandet, op-

kaldt efter nogle af Vandets Behoere, som Hummer, Laks, Ulk og Stør. Nu har vi kun Hummergade og Laksegade tilbage, de andre Gader har faaet andre Navne.«

»Nej, vor Gade er nok slet ikke opkaldt efter Fisken, men snarere efter mine gamle Fagfæller,« bemærkede Skomageren, Peters Vært, »for skulde dens Navn moderniseres, vilde den komme til at hedde Skomagergade. Skomager hed paa Gammeldansk Sutor, har Drengens Skolelærer en Gang forklaret ham, og det er senere gaaet over til Suter eller Suder.«

»Sutter,« gentog Peter og lo. »Saa er det vel ogsaa derfra Navnet stammer paa de Kludesko, man kalder Sutter.«

»Der er jo ogsaa nogle Mennesker, man kalder Sutter,« sagde Frk. Jensen.

»Ja,« forklarede Peter, »men det Ord har en hel anden Oprindelse, det kommer af at sutte, af Pattebarnets Sut.«

Efter Middag sagde Frk. Jensen til Peter, om de ikke skulde gaa ud at se Byen og dens Omegn.

Vejret var smukt og mildt og de havde

hele Eftermiddagen for sig. De gik først en Tur ud paa Kronborg, derfra til Marienlyst og til den nærliggende Skov Teglstrup Hegn.

Da de kom hjem om Aftenen, skulde Peter skrive et Brev til Clara, som han havde lovet hende, og han fortalte hende ogsaa alt, hvad han havde oplevet den første Dag i Helsingør, lidt om Prøven, lidt om Kronborgs Malerisamling, som han havde set, lidt om Holger Danske, som han ikke havde set, og Hamlets Grav i Marienlysts Have, som han heller ikke havde set; men han undlod forsigtigt at tale om Frk. Jensen. Han var ogsaa paa det rene med, at det var bedst, Clara ikke kom til Helsingør paa Søndag; hun vilde ikke kunne undgaa at træffe sammen med Frk. Jensen, de vilde begge to blive skinsyge, og Følgerne af denne kedelige Sygdom vilde han faa at føle. Til at holde hende borte havde han intet andet Middel end en Usandhed, og med den sluttede han Brevet: »Du skal ikke komme paa Søndag, da det endnu ikke er sikkert, at vi skal spille den Dag her i Byen;

muligvis gør vi en Tur over Sundet til Helsingborg, og der er ogsaa det gale ved det, at naar Du vil se Forestillingen, kan Du ikke komme tilbage til København samme Aften, da det sidste Tog gaar herfra et Kvarter over ni. Saa maa Du hellere vente, til vi kommer nærmere til København, eller ogsaa maa jeg en Gang imellem paa Dage, hvor vi ikke spiller, og saa længe vi er paa Sjælland, gøre en Afstikker til København, for at se til Dig.« Derefter kom de mange kærlige Hilsener og Navnet.

Han bragte selv Brevet hen paa Jærnbanestationen.

Selskabet havde kun opholdt sig en Ugestid i Byen og ikke bestilt andet end holde Prøver.

Om Søndagen fandt den første Forestilling Sted, og Byens Blade var enige om, at det var en god Begyndelse. Der blev ikke talt meget om Frk. Jensen, derimod blev Hr. Kaspersen nævnt som en sympatetisk ung Elsker, der havde en smuk Stemme, saa' godt ud paa Scenen og førte sig let.

Han havde stor Lyst til at sende denne

Bladkritik hjem til Moderen og Clara, men det turde han ikke, da han i Forvejen havde bildt hende ind, at han ikke skulde spille den Søndag.

Den Forestilling, der om Søndagen var spillet for fuldt Hus, blev gentaget om Mandagen, ogsaa for godt Hus.

Om Tirsdagen skulde Selskabets to sidste Medlemmer ankomme. Peters og Frk. Jensens Værtinde havde sagt, at hun gærne vilde have en Skuespiller til paa Kost, og hendes to Kostgængere havde lovet at tale med deres nye Kammerater derom, naar de traf dem paa Prøven.

De to unge Mennesker anede ikke, hvilken Overraskelse, der ventede dem paa den Prøve, de gik til,

Den nye Skuespiller kendte de ikke, han var ung, mørk, saa' godt ud og skulde ogsaa spille Elsker- og Karakterroller. Damen kendte de derimod særdeles godt; det var — Fru Lund.

Frk. Jensen blegnede, blev forvirret og glemte flere Gange under Prøven, hvad hun skulde sige. De to Damer hilste meget

køligt paa hinanden og vekslede ikke et Ord udenfor dem, der stod i deres Roller.

Det var ogsaa kun en flygtig Hilsen, Fru Lund sendte sin tidligere Kæreste. Hun skulde forøvrigt kun spille med i de to Akter af det Stykke, der prøvedes paa, og da de var forbi, gik hun.

»De havde vel ikke en Anelse om, at det var hende, der skulde komme?« spurgte Frk. Jensen og saa' skarpt og spørgende paa Peter.

»Nej, det vidste jeg virkelig ikke.«

»Hvad synes De om det? Vil De tale til hende?«

»Ikke undtagen hun taler til mig.«

»Jeg kan ikke fordrage hende! Hende vil vi da ikke have hjem til os.«

»Nej,« svarede Peter langsomt. »Hun er jo ogsaa gaaet, og den nye Skuespiller kender vi ikke.«

Men denne Dag skulde blive rig paa Overraskelser, den ene værre end den anden.

Da de kom hjem i Sudergade traf de — Fru Lund.

»Jeg vidste ikke, at De boede her,« sagde

hun, »jeg fik det først at vide, da jeg havde truffen Aftale med Fru Hansen. Jeg har altid tidligere boet her, naar jeg har spillet her i Byen.«

»De vilde maaske ikke være tagen her hen, dersom De havde vidst, at jeg — eller at Hr. Kaspersen boede her?« spurgte Frk. Jensen.

»Gud jo!« svarede Fru Lund i en hjærtelig Tone, der bare gjorde Frk. Jensen mere indadvendt arrig. »De er jo begge to rigtig elskværdige Mennesker og har aldrig fornærmet mig, saa jeg har ingen Grund til at undgaa nogen af Dem, og jeg haaber, at De begge vil sige det samme om mig.«

»Hvorfor gør De saa en Undskyldning, fordi De er her?« spurgte Frk. Jensen stadig mere og mere ophidset ved Fru Lunds venskabelige Tone.

»Undskyldning?« gentog Fru Lund forundret og smilende. »Nej, der tager De virkelig fejl, Kære! Jeg fortalte Dem bare, at jeg havde boet her før, at jeg altid boer her, naar jeg er i Helsingør — det var det hele. Noget skal man jo tale om. Undskyld-

ning? Nej, hvorfor det? Fru Hansen sagde, at hun gærne vilde have en Skuespiller til i Logis, og at De endog havde lovet at sige det til mig . . .«

»Til Dem! Jeg vidste jo ikke, at det var Dem, der skulde komme.«

»Nej — men til en af de nye, der skulde komme til Prøve i Formiddag.«

Nu vilde Frk. Jensen ikke svare mere. Hun gik ind i sit Værelse.

Peter Kaspersen, der hidtil havde siddet ved Vinduet og læst i en Avis, mens han i Stilhed morede sig over de to Damers Samtale, blev rolig siddende. Han var nu alene i Stuen sammen med Fru Lund.

I mange Minuter var der ingen af dem, der talte.

Fru Lund stod ved det andet Vindue og saa' ud paa Gaden. Hun havde nok Lyst til at begynde en Samtale med ham, men det lod ikke til, at hun vidste, hvordan hun skulde begynde. Saa fik hun Øje paa en Dompap i et Bur paa den anden Side af Gaden. »Der sidder en Domherre ovre,« sagde hun,

»En Domherre?« gentog Peter i en lidt foragtelig Tone.

»Ja — i Fugleburet — saadan kalder Svenskerne Dompappen. Det er en morsom Fugl, den der ovre; de havde den ogsaa sidst, da jeg var her; den kunde fløjte Melodien til ‚Paa Knejper just ikke jeg sværmer'.«

Peter begyndte at interessere sig for Fuglen. »Virkelig?«

»Ja. Du kan godt gaa med der over og høre den.«

»Det kunde være morsomt.«

»Har Du set noget videre af Byen?« spurgte hun.

»Ja, man behøver ikke være mange Dage om at se den By, og jeg har jo snart været her en Uge.«

»Nej. I selve Byen er der heller ikke meget at se. Har Du været henne i Klosteret?«

»Nej.«

»Hvis Du interesserer Dig for mærkelige gamle Bygninger, saa maa Du gaa med hen i Klosteret,« sagde hun og glædede sig ved Tanken om, at hun allerede efter Middag

skulde gaa i Kloster sammen med ham. Jo, han var rigtignok let at vinde tilbage. »Naar man gaar der henne under de gamle Hvælvinger, der giver Genlyd af Ens Fodtrin, kan man saa tydeligt drømme sig tilbage paa de graa Munkes Tid.«

»Ja — det kunde jeg nok have Lyst til.«

»Vi kan maaaske gaa der hen, naar vi har spist til Middag — hvis Du har Tid og Lyst.«

Han svarede ikke. Nu var han kommen til at tænke paa, hvad Frøken Jensen vilde sige, naar han allerede svigtede hende og gik ud med sin gamle Kæreste. Derfor var det ikke værd at love noget.

Der blev en lille Pavse, som Fru Lund dog var klog nok til hurtig at bryde. »Jeg talte med Rømer i forrige Uge,« sagde hun.

»Teateragenten?« spurgte han.

»Ja. Han kom hjem for at tale med mig om Dig.«

»Er det da Dig, der har anbefalet mig til ham?« spurgte han lidt overrasket.

»Ja,« svarede hun roligt, »det kunde jeg

jo godt; derfor var det jo ikke nødvendigt, at Du rejste, hvis Du ikke havde Lyst.«

»Nej — men jeg troede, det var Frk. Jensen, der først havde talt om mig.«

»Har hun sagt det?«

»Ja,«

»Naa — ja — lad hende ogsaa have noget af Æren. Den stakkels, fjantede Tøs, hun tér sig ligesom da hun spillede sammen med Dig hos mig — der er ingen andre, der maa komme Dig nær.« Hun gik helt hen til ham og fortsatte Samtalen i en hviskende Tone: »Det er vel hende, der har skaffet Dig dette Logis? Ja, det kunde jeg nok tænke; hun skulde nok sørge for, at Du kom til at bo sammen med hende.«

Her fandt Peter det nødvendigt at gøre en lille Rettelse: »Vi spiser sammen, det er det hele.«

»Ja, naturligvis, det var ogsaa det, jeg mente.«

I dette Øjeblik viste Frk. Jensen sig paa Dørtærskelen. »Hr. Kaspersen, maa jeg tale et Ord med Dem?«

Hun gik hurtigt gennem en lille Stue

ind i sit Værelse. Peter maatte følge efter hende, og saa snart han var kommen indenfor Døren, lukkede hun den efter ham.

»Hvorfor vil De nu staa og tale med hende?« spurgte hun i en misfornøjet Tone.

»Naar hun taler til mig, kan jeg da ikke godt lade være at svare.«

»Jo, det kan De godt, De kan gaa Deres Vej lige som jeg.«

Peter blev lidt stødt. »Naar jeg har Lyst til at sidde og læse Avisen, skal jeg da lade ikke mig fordrive af Fru Lund.«

»Nej — Gud bevares, mig kommer det jo slet ikke ved. Jeg siger det kun for Deres egen Skyld! Maaske har De ingen Ting imod, at det ømme Forhold, der før har bestaaet mellem Dem og hende, begynder igen. Men jeg vil sige Dem, at naar først Smaabyernes Folk begynder at sladre om en Skuespillers Kærlighedshistorier, saa er han færdig, saa er alle pænere Folks Døre lukkede for ham.«

Der spillede et uroligt Smil om Peters Læber, mens han hørte paa denne korte, men kraftige Ordstrøm, og længe efter at

den var forbi. I Grunden syntes han nok, at Frøken Jensen havde Ret, og at hendes Vrede klædte hende godt.

»Det er da ogsaa stygt, at man skal gaa og se surt ud til et Menneske en hel Sæson,« bemærkede Peter i en sagtmodig Tone. »Vi skal vel ikke være her i Byen mere end en fjorten Dages Tid, og naar vi kommer til den næste By, skal jeg nok sørge for at komme til at bo et Sted, hvor hun ikke kan være.«

»Pyt! Inden vi kommer til den næste By, har hun skrevet dertil i Forvejen og sørget for Logis til Dem og hende, saa bliver det mig, der ikke bliver Plads til.«

»Naa — det maa hun da spørge mig om i Forvejen,« mente Peter.

»Ja — og saa siger De: Ja Tak!« svarede Frk. Jensen hurtigt. »Hvordan tror De, De kan holde hende borte fra Dem.«

»Man kan jo fortælle hende, at jeg er bleven forlovet med en ung Pige i København.«

»Og det tror De, hun tror?«

»Man kan vel nok fortælle hende Histo-

rien saadan, at hun bliver nødt til at tro den.«

Frk. Jensen saa' spørgende paa ham. »Hvad vil De da sige til hende?«

»Jeg vil ikke selv; jeg mente, De kunde sige hende det.«

»Jeg taler jo ikke til hende.«

»Aa, det kan De ikke blive fri for, naar De skal sidde til Bords sammen med hende; De maa dog tale til hende paa Scenen, og for lidt siden talte De jo ogsaa med hende her.«

Frk. Jensen sad lidt og tænkte; saa smilte hun og spurgte: »Hvad er det saa for en Røverhistorie? De er forlovet med en ung Pige i København?«

»Ja, en ung Pige, som boer i min Moders Sted i Store Regnegade, og som hedder Clara Jensen.«

Der kom saadan en køn rød Farve over Frk. Jensens Pande og Kinder, da hun hævede sit Hoved og med et usikkert Smil saa' paa ham. »Det er maaske sandt?«

Peter lo højt. »Dèr kan De se, nu tror

De det selv, og saa tror De ikke, at Fru Lund vil tro det?«

»Nej —« svarede Skuespillerinden langsomt og eftertænkende, »det er vel bare noget, De finder paa for at narre hende?«

»Clara var naturligvis ked af, at jeg var flyttet hjem til Fru Lund.«

»Ja, fy, det var da ogsaa stygt!« udbrød Frk. Jensen lidt tankeløst, men henreven af sin Harme ved at blive mindet om denne virkelige Tildragelse.

»Det kom i den Anledning til Brud mellem mig og skøn Clara,« vedblev Peter. »Men en Lørdag Aften, da Fru Lund og jeg optraadte i ‚Aftenstjærnen', kom Clara derover — det er jo saa tæt ved, hvor hun boer . . .«

Frk. Jensen blev bleg, rejste sig med et rask Sæt, blev staaende ved Siden af sin Stol og stirrede tavs og som forstenet paa ham.

»Hvad er det?» spurgte han.

Hun satte sig ned igen. »Ingen Ting.«

»De synes maaske ikke om Historien?«

Hun svarede som i Drømme: »Jo.«

Han vidste ikke rigtig, om han skulde fortsætte eller opgive den Spøg, som hun allerede nu syntes at tage saa alvorlig. Naar han skulde være ærlig, vilde han allerhelst staa sig godt baade med hende og med Fru Lund, og nu var han i Færd med at gøre dem begge to til sine dødelige Uvenner. Nej, det var bedst at holde op med den Spøg. Han rejste sig op, gik hen til Vinduet og saa' ud i den lille Gaard med de smaa, knudrede Brosten.

Ved at høre hans Trin paa Gulvet, blev Frk. Jensen revet ud af sine Tanker. »Naa, — er De nu færdig med Deres Historie?« spurgte hun. »Kan De ikke finde paa mere?«

»Jo, jeg kan godt fortælle videre. Clara kom altsaa ind i ‚Aftenstjærnen' og aftalte et Stævnemøde med mig til næste Dag.«

»Se, det lyder da lidt romantisk,« udbrød Frk. Jensen og lo.

»Vi mødtes paa Amalienborg Plads, mens Vagtparaden spillede.«

»Ogsaa godt; men den Historie tror Fru Lund ikke.«

»Og jeg spiste til Middag sammen med hende i ‚Slukefter' og lovede hende at flytte hjem til min Moder igen. Jeg kom ikke hjem før om Aftenen, Fru Lund havde siddet hele Dagen og grædt for mig.«

»Hvad siger De?«

»Jeg siger, at Fru Lund...«

»Ja — jeg hørte det nok!«

»Naa!«

Der blev en lille Pavse.

»Er det da alligevel sandt alt det, De har fortalt mig?« spurgte hun.

Peter lo. »De véd nok alligevel ikke, hvad De skal tro?«

»Nej — jeg véd ikke, hvad jeg skal tro.«

»Men vi blev jo ogsaa enige om, at Historien skulde lyde troværdig, for at Fru Lund skulde tro den.«

Der blev banket paa Døren, der i det samme blev aabnet og Fru Lund stak sit smilende Ansigt ind. »Undskyld, Frk. Jensen — jeg vilde bare tale et Par Ord med Kaspersen. Har Du Tid et Øjeblik?«

»Ja — nu skal jeg komme.«

Han var nødt til at følge med straks,

for Fru Lund blev staaende i den halvaabne Dør og ventede paa ham.

Men da Frk. Jensen var bleven alene, slog hun Hænderne sammen, hævede Blikket op mod Gardinstangen, eftersom hun ikke kunde faa Øje paa Himlen, og udbrød: »Hvilken Frækhed! Og saa siger hun Du til ham!«

»Hvad er det?« spurgte Peter, da han og Fru Lund var kommen ind i Familiens Dagligstue.

Fru Lund lo. »Ingen Ting; jeg vilde bare ærgre denne Sippenille, der kommer og kalder Dig ind til sig, naar Du staar og taler med mig, uden engang at gøre en Undskyldning. Saa var jeg dog høfligere, da jeg gjorde Gengæld.«

Han blev gnaven. »Ja, men jeg vil ikke gaa og være Kastebold mellem Jer to!«

Fru Hansen kom i det samme ind og meldte, at Middagsbordet var dækket.

Det var ikke noget livligt Middagsselskab. Skomagermesteren og Fru Lund førte saa godt som hele Samtalen, idet de talte om gamle Dage i Helsingør og de Forandringer,

der var sket, siden Fru Lund sidst havde været i Byen. Peter svarede kun, naar Ordet lige blev henvendt til ham, og Frk. Jensen sagde ikke et Muk.

Frk. Jensen kunde tydeligt nok ikke lide, at Fru Lund var fortrolig lige over for Peter og sagde Du til ham, og det var vel netop for at ærgre hende, at Fru Lund af og til henvendte en fortrolig Bemærkning til ham, som:

»Du sover vel ikke til Middag, Kaspersen?«

»Nej — jeg har Tid nok til at sove om Natten.«

»Jeg har fortalt Kaspersen noget om det gamle Kloster,« sagde Fru Lund, henvendt til Skomageren. »Synes De ikke, det er interessant?«

»Jo, men vi er jo saa vant til det, saa vi finder det slet ikke mærkeligt; men for Fremmede kan det jo være interessant nok.«

Efter Middagen fik Fru Lund Lejlighed til at hviske til Peter: »Gaar Du med lidt ud i Eftermiddag?«

»Nej — jeg skal læse over paa min Rolle og gøre min Kurv i Stand til i Aften.«

»Det kan da ikke tage hele Eftermiddagen. Saa kommer jeg op og henter Dig om en Timestid.«

Peter svarede ikke herpaa.

Da Fru Lund et Øjeblik talte med Fru Hansen, hviskede Frk. Jensen til Peter: »Skal vi gaa en lille Tur i Eftermiddag?«

»Vi skal jo spille i Aften,« svarede Peter, »saa vi har jo slet ikke saa lang Tid. Jeg skal læse en Gang over paa min Rolle og jeg skal gøre min Kurv i Stand.«

»Det kan da ikke tage ret lang Tid. Her hjemme kan man nu ingen Steder være, uden at man skal lukke sig inde hos sig selv. Om en Timestid kommer jeg op og henter Dem, skynd Dem saa at blive færdig.«

Peter sukkede og gik op paa sit Værelse, der var paa 1. Sal.

Nu havde han ikke skrevet til Clara siden i Lørdags; det kunde ikke gaa an at opsætte det længer. Han fik Blæk og Papir frem. I Almindelighed var han ingen dygtig Skribent, og i Dag var han slet ikke oplagt til

at skrive Kærestebreve — det gik meget langsomt.

Da der var gaaet tre Kvarter, havde han kun skrevet en Snes Linier, og de var ikke meget varme; men da han var saa fattig paa Tanker, og da han hvert Øjeblik kunde vente Damerne, var han nødt til at slutte Brevet, lægge det i Konvolut og putte det i Lommen, for at de ikke skulde se det. Saa lagde han det Tøj, han i Aften skulde have over paa Theatret, ned i sin Champagnekurv, og begyndte at læse paa sin Rolle.

Inden han var halv færdig med at læse, kom Fru Lund.

»Her har Du jo et udmærket Værelse, og Du har baade Seng og Sofa, det kalder jeg flot. Naar vi en Aften ikke spiller, kan vi passende her samle fire Mand til en Whist og en lille Toddy. Hør, skal vi saa gaa en lille Tur?« Hun satte sig ned i Sofaen.

»Nej — jeg har ikke Lyst,« svarede han lidt treven. Jeg holder ikke af at gaa ud om Eftermiddagen, naar jeg skal spille om Aftenen.«

»Skal Du da bestille noget?«

»Nej — jeg skal bare læse over paa min Rolle.«

»Saa vil jeg blive heroppe og holde Dig med Selskab. Er Du ikke glad for det? Jeg skal bare ned at hente min Bog.«

Lidt efter at Fru Lund var gaaet, kom Frk. Jensen.

Peter kunde ikke lade være at le. Uden at ane det løb de to Damer i Hælene paa hinanden, og den ene var et Ekko af den anden. Nu sad Frk. Jensen paa den samme Plads, hvor Fru Lund havde siddet for to Minuter siden; hun vilde gøre ham de samme Spørgsmaal som Fru Lund, og han maatte give hende de samme Svar.

»Er De snart færdig med at læse?« spurgte hun.

»Ja — det varer ikke saa længe.«

»Skal vi saa gaa en Tur?«

»Nej — jeg har ikke Lyst. Jeg kan bedst lide at være hjemme om Eftermiddagen, naar jeg skal spille om Aftenen.«

»Skal De bestille noget?«

»Nej — ikke noget videre.«

»Saa bliver jeg lidt her oppe og holder Dem med Selskab.«

Han havde ikke Mod til at sige hende, at Fru Lund ogsaa vilde komme og holde ham med Selskab. Men det vilde vist blive en morsom Scene, naar de to igen uventet traf sammen her oppe.

Den Scene kom han ikke til at vente længe paa.

Da Fru Lund kom ind og saa' sin Plads i Sofaen optaget af sin Rivalinde, studsede hun først, mens Frk. Jensen skød Ryg som en vred Kat, saa fattede Fru Lund sig, smilte, satte sig ned i Sofaen ved Siden af Frk. Jensen og sagde: »Aa, Frk. Jensen gør os Selskab!«

Frk. Jensen svarede ikke. Hun rakte Haanden ud efter en Bog, der laa paa Bordet og gav sig til at læse, eller rettere lade som om hun læste i den. Hun vilde ikke tale med Fru Lund, men hun vilde heller ikke lade sig fortrænge af hende.

Fru Lund lod som ingen Ting; hun snakkede i et væk baade til den ene og til den anden, og syntes ikke at lægge Mærke

til, at Peter Kaspersen kun gav hende korte Svar, Frk. Jensen slet ingen.

Tilsidst syntes Peter, at denne Komedie blev for kedelig og erklærede sig villig til at opfylde Damernes Ønske, at gaa en Tur med dem.

Og saa gik de alle tre en Tur ud paa Strandvejen, ned imod Snekkersten.

— — —

Næste Dag kom der Brev fra Clara. Fru Hansen tog imod det. Fru Lund og Frk. Jensen var tilstede. Peter var oppe paa sit Værelse.

Idet Fru Hansen holdt Brevet i Vejret, sagde hun: »Man skulde tro, at Hr. Kaspersen havde en lille Veninde i København; han faar saa mange Breve, der er skrevne med Damehaand.«

Fru Lund, der sad og syede Baand paa en Bondehue, bemærkede tørt, uden at se op fra sit Arbejde: »Det er vel fra hans Moder.«

»Det kan jo godt være fra hans Forlovede,« sagde Frk. Jensen.

Fru Lund saa' smilende hen paa hende. »Naa, De véd, han er forlovet?«

Dette Spørgsmaal og denne Ro havde Frk. Jensen ikke ventet. Hun blev igen tvivlraadig. Var det alligevel ikke en Sandhed, han vilde have, hun skulde bilde Fru Lund ind? Men for Resten, var det ikke naturligt, at Fru Lund spurgte saadan netop for at vise, at hun ikke var skinsyg? Frk. Jensen svarede ikke straks, fordi alle disse Tanker optog hende, og Fru Lund, der var saa vant til at tale til Frk. Jensen uden at faa Svar, smilte bare og fortsatte sit Arbejde.

Endelig kom dog Frk. Jensens Svar: »Ja. Véd De det ogsaa?«

»Naturligvis; han var jo allerede forlovet, da han boede hos mig.«

Frk. Jensen kunde ikke lade være at le. Det var alligevel tydeligt nok, at Fru Lund ingen Ting vidste, men kun vilde lade, som om hun vidste noget. »Gik det ikke i Stykker, da han flyttede hjem til Dem?« spurgte hun.

»Jo, det gjorde det nok,« svarede Fru Lund i en mindre sikker Tone. »Men saa

blev det godt igen. Nu er der ingen Ting i Vejen imellem dem. Han holder frygtelig meget af hende; det kan ikke nytte nogen tænker paa at stikke hende ud.«

Aa, nu røbede Fru Lund sig! Hun blev gal i Hovedet. Frk. Jensen godtede sig rigtigt og spurgte leende: »De kender maaske En, der gaar og ruger over saadanne skumle Planer?«

»Jo — det kan nok være.«

»Ja, De har jo været meget fortrolig med ham,« svarede Frk. Jensen i en spydig Tone, »meget fortrolig.«

»Ja, overordentlig meget fortrolig,« gentog Fru Lund med stærkt Eftertryk, »saa fortrolig som De aldrig bliver med ham.«

»De maa heller sige familiær, confident eller intim, og saa vil jeg lade Dem vide, at saa familiær, som De har været med ham, sætter jeg ikke Pris paa at være.«

»Aa?« sagde Fru Lund og saa' spørgende og smilende paa Frk. Jensen; hun var lige ved at blive fornærmet, men betænkte sig.

»Jo, det kan De være sikker paa,« svarede Frk. Jensen og rødmede lige fra Panden og ned paa Halsen. »De er en ældre Kone, De har maaske ikke noget at frygte.«

Fru Lund gav sig til at le højt. »Men De frygter? Ja, bliv De bare ved med det, saa kommer De ikke til Skade!«

Frk. Jensen kunde ikke straks svare. Først ærgrede hun sig over Fru Lunds Overlegenhed, saa pønsede hun paa Hævn, paa et Svar, der rigtig havde Næb og Klør.

»Den Gang det blev godt igen imellem ham og Kæresten,« begyndte hun med lidt rystende Stemme, »det var vel den Søndag, han gik med hende til Vagtparade og lod Dem sidde og vente paa ham hele Dagen?«

Nu følte Fru Lund sig saaret i højeste Grad. »Har han fortalt Dem det?« spurgte hun og glemte at le.

»Ja, det har han fortalt mig, saa De kan da se, at han ogsaa har vist mig nogen Fortrolighed.«

»Det er nok ikke saa underligt, han har aldrig kunnet blive fri for Deres Paahæng.«

»Det er ikke sandt, saa snart De aabnede Deres gæstfri Favn for ham, trak jeg mig tilbage.«

Fru Lund saa' med et drillende Smil paa Frk. Jensen. »Tror De da ikke, han har fortalt Dem den Historie, for paa en læmpelig Maade at faa Dem til at trække Dem tilbage igen?«

»De kan jo tro, hvad De vil.«

»Det gør jeg ogsaa!«

»De tror maaske ikke engang, at han har en Kæreste i København?«

»Det er noget, jeg ikke behøver at tro!«

»Véd De ogsaa, hvor han var henne med hende den Søndag, De sad og ventede paa ham.«

»Ja — det har De jo fortalt mig — paa Amalienborg.«

»Vagtparaden varer jo ikke hele Dagen. Han spiste til Middag sammen med hende i ‚Slukefter'.«

»Aa ja, der kan to unge Elskende sidde saa fredeligt. — Var det Marskandiserjomfruen?«

»Marskandiserjomfruen?« gentog Frk. Jensen. »Véd De ikke, hvad hun hedder?«

»Nej, det er saamænd noget, jeg ikke gaar og husker paa,« sagde Fru Lund i en haanlig Tone, idet hun rejste sig. »Hun boer nede i Kælderen i hans Moders Hus det er et langt Pigebarn; jeg saa' hende en Aften inde i ‚Aftenstjærnen'; men,« tilføjede hun, idet hun gik helt hen til Frk. Jensen, »hun er saamænd ikke hans Forlovede mere end De er det!« Dermed gik hun rask ud af Stuen.

Frk. Jensen følte sig tilmode, som om hun laa slagen paa Kamppladsen. Hun anede ikke, at Fru Lund var lige saa dybt saaret.

Men Fru Lund vilde straks give sin Harme Luft; hun foer op paa Peter Kaspersens Værelse, hvor hun fandt ham siddende i den lille Sofa, læsende paa en Rolle.

»Jeg hører, Du har moret Dig med at gøre mig til Latter ligeoverfor Frk. Jensen, ved at fortælle hende, at Du en Søndag fik mig lokket til at sidde og vente paa Dig en hel Dag! Du har vel heller ikke glemt

at fortælle hende, hvorledes Du som en anden Skoledreng krøb ud ad Vinduet af Frygt for din Moder, der kom for at tage sin uartige Søn i Nakken! Har Du mere af den Slags Sladder og vil have ud blandt Selskabet, saa lad hende endelig faa Tasken fuld med det samme. Kan Du ikke taale at have mig i Nærheden, skal jeg saamænd nok holde mig tre Skridt fra Livet af Dig.«

Inden Peter Kaspersen kunde komme sig efter denne Overhaling, var Fru Lund atter forsvunden. Han sad et Øjeblik og stirrede hen imod Døren. Saa gav han sig til at le og læste videre i Rollen.

Lidt efter saa' Frk. Jensen, der endnu sad i dybe Tanker ved Vinduet i Stueetagen, at Fru Lund gik spasereklædt forbi Vinduet. Frk. Jensen rejste sig op og saa' efter hende, og gik derpaa lige op i Peters Værelse.

»Jeg kan ikke indse andet, end at Deres Opførsel imod mig er beregnet paa at vise mig, at jeg er Dem til Besvær — at jeg var Dem for paatrængende, som Fru Lund sagde. Jeg skal ikke mere være til Ulejlighed!«

Hun forsvandt lige saa hurtigt som for et Øjeblik siden Fru Lund.

Peter blev gal i Hovedet, han sprang op fra Sofaen og løb hen til Døren for at dreje Nøglen om — men Nøglen sad ikke i Laasen.

VII.

Forbi!

Clara syntes, at Peters Breve blev saa kortfattede og kom ikke saa tidt, som han havde lovet hende. Det var ogsaa underligt, at han skrev til hende, at det ikke var værd hun kom til Helsingør, for at se ham spille Komedie, da hun saa vilde blive nødt til at overnatte paa et Hotel, og det vilde hendes Moder vel ikke syntes om.

Naar Clara gærne vilde til Helsingør, saa var det ikke fordi hun saa gærne vilde se Vennen spille Komedie, men fordi hun længtes efter at tale med ham. I lang Tid havde hun ikke været udenfor Kælderdøren og gik og var i trist Humør. Dertil bidrog ogsaa, at hendes Moder i den sidste Tid havde

skrantet, og hvor stærk den gamle Kone end gjorde sig, var der dog Dage, hvor hun var nødt til at gaa til Sengs. Jo, Clara kunde nok trænge til en Smule Adspredelse.

Lørdag Aften spurgte hun Magnus, om han ikke havde Lyst til at tage med til Helsingør og hilse paa Kaspersen.

»Aa — Lyst,« brummede Smeden, »det har jeg ikke tænkt paa. Men naar De gærne vil til Helsingør og De vil have mig med, saa er der ingen Ting i Vejen fra min Side.«

»Ja — jeg vil gærne lidt ud i Morgen — hvis det bliver godt Vejr — og hvis Moder er saa rask, at hun kan undvære mig. De har vel ikke fri Rejse?«

»Nej — det véd jeg da ikke noget af; men de Par Halvtredsører, den Rejse koster, er det jo heller ikke værd at tale om.«

Clara spurgte om Fribillet, fordi Magnus i den sidste Tid havde faaet Arbejde paa et af Jærnbanens Værksteder.

Søndag Morgen kom med Efteraarssol og stille Vejr. Men Claras Moder blev liggende i Sengen, og først da Clara erklærede, at saa vilde hun ikke tage afsted, gjorde Moderen

en Kraftanstrængelse og stod op, for at faa Clara til at tro, at hun slet ikke var saa daarlig.

Paa den Maade blev det dog Middag, inden Clara og Magnus kom afsted.

Da først Clara var kommen langt bort fra det lille triste Hjem, følte hun sig saa let og fri som i de lykkelige Dage, da hun ikke drømte om, at hendes fremtidige Hjem skulde blive en skummel Kælder i en snæver Gade.

Da Magnus og Clara kom til Helsingør, fandt de snart Sudergade og Huset, hvori Peter boede.

»Nu kan De jo først gaa ind og se, om han er hjemme, saa gaar jeg lidt og ser paa Husene.«

Det var meget fintfølende af Magnus.

»De kan jo godt gaa med,« sagde Clara.

»Nej — lad mig kun vente lidt.«

Det var Skuespillernes Værtinde, der lukkede op for Clara.

»Maa jeg spørge, er Hr. Kaspersen hjemme?«

»Nej — jeg tror han er gaaet ud,« sva-

rede Fru Hansen og kaldte ind i Stuen. »Fru Lund, véd De om Hr. Kaspersen er hjemme?«

Fru Lund kom frem for at se, hvem det var. »Nej, han er gaaet ud.«

Da Clara saa Fru Lund her, var det lige som om hun havde faaet et Slag i Ansigtet. Hun kunde ikke sige noget, men trak sig langsomt tilbage.

»Han kommer maaske snart,« sagde Fru Hansen, »vil De ikke vente?«

»Nej — det kan være det samme. Farvel.«

»Skal jeg ikke hilse fra nogen?« spurgte Fru Hansen.

»Nej — Tak! — Farvel!«

»Farvel!«

Da Clara kom ud paa Gaden, var hun meget bleg og hendes Gang var vaklende.

»Var han der ikke?« spurgte Magnus.

»Nej, han var der ikke,« svarede Clara svagt og som et Ekko.

»Saa kommer han vel snart. Skal vi gaa en Tur ud ad Byen saa længe? Maaske vi møder ham paa Vejen.«

»Lad os gaa hen paa Jærnbanestationen og se, hvornaar det første Tog gaar til København.«

»Det véd jeg, det gaar Klokken halvfem. Der er altsaa et Par Timer til. Jeg troede ikke, De vilde hjem før i Morgen tidlig. Jeg maa tage herfra med Aftentoget.«

»Nej — jeg vil helst hjem snarest muligt; min Moder er jo ikke rask.«

De gik hen imod Jærnbanestationen. Magnus saa' overrasket paa hende. Man skulde tro, at hun havde set Peters Genfærd derinde.

De gik et stort Stykke Vej uden at tale sammen. Efter at han længe havde gaaet og tænkt over, hvad han skulde sige til hende, udbrød han: »Jeg synes, at De pludselig har tabt Deres gode Humør.«

»Ja.«

Noget efter spurgte han: »Er det, fordi De ikke traf ham? Han maa vel snart komme hjem.«

»Jeg vil ikke tale med ham.«

Magnus standsede midt paa Gaden. »Hvad

er der nu i Vejen? Fik De noget at vide, som bedrøvede Dem?«

»Nej — men jeg traf en, som jeg ikke havde ventet at træffe her.«

»Fru Lund?« spurgte han med dæmpet Stemme.

»Vidste De, hun var her?«

»Nej — men jeg kunde tænke, det var hende. Saa bor han altsaa ogsaa sammen med hende her? — Hvor skal vi gaa hen?«

»Jeg véd det ikke. Jeg vil helst bort herfra saa snart som muligt, og jeg vil ikke gærne møde ham paa Vejen. Det er vel for tidligt at gaa hen i Ventesalen?«

»Ja — saa maa vi heller spasere til Snekkersten og køre hjem derfra.«

— — —

Mens Magnus og Clara var paa Vej til Snekkersten, kom Peter Kaspersen hjem.

»Her har været en ung Dame og spurgt efter Dem,« sagde hans Værtinde.

»Saa — — hvem var det?«

»Hun vilde ikke sige mig hvem hun var, og hun vilde heller ikke vente.«

»Det var den unge Dame, der boer nede i din Moders Kælder.«

Peter studsede. »Clara! — — Vilde hun ikke vente? Hvor gik hun hen? Er det længe siden, hun var her?«

»Ja — det er snart en Time siden.«

»Og hun saa' Dig — talte maaske med Dig?«

»Jeg hilste bare paa hende, og sagde hende, at Du ikke var hjemme.«

»Saa kommer hun vist ikke mere.«

Han stormede straks ud igen og gennemstrejfede By og Omegn paa Kryds og tværs, lige til han dødstræt, fortumlet og fortvivlet maatte opgive Jagten og gaa op paa Teatret.

Han var meget tavs den Aften. I Paaklædningsværelset talte han kun, naar nogen af hans Kammerater henvendte Ordet til ham. Paa Scenen mærkede man ikke noget paa ham. Fru Lund talte ikke til ham paa Teatret. Da Forestillingen var forbi, spiste han som sædvanlig til Aften sammen med Fru Lund og Frk. Jensen, men han var saa ordknap som vel mulig — og Damerne med

for Resten; han brød hurtigt op og gik op paa sit Værelse.

Han syntes, der var lidt lummert i det lille Værelse; han aabnede Vinduet, satte sig paa en Stol og stirrede ud paa den stjærnefulde Septemberhimmel. Clara kunde ikke være mere bedrøvet, end han var. Hun var kommen for at besøge ham, og saa havde hun i hans Logi truffen Fru Lund. Hun kunde ikke andet end tro, at han bedrog hende, og hun var straks rejst hjem igen, uden at ville se ham, uden at ville tale med ham. Han skulde ikke til Prøve i Morgen Formiddag. Om han straks i Morgen tidlig rejste til København og forklarede hende alt, saa maatte hun vel tro ham.

Da Morgenen kom, vilde han alligevel ikke rejse. Klokken var ikke seks. Han skyndte sig op, skrev i stor Hast et langt Brev til Clara og bragte det selv hen paa Postkontoret.

Han syntes, han blev lidt lettere om Hjærtet, da han havde afleveret Brevet. Han vilde ikke gaa hjem straks. Hvad skulde han hjem efter? Nej, heller ud paa Vandring,

ud i Skov og ved Sø, hvor han var alene, hvor han var fri for at tale med nogen! Ud i det Fri, uden noget Maal, bare trave og trave til han blev sulten og træt! Han havde jo fri hele Dagen!

Han gik forbi Marienlyst, ud paa Strandvejen, op imod Julebækshusene, saa atter ind i Skoven til han kom forbi Hellebæk. Han havde gaaet stærkt hele Vejen, saa han blev varm, trods den friske Vind, der kom fra Sundet. Inde i Skoven sagtnede han af og til sine Skridt, naar der var noget, han vilde se paa: en Pæl, der viste Vej, en Sti, et Træ, en Blomst paa Vejen. Nu var det en Fugl, der vakte han Opmærksomhed; han syntes den sang saa højt, klagende og kaldende; det lød, som om den sad lige over hans Hoved; han saa' op i Træet, men han kunde ikke se den. Det maatte vel være en Stillids. Men hvorfor var der ingen anden Fugl, der besvarede dens Kalden? Man skulde jo tro, at den lille Fugl var ene i den store Skov — lige som han selv, og maaske havde den lille Fugl ogsaa Hjærtesorg. Man kunde tænke sig, at den havde

været fanget, sat i Bur, hele Sommeren maaske, fra den Tid, den havde Smaa i Reden; men nu var den endelig sluppen ud af sit Fangebur, var fløjet ud i Skoven, hvor den ikke kunde finde den gamle Rede og forgæves kaldte paa sin Mage. — Han kom til at le af sig selv, han gik jo og lavede en hel Børnefortælling om ulykkelig Kærlighed i Fugleverdenen! Ja, Ideen var god nok, men man maatte være Digter for at kunne skrive den. Han havde vel faaet Ideen, fordi han gik og tænkte paa Clara, der som en anden Fugl var fløjen ud af sit Bur, havde gjort en lang Rejse for at træffe Vennen, men var jaget tilbage af den gamle Ugle, der en Gang før havde taget Vennen fra hende.

Stakkels Clara, hun maatte have været meget bedrøvet, da hun rejste tilbage til København. Hvad mon hun vilde sige til hans Brev?

Nu gik han atter ud paa Strandvejen med raske Skridt, standsede et Øjeblik ved Odinshøj, gik derefter hurtigt videre, og da han var kommen forbi Ellekilde, gik han ind i

Hornbæk Plantagen, fulgte Skovvejen lige til han kom til Hornbæk, hvor han gik ind i Kroen og spiste Frokost.

Det var en ordentlig Tur, han havde gaaet paa fastende Hjærte. Gud véd, hvad hans Værtinde tænkte, naar hun kom ind i hans Værelse med Morgenkaffe og han allerede var forsvunden — og hvad Fru Lund og Frk. Jensen vilde sige?

Han følte, at han havde haft godt af Turen, og da han havde faaet en god Frokost og atter begav sig paa Vej, var han i en langt lysere Stemning, end da han gik ud.

Han vilde ikke gaa samme Vej tilbage, men lægge Vejen gennem Sjælland. Han gik forbi den lille Hornbæk Sø, ned til Horneby og gennem Klosterris Hegn, Risby Hegn og Horserød Hegn. Inde i Skoven kunde han se Gurre Sø i det Fjærne.

Hvor Skoven kan være smuk i September! Hvor de mange Birketræer lyste! Og hvor her var fredeligt! Lange Strækninger kunde han gaa uden at møde et Menneske, og lige fra han gik hjemme fra i Morges

og til nu havde han ikke talt med andre end Folkene i Kroen, hvor han spiste. Saa længe det endnu var Efteraar vilde han herefter benytte sine Fridage til at vandre ud i Landet, fremfor at sidde hjemme hos to skinsyge Damer.

I Horserød Hegn var han kommen ind paa den brede Landevej, der fører lige til Helsingør.

Da han kom hjem, var han træt og tilbragte den meste Tid paa sit Værelse for at hvile sig ud til han om Aftenen skulde spille Komedie.

Næste Dag ventede han Brev fra Clara; men det kom først om Onsdagen.

Brevet var kun kort.

»Jeg havde ikke tænkt, Du vilde skrive til mig for at forklare Grunden til, at jeg i Stedet for Dig traf den Dame, jeg mindst havde ventet at træffe i dit Logis. Det er det eneste, jeg har at svare paa dit Brev. Lad os holde op med at skrive til hinanden, lad os forsøge at lade være at tænke paa hinanden. Jeg er ikke oplagt

til at skrive mere; Moder er syg, jeg tror ikke, jeg beholder hende længe.«

Saa var der en Underskrift — ikke andet.

Han havde staaet ved Vinduet i sit Værelse og læst Brevet, først hurtigt og saa lidt efter en Gang til ganske langsomt. Et Par Minutter blev han staaende ubevægelig og stirrede ud i Luften, med Haanden paa Stoleryggen. Saa lod han sig langsomt glide ned paa Stolen, lod Hovedet synke og foldede Brevet sammen.

Saa var det altsaa forbi!

— — —

Da Forestillingen den Aften var til Ende — Klokken var ikke mere end halv elleve — gik Peter Kaspersen ikke hjem, men hen i Restavrationen, hvor han snart kom i muntert Selskab og fik en Del at drikke.

En ung, elegant klædt Herre kom ind og sluttede sig til Selskabet om et Bord, hvor ogsaa Peter Kaspersen sad. »God Aften, Hr. Kaspersen, det var godt, jeg traf Dem! De maa endelig ikke gaa, før jeg har faaet talt et Par Ord med Dem.«

»Det er vel ikke noget slemt?«

»Nej — De skal ikke være bange.«

»Bange!« gentog Skuespilleren. »Nej — jeg er i denne Tid bleven saa vant til at faa slemme Efterretninger, at jeg snart er bleven haardfør. Det er derfor jeg sidder og skænker saa meget Vin i mit Bæger.«

»Den Skuespiller sidder og praler af sin Sorg,« bemærkede en ældre gemytlig Rebslagermester med en Stemme, der røbede, at han ogsaa i Aften havde skænket meget Vin i sit Bæger — og tømt Bægeret lige saa tidt det var fuldt. »Hjærtesorg og Tandpine ligner hinanden deri, at man nok kan dulme Smærtene med en høj Snaps, men ikke kurrere dem. Naar de Smaakravl, der gnaver i den hule Tand, faar en Snaps god Kognak, saa smager de paa den, saa længe der er noget, de bliver døsige og falder i Søvn, men de drikker sig ikke ihjæl; saa snart de vaagner, tager de fat paa ny, selv om de har Tømmermænd, og gnaver med en Ivrighed, som om de skulde indhente det forsømte, og som om de arbejdede paa Akkord efter den højeste Løntarif. Og saalan

gaar det ogsaa med det, der gnaver i Hjærtet.«

»Er der da intet Middel mod Hjærtesorg?«

»Jo,« svarede Toldassistenten, »det Saar, en lille Pige slaar, en anden Pige skal læge.«

»Ja, det er et godt homøopatisk Middel,« indrømmede Rebslageren.

Lidt efter maatte Selskabet bryde op.

»Lad os følges ad, Kaspersen,« sagde den unge Mand, der var Fuldmægtig hos sin Fader, Fabrikant Hansen.

»Naa — det er sandt, De vilde tale med mig,« svarede Peter.

Og lidt efter gik de to unge Mennesker Arm i Arm ned ad Gaden.

»Paa Lørdag skal vi have Selskab hjemme hos os,« begyndte den unge Hr. Hansen, efter at de var komne et godt Stykke hen i Gaden, »det vil sige, vi skal spise et Par af Moders Kalkuner, drikke Faders gode Vin, holde Taler, synge og danse. Deres Direktør og Frue skal med.«

»Ja, vi spiller jo ikke paa Lørdag — vi spiller nok sidste Gang paa Søndag.«

»Ja, desværre!«

Peter lo. »Hvorfor sukker De for det?«

»Sukkede jeg? Saa? Det var ubevidst. — Og Deres Sufflør kommer med.«

Peter lo igen. »Vor Sufflør?«

»Ja — ham kender Fader fra sin egen Ungdomstid, og han besøger os altid, naar han er her i Byen. Nu har Damerne der hjemme været i Lag med mig, om jeg ikke kunde indbyde Dem . . .«

»Damerne?« spurgte Peter.

»Ja — naar jeg siger Damerne, saa mener jeg i dette særlige Tilfælde min Moder og min Søster.«

Peter standsede udenfor sin Dør. »Nu er jeg hjemme.«

Unge Hansen saa' sig om. »Ja — det er De jo ogsaa. Det er kedeligt.«

»Aa — hvorfor det?« spurgte Peter. »Nu har De fulgt mig hjem, saa er det ikke mere end billigt, at jeg følger Dem hjem.«

»Det kan der være nogen Mening i!«

Og saa gik de to unge Mennesker samme Vej tilbage hen ad den mørke, tomme Gade, Arm i Arm.

»Hvorfor vil Damerne netop have mig med?« spurgte Skuespilleren.

»Aa, lad være at spørge om det,« svarede Hansen, »det véd De lige saa godt som jeg, der ikke har faaet Besked paa det. Det er min Søsters Fødselsdag paa Søndag, hun har flere Veninder end Venner, Gud ske Lov! De ældre Herrer holder mere af en Whist eller en L'hombre end af en Champagnegalop. De er første Elsker ved et anset Skuespillerselskab, Moder og Søster har Grund til at tro, at De ikke vil vægre Dem ved at synge en Vise og træde en Dans, og de véd, at De vil pynte i deres Selskab, og at Søsters smukke Veninder vil flokkes om Dem saa meget de kan være bekendt. Jeg vilde gærne indbyde Frk. Clausen, men jeg vèd ikke, hvad Grund jeg skal give de Gamle og min Søster.«

Peter lo. »Nej — det véd jeg heller ikke. — Nu sukkede De jo igen!«

»Saa? — Ja, det kan nok være — det er en Vane, jeg har faaet i den sidste Tid.«

De talte videre om Selskabet, indtil de standsede foran Fabrikantens Hus.

»Nu er jeg hjemme!« sagde Hr. Hansen.

»Ja. God Nat — og Tak for i Aften!«

»Nej — De skal sgu ikke gaa alene hjem — jeg vil følge Dem.«

»De har jo nylig fulgt mig hjem.«

»Det er lige meget — De blev jo ikke hjemme! Gaderne er mørke nu — De er fremmed i Byen — jeg vil følge Dem hjem.«

Arm i Arm gik de samme Vej tilbage.

»De har jo heller ikke sagt mig bestemt, om De vil komme paa Lørdag — eller forlanger De skriftlig Indbydelse?«

»Det behøves ikke.«

»De kommer altsaa?«

»Ja.«

»Jeg takker Dem paa min Moders og min Søsters Vegne. Nu skal jeg bare følge Dem hjem.«

»Det behøves ikke; jeg kan jo godt gaa alene.«

»Nej — jeg vil følge Dem hjem.«

Men da de atter kom til Peter Kaspersens Gadedør, fik den unge Skuespiller Skrupler. »Jeg synes alligevel ikke om, at De skal følge mig hjem.«

»Hør, hvis vi saadan skal gaa og følge hinanden hjem, kommer jo ingen af os hjem tilsidst.«

»Nej — det er ogsaa sandt! — Ja, saa er det vel bedst, at jeg bliver hjemme.«

»Ja, det er nok det klogeste. Vi ses altsaa paa Lørdag, men vi ses ogsaa nok før. God Nat.«

»God Nat — og Tak for i Aften.«

— — —

Det rygtedes snart mellem Skuespillerne, at Peter Kaspersen var indbudt til Fabrikant Hansens Selskab sammen med Direktøren og Frue. At Sufløren, den skikkelige gamle Fyr skulde med, vakte ingen Misundelse; men der var ffere, der saa' lidt skævt til Elskeren i den Anledning.

»Naar saadan fine Folk indbyder en Skuespiller til et større Selskab, saa er det fordi han skal gøgle for dem,« bemærkede Fru Lund haanligt.

»Og jeg har jo før ikke følt mig for stolt til at gøgle for et Selskab, der ikke var halvt saa fint som Hr. Hansens,« svarede Peter i samme Tone. »De vilde nok ikke sige nej

til saadan en Indbydelse, kender jeg Dem ret.« Dermed gik han.

Fru Lund saa' forbavset efter ham. »Han siger De til mig! Gud, hvor han er bleven indbildsk!«

Endnu mere ærgrede Fru Lund sig, da hun Lørdag Formiddag paa Prøven hørte Direktørens Kone sige højt:

»Kommer De ikke hjem til os, Hr. Kaspersen, for at vi kan følges ad i Aften?«

»Der er nok ingen, der beder Sufløren om at komme hjem og følge med,« hviskede Fru Lund til Frk. Jensen, med hvem hun i de sidste Dage var bleven gode Venner.

Peter Kaspersen pyntede sig i stiveste Puds, og sammen med Direktøren og Fruen kom han i passende Tid til Fabrikanten, hvor de alle tre blev modtaget særdeles venligt. Men efter at de var bleven forestillede for de andre Gæster, tog den unge Hansen Skuespilleren tilside.

»Hør, Hr. Kaspersen, De holder nok en Tale for Damerne — jo, det venter vi allesammen — Damerne med — det vil da være Synd at skuffe dem.«

»Jeg har aldrig holdt Tale — det Hverv tør jeg ikke paatage mig, hvor ærefuldt det end er.«

»Aa jo, De maa endelig ikke sige nej! De, som har læst saa mange kønne Ord til Damerne, maa sagtens kunne binde dem til en Buket. Vi skal ikke spise før om en Time; i al den Tid kan De faa Ro til at tænke over, hvad De v sige; De kan faa Lov til at lukke Dem ind i mit Værelse, hvor ingen skal forstyrre Dem, De skal faa en Flaske Rhinskvin med derind og en hel Kasse Havannacigarer — hvad vil De saa mere?«

»Slet ikke mere, for jeg kan ikke tale for Damerne. Lad min Direktør — han kan meget bedre. Det hør ikke være en saa ung Mand som jeg, der holder Talen for Damerne.«

»Jo, netop — saa kommer der mere Varme, mere Poesi i Talen. Lad os høre hvad Deres Direktør siger.«

Direktørens Ordre lød kort og godt: »Hvis Kaspersen kan holde en Tale for Da-

merne, saa skal han, men han maa ikke blamere sig selv eller sit Selskab!«

»Der kan De høre!« udbrød den unge Hansen og førte Skuespilleren ind i sit Værelse.

Peter Kaspersen var lige ved at give Fru Lund Ret: man havde bare taget ham med, for at faa ham til at gøgle for Selskabet. Han skænkede sig et Glas af den perlende Vin, tændte en duftende Cigar og gav sig til at tænke.

Det var en dejlig kølende Vin; men den bragte ingen poetiske Tanker.

Saadan havde nogle Skuespillere en Gang lukket Overskou inde for at tvinge ham til at skrive sidste Akt af »Capriciosa«. Det lykkedes den Gang! Men det vilde vist ikke lykkes for Peter. Han saa' paa sit Uhr. Nu var der allerede gaaet et Kvarter. Han fyldte sit Glas for fjerde Gang.

Han greb efter en Bog, der laa paa Bordet og bladede i den. Et Bind af Carl Bernhardts Noveller. Pyh, ikke andet!

Men i det samme slog han sig paa Laaret. Carl Bernhardts Noveller havde givet ham Ideen til Talen.

Han gjorde nogle korte Notitser paa en Strimmel Papir, tømte paa ny sit Glas. Nu syntes han Vinen havde faaet en hel anden Smag. Han fyldte atter sit Glas, holdt det op for Lyset og betragtede det med en Elskers varme, beundrende Blik: Du dejlige Vin! Du beruser ikke, Du forynger, kvæger og driver Sorgen paa Flugt! — Han lænede sig tilbage i Stolen og lod sin Tanke fare ned til Clara. Hun skulde vide, at han nu sad her og tænkte paa, hvad han kunde sige om Kvinden eller hvad han turde sige om Kvinden i et Selskab, hvor alle Damerne hørte til den velhavende Borgerstand! Hvad han turde sige! Ja, det var det kedelige af det, at han ikke turde være ærlig og sige, hvad han vilde. — Clara — ja, hun var den bedste af dem alle! Hun havde ogsaa en Gang været velhavende som de unge Damer i straalende Dragter, han i Aften skulde smigre med de kønneste Ord, han kunde finde; nu var hun fattig, mild, god, klog og uskyldig — og hende havde han mistet for bestandig. Men det var vel ogsaa det bedste baade for hende og ham, ellers kunde han vel nok

blive forsonet med hende igen, om han vilde — men han vilde ikke. Hvad han havde skrevet til hende var sandt, sandt hvert Ord; men hun vilde vist ikke tro ham — — det var heller ikke saa underligt — han havde Skinnet imod sig.

Naa — nu havde han ikke Tid til at sørge! Han tømte sit Glas og gik ud til det øvrige Selskab. Han havde funden den røde Traad — bare den nu ikke gik i Stykker for ham!

Han havde heldigvis ikke været saa længe borte, at nogen havde savnet ham, og da han nu viste sig i Selskabssalen, kom Redaktionssekretæren ham i Møde, for at hilse paa ham. Det varede heller ikke længe, før han kom ind i en livlig lille Gruppe, bestaaende af Fabrikantens Datter, to af hendes Veninder og Redaktionssekretæren.

Aftensbordet var rigt og flot, med fem, seks Retter Mad og lige saa mange forskællige Slags Vine. Der blev i Gennemsnit holdt tre Taler ved hver Ret — tre Gange seks er atten! — og endnu flere efter Bordet. En af Byens Bedsteborgere roste Fa-

brikanten som en sand Demokrat og Arbejderven — naturligvis var der ikke en eneste af hans Arbejdere tilstede! Teaterdirektøren hyldede i velvalgte Ord Husets Frue, hvis fine Smag, Kærlighed til Musik og Skuespilkunst var almindelig bekendt. En Gartner holdt en blomstrende Tale for den unge Dame, hvis Fødselsdag fejredes, og ønskede blandt andet, at der altid maatte staa Kongelys langs hendes Vej, saa hun kunde se de slemme Tidsler, der kunde saare hendes Fod. Det var alle sammen temmelig indholdsløse Lejlighedstaler, og kun to hævede sig over det hverdagsagtige, Peter Kaspersens Tale for Damerne og en Tale, som Redaktionssekretæren holdt ved den kolde Vinpunsch.

Der blev stille ved Bordet, da den smukke, unge Skuespiller, der havde sin Direktørs Frue til Borddame, rejste sig og begyndte med at sige: »Jeg er bleven anmodet om at udbringe Damernes Skaal. Da jeg ikke selv har valgt Æmnet, haaber jeg paa Tilgivelse, hvis jeg skulde komme til at udtale Meninger, som ikke alle deler med mig.

For lidt siden faldt et Bind af Carl Bernhardt Noveller mig i Hænde. Ved at se denne Bog, kom jeg til at tænke paa en Tid, hvorom jeg har læst saa meget, og som er saa forskællig fra vor Tid, en Tid, da Husene var lave, Stuerne smaa, men Familien stor, da den gærne bestod af Mester, Mesters Kone, Sønnerne og Døtrene, Svendene og Læredrengene. De spiste alle ved det samme Bord, og Værkstedet var i det samme Hus — i Reglen i Stuen over Gaarden. De høje Fabriksskorstene saa' man ikke knejsende mod Sky mellem Kirketaarnene, naar man langvejs fra nærmede sig. Den Gang kendte man kun Haandværksmestre og Svende, ikke Fabrikanter og Fabriksarbejdere, Svenden arbejdede paa at blive Mester og at føre Mesters Datter hjem som Hustru. Hostrups »Genboerne« giver et ret træffende lille Billede paa hin Tids Familieliv. Kobbersmedemester Schmidt har et efter den Tid stort Værksted, han holder tre Svende, Christen Madsen, Mikkel og Lars, og Christen Madsen har allerede lavet sit Mesterstykke, en Temaskine med Løve-

fødder og Gesvejfsning, og han vil ogsaa gærne have Mesters Datter, den lille Rikke; men Rikke synes nu bedre om Studenten, der boer lige over for i Regensen. Naar Kobbersmedmester Schmidt har Selskab, er hans Svende, Christen Madsen, Mikkel og Lars med, selv naar der leges Panteleg. Kunde sligt tænkes nu? Bestemt ikke! Maskinerne har med ubetvingelig Dampkraft forstyrret den hyggelige Idyl, Haandværksmestre er blevne sjældne som Firkløvere paa en Eng, den Haandværksmester, der ikke har sin Maskine, er ikke mere end en Svend, der arbejder for sig selv. Nu hedder det Fabrikant, og det kan man blive uden at have gjort Mesterstykke, uden at have lært Faget.«

Her brast Traaden for den unge Skuespiller paa et meget pinligt Sted, og det kom sig af, at hans Borddame gav ham et lille venskabeligt Spark paa Skinnebenet, og Peter forstod ogsaa straks dette velmente Raad om at være lidt mere forsigtig i sine Udtalelser, og blev forvirret.

Heldigvis fattede han sig dog snart, saa

det lille Ophold i Talen kom til at ligne en Kunstpavse, men han blev ikke forsigtigere.

»Maskinerne satte paa en Maade Fjendskab mellem Kapitalist og Arbejder,« begyndte han igen. »Arbejderen syntes han kom til at slide saa meget, han saa', der blev saa meget færdigt, og han syntes, han fik saa lidt for det.«

Der lød en dæmpet Brummen om Bordet.

»Husk paa, det er en Tale for Damerne,« hviskede hans Borddame, der var bange for, at Selskabets Elsker skulde gøre Skandale.

Peter Kaspersen blev igen lidt forvirret, han greb famlende efter sit Glas og drak et Par Draaber. I det samme mødte han en ung Dames straalende, opmuntrende Blik og glemte den vrede Brummen, der nylig havde lydt.

»Ejeren af Fabriken med Maskinerne og hans Arbejdere blev fremmede for hinanden, en Scene som den i »Genboerne«, hvor Svendene Christen Madsen, Mikkel og Lars er Mesters Gæster og deltager i Pantelegen, kunde slet ikke tænkes nu.«

Dette pudsige Indfald vakte Munterhed, men Peters Borddame ønskede dog, at han snart vilde slutte; hun saa' over til sin Mand, der sad og betragtede sin 1ste-Elsker med et meget mørkt Blik.

Det kan godt være Peter mærkede, at et Uvejr nærmede sig, men nu vilde han ikke standse, før han havde faaet sagt, hvad han vilde.

»Nu hæver Svenden ikke mere sine Øjne til Mesterens Datter. Lige Børn leger bedst, og de, Fabrikantens Datter bedst leger med, er Studenter, Løjtnanter, Baroner uden Baroni.«

Mellem den vrede Brummen, der nu var stærkere end før, lød der en lille klingende Latter. Det var Fabrikantens Datter, der morede sig over den Pil, der vel var rettet mod hende.

»Endnu tømmer vi et Bæger for Damerne,« vedblev Peter, uden at lade sig forstyrre. »Det er en Skik fra gamle Dage, fra den Tid, der ligger før Maskinalderen. Men allerede nu synes jeg, at det er grundløst at holde en særlig Tale for Damerne . . .«

»Ja,« sagde den kønne unge Dame, der sad lige over for ham og nikkede smilende til ham.

»Den Tid vil meget snart komme, da Damerne selv vil bede, om de maa være fri for vore Taler . . .«

»Ja!« udbrød en velnæret Herre med den inderligste Overbevisning og en klukkende Latter, der fik hele det øvrige Selskab til at le og fik Peter, der følte sig saaret, til at rødme.

Nu lod han sig dog ikke forstyrre, men talte i en hurtigere Tone, som om han vilde skynde sig at slutte sin Tale. »Og Damerne vil bede sig fritagne for vore Skaaltaler, fordi de ikke mere vil betragtes som »Blomsten hos os«, de er ikke mere henvist kun til Hjemmets Sysler. Maskinerne har ogsaa drevet dem ud, gjort dem til Mandens Kammerat i Studiesalen, i Kramboden, i Fabriken, paa Værkstedet, i Kulgruberne under Jorden; de har været nødt til at træde ind i Aandens og Haandens Arbejderes Rækker, de fordrer og de vil faa de statsborgerlige Rettigheder og Pligter, de vil ikke længer hyldes

med Smiger og blomstrende Ord. Derfor er dog ikke den milde Følelse i en Kvindes Barm død, derfor kan hun saa godt som før slutte sig inderligt til Manden, derfor kan vi endnu give Bjørnson Ret i, at

det første Mødes Sødme,
det er som Sang i Skoven,
det er som Sang paa Voven
i Solens sidste Rødme.

Og saa slutter jeg min Tale med et Leve for Damerne som de maa være: villiestærke, maalbevidste Kvinder!«

Hurraraabene, der fulgte efter, var ikke stærke; Teaterdirektøren, Sufløren og Redaktionssekretæren var vel dem, der raabte højst; men alle Herrerne rejste sig pligtskyldigst og klinkede med Damerne. Derefter satte man sig atter ned og man hørte nu kun Knivenes og Gaflernes Klirren mod Tallerkenerne.

Men hvad var det! Nu rejste Fabrikantens Datter sig op og slog til Lyd paa sit Glas. Hendes Fader, der var i Færd med at føre en brunet Kartoffel op til Munden, lod Haanden med Gaflen med den brunede

Kartoffel synke ned paa Bordet og blev siddende med aaben Mund, mens hans Frue lidt forvirret spurgte: »Hvad er det, Laura, søger Du noget?«

Frk. Laura saa' alvorligt paa sin Moder og rystede paa Hovedet. Alle sad i tavs Forventning, Peter ikke mindst.

Saa sagde Frk. Laura langsomt, med et lille Ophold mellem hvert Ord, men højt og tydeligt: »Tak for de frejdige Ord! Tak til enhver, der kæmper for vor Sag!« Det saa' ud, som om hun vilde sige mere, men ikke kunde finde Ord; hun forlod sin Plads og gik hen og klinkede med Peter. Hendes Veninder fulgte hendes Eksempel.

Den unge Skuespiller var henrykt.

»De kan ikke undgaa at gøre Lykke hos Damerne,« hviskede hans Borddame.

»Og her var det saa uventet,« svarede han fornøjet.

Da noget senere Selskabet var gaaet fra Bordet og var spredt i de forskællige Stuer, sagde Teaterdirektøren til Peter Kaspersen: »Naar vi næste Aar kommer her til Byen, bliver De nok ikke opfordret til at holde

Talen for Damerne, hvis De i det hele taget bliver indbudt til Frøkenens Fødselsdag.«

Peter lo. »Jeg har Damerne paa min Side!«

Redaktionssekretæren, der havde sluttet sig til den lille Gruppe, bemærkede: »Talen var god nok, men den var ikke forsigtig.«

Lidt efter begyndte Dansen.

Den unge Skuespiller var utrættelig. Han troede, aldrig han havde danset saa meget før; det skulde da være den Nat i Værebro Krostue, da de unge Bønderpiger flokkedes om ham, og da Enden paa Legen blev, at han blev arresteret.

Nu dansede han en Vals med Frøken Laura, og da Dansen var ude, sagde hun til ham: »Fader sagde før, at naar De var træt af at danse med os, maatte De komme ind og drikke et Glas sammen med ham. Gaar De med nu?«

Skuespilleren bød hende Armen og førte ham ind i et mindre Værelse, hvor Sufløren sad og fortalte Teaterhistorier for Fabrikanten og nogle ældre Herrer.

Fabrikanten rejste sig straks og fyldte

Glassene. »Nu skal vi tømme et Bæger med Skuespilleren, Repræsentanten for de unge og Damernes ridderlige Ven! — Tag Dig et Glas med, min Pige,« sagde han til sin Datter, og han tilføjede, idet han klinkede med Peter Kaspersen: »Jeg er bange for, hvis vi beholder Dem længe her inde, at de unge Damer vil savne Dem, storme vor lille Fæstning for at erobre Dem tilbage. Her sidder vi gamle Graaskæg og Skaldepander ellers saa godt dækkede, lytter til Musiken i det Fjærne og lader den vække Minder fra den Tid, vi selv var unge og førte de unge Piger i en fejende Dans! — Var det ikke kønt sagt?«

Senere paa Aftenen standsede Dansen en Timestid, mens alle samledes om en Bolle iskold Vinpunsch. Her vekslede atter Taler og Sange, og her var det Redaktionssekretæren holdt sin raske lille Tale.

»Jeg vil gærne være gode Venner med Skuespillerne,« sagde han, »men det lykkes mig ikke altid, fordi jeg mener, at en Teaterkritiker ikke skal nøjes med at rose det gode og lukke Øjnene for det uheldige.

En Teaterkritiker skal vejlede Tilskuerne, vise dem, hvad der er Kunst og hvad der er Gøgl, og den Dom, han fælder, maa han kunne forsvare for det store Publikum. Der er imidlertid ved Teatret et Menneske, om hvem jeg aldrig har skrevet hverken ondt eller godt, et Menneske, om hvem i det hele taget ingen taler. Folk paa Tilskuerpladsen tænker slet ikke paa ham, ser ham ikke, hører kun en Gang imellem hans Hvisken; de, der færdes paa de skraa Brædder paa den anden Side af Lamperækken, de ser kun hans Hoved og lytter spændt til hans Hvisken — somme Tider altfor spændt. Det er Suffløren. Han er Skuespillernes trofaste Støtte, han redder dem ud af den pinligste Knibe, ved at tilhviske dem det forløsende Ord; han sidder ofte nede i sin Kasse saa badet i Sved, som om han laa paa Hylden i et russisk Dampbad. Gaar Skuespilleren alligevel, trods alle Sufflørens Anstrængelser, ud af sin Rolle, saa faar Suffløren Skylden, saa er det »den blinde Muldvarp, der sidder nede i Hullet og mumler, som om han havde en varm Kartoffel i Munden«. Han tager

imod Bebrejdelserne med et Suk, og »Tak for i Aften, Gamle«, med et Smil. Gaar Forestillingen daarlig, gaar han forknyt hjem, men lykkelig, naar han har kunnet holde sammen paa den. For denne skjulte Kraft, det vigtigste af de mange Hjul, det driver Maskineriet, for denne godmodige Mand, som ellers ingen paa denne Side af Lamperækken tænker paa eller taler om, for ham vilde jeg gærne udbringe et Leve!«

Talen blev modtaget med stor Begejstring og med Hurraraab for den gamle Suflør, der blev dybt rørt ved denne uvante Æresbevisning.

»Mange Tak, mine Herrer, mange Tak, Hr. Redaktionssekretær! De har skildret min stille Glæde efter en god Forestilling saa sandt og levende, at man skulde tro, De en Gang selv havde været Suflør og følt det samme som jeg. Ja, undskyld, jeg siger det, men det var sandt hvert Ord, De sagde Mange, mange Tak, mine Herrer!«

Dansen begyndte atter.

— — —

Det var tidligt paa Morgenstunden, men

endnu mørkt, da Peter kom hjem. Han var træt, men efter at han havde tændt sit Lys blev han dog siddende længe paa Stolen og stirrede frem for sig, idet han tænkte paa den smukke unge Pige, Fabrikantens Datter, han i Aften havde danset saa meget med — og paa Clara. Det var jo umuligt for ham at tænke paa en ung Pige, uden at Claras Billede, bedrøvet eller smilende stillede sig ved Siden af hende. Om to Dage skulde han forlade Helsingør. Maaske kom han igen om et Aar, maaske vilde der gaa flere Aar, og naar han saa kom igen, vilde hun maaske været forlovet eller gift — og hvad kom det saa ham ved! Han havde selv i sin Tale sagt, at lige Børn legede bedst! Var Fabrikantdatteren da en passende Legekammerat for ham? Vistnok ikke saa længe han var Provinsskuespiller og ikke engang kunde byde hende et Hjem! — Marskandiserdatteren? — Han smilte lidt vemodigt og rystede paa Hovedet. Clara giftede sig vist aldrig.

Naa — nu var det bedst at komme til Ro. Nu først fik han Øje paa et Brev, der laa paa hans Bord ved Siden af Lysestagen.

Han tog det op og saa' paa Konvoluten. Det var fra hans Moder; han kendte hendes store Bogstaver. Det begyndte som Moderens sædvanlige Breve om ingen Ting, men snart begyndte det dog at interessere ham. Moderen skrev: »Claras Moder er meget syg og har vist ikke mange Dage tilbage, det har Lægen forberedt Clara paa. Clara gaar ogsaa og ser ud som om hun var meget syg, men hun klager sig ikke, og man kan ikke blive klog paa hende. Gud véd, om det ikke kunde trøste og glæde hende lidt, om Du kunde komme hjem en halv Dags Tid. Men det kan Du vel ikke?«

Clara havde altsaa ikke fortalt han Moder, at hun havde brudt med ham.

Nej — han kunde ikke trøste hende' derfor var der bedst, hun ikke saa' ham.

VIII.

Ved Dødslejet.

Claras Moder havde skrantet i længere Tid, men hun havde gjort sig stærk, var staaet op om Morgenen, havde lagt sig igen op ad Dagen, naar Træthed og Mathed havde tvunget hende dertil.

En Morgen var hun dog saa syg, at hun ikke kunde staa op. Nu mente Clara, at det var bedst at sende Bud efter en Læge, hvad Moderen hidtil ikke havde villet høre Tale om. Heller ikke nu syntes hun om det. »Aa, hvad skal det til?« sagde hun. »Skal jeg dø, saa kan jeg vel nok dø uden Læge.«

»Det er jo ikke sikkert, Du skal dø, Moder,« svarede Clara, »og Du kunde vel

nok blive hurtigere rask igen, naar en Læge maatte se til Dig.«

»Jeg holder ikke af Lægerne,« sagde den syge. »Nu er din Søster vel ogsaa lige saa klog som en Læge; Du kan spørge hende, om hun ikke har Tid og Lyst til at se lidt ned til sin Moder.« Hun trak Vejret dybt og vendte sig om, saa hun kom til at ligge med Vinduet ind mod Væggen. Det pinte hende altid at tænke paa, hvor sjældent Blanka kom ned til hende og hvor liden Fortrolighed hun viste hende.

Clara skrev til sin Søster og Blanka kom ogsaa samme Dag, hun havde faaet Brevet.

Denne Aften blev Blanka et Par Timer hos Moderen og talte længe med hende, ikke ret meget om Moderens Sygdom. Det var tvært imod Moderen, der med sin svage, trætte Stemme laa og spurgte Blanka ud, om hun stadig syntes godt om at være Sygeplejerske, om hun altid var tilfreds, om der ikke var trist paa Hospitalet, om det gjorde noget Indtryk paa hende at se de syge dø, om de vidste i Forvejen, at de skulde dø, om de var meget bange for Døden.

»Kun faa af de syge aner, at Døden har mærket dem, og de fleste lever i den lykkelige Tro, at de vil blive raske, derfor er de ikke bange. Og saa er Døden jo saa mild, naar den kommer; den sløver Følelsen og Tænkeevnen, og naar den endelig puster Livslyset ud, mærker den syge det ikke.«

Moderen blev tavs; det saa' ud, som om hun laa og tænkte over det Datteren havde sagt. Blanka blev siddende ved Sengen og saa' paa Moderen.

Lidt efter spurgte den syge: »Han — Doktor Rønne — han er vel ikke paa det Hospital, Du er?«

»Nej — han er ikke paa noget Hospital. Maa han komme herned og se til Dig?«

»Nej — skal der komme en Læge, saa maa det være en anden — ikke ham — ham vil jeg ikke se.« Noget efter tilføjede hun: »Hvis Du véd, at jeg skal dø, saa kan Du jo gærne sige det til Clara; det kan være godt, at hun faar det at vide — mig behøver Du jo ikke at sige noget. Jeg har aldrig været syg før — derfor er det saa underligt. Hvordan mon det skal gaa Clara? Jeg kan

ikke vide, om hun skulde blive gift med Skuespilleren. Der er vist ikke meget ved ham. — — Clara har altid været en god Pige — hun har ofret sin bedste Tid for mig — her i denne skumle Kælder — hun er heller ikke saa stærk som før — og ser heller ikke mere saa rask ud. Jeg havde en Gang troet, at jeg vilde kunne sikre Eders Fremtid — — og saa kan jeg ikke efterlade Jer andet end nogle Pjalter, der ingen Ting er værd. Du trænger vist ikke til noget, bryder Dig vel ikke om noget — Du har saa længe været Dig selv nok. Naar jeg bare vidste, hvordan det vil gaa Clara. Det kan jo være, jeg bliver rask igen — jeg synes ikke selv, at jeg er saa syg — bare saa mat, at jeg ikke kan holde mig oprejst. Det kunde jo være, naar der kom en Læge — —«

»Jeg skal sende en Læge ned til Dig.«

»Men ikke Rønne!«

»Nej — Du skal ikke være bange. For Resten vilde Du kunne faa det bedre paa Hospitalet.«

»Nej — jeg har det godt herhjemme —

Clara er saa omhyggelig for mig — og jeg behøver ikke megen Pleje — ingen behøver at vaage over mig. Naar jeg ikke sover, ligger jeg stille og tænker — jeg har saa meget at tænke paa — meget, som ikke er godt.«

»Vil Du tale med en Præst?«

Den syge havde hidtil talt langsomt, mat og ofte med lange Ophold mellem Ordene. Som om et giftigt Kryb havde stukket hende, rejste hun sig nu hastigt halvt op i Sengen, sad efter denne Kraftanstrængelse lidt og stønnede og stirrede paa Datteren med et underlig mat og spørgende Blik. »Hvorfor . . . spørger Du . . . om jeg vil tale . . . med en Præst? . . . Er Du bleven saa hellig . . . siden Du er bleven . . . Sygeplejerske . . . eller tror Du, jeg har gjort noget . . . som jeg skal have . . . Syndsforladelse for? Véd Du . . . noget om mig?«

»Aa — nej! Jeg tænkte ikke paa, at det Spørgsmaal kunde gøre Dig saa urolig. Jeg spurgte kun, fordi jeg inde paa Hospitalet er vant til at se, at Præsten gaar omkring og taler med de syge.«

»Nej — jeg vil ikke tale med nogen

Præst,« sagde Moderen haardt, borede Hovedet ned i Puderne og talte ikke mere.

Blanka blev siddende en halv Snes Minutter ved Moderens Seng; men da den syge blev ved at ligge saa stille som om hun sov, rejste Blanka sig og gik ned i den anden Stue, hvor Clara sad og syede, fordi hun var nødt til at være i Nærheden af Butiken.

»Moder er vel meget syg?« spurgte Clara.

»Ja — jeg tror det. Nu skal jeg sende en Læge herned. Moder talte lidt om Rønne, men han maa ikke komme.«

»Nej — det synes jeg heller ikke om.«

Blanka tog sit Overtøj paa. »Nu maa jeg gaa. Den Læge, der kommer ned og ser til Moder, skal ingen Penge have.«

»Ser Du her ned i Morgen?« spurgte Clara.

»Ja.«

Da Blanka var gaaet, gik Clara op i Sovekammeret. Moderen laa og drejede Hovedet frem og tilbage paa Hovedpuden, som om stygge Tanker pinte hende. Da hun hørte de faa Trappetrin, der førte fra Dagligstuen

op til Sovekammeret, knage, vendte hun sig om.

»Er Blanka gaaet?« spurgte hun.

»Ja — hun troede vist Du sov. Hun kommer igen i Morgen.«

»Hun spurgte . . . om hun . . . skulde sende en Præst her ned.«

»En Præst?« gentog Clara forundret og med et Smil, der saa hastigt forsvandt. »Det var underligt.«

I det samme ringede Butiksklokken.

Men den syge kunde ikke lade være at ligge og tænke paa Datterens Spørgsmaal, om hun maatte sende en Præst ned til sin Moder. Anede hun noget eller vidste hun noget? Emilies Fader troede vist lige til det sidste, at han var bleven forgiftet, og han snakkede tidt om det. Troede Blanka da ogsaa det? Troede hun, at hendes Moder havde hjulpet Brandt med at give hendes Stedfader en langsomt tærende Gift? For den Forbrydelse vidste den syge sig da fri. Hun havde aldrig troet paa den Gift, hendes Mand saa tidt havde fantaseret om. Men der var andre Ting, som Blanka nok kunde

vide — og som hun vel ogsaa vidste, siden hun havde opfordret sin Moder til at betro sig til en Præst. Fra det Øjeblik Blanka havde forladt sin Moders den Gang velhavende Hjem, var der kommen som en Kløft imellem dem, hvorved al Tillid, Fortrolighed og Ømhed var forsvunden. Troede Blanka, at Brandt havde forført hende, mens han havde dysset hende i en magnetisk Søvn? En saadan Tro kunde jo nok faa en ung Pige til at sky sine tidligere Omgivelser og søge nye, der ikke kendte hendes uhyggelige Hemmelighed. Brandt nægtede, men Brandt kunde ingen tro; han var den største Skurk, der kunde gaa paa Jorden. Det var godt hun aldrig saa' ham siden. Vidste Blanka, at hendes Moder havde været dette Menneskes Elskerinde, tvungen dertil af hans sælsomme Magt over hende? — Pint af disse Tanker vred den syge sig paa sit Leje, som en Orm, der er traadt i Støvet; hun trak Vejret saa hurtig og tungt, saa det lød som en smærtelig Stønnen. Hun troede, Blanka vidste det.

Saa blev hun stille, og da Clara senere

kom op for at se til hende, laa hun som om hun sov.

Den Læge, som Blanka næste Dag sendte ned til sin Moder, skrev noget Medicin op til hende, lovede at komme igen næste Dag, men sagde ellers intet.

Magnus kom ned til Clara hver Aften og var saa hjælpsom og villig som nogensinde før, og aldrig havde hun vel trængt saa meget til ham som nu; denne godmodige men grimme Svend var jo hendes eneste Ven.

En Dag kunde Clara ikke faa sin Moder til at nyde det ringeste. Naar Clara kaldte, saa' den Syge paa hende med glansløse, matte Øjne, der saa' ud, som om de var trukne over med en Hinde, der hindrede dem i at se, hun talte ikke, og det var som om hun ikke forstod, hvad der blev sagt til hende.

Saadan laa hun ogsaa, da Lægen kom: han saa' lidt paa hende og løftede paa hendes Haand.

»De har vel været beredt paa, at Deres Moder ikke kunde leve?« spurgte han.

»Ja — min Søster har sagt det.«

»Ja. Det er Døden. Nu er det snart forbi — der er ikke mere at gøre.«

Da Lægen var gaaet, blev Clara siddende ved sin Moders Seng. Kun et Par Gange kaldte Butiksklokken hende ned.

Ligesom Lægen tog hun den syges Haand og lod den et Øjeblik hvile i sin; den var kold og tung.

En Gang imellem bøjede hun sig over Moderen og lyttede til hendes Aandedræt. Det var meget svagt; endnu var der lidt Liv, men vistnok ingen Bevidsthed.

Da hun næste Gang lyttede efter Moderens Aandedræt var det standset. Saa stille var Døden kommen! Clara trykkede et Kys paa sin Moders Pande, en varm Taare faldt ned paa den dødes Kind; hun bredte Lagenet over det indfaldne Ansigt, hvis matte dybtliggende Øjne endnu syntes at stirre ud i det lille halvmørke Rum.

Hun satte sig atter ned ved Sengen. Nu var hun da bleven helt alene. Saa mildt og varsomt kommer Døden; man behøver ikke at være angst for den, naar man ikke

efterlader sig nogen, der vil savne en — smaa Børn. Den gamle Moder kunde dø rolig; hun vilde kun blive savnet af en — og kun en kort Tid — det var hendes Lykke.

Nu følte Clara en uhyggelig Tomhed om sig. Hun vilde ønske, at Blanka havde været hos hende — eller Magnus.

Butiksklokken ringede.

Clara rejse sig og sukkede.

Det var en halvberuset Mand, der vilde sælge et Par brugte Benklæder.

»Nej — jeg vil ikke købe dem,« sagde Clara og vilde atter gaa ind. Men den fulde Mand var ikke saa let at blive af med; han bredte Benklæderne ud for hende og roste deres gode Egenskaber. »Værsgod! De kan godt se dem efter i Sømmene — ikke en Rift — ikke et Knaphul revet ud — ikke engang stødte i Kanten.«

»De maa endelig ikke plage mig!« bad Clara. »De kan sælge Deres Benklæder til en anden Marskandiser — her er jo nok af dem. Jeg kan ikke tale med Dem.«

»Jeg forsikrer Dem for, at det er min lovlige Ejendom! Ikke tale med mig! Mener De, fordi jeg har været lidt ude at kitte.«

»Nej — men — i dette Øjeblik er min Moder død!«

Den fulde Mand rev Hatten af Hovedet. »Det er en anden Sag! Al Ære og Respekt! Jeg troede, det var fordi jeg er bleven en Smule fedtet. Saa gaar jeg hen et andet Sted. Al Ære og Respekt.«

Da Manden var gaaet, lukkede Clara Døren i Laas. Hun vaskede sig og klædte sig paa til at gaa ud; hun vidste ikke, hvor hun skulde gaa hen, men hun kunde ikke lide at være hjemme.

Da hun var kommen op paa Gaden, standsede hun og saa' op ad Huset. Saa gik hun op og ringede paa hos Fru Kaspersen.

Peters Moder syntes straks at ane, hvad der var sket, da hun saa' Clara saa alvorlig og i Overtøj.

»Er det Dem, Frøken Clara? Hvordan er det med Deres Moder?« spurgte hun, idet

hun rakte Clara Haanden og førte hende ind i Stuen.

»Min Moder er død nu.«

»Aa, Herregud, er hun nu død? Ja — De havde jo ventet det. Jeg kondolerer! Har De skrevet til Peter?«

»Nej — vi skriver ikke til hinanden.«

»De er da ikke Uvenner?« spurgte Moderen hurtigt.

»Nej — men vi skriver ikke til hinanden.«

»Det troede jeg. — Naa, det var nylig?«

»Ja — Moder sov saa stille hen, at jeg næppe mærkede det. Men jeg synes, der er saa trist at være der nede saa ene.«

»Ja — det kan jeg godt forstaa. Kom De op til mig, saa tidt De vil, og hvis De ikke kan lide at ligge der nede i Nat, saa staar Peters Værelse jo ledigt.«

»Nej — Tak — jeg er ikke bange.«

Hun kom til at tænke paa, at det var bedst at skrive et Par Ord til Blanka og gaa ud med Brevet paa Blegdamshospitalets Kontor, for at bede hende om at komme hjem i Aften; de maatte jo tale sammen

om Begravelsen. Hun skrev inde i Peters Værelse.

Clara sad lidt og talte med Fru Kaspersen, derefter gik hun ud paa Hospitalet ved Blegdamsvejen og afleverede Brevet til Blanka paa Kontoret.

Fra Hospitalet gik hun en lang Omvej, for at komme til Jærnbanegaarden til den Tid, hun kunde møde Magnus.

Den unge Smed blev forundret og glad, da han saa' Clara, og rakte hende leende Haanden. »Hvor kan det være, at De kommer denne Vej i Dag?« spurgte han.

»Jeg har været ude hos min Søster paa Blegdamshospitalet — det vil sige, jeg talte ikke med hende — og saa fandt jeg paa at gaa denne Vej hjem.«

»Ja — det er godt Vejr,« sagde Smeden; han tænkte slet ikke paa den mærkværdige lange Omvej, hun havde gaaet, han var bare saa glad, fordi han havde mødt hende; derfor tænkte han heller ikke paa at spørge til hendes Moder.

Han talte jo aldrig meget, naar han var sammen med hende; ogsaa nu gik de et

langt Stykke Vej uden at tale sammen. Saa sagde hun pludselig, og med lidt usikker Stemme: »Nu er Moder død, Skov!«

Han blev lidt forſjamsket og standsede pludselig, idet han rakte hende Haanden, saa' paa hende med et sørgmodigt Ansigt og mumlede: »Jeg...« Resten var uforstaaelig, fordi han ikke kunde huske hvad det var for et fremmed Ord, man plejede at bruge, naar man i et saadant Tilfælde vilde udtrykke sin Deltagelse.

Lidt efter sagde han: »Hvis der er noget, jeg kan hjælpe Dem med — noget jeg kan gøre for Dem — saadan med at købe Kiste — saa maa De endelig sige det til mig.«

»Ja, Tak, Skov! Det kan godt være, jeg kommer til at bede Dem om et og andet,« svarede hun. »De er jo min eneste Ven.«

»Naar bare jeg han gøre noget for Dem, saa vil jeg gærne,« forsikrede han. »Har De tænkt at gøre nogen Forandring — jeg mener, vil De blive boende og fortsætte Deres Moders Forretning?«

»Endnu véd jeg ikke, hvad jeg vil. Mest Lyst havde jeg til at komme bort her fra

Byen — ud hvor der er Skov, lige som da jeg var yngre. Jeg stiller slet ikke store Fordringer — jeg vilde være glad for et Ledvogterhus bare det laa landligt og smukt.«

»Et Ledvogterhus,« gentog Magnus, og lidt efter tilføjede han: »Det var da ikke saa umuligt.«

Hun saa' paa ham og smilte flygtigt. »Jo, det er; for selv om jeg sælger alle de gamle Klæder, min Moder har efterladt mig — og hele Indboet, bliver der dog ikke saa meget, at jeg for længere Tid kan logere mig ind i et Ledvogterhus.«

»En Ledvogter har ingen Værelser at leje ud,« bemærkede Magnus.

Om Aftenen kom Blanka. Hun viste ikke nogen Sorg over Moderens Død. Begravelsen lovede hun at lade besørge af en Mand, der var vant til den Slags Forretninger. Hun vilde ikke have noget af det, Moderen efterlod sig. Da de ingen Familie

havde, var det ikke nødvendigt at avertere Begravelsen; men derimod maatte de bestille Ligbærere.

Saaledes sad de to Søstre længe og talte om deres Moders Begravelse.

Oppe paa Gaden gik Magnus og kiggede ned ad Vinduet. Han vilde gærne tale med Clara, men han vilde ikke gaa ned til hende saa længe hendes Søster var der nede.

Endelig gik Blanka og Clara fulgte hende op paa Gaden.

Clara havde allerede nede i Kælderen set Magnus vandre frem og tilbage uden for hendes Vindue. Nu nikkede hun til ham.

»Jeg skulde hilse fra Fru Kaspersen,« sagde han, »og spørge, om De vilde gaa med op til hende; hun venter paa Dem med The.«

Clara fulgte straks med. Fru Kaspersen var virkelig saa god imod hende. Clara fortalte, hvad hun og hendes Søster var bleven enige om med Hensyn til Begravelsen.

»Men hvor vil De nu sove i Nat?« spurgte Fru Kaspersen. »I Sovekammeret som De plejer?«

»Nej — jeg har tænkt paa at ligge paa Sofaen i Spisestuen i Nat,« svarede Clara.

»De kan tro, De vil ikke kunne sove der nede. Bliv De heller her oppe hos mig foreløbig. Som sagt, Peters Værelse staar aabent for Dem.«

Clara betænkte sig et Øjeblik. »Ja — Tak!« sagde hun.

»Det kan jeg lide!« udbrød Fru Kaspersen. »Jeg synes, det er saa uhyggeligt at ligge ganske alene nede i Kælderen. De kan tro, det vil more Peter, naar jeg skriver til ham, at De nu ligger i hans Seng.«

IX.

Et Frieri.

»Det var da en megen pæn Begravelse,« sagde Magnus Begravelsesdagens Aften, da han sad nede i Kælderen og talte med Clara. »Der var rigtignok ikke mange med, men det kunde man da heller ikke vente, naar man slet ikke averterer. Hvor var alle de Kranse kommen fra?«

»Dem havde min Søster købt.«

»Alle?«

Clara smilte. »Hun havde købt en halv Snes Kranse; maaske syntes hun, det var saa fattigt, at hendes Moder skulde sænkes i Jorden uden Blomster. En Krans var der jo fra Fru Kaspersen, De kom ogsaa med en og min anden Søster havde vist sendt to.«

»Naa, den fine Dame! Jeg kunde ikke begribe, hvem hun var, førend De bag efter fortalte mig det. Hun er meget køn. De talte nok ikke videre med hende?«

»Nej — ikke meget.«

»Og heller ikke med hendes Mand.«

»Nej — og jeg har ikke talt med dem i flere Aar.«

»Det er underligt! Er De vred paa dem?«

Clara rystede paa Hovedet. »Nej — men de er mig saa ligegyldige som fremmede Mennesker.«

Magnus sad lidt og tænkte. »Saa har den Begravelse ikke været Deres Søster saa billig — jeg mener Sygeplejersken — naar hun ogsaa har betalt Præsten og Orglet og Sangkoret. De sang storartet, de Herrer og Damer oppe ved Orglet, og det var da ogsaa meget pænt, det Præsten sagde. Der var næsten altfor meget Sang og Musik til de Par Mennesker, der var til at høre paa det.«

»Alle Sygeplejerskerne paa Blegdamshospitalet kunde vel ikke faa fri paa en Gang, ellers havde der nok været flere,« svarede

Clara i en Tone, der forekom Magnus lidt bitter. »Der var vist fem Damer fra »Det røde Kors«.

»Ja — Damerne var i Flertal.«

»Det er de nok altid, enten de gaar til Begravelse eller til Bal.«

Magnus saa' forundret paa hende. Var hun ked af at tale med ham, siden hun gav ham saa underlige Svar?

Da han lidt efter vilde gaa, spurgte hun ham dog, om det hastede saa stærkt. Nu havde hun tænkt paa at lave Te eller Kaffe, hvis han vilde blive lidt endnu.

Det vilde han rigtignok gærne.

Og da han endelig gik, spurgte hun, om han saa' ned til hende i Morgen Aften. Strængt taget behøvede hun ikke at spørge om det; hun vidste jo godt, at han kom — han kom jo hver Aften — og naturligvis lovede han ogsaa at komme næste Aften.

Men da han kom næste Aften var han lidt mut. Hun mærkede det snart og spurgte, om der var noget i Vejen. Hertil svarede han nej, men noget efter kom han med et

Spørgsmaal, der maaske kunde lede paa Sporet til Grunden for hans triste Stemning.

»De har nok faaet Brev fra Peter?«

»Ja. Har hans Moder fortalt Dem det?«

»Ja. Hun har jo ogsaa faaet Brev. — Nu beder han maaske om Forladelse?«

»Nej, aldeles ikke! Han skriver et Par Ord i Anledning af Moders Død — det er det hele; det er kun almindelig Høflighed.«

»De svarer maaske ikke paa det?«

»Der er ikke noget at svare paa.«

En anden Aften — det var en Uges Tid efter Begravelsen — begyndte han paa en Samtale om Claras Fremtidsplaner.

»Bliver De boende her nede?« spurgte han.

Hun rystede paa Hovedet og smilede. »Nej, det kunde jeg ikke holde ud. Her er altfor trist. Alt, hvad jeg ikke har Brug for, vil jeg se at faa solgt, og saa vil jeg leje mig en mindre Lejlighed; et Værelse med Køkken er jo nok til mig. Nej, jeg kan ikke holde ud at sidde alene hjemme hele Dagen; enten vil jeg se at faa en Butiksplads eller ogsaa vil jeg lære Kjolesyning;

naar jeg saa kommer godt ind i det, vil jeg gaa omkring til Familier og sy.«

»Saa vil De blive her i Byen?«

»Ja — hvorfor skulde jeg tage hen et Sted, hvor jeg slet ikke er kendt?«

»Nej,« svarede han langsomt, »jeg mener bare, fordi De forleden Dag sagde, at De kunde have Lyst til at bo ude paa Landet — ude, hvor der var Skov — i et af de smaa Ledvogterhuse.«

»Ja — men vi blev nok ogsaa enige om, at den Lyst kunde jeg ikke faa styret.«

»Naa — det var jo slet ikke saa umuligt, naar De endelig vilde. Og for Resten er der jo noget hyggeligt ved disse Smaahuse; man har saadant et Hus for sig selv, med en lille Have foran — og en Gaard med en Brønd.«

Clara lo. »Og vild Vin op ad Husets Gavl! — Jo, det ser megen lokkende ud! — Men hvorfor viser De mig en saadan lille Hytte, naar De med det samme siger, at Døren er lukket for mig?«

»Nej — Døren er ikke lukket for Dem; men det er jo et Ledvogterhus...«

»Aa — De har allerede et Ledvogterhus til mig! Og hvor ligger det?«

»Det véd jeg ikke endnu, men det bliver et Sted paa Sjælland. Og det var det, jeg vilde sige, naar De skulde bo i et saadant Hus, maatte de selv være Ledvogterkone.«

Clara kom til at le højt. »Saa vil De oven i Købet skaffe mig en Mand, der er Ledvogter?«

Magnus blev forvirret; han vidste ikke straks, hvad han skulde svare. Og han talte endnu mere utydeligt, end han plejede, da han spurgte: »Paa de Betingelser vil De vel ikke bo i et Ledvogterhus?«

Clara sad og syede; nu rødmede hun lidt og smilte, og uden at se paa ham svarede hun langsomt: »Aa, hvorfor ikke? Det maatte da komme an paa, hvem der skulde være min Mand.«

Frygtsomt, som om han var bange for, at hun skulde le ad ham, spurgte han: »Hvis det nu var mig?«

Men hun lo ikke; hun smilte kun lidt og saa stadigvæk ikke paa ham.

Saa gav han sig til at le. »Se det skal

De nok lade være at svare paa! Det var ogsaa et dumt Spørgsmaal! Hvis jeg havde siddet lige over for et Spejl, hvori jeg kunde se mig selv, havde jeg vist ikke spurgt. — Naar jeg en enkelt Gang har spurgt Dem, om De vilde gaa med mig i Teatret, saa har De sagt nej, og saa tænkte jeg altid, at det var fordi De ikke kunde lide nogen skulde se Dem sammen med mig.«

»Sikken en Idé!« udbrød hun i en halv fornærmet Tone. »De kan da heller ikke have glemt, at vi flere Gange har været ude sammen, eller skal jeg fortælle Dem det?«

»Nej — det behøves ikke! Det var nu en Idé, jeg havde; det kan være, den er forkert. De har nok en Gang imellem taget mig med, naar De skulde et Sted hen, De ikke kunde lide at gaa alene — det er rigtigt nok; men jeg véd ogsaa, at De altid har sagt nej, naar jeg har spurgt Dem, om De vilde gaa med mig, og saa er det, jeg har faaet den Tro, at det er fordi jeg er saa grim. Da de selv talte om, at de kunde lide at bo ude paa Landet — De nævnede selv et Ledvogterhus — saa tænkte jeg, at

det kunde alligevel være, at De vilde bo derude sammen med mig — De er jo nu bleven saa vant til mig — at De vilde gifte Dem med mig.«

Hun vedblev at være tavs.

Efter et lille Ophold fortsatte han: »Saa gik jeg op paa Kontoret og spurgte, om jeg kunde faa en saadan Plads, og nu i Gaar fik jeg den Besked, at jeg kunde faa Plads som Ledvogter i Nordsjælland til Nytaar; men naar jeg vil være Ledvogter, skal jeg ogsaa være gift. Saa skal jeg ikke mere være Smed — jeg skal være Banearbejder — og jeg kommer heller ikke til at tjene saa meget som nu; men det gør ingen Ting — naar bare De vilde — og De sagde jo selv...«

Han syntes ikke at kunne finde de Ord, han skulde bruge, og tav derfor.

Længe sad de begge tavse overfor hinanden. Det var pinligt for ham. Hun vilde nok slet ikke svare, og hvis han ikke ligefrem tvang hende til det, vilde der aldrig blive talt mere om den Sag; saa kunde han igen gaa op paa Kontoret og sige, at han

ikke kunde paatage sig Pladsen som Ledvogter, fordi han ingen Kone kunde faa.

Pludselig gav hun sig til at søge efter noget, først i Sykurven, saa paa Bordet, paa Kommoden, henne i Vindueskarmen. Han sad og fulgte hendes Bevægelser, han vilde ikke spørge, hvad hun søgte. Endelig fandt hun det paa Gulvet under Bordet — det var en Tridse Garn. Hun sad og syede paa et hvidt Skørt; der var jo saa meget af dette gamle Tøj, hun og hendes Moder havde købt, der skulde repareres og vaskes, og det var nu altsammen hendes Bestilling. Nu var hun for Resten færdig med Skørtet; hun gik ud i Butiken og kom lidt efter tilbage med en sort Silkevest med smaa bitte grønne Blade. Hun viste ham den. »Den har en Gang været køn,« sagde hun, »men det er mange Aar siden, den var moderne.«

Han kastede et ligegyldigt Blik paa den gamle Vest, men sagde intet. Nu havde hun begyndt at tale om ingen Ting, at lade som om hun helt havde glemt, hvad han havde sagt til hende; det var da Bevis nok paa, at hun slet ikke vilde svare ham.

Da hun atter havde taget Plads ved Bordet, rejste han sig og tog sin Hat.

Hun saa' op paa ham. »Vil De allerede gaa?« spurgte hun.

»Ja.«

»Det haster jo ikke.«

»Aa — haster!« gentog han langsomt. »De har vel ikke noget at sige mig — et Svar paa det, jeg nylig har sagt Dem?«

»Jeg véd ikke . . . jeg havde ikke tænkt, at De vilde spørge mig om det?«

»Nej — det var ogsaa dristigt! Jeg er en slem Tosse! Og jeg har dog gaaet og tænkt saa meget over, om jeg skulde sige det eller ej; men saa syntes jeg, der var saa mange Ting, der talte for, at jeg nok turde vove det. De har nylig sagt, at jeg er Deres bedste Ven . . .«

»Det tror jeg ogsaa, De er.«

»Og naar jeg saa ogsaa kunde opfylde Deres Ønske, at skaffe Dem et lille Hus ude paa Landet, ude ved Skoven — saa tænkte jeg, at det alligevel godt kunde være, at De vilde gifte Dem med mig. Men nu kan jeg godt forstaa, at det er noget, De

aldrig har tænkt paa. Jeg vidste jo nok, at De kunde bedre lide Peter Kaspersen, men jeg troede ogsaa, at ham havde De opgivet. Det har De maaske alligevel ikke?«

»Jo — det er sikkert!«

»De har aldrig mærket, at jeg ogsaa saa godt kunde lide Dem — jeg meget mere end nogen anden? Nej, det har De naturligvis ikke — det kan jeg nok indse nu; for naar De havde vidst det, saa havde De vel ikke bedt mig om at følge med Dem, hver Gang De vilde have fat i Peter Kaspersen. Og jeg adlød altid. De kunde ikke ane, hvor pinligt det var for mig, der holdt mere af Dem end nogen nogensinde vil komme til at holde af Dem, at skulle føre ham i Deres Arme. Kan De huske, da jeg slæbte ham ned til Dem i en Sæk? Jeg har været et stort Fæ, at jeg ikke før nu kunde være sikker paa, at De ikke vilde gifte Dem med mig. Men saadan som det har været før, kan det jo ikke være mere, nu da jeg har sagt Dem alt det. Jeg kommer ikke mere ned til Dem om Aftenen.«

Clara havde aldrig før hørt Magnus sige

saa meget paa en Gang. Sædvanlig talte han meget lidt til hende, og hun opmuntrede ham aldrig til at fortælle hende noget, ganske simpelt fordi hun ikke kunde lide at høre hans tykke, snøvlende, uforstaaelige Stemme. Nej, hun havde rigtignok aldrig tænkt, at han var forelsket i hende.

»Hvis De giftede Dem med mig, vilde De vist komme til at fortryde det.«

»Nej!« sagde han bestemt.

»Jo, jeg er bange for det. De har altid staaet for mig som en god Ven og jeg tror ikke, jeg kan komme til at nære nogen anden Følelse for Dem, og saa er det vist ikke klogt at gifte sig.«

»Der er saa mange, der gifter sig, hvor der ingen Kærlighed er paa den ene Side,« brummede han.

»Men tror De saa ikke, at den ogsaa snart gaar bort paa den anden Side.«

»Vi behøver jo slet ikke at tale mere om den Ting,« sagde han. »De har sagt nej, og saa er den Historie ude.«

Hun rejste sig op, gik hen og lagde sin

Haand paa hans Skulder. »De skal ikke være bedrøvet for det.«

»Bedrøvet,« gentog han og lod sig atter synke ned paa Stolen. Han lagde Albuen paa Bordet og lod Hovedet hvile i Haanden »det kan jeg jo ikke godt lade være med at være nu. Lige fra jeg var Barn har baade de voksne Kvinder og Smaapigerne stødt mig fra sig, Drengene har nok gjort Nar af mit Bulbiderfjæs, der altid viste Tænder, de har gryntet efter min tykke, utydelige Stemme; men de har dog taalt mig, de har dog ikke jaget mig bort fra deres Lege, de har dog delt deres Slikkerier med mig; men det var anderledes med Pigerne, de viste større Afsky for det hæslige; de vilde gærne lege med Gadens andre Drenge, men naar jeg kom med, standsede de Legen, løb deres Vej, hvis de var mindre end jeg, sparkede slog eller rev de mig, spyttede paa mig, naar de var større. Peter Kaspersen haanede mig ogsaa tidt, men han var dog ikke ond, og han var saa smuk, at hans Skønhed kun fremhævedes ved at ses sammen med min Hæslighed. Og skønt jeg tidt baade sloges og

skændtes med ham, var han dog den eneste af alle Drengene, jeg holdt af; ogsaa som voksne vedblev vi at være Venner — om det er rigtigt at bruge et saa stærkt Udtryk her. En Gang fik han mig lokket til at gaa med til Danseøvelse. Jeg havde stor Lyst til det, men jeg var bange og jeg gjorde det kun nødigt. Jeg kom ogsaa til at fortryde det — der var ikke en af Damerne, der vilde danse med mig. Var det da saa underligt, at jeg ogsaa undgik alle Kvinder? Saa flyttede De og Deres Moder her ned i Kælderen, og baade De og Deres Moder viste mig en Venlighed, der forundrede mig og som endte med at gøre mig tosset. Nu er det ogsaa forbi.«

Med en hastig Bevægelse lagde han begge Armene paa Bordet og lod Hovedet synke ned paa Armene, saa Ansigtet skjultes.

Clara stod tavs ved Siden af ham og saa' paa ham. Saa hørte hun, han græd og blev selv saa rørt, at hun fik Taarer i Øjnene.

»De skal ikke græde for min Skyld,« sagde hun mildt, idet hun lagde sin Haand

paa hans Skulder. »Hvis De selv tror, at det kan gaa an, at vi gifter os . . . saa vil jeg søge at gøre, hvad jeg kan, for at De ikke skal komme til at fortryde det. Min Fremtid som en enlig Kvinde, der maa arbejde for sit Ophold, er jo slet ikke saa lys, at jeg skulde betænke mig paa at slutte mig til Dem. Jeg tror, De har den bedste Villie til at gøre mig alt godt. — Vi kender jo hinanden saa godt — eller bilder os ind at kende hinanden — vi behøver ikke at forlove os — naar De kan faa et Ledvogterhus, saa kan vi jo gifte os i al Stilhed og flytte derud.«

Han hævede langsomt Hovedet og saa' paa hende. »Saadan vil jeg ogsaa helst have det. Men mener De det nu ogsaa rigtigt? Nu er det jo Vinter — tror De, at De kan finde Dem i at være der ude nu?«

»Naar vi skal være der ude i længere Tid, saa maa vi ogsaa vænne os til Vinteren og glæde os til Sommeren.«

Han sad lidt og tænkte. »Nu, naar det er saadan, at vi ikke skal sige det til nogen,« sagde han langsomt, »saa gør det jo heller

ikke saa meget, om De skulde sige nej, naar jeg kommer og siger, at jeg har faaet Pladsen, for saa kan jeg jo nok sige, at jeg ikke vil have den; men det vil jo ikke vare ret længe, før jeg skal flytte derud, og naar jeg faar den Besked, saa kan det ikke nytte jeg beder om Opsættelse, jeg maa tage den eller lade den gaa, og det kan jeg jo ogsaa, hvis De imidlertid skulde betænke Dem og sige nej . . .«

»Nu siger jeg ikke nej!«

X.

Uro og Tvivl.

Da Clara havde lovet Magnus, at hun vilde gifte sig med ham, mente Magnus, at et saadant Løfte var lige saa godt som en Forlovelse. Men det var alligevel en underlig Forlovelse; han mærkede slet ikke noget til den! Forholdet var det gamle; han kom ned til hende om Aftenen, læste i sin Avis, sagde ikke meget, og gik naar Klokken var hen ad ti. De blev ved at sige De til hinanden, og hun havde aldrig en eneste Gang kysset ham, og dertil maatte hun da være den første — han turde ikke.

Hun havde aldrig været forlovet med Peter Kaspersen, men hun og Peter havde dog sagt Du til hinanden, og han havde

ogsaa, uden at nogen anede det, sét at Peter havde kysset hende.

Hun fortrød vist lumsk, at hun havde ovet at gifte sig med ham.

En Aften fortalte hun ham, at hun havde solgt hele Forretningen, og at hendes Efterfølger skulde have Kælderen efter hende til Oktober Flyttedag.

Han kunde ikke selv rigtig forklare sig, hvorfor denne Meddelelse gjorde saadan et underligt nedslaaende Indtryk paa ham; maaske var det fordi han saa ikke længer kom til at bo i Hus sammen méd hende.

»Vil De saa flytte?« spurgte han.

Clara lo. »Ja, det maa jeg jo, og det er jeg da for Resten heller ikke saa ked af; jeg kan nok faa et lille livligt Værelse, hvor der er mere Sol end her. Jeg holder saa meget af Sol.«

Han stod lidt og bevægede Munden som om han tyggede paa noget. »Har De saa ellers tænkt paa noget?« spurgte han.

»Jeg har jo ikke meget at vælge imellem. Jeg har lært at spille, men kan vist ikke leve af at give Undervisning i Klaver-

spil — og har vel heller ikke Taalmodighed til det. Nej, jeg man enten se at blive Syjomfru eller Butiksjomfru.«

»Det er jo ikke saa længe, De skal være her i Byen,« sagde han lidt usikkert.

Hun saa' paa ham. »Ikke saa længe?«

Han blev rød i Hovedet. »Naa, De har glemt, hvad vi har talt om!«

Hun sukkede, uden at kunne gøre for det, og svarede ikke.

»Men hvis De har fortrudt det, De har lovet mig, saa kan De jo bare sige det.«

Hun stod lidt og tænkte. »Hvornaar var det, De skulde have den Plads?«

»Til Nytaar.«

»Der er jo længe til Nytaar,« svarede hun undvigende.

»Knap tre Maaneder.«

»Det havde været behageligere, at komme derud ved Sommertid.«

»Ja — det talte vi jo om, men den Gang mente De, det ikke gjorde noget. Jeg kan faa Pladsen til Nytaar, men det er ikke sikkert, jeg kan faa den til Foraaret.«

»Nej — saa er det jo rigtigt, De tager den, naar De kan faa den.«

Han smilte lidt sørgmodigt. »Jeg kan jo ikke tage den, undtagen jeg kan faa Dem med, og det er det, jeg nu ikke rigtigt véd om De vil.«

»Jo — det er jo en Aftale.«

»Og . . . hvis De vil,« sagde han lidt efter, »saa er der jo nogle Forberedelser at træffe i Forvejen.«

»Hvad er det for Forberedelser?«

»Der skal jo lyses i Forvejen . . . meldes til Klokkeren . . . men det kan jeg godt faa min Moder til at besørge . . . hvis De ikke har noget derimod.«

»Nej — hvad skulde jeg have imod det?«

»Men saa skulde vi ogsaa gærne have Deres Papirer?«

»Mine Papirer?«

»Ja — Deres Døbeseddel og Konfirmationsattest.«

»Ja — det er sandt!« Hun gik hen og tog en Skrivemappe op af den øverste Komodeskuffe, søgte mellem nogle gamle Papirer og fandt snart de to Attester, som hun rakte ham.

Han saa' overrasket og taknemlig paa

hende. Saa var det dog hendes Mening, at hun vilde gifte sig med ham!

Et Par Dage efter fortalte Clara, at hun havde faaet Plads i en Silke- og Baandforretning i Vimmelskaftet, og at hun havde faaet en lille Lejlighed paa Sankt Povls Kirkeplads, en lys 1. Sal lige over for Kirken.

»Jeg maa vel tale med en Vognmand om at faa mine Møbler flyttet?« tilføjede hun.

»Nej — det behøves ikke,« svarede han. »Jeg kan nok faa et Par Mand til at hjælpe mig, saa tager vi en stor Møbelvogn og kører det der ud i et Par Læs.«

Det Tilbud var hun meget glad for.

— — —

»Det er saa underligt, at jeg skal miste Dem,« sagde Fru Kaspersen en Dag til Clara. »Jeg havde endda bildt mig ind, at vi skulde blive meget længere sammen — jeg havde troet, det skulde blive Dem og Peter. Han skriver stadig, at jeg skal hilse Dem, men deraf kan jeg nok forstaa, at De og han ikke skriver til hinanden.«

— — —

Det blev en drøj Tur for Magnus, da

Clara var flyttet. Han vidste ikke mere, hvor han skulde gøre af sig selv om Aftenen. Butiken blev nok lukket Klokken otte om Aftenen, men Clara havde sluttet Venskab med en ung Pige i Forretningen, fulgte hjem med hende eller gik ud med hende, og naar hun endelig kom hjem til sig selv, stod Magnus i en Port i Nærheden for at se et Glimt af hende; han traadte ikke frem fra sit Skjul, men gik hjem, den ene Aften mere trist i Sind end den anden.

Søndag Formiddag var hun i Reglen hjemme, og saa kom han ogsaa henad Middag; men for det meste ventede Clara sin Veninde eller havde lovet at komme hjem til hende, og naar Magnus kunde faa Lov til at blive der et Par Timer, maatte han være glad; men saa var han alene hele den lange Søndagaften, og den forekom ham længere og tristere end Hverdagaften. Jo, det var en underlig Forlovelse!

Saaledes gik nogle Uger og November Maaned var snart forbi.

Da han en Søndag Middag kom hjem

til hende, sagde han: »Jeg kommer lige fra Kirke.«

Hun gav sig til at le. »Fra Kirke? Er De nu bleven hellig?«

»Nej — men i Dag er der lyst for os for første Gang.«

Hun foer sammen. »Naa!« Lidt efter tilføjede hun: »Saa maa man nok snart tænke paa sin Brudepynt «

»Men det er jo ikke altid, der følger Bryllup efter en Lysning,« sagde han.

Hun svarede ikke herpaa; maaske havde hun ikke forstaaet ham. Naar han var bevæget eller ophidset talte han jo mere utydeligt end ellers. Lidt efter sagde hun: »Min Principal har Filialer i flere større Provinser; han har tilbudt mig en Plads i Svendborg, hvor jeg skulde bestyre Forretningen.«

Magnus Hjærte begyndte at banke stærkt. »Tog De imod Tilbudet?« spurgte han.

»Nej.«

Han aandede lettere. »Det var pænt af Dem. Vilde De gærne have været til Svendborg?«

»Ja — jeg havde jo faaet en mere selvstændig Stilling.«

»Og mere anset,« tilføjede han. »Det var noget andet end at blive Ledvogterkone. Men er det ikke et Offer, De bringer mig?«

»Jeg véd det ikke. Jeg har tænkt meget over det — naturligvis — men jeg har bestemt at holde det Løfte, jeg har givet Dem. De har været min eneste, hengivne Ven — De er den eneste, der er tilbage af dem, der har holdt af mig. Jeg holder mit Løfte — om jeg derved gør en Synd mod Dem eller mig selv — det véd jeg ikke nu.«

»Og jeg har ikke Mod til at give Dem Deres Løfte tilbage, naar De ikke selv forlanger det. Jeg er bange for, at De straks vilde tage imod det. Der er saadant et underligt Forhold imellem os — altfor høfligt synes jeg — og Gud véd, om vi ikke vil blive ved at sige De til hinanden, naar vi bliver gift.«

Clara lo. »Saadan gør jo de fine Ægtefolk i de franske Stykker, man ser pa Teatret.«

Hun foreslog ikke, at de skulde sige Du

til hinanden. Hun fortalte ham kun i en Tone, der lød som om hun bad ham om Tilgivelse, at hun havde lovet at komme hen til sin Veninde.

»De vidste godt, at jeg gærne vilde være sammen med Dem i Eftermiddag; nu taler jeg jo kun med Dem en Gang om Ugen,« sagde han forknyt.

Hun blev rørt — det blev hun for Resten tidt i den sidste Tid — lagde sin ene Haand paa hans Skulder og klappede ham venligt paa Kinden med den anden. »Ja, det vidste jeg godt; men hun bad mig om at komme — hvad Grund skulde jeg give hende til at sige nej? Jeg havde ikke Lyst til at give hende nogen Forklaring — ikke for Øjeblikket.«

»Og jeg ser jo ikke saa godt ud, at De kan være bekendt at tage mig med.«

»Fy! — Det er jo det, jeg staar og siger, at jeg ikke vil give hende nogen Forklaring endnu, og det maatte jeg jo, naar jeg tog Dem med! — Vær nu bare taalmodig de Par Dage, der er tilbage — saa kommer

jeg jo til at tilhøre Dem helt og holdent.«

»Ja — det vil jeg — jeg skal ikke mere beklage mig. Saa kigger jeg lidt hjem til Dem paa Søndag Formiddag; for jeg skal vel ikke møde Dem en Aften?«

»Hvis De ikke nødvendig skal tale med mig, saa behøves det jo ikke.«

Hun rakte ham Haanden til Afsked — ikke andet.

Hun vilde vist være glad, om hun aldrig saa' ham mere, mente han. Nu havde hun jo sagt ham med rene Ord, at hun vilde holde det Løfte, hun havde givet ham, fordi hun stod i Taknemlighedsgæld til ham, et Løfte, hun vist havde givet ham i et Øjeblik, hun blev dybt rørt ved at se ham saa bedrøvet. Der var jo ingen Tvivl om, at det var et Offer, hun bragte ham, og det vilde være modigt af ham at nægte at modtage det. Naar han bare ikke holdt saa forfærdelig meget af hende og troede, han kunde sørge for, at hun fik det godt. Der var jo alligevel noget hyggeligt ved et saadant lille hvidt Hus ude ved Skovvejen, med en lille

Have og et lille Stykke Jord, hvor en Gedebuk kunde græsse, dejligt om Sommeren, lunt inden Døre om Vinteren. Men den Bestyrerindeplads, hendes Principal havde tilbudt hende, var vel nok mere anset og gav hende ogsaa Udsigt til at gøre et bedre Parti.

— — —

Magnus' Moder, der besørgede Forberedelserne til Bryllupet, kunde naturligvis ikke tie stille med denne overraskende Nyhed, hvor meget end hendes Søn havde bedt hende derom, og hun fortalte den da heller ikke til nogen anden end Fru Kaspersen paa den udtrykkelige Betingelse, at hun ikke maatte sige noget til Magnus.

Først vilde Fru Kaspersen slet ikke tro det; men da Magnus' Moder ikke vilde have Skyld for at lave Historier, viste hun Fru Kaspersen Claras Papirer og tilføjede, at for at blive fuldstændig overbevist, kunde hun bare paa Søndag gaa hen i Kirken, for saa kunde hun høre, at der blev lyst for Smedesvend Magnus Skov og Jomfru Clara Jen-

sen — for det havde Madam Skov selv været henne at høre.

Og virkelig gik Fru Kaspersen Søndag Formiddag i Kirke, bare for at høre de to Navne blive læst fra Prædikestolen. Jo — det var rigtigt! Hun kunde slet ikke begribe hvad den unge Pige tænkte paa. Hvordan i al Verden kunde hun blive forelsket i et Menneske som Magnus? Der maatte stikke noget under, og derpaa tydede jo ogsaa det, at Forlovelse og Bryllup skulde holdes saa hemmeligt. Skulde der være noget i Vejen med Clara? Hun var pludselig bleven Uvenner med Peter — ham havde Fru Kaspersen ikke for gode Tanker om i den Retning, skønt han var hendes eneste Søn — og havde Clara saa faaet den stakkels skikkelige Magnus til at paatage sig Skylden ved at gifte sig med hende? Ja, hvad skal man tro, naar man hører Tale om et saa ubegribeligt Bryllup.

Da Fru Kaspersen var kommen fra Kirke og saa snart hun havde faaet sit Overtøj af, skrev hun et kort, men venligt Brev til Clara, og bad hende kigge lidt op i Store

Regnegade, naar hun i Morgen Aften gik fra Forretningen.

Clara kom ogsaa og slap heldigvis ind til Fru Kaspersen, uden at Magnus eller hans Moder saa' hende.

Fru Kaspersen var alene hjemme, hendes Syjomfruer var gaaet for længe siden, og hun modtog Clara venligt som hun plejede.

»God Aften, mit kære Barn! Tag Deres Tøj af! Lad mig hjælpe Dem — jo, nu skal De se! — Kan De begribe, hvad jeg har at tale med Dem om?«

Clara smilte og svarede med lidt usikker Stemme: »Man kan jo gætte paa flere Ting.«

»Paa flere Ting endda!« gentog Fru Kaspersen. »Jo, ser De, jeg har hørt saa megen Tale om den nye Præst, man sagde, at Kirken altid var fuld, naar han talte, fordi selv Folk, der ellers aldrig gaar i Kirke, strømmede til for at høre ham, og saa i Gaar Formiddags, da jeg ikke havde andet at bestille, saa faldt det mig ind, at det kunde være morsomt at gaa ind og høre paa den nye Præst. Naa, ja, der

er jo ikke Tale om det, han er et kønt Menneske med lyst Fuldskæg, og han taler godt. Men da Prækenen var forbi, véd De saa hvad for to Navne jeg hørte?«

Clara nikkede.

»Naa De véd det! — Men mit kære Barn, hvad er det for noget? — Ja, det kommer jo ikke mig ved; men jeg synes, at vi i den sidste Tid har vist hinanden saa megen Tillid og Fortrolighed, at De godt kunde have sagt mig lidt om det. Og saa kan jeg ikke forstaa det med Magnus! — Magnus er et skikkeligt Menneske — det véd Gud, han er — jeg har jo kendt ham fra han var en lille Dreng. — Ja, De misforstaar mig vel ikke? Det er ikke af Nysgærrighed, jeg gør Dem saadan et Samvittighedsspørgsmaal.«

»Nej — det véd jeg godt.«

»Lige overfor enhver anden vilde jeg saamænd ikke aabne min Mund i en saadan Sag; men her synes jeg, at jeg har lidt Ret til at tale med. Jeg troede en Gang, at De skulde blive min Svigerdatter.«

Clara, der sad og saa' ned paa sin Støvle-

næse, svarede med dæmpet Stemme: »Jeg troede det ogsaa.«

»Men hvorfor blev De det da ikke? Her er et Punkt, som De aldrig før villet tale til mig om.«

»Og det vil jeg heller ikke gærne nu.«

»Ja — saa har jeg jo Lov til at tro, hvad jeg vil. — — Er det hans Skyld, at De gifter Dem med Magnus? — — Det svarer De heller ikke paa! — De tør altsaa ikke nægte det? Jeg kender den Fyr! Han har været for nærgaaende, og den skikkelige Magnus skal tage Følgerne.«

Clara rødmede dybt og rejste sig. »Nej, — det er slet ikke Tilfældet.«

»Ja, men Herregud, hvad er det da, kære Barn? Det er kommet til et Brud mellem Dem og Peter, det kan jeg da nok forstaa.«

»Vi har jo aldrig været forlovede,« bemærkede Clara.

»Men det var dog Meningen, at De skulde blive det?«

»Ja.«

»Hvem gjorde det saa forbi?«

Clara betænkte sig lidt. »Jeg.«

»Saa har De haft Grund dertil. — Naa, naar De ikke vil sige mig Grunden, saa vil jeg ikke trænge dybere ind paa Dem. — Men Magnus — det er det, jeg ikke kan forstaa — er De virkelig forelsket i ham?«

Clara smilte og rystede paa Hovedet. »Han har været saa hjælpsom og saa venlig.«

»Gud forbarme sig, skulde vi gifte os med alle dem, der viser os Venskab og en Tjeneste!«

»Det er dog derved, man kommer til at holde af et Menneske, og det er sikkert, jeg har aldrig haft nogen mere trofast og hengiven Ven end ham — han har vist mig en ligefrem hundeagtig Hengivenhed — og jeg er slet ikke god imod ham?«

»Ja — det er en underlig Historie,« sagde Fru Kaspersen, »men det maa De selv om; De er jo stor nok til at vide, hvad De gør, og saa taler vi ikke mere om det.«

Dagen efter skrev Fru Kaspersen Brev til Peter, der for Tiden spillede Komedie i Slagelse. Selvfølgelig fortalte hun ham om Magnus og Claras nær forestaaende Bryllup

og om den Samtale, hun havde haft med Clara.

Det var om Onsdagen, Peter fik dette Brev.

Om Lørdagen blev Clara meget overrasket og forvirret ved at se den unge Skuespiller træde ind i Butiken. Hans Stemme rystede lidt, da han talte til hende, men han sagde Du til hende lige som i gamle Dage.

»Maa jeg tale et Par Ord med Dig i Aften, naar Du gaar herfra?« spurgte han.

Hun tøvede lidt. »Hvad har vi egentlig at tale om?« sagde hun langsomt.

»Det er kun et Par Ord — det kan jo ikke gøre noget — hvis Du har Tid og ikke har noget imod at tale med mig. Jeg har kun været her i Byen et Par Timer og jeg skal rejse igen i Aften Klokken halvti, men jeg kunde ikke lade være at komme, da Moder skrev til mig, at jeg vel nok havde nogen Skyld i, at Du vil gifte Dig med Magnus.«

»Det har jeg aldrig sagt!« udbrød Clara hurtigt og højt, som om hun glemte, at det var en fortrolig Samtale, der hidtil var ført saa dæmpet, at ikke hendes Veninde,

der sad henne ved Pengekassen og saa' paa hende, kunde høre den.

»Det kunde jeg heller ikke tro. Men alligevel vilde jeg gærne sige Dig et Par Ord, naar Du gaar herfra — det er ikke for at overtale Dig — langtfra! Moder synes dette Ægteskab er saa forfærdeligt — mig kom det ikke saa overraskende — om det end bedrøvede mig — men Du har jo altid haft lidt tilovers for Magnus. Jeg forundrer mig ikke mere over nogen Ting. Vil Du saa? Det er vel det sidste, jeg nogensinde beder Dig om,« tilføjede han i en dæmpet og inderlig Tone.

»Ja,« sagde hun endelig. »Men kom saa Klokken syv; jeg kan nok bede mig fri en Time tidligere i Aften.«

— — —

Saa snart Magnus kom hjem fra Værkstedet paa Jærnbanen, fortalte hans Moder ham, at Peter var kommen hjem. Han blev tilmode, som om han havde faaet et Slag lige i Synet.

»Bliver han saa hjemme?« spurgte han.

»Nej — han rejser nok igen i Aften.«

»Naa,« sagde han og trak Vejret lettere. »Hvad mon han vil?«

»Hilse paa sin Moder, tænker jeg.«

»Ikke paa andre?«

»Det véd jeg virkelig ikke.«

»Er han dernede nu?« spurgte Magnus lidt efter.

»Nej — han gik ud før.«

Det tænkte Magnus nok! Han saa' paa sit Uhr. Hans Moder satte hans Mad frem til ham, men han spiste kun lidt. Da han havde spist, tog han sin Avis og sin lille Kridtpibe. Klokken halv otte gik han. Han drejede om ad Gammelmønt, gik hen imod Østergade og videre indtil han kom til Vimmelskaftet. Her sagtnede han sin Gang og standsede i en Port, hvorfra han spejdede hen ad Gaden til begge Sider. Der var intet mistænkeligt at se. Han blev alligevel staaende en halv Snes Minuter i Porten. Saa skraaede han over Gaden, standsede udenfor det store Vindue med de mange pragtfulde Silkebaand; han kiggede ind i Butiken, hvor han ventede at finde Clara, men kunde kun se den anden Ekspeditrice. Det gik

snart op for ham, at Clara slet ikke var der, ellers vilde hun have hjulpet den anden Dame, da der nu var flere Kunder i Butiken.

Det faldt ham straks ind, at hun var gaaet ud med sin gamle Ven! Denne Tanke fik Sveden til at pible frem paa hans Tindinger, og han kom til at ryste, saa han næppe kunde holde sig oprejst. Han blev endnu staaende nogle Minuter og stirrede ind gennem den store Spejlglasrude. Han maatte have Vished. Han kunde ligefrem gaa ind i Butiken og spørge efter hende. Hun vilde ikke synes om det; men hun var jo ikke saa hensynsfuld mod ham, hvorfor skulde han saa være det mod hende? Hvis hun nu var derinde i et Værelse bag Butiken og den anden Dame kaldte hende ud til ham, saa vilde hun blive vred. Han gik et Stykke hen ad Gaden, tog sin Portemonnæ frem og talte sine Penge. Claras Veninde kendte ham ikke. Han kunde gaa ind og købe noget og lige som i Forbigaaende spørge efter Clara. De solgte nok ikke andet end Silkebaand, Pynt til Damehatte, Slørtyll og lig-

nende Damestads. Det var vist sjældent, der kom Herrer i den Butik. Han maatte have Vished, men hvad skulde han købe? Et Par Silkestrømper, en kunstig Stedmoderblomst eller en udstoppet Kolibri? Sikke noget Vrøvl! Han gik tilbage til Butiken; der var ingen Kunder der inde for Øjeblikket — uden at betænke sig gik han derind.

»Jeg vilde gærne have to Alen Silkebaand.«

»Hvad Kulør?«

»Hvide.«

»Hvor brede skal de være?«

»De behøver ikke at være saa brede — bare saa brede, at man kan trykke »Farvel« paa dem med store Bogstaver; de skal være til en Ligkrans.«

Butiksjomfruen viste ham en Rulle Baand. »Saa er de vist gode?«

»Ja — de er rigtig gode.«

Mens hun maalte Baandet og klippede det over, spurgte Magnus: »Maa jeg spørge, er Frk. Jensen her ikke i Dag?«

»Frk. Jensen er gaaet tidlig i Aften.«

Det var kedeligt, den Dame var saa

kortfattet; nu var han jo lige nær, naar han ikke vidste, hvorfor Clara var gaaet tidlig. Han anede det, men han maatte have Vished.

Idet han betalte, sagde han: »Her var maaske nogen og hentede Frk. Jensen?«

»Ja.«

»En Herre, der lignede en Skuespiller?«

»Jo — det passer. — Værs'god to og tredive Øre igen.«

»Mange Tak.«

Da han kom ud paa Gaden, savnede han en Bænk, som han kunde kaste sig ned paa — bare sidde et Øjeblik og hvile sig, han var bleven saa mat og saa træt, han havde en Fornemmelse, som om han havde drukket noget, der havde gjort ham ør og lammet hans Tanke. Han syntes Færdslen paa Fortovet var saa stærk, at han hvert Øjeblik løb paa Folk; saa gik han ud paa Kørebanen, men her var det Vognene, der stadig tvang ham til at løbe snart til den ene Side, snart til den anden. Endelig mærkede han, at han var kommen ind i den smalle, stille Gade bag Helligaandskirken. Jo, saa var han paa den rigtige Vej hjemad.

Men hvad vilde han egentlig hjemme? Han vilde ikke fortælle sin Moder noget. Nej, men det kunde jo være, at Peter havde taget Clara med hjem til sin Moder. Det var underligt, at han slet ikke kunde samle sine Tanker, at han pludselig helt kunde glemme, hvad han havde tænkt paa et Øjeblik i Forvejen. Da han havde gaaet lidt og tænkt paa, at Clara muligvis kunde være hjemme i Huset, indsaa' han dog snart, at det vilde være urimeligt at tro det.

Da han kom hjem, kastede han sig straks paa Sofaen.

»Hvor har Du været henne?« spurgte hans Moder.

»Bare en Tur.«

»Har Du talt med Clara?«

Han rejste sig op. »Nej. Har Du sét hende?«

»Nej — men jeg troede, Du havde været hjemme hos hende.«

Han rystede paa Hovedet og lagde sig atter ned paa Sofaen. »Jeg har ikke talt med hende. — Er Peter hjemme?«

»Jeg tror det ikke; jeg har ikke sét ham siden han kom.«

»Kunde Du ikke gøre Dig et Ærinde ned hos Fru Kaspersen og se, om han er der nede — eller ligefrem spørge om det? Du kan jo sige, at jeg nok havde Lyst til at hilse paa ham.«

»Jo — det kan jeg gærne. Skal jeg saa sige, at han skal komme herop, hvis han er hjemme?«

»Nej — saa gaar jeg maaske ned til ham.«

Madam Skov gik og kom snart efter tilbage med den Besked, at Peter ikke var hjemme, men at han kom inden Klokken ni, da han skulde rejse igen Klokken halvti, saa han kunde godt faa Lov til at følge ham til Jærnbanen, hvis han vilde.

Magnus svarede ikke. Han blev liggende et Øjeblik, saa fik en ny Tanke ham til at fare op. Det var ikke sandsynligt, at de vandrede om paa Gaden — var han ikke fulgt hjem med hende? Han trak sin Overfrakke paa, styrtede ned ad Trapperne og skyndte sig ud paa St. Pouls Kirkeplads.

Der var mørkt bag Claras Ruder. Han listede sig alligevel op ad Trappen og lyt-

tede ved hendes Dør. Alt var stille derinde og der sad ingen Nøgle indvendig i Døren. Det var sikkert, hun var ikke hjemme — hun var ude med sin gamle Kæreste.

Naar han skulde rejse Klokken halvti, saa vilde hun sandsynligvis følge ham til Jærnbanestationen. Der var slet ikke saa længe til. Han saa' op paa Kirketaarnets Uhr — Klokken var over halvni; det var bedst at gaa ud til Jærnbanen med det samme.

— — —

Clara og Peter mødtes efter Aftale, da Clara gik fra Forretningen. Han takkede hende, fordi hun kom og foreslog, at de gik hen i en Restavration foran paa Vesterbro, hvor de i et mindre Værelse kunde sidde og tale fortroligt sammen den Timestid, han havde til sin Raadighed, inden han skulde rejse. Clara gik ind herpaa.

Undervejs talte Peter om det sidste Brev, han havde faaet fra sin Moder.

»Jeg havde aldrig tænkt mig, at Moder vilde tage sig den Sag saa nær,« sagde han, »men det kommer sig af, at da hun først

kom til at lære Dig rigtigt at kende, kom hun ogsaa til at holde af Dig, og hun kan slet ikke tro, at Du virkelig holder af Magnus — og ærlig talt, tror jeg det heller ikke,« tilføjede han smilende.

Clara svarede ikke.

De gik videre, først tavse, lidt efter begyndte de at tale om mere ligegyldige Ting.

Da de lidt senere sad i et lille hyggeligt Kabinet og spiste til Aften sammen, sagde den unge Skuespiller:

»Det er da godt, vi kan sidde saa venskbaeligt og tale sammen. Da Du rejste hjem fra Helsingør var Du naturligvis meget vred paa mig og meget bedrøvet. Jeg var selv rent fortvivlet og tænkte paa at rejse efter Dig; men jeg kunde jo ikke rejse. Saa skrev jeg til Dig, saa snart jeg kunde, og af det Brev, jeg fik fra Dig igen maatte jeg formode, at Du ikke vilde tro mig. Det var dog sandt hvert Ord, jeg skrev. Nu holder jeg mig for mig selv, har intet Samkvem hverken med Fru Lund eller nogen anden af Selskabets Damer. Da Moder lidt forblommet skrev til mig, at det vel

nok paa en Maade var min Skyld, at Du giftede Dig med Magnus, saa kan jeg ogsaa nok tildels give hende Ret heri; hvis vi to var blevne ved at være gode Venner, havde Du ikke funden paa at binde Dig til Magnus; men jeg kan ikke indrømme, at det er min Skyld, vi blev Uvenner. Jeg siger ikke dette for at bebrejde Dig noget eller for at raade Dig fra at gifte Dig med Magnus; det vilde være Synd, hvis Du virkelig holder af ham og hvis Du kan finde Dig i de smaa Forhold han kan byde Dig; naar alt kommer til alt er de maaske bedre end dem, Du havde i Vente sammen med mig. Men jeg har allerede slaaet meget af paa mine Forhaabninger til Fremtiden, jeg tror nu ikke, at jeg bliver andet end Provinsskuespiller, og naar en Provinsskuespiller vil gifte sig, maa det helst være med en Skuespillerinde, der kan flagre afsted med ham; de har jo intet Hjem, men boer snart hist, snart her baade Sommer og Vinter; det vilde være dumt at have en Kone i København, en Kone, som han var skilt fra de otte Maaneder af Aaret. Nej — jeg har lovet mig selv, ikke at gifte mig, og jeg tror nok, jeg kan holde

det Løfte. Men førend Du gifter Dig, var det, jeg gærne vilde tale med Dig, jeg vilde gærne have, vi skulde være enige om, at det ikke er min Skyld, og det er vi jo nu — ikke sandt? — Og jeg hører, at Bryllupet snart skal staa — inden Nytaar? I har maaske allerede Lejlighed?«

»Ja — men jeg véd ikke hvor.«

Han saa' paa hende med et mismodigt Udtryk. »Det er da ikke sandt? — Hør, jeg har en Anelse om, at det er en forfærdelig Ulykke, Du gør for Dig selv? — Hvordan er det dog kommet?«

Hun tøvede lidt, saa gav hun sig til at fortælle, langsomt og i en rolig Tone: »Jeg gik og var i daarligt Humør, gik og var indespærret i den skumle Kælder som i et Fængsel — ja, det var i Grunden et Fængsel —, i den senere Tid kunde jeg ingen Steder gaa, selv om jeg havde Lyst til det, fordi Moder længe gik og var syg; men jeg gik aldrig nogen Steder. Saa døde Moder. Med min Søster talte jeg sjældent, med min Stedsøster aldrig. Jeg var saa ked af Byen, jeg vilde saa gærne bort, om jeg saa skulde

tage til Takke med et Ledvogterhus. Det var saadant noget, jeg en Gang sagde til Skov. Et Par Dage efter kom han og sagde, at han kunde faa Plads som Ledvogter, om jeg vilde gifte mig med ham.«

»Du skal altsaa være Ledvogterkone? Gud forbarme sig, sikken en Idé! — Men Du har det jo meget godt, som Du har det nu?«

»Ja — jeg forlanger det ikke bedre — og jeg har endda faaet Tilbud om en endnu bedre Plads, men da var det for silde.«

»Hvorfor er det for silde, Clara? Bed Magnus, om han vil give Dig dit Ord tilbage — eller tag det selv! Du fortryder jo nu, at Du har givet ham det — gør Du ikke?«

»Jo — men jeg vil alligevel ikke bryde med ham — han vilde tage sig det meget nær.«

»Aa — det vilde nok gaa over! En saa skæbnesvanger Medlidenhed skal man da ikke vise mod en Mand — jeg kunde forstaa det lige over for en Kvinde — men

Magnus! Hvad bilder han sig egentlig ind? Sig det til ham.«

»Nej — lad det nu være, som jeg har bestemt. Han er jo et godt Menneske og jeg kommer til at bo ude ved Skoven lige som i de svundne lykkelige Dage. Aa, jeg har længtes efter Skoven som en fangen Fugl!«

Skuespilleren sad tavs og stirrede frem for sig. Pludselig rejste han sig, som om han vaagnede op af en Drøm. »Naa, Klokken bliver mange — Tiden gaar hurtigt, og nu har vi jo heller ikke mere at tale om. Men vi skilles jo som Venner, det er godt.«

Han hjalp hende hendes Overtøj paa. »Paa Teatret lærer man ogsaa at være Tjener,« sagde han leende, »at være dristig behøver man ikke at lære der,« tilføjede han, idet han kyssede hende, mens han knappede hendes Kaabe.

Da de kom ud paa Gaden, sagde han: »Nu kan jeg kun lige naa at gøre et Løb op til Moder for at sige Farvel; jeg kan ikke engang følge Dig hjem.«

»Det gør ikke noget.«

»Du skal maaske træffe Magnus?«

»Nej — ham ser jeg i Reglen kun om Søndagen.«

Skuespilleren saa' smilende paa hende, idet han rystede paa Hovedet. »Saa kan Du følge mig til Jærnbanen. Vi tager en Droske, kører hjem til Moder og derefter straks tilbage til Stationen.«

»Jeg gaar ikke med op til din Moder.«

»Det behøves heller ikke.«

De steg ind i en Droske, der holdt i Nærheden af Tivoli, kørte hen i St. Regnegade, hvor Peter Kaspersen kun var ti Minuter om at tage Afsked med sin Moder, mens Clara sad nede i Drosken og ventede. Ti Minuter før Korsørtoget skulde gaa, kom de til Jærnbanestationen; han kunde altsaa lige naa at faa en Billet, sige Farvel til hende og springe ind i Kupéen.

Han sad ved det aabne Kupévindue og talte med hende indtil Toget sattes i Bevægelse, og saa blev hun staaende paa Perronen og saa' efter ham, saa længe hun kunde se et Glimt af ham.

Da hun ikke kunde se Toget mere, følte hun sig saa tung om Hjærtet. Hun gik

langsomt tilbage gennem Ventesalen, Forsalen og ud paa Vejen hen imod Vesterbrogade.

Pludselig opdagede hun, at Magnus gik ved Siden af hende. »Naa — er De der?« sagde hun uden at blive overrasket og gik rolig videre. Lidt efter tilføjede hun: »Hvor kommer De fra?«

Da han nu svarede, kunde hun kun mærke, hvor ophidset han var: han talte saa utydeligt, at hun ikke kunde forstaa ham. »Hvad behager?« spurgte hun.

Han gentog mere langsomt: »Jeg kunde nok tænke, at De vilde følge ham til Banen, men jeg vilde selv se det.«

Hun tilkastede ham et vredt Blik og forstærkede sine Skridt. »Jeg vil ikke udspioneres!« sagde hun i en haard Tone. »Jeg gør kun, hvad jeg kan forsvare for mig selv.«

Han blev forskrækket over hendes Hæftighed. »Jeg siger jo heller ikke noget,« sagde han.

Hun gik over imod Sporvognene, der holdt ved Tivoli. Han fulgte tavs med

hende. Hun havde ikke Lyst til at tale med ham eller nogen anden, hun vilde helst være alene med sine Tanker, skønt de ikke var meget lyse. Derfor sagde hun til ham, idet hun standsede ved en Sporvogn: »Jeg kører til Kongens Nytorv.«

»Naa!«

Hun rakte ham Haanden. »God Nat!«

»God Nat!«

Hun gik ind i Vognen.

Han stod et Øjeblik og betænkte sig. Saa gik han op oven paa Sporvognen, hvor han kom til at sidde helt alene. Det var nemlig i Aften saa koldt, at man maatte være godt paaklædt for at kunne holde Varmen oven paa en Sporvogn. Men han følte hverken til Kulde eller Varme.

Clara saa' godt, at han gik op ad den smalle Jærntrappe. Han fandt sig i alt! En saadan Behandling vilde kun den Mand taale, der elsker og véd, at hans Kærlighed kun bliver taalt, ikke gengældt.

Han stod af paa Kongens Nytorv; han stod lidt og ventede paa, at hun skulde komme ud, ikke for at tale med hende —

han havde jo sagt god Nat til hende — men for at se hende endnu en Gang. Men hun blev siddende i Vognen og kørte med den op ad Bredgade til Frederikskirken, saa stod hun ud og gik ned ad Fredericiagade til sit Hjem.

— — —

Der gik ikke mange Dage, saa maatte Clara sige sin Plads op.

Grossereren blev noget forbavset og spurgte, om hun havde faaet Tilbud om noget bedre; han vilde nødig af med hende.

Clara vilde ogsaa gærne blive, men hun kunde ikke, fordi hun skulde giftes.

Grossereren lo. »Og det siger De i en saa bedrøvelig Tone! — Ja, saa er der jo ikke noget at gøre for mig.«

Samme Dag fortalte Clara den samme Nyhed til den anden Ekspeditrice, der blev endnu mere forbavset end Grossereren.

»Min Gud! har De da været forlovet? Det har jeg aldrig anet! Og De har heller ikke gaaet med glat Ring! Saa var det maaske Deres Kæreste, der var her inde og talte med Dem den Dag, De gik tidlig?«

»Min Kæreste?« gentog Clara, »ja, det var min Kæreste!« Og det turde hun sige uden at lyve; hun behøvede jo ikke at sige, at han ikke var hendes Forlovede.

»Han opholder sig maaske ikke her i Byen?« spurgte den unge Pige.

»Nej — ikke her i Byen.«

— — —

Da der kun var faa Dage til Bryllupet, sagde Clara til sin Veninde: »De maa give mig en Myrthekrans; det er jo en Ting, en Brud ikke selv køber, og jeg kender ingen, der tænker paa mig.«

»Ja, det ved Gud, jeg vil,« svarede den unge Pige bevæget. »Hør, jeg synes altid, De taler i en saa bedrøvelig Tone om Deres Bryllup; er De ikke glad for det?«

Clara svarede ikke.

»Hvornaar skal det være?«

»Paa Fredag.«

»Men det er jo Nytaarsdag!«

»Ja — det skal ogsaa være Nytaarsdag.«

Lidt efter spurgte Veninden: »Hvad er Deres Forlovede?«

»Han er ansat ved Jærnbanen; men vi

skal ikke bo her i Byen; saa snart vi har haft Bryllup, skal vi rejse.«

»Det er jo fint at gøre Bryllupsrejse.«

»Ja,« svarede Clara og smilte sørgmodigt.

»Skal De langt bort?«

»Nej — ikke saa langt. Jeg véd saamænd ikke rigtig, hvor det er, vi skal hen; men det er da til en af de smaa Stationer paa Helsingørsbanen.«

»Naa — saa kan man da faa Dem at se en Gang imellem.«

»Ja — det kan De nemt.«

— — —

Tidligt Nytaarsmorgen, mens det endnu var mørkt, ringede Sankt Poulskirkens Klokker til Foprædiken. Clara havde længe ligget vaagen, nu stod hun op og saa' over paa den oplyste Kirke. Hun tændte Ild i Kakkelovnen og satte Vand over til Te. Hendes lille Stue kunde saa hurtig blive varm; hun var kommen til at holde af den. I Dag skulde hun forlade den. Hun følte sig saa venneløs og hjemløs. Hvor festligt Klokkerne vedblev at ringe. Hun kunde

for Resten godt gaa over i Kirken, hun havde Tid nok. Alt det Tøj, hun skulde have med ud i Ledvogterhuset, havde hun pakket sammen i Kufferten. Hendes Brudekjole hang udenpaa Skabet, en sort Silkekjole fra hendes lykkeligere Dage; i Morgen vilde hendes Mand hente Møblerne og paa Jærnbanen køre dem ud til deres ny Hjem. Hendes Mand! Det var underligt, at han skulde blive hendes Mand! Gud véd, hvad hendes Søster vilde sige, naar hun fik det at vide? Naar Bryllupet var forbi, og Clara var flyttet ind i Ledvogterhuset, saa vilde hun skrive det til Blanka.

Nu standsede Klokkeklangen ovre fra Kirketaarnet, og der blev saa underligt stille.

Clara var tidt bedrøvet over, at der ikke var et mere fortroligt og kærligt Forhold mellem hende og Søsteren; i Stedet for havde Blanka sluttet sig til Stedsøsteren, til Emilie.

Moderen havde altid, saa længe hun havde Ævner dertil, arbejdet for at faa sine to Døtre frem, men skubbet Steddatteren til Side, for at hun ikke skulde staa dem i

Vejen. Skæbnen vilde det anderledes, den tilsidesatte Askepot blev en fin Dame, de andres Lykke blev kun krank, den ene blev Sygeplejerske, den anden Ledvogterkone.

Gud véd, hvad Emilie vilde sige, naar hun fik det at vide, — og naturligvis vilde hun faa det at vide; Blanka vilde fortælle hende det. Vilde hun ikke tænke paa en Nat, da Clara kom ind til hende og græd og tiggede hende om ikke at tage den unge Student fra hende. Og Emilie lovede det, og rejste endda langt bort, for bedre at kunne holde sit Løfte. Men alligevel fandt Studenten Askepot lige som Prinsen i Æventyret. Clara kunde aldrig tænke paa den Nat uden at føle en brændende Rødme paa sine Kinder, den Nat hun havde ydmyget sig saa dybt for sin Stedsøster og røbet en Hemmelighed, som aldrig nogen burde have kendt! Det var derfor, hun ikke gærne vilde tale med Emilie.

Gud véd, hvordan der saa' ud, naar hun i Aften kom hjem i Ledvogterhytten. Der var vist tomt og uhyggeligt. Magnus vilde gærne have flyttet hendes Møbler der ud

Dagen i Forvejen, saa alt kunde være i Stand til hun kom; men hun vilde ikke tilbringe den sidste Nat i et tomt Værelse, og hun vilde heller ikke være hos Fru Kaspersen den sidste Dag, hun var i Køhenhavn.

Der var snart gaaet et Par Timer, mens hun gik og puslede i sin lille Stue. Ilden brændte lystigt i Kakkelovnen. Nu kunde hun snart slukke Lampen; det begyndte at lysne udenfor. Klokken gik ogsaa stærkt til otte.

Saa blev der banket sagte paa hendes Dør; man kunde høre, det var smaa forsigtige Fingre, der bankede.

Clara lukkede op. Hun vidste godt, det var Nabokonens lille Pige.

»Mo'er hørte, De var oppe, saa skulde jeg spørge fra Mo'er, om De ikke vilde have købt noget, inden der blev lukket.«

»Jo, Tak, min lille Pige, køb Du bare for halvtreds Øre Kager og en Flaske Portvin til to Kroner.«

Det var dog bedst at have et Glas Vin, naar hendes Forlover kom, for at køre med hende i Kirke; hun havde aldrig set ham,

hun vidste kun, at han var Modelsnedker, og at han var et pænt Menneske, der forstod at føre sig; Magnus havde med en vis Stolthed fremhævet, at han havde været Korporal i Fæstningsartilleriet.

Sandsynligvis kom hendes Veninde fra Baandforretningen ogsaa selv med Myrtekransen; men det var dog ikke saa sikkert, derfor havde Clara bedt Nabokonens voksne Datter om at komme ind og hjælpe hende med Brudepynten.

Op ad Formiddagen kom Magnus. Han gjorde en Undskyldning, fordi han kom; han skulde ikke blive saa længe, og hun ventede vel for Resten ingen; men han vilde gærne se, hvordan hun havde det. Hun manglede vel ikke noget? Endelig skulde han bede fra sin Moder, om de fra Kirken vilde køre hjem i Regnegade og spise Gaasesteg, inden de rejste; saa behøvede hun maaske slet ikke at køre her hjem igen, for at klæde sig om til Rejsen, det kunde hun maaske gøre hos hans Moder, saa kunde han, naar han nu gik hjem, tage en

Droske og køre Kufferten og hendes Rejsetøj hjem.

Det kunde dog ikke lade sig gøre. Clara kunde ikke undvære sit Hverdagstøj nu, hun var nødt til at køre her hjem lige fra Kirken; hun havde heller ikke Lyst til at komme brudeklædt op i Regnegade. Der var vel ogsaa mange, der saa skulde se hende.

»Nej — jeg véd da ikke andre end Fru Kaspersen,« sagde han; »men hun kommer naturligvis ogsaa hen i Kirken. Det er da godt, Mikkelsen er saadan et pænt Menneske; jeg vilde ønske, han ogsaa kunde føre Dem ud til Vognen; men det gaar jo ikke. — Men saa kommer jeg jo ogsaa til at køre her hjem lige fra Kirken og vente her, til De faar Dem klædt om — kan jeg det?«

»Ja — hvorfor ikke?«

»Forloverne maa jo ogsaa have noget at spise, naar de kommer fra Kirke, og et Glas Vin; men de kan jo godt køre lige hjem til Moder. Det hele bliver bare en finere Middag med Gaasesteg og Rødkaal og Kartofler.«

»Har De spist Frokost?« spurgte Clara.

»Aa — jeg har spist lidt til Kaffen, men det kan man ikke kalde for Frokost.«

»Vil De spise et Stykke Smørrebrød sammen med mig?«

»Ja, Tak — det vil jeg rigtignok gærne! — Det havde jeg ellers ikke tænkt paa. Det var godt jeg gik her ud.«

»For Frokostens Skyld?«

Han lo. »Nej — for at se, hvordan De havde det.«

Hun havde allerede begyndt at lægge Dug paa Bordet og sætte forskællige kolde Retter frem.

»Jeg har lige til det sidste gaaet og været lidt bange for, at De skulde betænke Dem, og det vilde jo være mere flovt for mig, naar det var kommen saa vidt som nu. Men da jeg nu har talt med Dem, er jeg ikke mere bange.«

Hun satte Vinflasken paa Bordet.

Han tog den op og saa' paa den. »Død og Pine!« udbrød han leende.

»Ja — jeg har ikke hverken Snaps eller Øl. Jeg ventede ikke at faa fremmede Herrer til Frokost.«

Han lo. »Nej — det kan jeg nok tænke.« Han var i straalende Humør og mere veltalende, end han plejede at være. »Men denne her er jo ogsaa udmærket. Skal jeg trække den op? — Det er egentlig morsomt at tænke sig, at De kalder mig for en fremmed Herre. Vi har rigtignok holdt vor Aftale godt, at vi slet ikke vilde forlove os — og hvis nogen saa' os nu og hørte os tale sammen, vilde de da ikke kunne tro, at vi skulde giftes om faa Timer. — Maa jeg trække den op?«

»Ja — værsgod!«

»De vilde maaske have haft den med hjem?«

»Nej — jeg har købt den for at byde Deres Ven Mikkelsen et Glas, naar han kommer og henter mig.«

»Ja — der er jo ogsaa mere end nok.«

»Jeg venter ogsaa Frøken Hansen.«

»Kommer hun snart? Jeg skal nok gaa, inden hun kommer.« Han skænkede i et Glas og smagte paa den. »Det er god Vin.

Drikker De ikke et lille Glas med mig? — Hør, synes De ikke, det kunde være passende Tid, at vi nu drak Dus — hvis vi i det hele taget skal sige Du til hinanden?«

Hun tog det Glas Vin, han havde skænket til hende, klinkede med ham og drak af det; hun sagde ingen Ting, men han betragtede hendes Tavshed som Samtykke.

Han sad lige over for hende og spiste med god Appetit; hun havde aldrig set ham saa glad som i Dag. Hun kunde ikke dele hans Munterhed, og af og til fandt hun hans overgivne Lystighed saa saarende, at hun kunde have Lyst til at standse den med et haardt Ord. Men hun syntes, det var Synd. Hvorfor skulde han ikke have Lov til at være glad; han havde jo altid været et stort Barn.

Da han var færdig med at spise, sagde han Tak for Mad. Han stod lidt og saa' paa hende med straalende og spørgende Øjne og udbredte Arme, som om han bad hende om et Kys; men hun forstod det ikke — eller vilde ikke forstaa det. Saa lod han

Armene synke. Han kom til at tænke paa sin grimme Mund, sin vansirede Overlæbe og sukkede let. Det kunde jo ogsaa vente med det første Kys til han var bleven gift med hende — om hun saa vilde give ham det.

XI.

Ved Ledet.

Clara sad bag Ledvogterhusets Rude og stirrede hen ad Banelinien og over imod den lille Landsby, hvis yderste og gamle Kirketaarn hun kunde se. Til venstre kunde hun se en stor Mark og langt borte forskællige spredte Huse; nogle af dem lignede smaa hvide Slotte. Hvidt var for Resten alt rundt omkring; den nyfaldne Sne laa fast; Vintersolen skinnede paa den, men smæltede den ikke; den straalede i Solskinnet, som om den var oversaaet med Perler i sølvglinsende, gyldne, røde og violette Farver, ikke større end Knappenaalshoveder.

Gik hun over til Vinduerne i den anden Side af Huset, havde hun Udsigt til en lille parklignende Skov.

Hun havde faaet alle sine Møbler ud i det lille Ledvogterhus, ogsaa sit Klaver.

En Dag stod hun foran Instrumentet og fik pludselig det Indfald, ved Toner at fremstille Lyden af et forbifarende Jærnbanetog. Saa kom hun til at le ved den Tanke, at hun vist var den eneste musikalske Ledvogterkone paa hele det danske Jærnbanenet.

For øvrigt var dette Klaver nu hendes bedste Ven. Den meste Tid af Dagen var hun jo alene; hendes Mand var ude paa Banearbejde, somme Tider langt borte, hun maatte passe Ledet, og naar Toget brusede forbi staa foran Huset med fremrakt Arm for at vise, at Banen var fri. Hun stiftede ingen Bekendtskaber, skønt hun snart blev kendt af de Handlende i Landsbyen, der kun laa ti Minuters Gang fra Ledet, og hun savnede ingen af dem, hun havde kendt i København, heller ikke Søster Blanka. Hun havde lovet sig selv, at hun vilde være en pligtopfyldende Hustru, og det Løfte holdt hun. Hun hyggede venligt i de smaa Stuer, holdt godt Hus med den lille Løn, de var enige om at tjene; der blev aldrig vekslet et ondt Ord

imellem dem, men hun viste ham heller ikke hverken Ømhed eller Fortrolighed, og Hvedebrødsdage havde de ikke kendt, for saa vidt som man mener, at Dagene lige efter Brylupet skal være fulde af Kys og Klap og Kælenavne.

Hun var bleven mere indesluttet og tavs end hun havde været før.

Hun og hendes Mand kunde jo aldrig gaa ud sammen; en af dem maatte være hjemme for at passe Ledet. Om Søndagen var Magnus i Reglen fri for Banearbejde. Naar Clara saa havde sørget for hans Middagsmad og naar Vejret var godt og Vejene tørre, gik hun ud. Han kunde ikke forstaa, at hun havde Lyst til at trave alene om paa Landevejene ved Vintertid, og han vilde ogsaa gærne have, at hun blev hjemme hos ham, naar han var hjemme; men han lod hende faa sin Villie.

Endnu gik hun ikke langt. Dagene var jo saa korte, Aftenen kom saa tidlig. Kun en Tur op til Korsvejen, hvor hun læste paa Vejviseren Navne paa nogle Landsbyer; naar det blev Foraar vilde hun snart besøge en,

snart en anden af dem. Af og til vandrede hun gennem den lille Skov, hvor nu Kragerne med deres hæse Skrig flagrede om i Træernes bladløse Kroner.

Vinteren fik dog ogsaa Ende, den sidste Sne smæltede, Foraarsblomsterne og det lysegrønne Løv spirede frem.

Nu begyndte Clara at tænke paa sin Have. Hun gik selv hen til Gartneren og købte Frø til Blomster- og Køkkenhaven, hun gravede og saaede og klippede selv den spirende Tjørnehæk.

Saa snart Clara var kommen herud paa Landet, havde hun skrevet til Søster Blanka. Hun havde ogsaa faaet Svar. Blanka var naturligvis bleven meget overrasket ved at høre om Søsterens helt uventede Bryllup, hun lovede at komme ud at besøge hende, men endnu havde hun ikke været der — sandsynligvis kom hun, naar det blev Sommer. For øvrigt længtes Clara ikke; hun savnede ingen, ikke engang sin eneste Søster.

Paa en Gang begyndte Clara dog at tænke paa Søsteren med mere Varme og

at længes efter hende, og Grunden hertil var en ganske lille Notits i den københavnske Avis, hun hver Dag læste. I Omtalen af den nær forestaaende Charlottenborg-Udstillings Aabning stod blandt andet: Maleren Hans Anker, der i flere Aar ikke har ladet høre fra sig, møder nu med et Billede, der vist vil vække lige saa megen Opmærksomhed som hans tidligere Arbejde; Billedet har den mærkelige Titel: ‚Døden venter'.

Saa var Blankas forhenværende Forlovede vel kommen til København igen! Mon Blanka vidste det? Blanka havde vist aldrig kunne glemme ham, siden hun ikke havde og vist aldrig vilde slutte sig til nogen anden Mand. Hun var bleven en stærk, selvstændig og paa en Maade ensom Kvinde.

Clara satte sig paa en Stol lige over for det store Maleri, Anker en Gang havde lavet, og som nu hang i Ledvogterhusets fineste Stue; det var det, hvor man saa' Blanka i Gyngen i sin Moders Have, snart det eneste Minde, der var tilbage fra en lykkelig Tid. Stakkels Blanka, den Gang anede hun

ikke de Sorger, der senere skulde ramme hende.

Clara vidste ikke, hvor det andet store Billede, som Anker havde malet, Maaneskinsstykket, hvor man saa' Blanka gaa som hypnotiseret over Gangen. Hun havde en eneste Gang spurgt Moderen om det, men Moderen havde svaret undvigende, at hun ikke vidste det, og da Clara vidste, at hendes Moder ikke holdt af at tale om det Billede og ikke kunde lide at se det, vilde Clara ikke spørge mere. Maleriet kom vel nok frem en Gang, hvis Moderen ikke havde tilintetgjort det; for Clara var sikker paa, at hun ikke havde solgt det. I gamle Dage hang det jo i Brandts Værelse. Da han forsvandt, forsvandt ‚Den Hypnotiserede' ogsaa. Det kunde jo være, han havde taget Billedet med sig.

Hvor Blanka saa' sød ud, da hun som ung Pige sad og gyngede i den sommergrønne Have! Clara blev saa varm om Hjærtet ved at tænke paa de gamle Dage, og hvis hun nu havde haft Søsteren ved sin Side, kunde hun godt falde hende om Hal-

sen og bede hende om den Fortrolighed og Kærlighed, der var mellem dem, da de var Børn og da de var unge Piger! Hvorfor skulde de to nu være saa fremmede for hinanden? De kunde atter genfinde hinanden, om de selv vilde.

Pludselig blev hun revet ud af sine Betragninger ved at Signalklokken meldte et kommende Tog Hun gik ud for at lukke Ledet.

Hun vilde gærne vide, om Hans Anker var i København, eller om han fra Udlandet havde sendt Maleriet. Men hvor skulde hun faa det at vide? Saa kom hun til at huske paa, at Kunstnerens Navn og Bopæl stod trykt i Katalogen. Hvis hun vilde vente til Kunstudstillingen blev aabnet, var det altsaa let at faa at vide, hvor Hans Anker for Tiden opholdt sig.

Kun et Par Dage efter læste hun, at Foraarsudstillingen var aaben, og den første Søndag, hun var fri, tog hun til København.

Hun pyntede sig i sin fineste Foraarsdragt. Hvor hendes før saa hvide Hænder allerede var blevne brune! Men det gjorde

ikke noget, naar hun fik Hansker paa. Hele hendes Ansigt og Hals var ogsaa solbrændt, men hun syntes selv, at det ikke klædte hende ilde.

Magnus sad og frydede sig over hende, mens hun pyntede sig, og da hun var færdig, udbrød han fornøjet: »Man skulde rigtignok ikke tro, at Du var Ledvogterkone.«

Clara lo.

»Hvornaar kommer Du igen?« spurgte han. Hun gik saa tidlig ud i Dag; Klokken var ikke mere end elleve; men for at slippe for at lave Middagsmad, havde hun givet ham varm Frokost.

»Jeg kommer hjem inden Aften.«

»Hvor vil Du egenlig hen i Dag, siden Du skal være saa fin?«

»Til København.«

»Til København? Til din Søster?«

»Nej — Det har jeg ikke tænkt paa. Jeg vil ind at se Malerisamlingen paa Charlottenborg. Der skal være et Billede af den Maler, der har lavet det Maleri,« — hun pegede paa Blanka i Gyngen — »og det vil jeg gærne se.«

»Kender Du ham?«

»Ja — han har boet hos Moder, da vi boede i Ordrup og ud vede Strandvejen.«

»Saa?« Uden ret at vide hvorfor, begyndte han at blive ked af den Københavnsrejse, hans Hustru vilde gøre. Maaske var det en Smule Skinsyge, der pinte ham. Lidt efter spurgte han: »Hvem har fortalt Dig, at han har et nyt Billede paa Udstillingen?«

»Det har jeg læst i Avisen.«

»Staar der noget i Avisen?«

»Ja — det staar alting.«

»Er det ogsaa saadan et Landskabsmaleri?«

»Det véd jeg ikke; det hedder ‚Døden venter'.«

»Hvad vil det sige, Døden venter?«

»Det véd jeg virkelig heller ikke; det kan godt være, man slet ikke ser Døden, men maaske bare en farlig Klippeskrænt eller noget lignende.«

Magnus blev mere og mere sær. »Jeg har aldrig sét, at der stod saadan noget i Bladene,« mumlede han.

»Saa kan Du se det her?« Hun tog en Avis, hun havde gæmt i sin Komodeskuffe, rakte ham den og viste ham den lille Notits.

Magnus læste: Maleren Hans Anker, der i flere Aar ikke har ladet høre fra sig, møder nu med et Billede, der vist vil vække lige saa megen Opmærksomhed som hans tidligere Arbejder; Billedet har den mærkelige Titel: ‚Døden venter'. Han sad lidt og tænkte. »Ja, det er underligt,« sagde han. »Hvorfor har han ikke ladet høre fra i flere Aar?«

»Fordi han har været i Udlandet.«

»Saa er han maaske nu kommen hjem igen?«

»Det tænker jeg.«

»Og saa møder Du ham maaske paa Malerisamlingen.«

»Bare jeg maatte.«

»Hvorfor det?«

»Fordi jeg gærne vil tale med ham.«

»Om hvad?«

Clara, der stod foran Spejlet og tog sin Hat paa, vendte sig rask om og saa' forbavset paa ham. »Om hvad?« gentog hun. »Det Spørgsmaal kan jeg virkelig ikke svare paa.«

Saa skammede han sig og blev forknyt.

Skønt han havde funden hende i en Marskandiserkælder, stod hun dog saa langt over ham i Dannelse og Kundskaber, og hver Gang hun som nu — det var dog ikke ofte — lod ham føle sin Overlegenhed, bragte hun ham straks til Tavshed.

Lidt efter var hun færdig. Hun nikkede alvorligt til ham, idet hun gik ud af Døren. »Farvel!«

»Farvel!« sagde han, da hun var et godt Stykke ude paa Vejen.

Nu rejste han sig op og saa' efter hende, først henne ved Vinduet, og saa, da han ikke mere kunde se hende derfra, ude paa Vejen. Nej, hun lignede rigtignok mere en fin Dame fra en af Villaerne, end Konen fra Ledvogterhuset.

Hun gik hen imod Stationsbygningen, høj og rank, og uden en eneste Gang at vende sig om, skønt hun maatte vide, at han stod uden for Huset og saa' efter hende og vilde være glad for et lille Nik.

Det var den første Udflugt, hun gjorde til København, efter at hun var kommen til at bo i Ledvogterhuset. Hun længtes

heller ikke efter Byen, og havde det ikke været fordi hun gærne vilde se Hans Ankers Maleri og vide, hvor han opholdt sig, var hun heller taget ud i Skovene nordpaa.

Da Clara var kommen ind i Udstillingsbygningen og havde faaet Katalogen, saa' hun først efter i Fortegnelsen over Udstillernes Adresser, og et af de første Navne, hun fandt, var: Anker, Hans, Hellebæk.

Han boede altsaa i Hellebæk. Saa havde han vel flere Gange kørt forbi hendes lille Hus, havde vel ogsaa set hende staa ved Siden af Skinnerne, men ikke kendt hende.

Hun gik langsomt gennem Salen, standsede lidt foran enkelte Billeder, der tiltrak sig hendes Opmærksomhed, men brugte saa godt som ikke Katalogen,

Saa kom hun til Hans Ankers Maleri. Ja, det var et underligt, et uhyggeligt Billede ‚endnu mere uhyggeligt end ‚Den Hypnotiserede'. Hvor fik han dog saadan sære Ideer fra, og hvem købte saadanne Billeder? Men hvor tydeligt han forstod at fremstille sin Tanke! Der behøvedes ingen Forklaring.

Paa en Seng i et Sovekammer laa en midaldrende Kvinde og stirrede med matte Øjne hen imod Døren, som om hun længselsfuldt ventede en, hun vilde tale med inden hun døde. Og henne ved Vinduet, foran det nedrullede Rullegardin, men halv skjult af et mørkerødt Gardin, sad Døden, fremstillet som en uhyggelig Benrad, og ventede. Timeglasset havde han sat paa Konsolbordet foran Spejlet og Leen havde han stukket ind bag Gardinet, saa man kun saa' Skaftet og et Stykke af Bladet. Det Spørgsmaal paatvang sig straks Beskueren: Vil han, den Døende venter, komme inden det er for silde, inden Døden bliver utaalmodig.

Clara kunde ikke rive sine Øjne fra Billedet, og jo længere hun betragtede det, des mere syntes hun, at den døende Kvinde havde Blankas Træk. Havde han da tænkt paa hende, da han malede sit Billede? Kunde han ikke glemme hende? Troede han, at hun længtes efter ham som den døende Kvinde, der ikke kunde dø, før hun havde set den, hun ventede paa? — Ja, hvem vid-

ste, hvad han troede, og hvem vidste, hvad Blanka tænkte.

Hun gik videre, først langsomt, men da intet af de andre Billeder fængslede hende, og da hun begyndte at blive træt, forstærkede hun sine Skridt, og stod snart efter atter ude paa Kongens Nytorv.

Hun havde stor Lyst til at tale med Blanka; ikke for at fortælle hende noget om det Billede, hun nylig havde set, ikke for at sige hende, at Hans Anker var kommen hjem. Hvis Anker i det hele taget vilde se Blanka, skulde han nok skaffe sig at vide, hvor hun var; han kunde jo let faa opspurgt sin gamle Ven, Ludvig Rønne.

Om hun gik ud til Emilie? Hun vilde vist blive godt modtaget! Mens hun gik og overvejede, om hun skulde gaa der ud, var hun allerede paa Vej til Store Kongensgade; men da hun kom til Hjørnet, betænkte hun sig. Saa vilde hun heller en Dag, hun havde fri, maaske paa Søndag, tage ud til Hellebæk og se, om hun ikke tilfældig kunde møde Maleren.

Hun gik ned ad Østergade, gennem Vim-

melskaftet og Frederiksberggade til Jærnbanestationen.

Klokken var ikke mere end tre, da hun atter var hjemme i Ledvogterhuset.

»Naa — saa' Du saa Maleriet?« spurgte Magnus, da hans Hustru havde faaet sit Overtøj af.

»Ja.«

»Var det kønt?«

»Nej — det var stygt.«

Han saa' paa hende; han vidste ikke rigtigt, om hun svarede saaledes for at lade ham forstaa, at hun ikke havde Lyst til at tale med ham. Han spurgte heller ikke mere.

Lidt efter gav hun sig dog uopfordret til at fortælle ham, hvorledes Billedet saa' ud.

Magnus syntes, det var en køn Tanke, og havde nok Lyst til at se Billedet.

»Saa tag Du der ind paa Søndag,« sagde hun.

»Nej — alene har jeg ikke Lyst til at gaa nogen Steder.«

Hun lo. »Ja, det bliver Du nok nødt til, hvis Du i det hele taget vil ud, da en af os altid maa være hjemme.«

»Saa' Du ogsaa Maleren?« spurgte Magnus.

»Nej — men jeg fik at vide af Kataloget, at han boer i Hellebæk.«

»Det er forbi Helsingør.«

»Ja — men ikke ret langt.«

— — —

En Hverdagmiddag i Begyndelsen af Maj, da et Tog kørte fra København nordpaa, var der en af de Rejsende, der viftede med sit Lommetørklæde til Clara, der stod foran Huset med udstrakt Haand. Clara kunde ikke se, hvem det var, og brød sig heller ikke om det; det var saa tidt helt fremmede, dog især Børn, viftede til hende paa denne Maade, og da Toget var forsvundet, tænkte hun ikke mere paa denne Hilsen fra en ubekendt.

Men da der var gaaet en halv Timestid, saa' hun en gammel Bekendt komme gaaende hen ad Landevejen, med lysegraa Filthat og Stok i Haanden. Det var Peter Kaspersen

Det lod ikke til, at Clara blev særlig overrasket eller glad ved at se ham. Hun stod inde i den lille Have, hun gik hen og

aabnede Laagen for ham og han satte sig paa Bænken, der stod op ad Huset.

Da hun ikke spurgte ham om noget, begyndte han at fortælle. Nu var Sæsonen forbi og nu havde han Ferie de fire Sommermaaneder. Han blev hos sin gamle Direktør næste Sæson og havde faaet sin Gage forhøjet. Han havde faaet at vide, at Clara boede i et Vogterhus paa Nordbanen, men ingen vidste ved hvilken Station. Saa havde han faaet i Sinde selv at gøre et Forsøg paa at finde hende, og det var nu lykkedes.

Hun stod i Nærheden af ham, pillede lidt ved sine Planter og sagde ikke noget.

Den elektriske Signalklokke ringede. Lidt efter lukkede hun Ledet, stillede sig paa sin Plads foran Huset, mens Toget fra Helsingør susede forbi. Han blev siddende paa den lille Bænk og saa' uafbrudt paa hende.

Hun aabnede atter Ledet, da Toget var kørt forbi.

»Maa jeg tale til Dig lige som i gamle Dage?« spurgte han.

Hun løftede Hovedet og saa' alvorligt hen paa ham. »Ja, hvorfor ikke?«

»Er Du tilfreds som Du nu har det?«

Hun smilte. »Ja — jeg har det fredeligt og stille — gaar hele Dagen og kæler for mine egne Tanker. Jo, jeg befinder mig meget bedre her end inde i de smaa Gader i den støjende By.«

»Du ser ogsaa raskere ud end før; Du er jo bleven helt brun baade paa Ansigt, Hals og paa Hænder. Og Magnus — hvordan har han det? Er han paa Arbejde her i Nærheden?«

»Nej — han er ikke saa nær herved,« svarede hun.

»Han vil ikke synes om, at jeg er her — det véd Du godt, ikke sandt?«

»Jo,« svarede hun og smilte flygtigt.

»Hvis Du helst vil have, jeg skal gaa, saa maa Du gærne sige det.«

Clara lo. »Det vilde da ikke være høfligt.«

»Aa — jeg vilde ikke finde det underligt. Jeg véd jo, at Magnus ikke vilde synes om at se mig her, og naar han ikke ser mig her, vil Du vel heller ikke sætte ham i daar-

ligt Humør og fortælle ham, at jeg har været her.«

»Hvis han fik det at vide og spurgte mig om det, vilde jeg heller ikke nægte det.«

»Det er en anden Sag. Han er vel rigtig glad nu?«

»Det vil jeg da haabe,« svarede Clara leende.

»Men er Stillingen ikke meget bunden her? Du maa stadig være paa Pletten fra tidlig Morgen til sent om Aftenen.«

Clara smilte. »Jeg synes alligevel ikke, at jeg anstrænger mig, og naar Magnus er hjemme, passer han Ledet. Om Søndagen er jeg fri det meste af Dagen.«

»Ja — og hvad saa?«

»Saa pynter jeg mig i Søndagstøjet og gaar ud.«

»Alene?«

»Ja — uden saa meget som en Hund til Ledsager. Magnus har lovet mig en Ged, men den kan jeg ikke tage med paa mine Udflugter. Nu kender jeg snart alle Landsbyerne her i Omegnen og alle Skovene.«

»Men alene — kan det være morsomt?«

»Aa — man vænner sig til det. Der er jo altid noget nyt; i hvert Fald er det mange Gange bedre at gaa alene end sammen med en, man ikke kan tale med.«

»Sigter Du til nogen bestemt?«

Hun lo. »Nej.«

Nu blev der signaliseret et Tog. Han sad og tegnede med sin Stok i Grusgangen og jævnede det straks efter ud.

Da Toget var kørt forbi rejste han sig. »Nu er det bedst, jeg kommer tilbage til København,« sagde han, og lidt efter tilføjede han: »Paa Søndag gør jeg ogsaa en lille Udflugt — alene — det er jeg ogsaa vant til, men jeg véd, at Damerne ikke holder af at vandre om alene. Der henne i den lille Skov er der i Nærheden af Indgangen en lille Høj — Du kender den nok — ved Foden af Højen er en gammel Træbænk, og i Nærheden af Bænken en Træstub eller to. Paa Bænken eller paa en af Træstubbene vil jeg paa Søndag sidde og hvile mig til Du kommer — jeg vil vente paa Dig fra Middag og til Solen gaar ned. Og kommer Du ikke til Sol gaar ned, vil jeg køre hjem igen, men

saa kommer jeg igen paa Søndag og sidder paa samme Plet, og der vil jeg sidde den ene Søndag efter den anden, lige til Du en Søndag kommer for at se, om jeg sidder der endnu, og saa fanger jeg Dig, og saa maa Du følges med mig Resten af Dagen — til Sol gaar ned eller endnu længer.«

Clara lo. »Aa, hvilke kønne Lokketoner! Men jeg skal nok tage mig i Agt — jeg véd, hvor langt jeg maa komme.«

»Jeg venter ved Højen paa Søndag.«

»Jeg kommer ikke.«

Han rakte hende Haanden. »Farvel!«

»Farvel!«

Da hun en halv Time senere stod foran Ledet, mens Toget til København foer forbi, saa' hun ham ved et aabent Kupévindue; han vinkede til hende med Lommetørklædet, og hun sendte ham en Hilsen med et Nik og et Smil.

Mærkværdigt, i de sidste Dage havde hun ofte tænkt paa ham; hun vidste, at Sæsonen sluttede den sidste April, og at han da vilde komme til København; hun anede, at han vilde opsøge hende. Først var hun ikke

glad ved hans Komme, men da hun havde talt lidt med ham, blev hun mere rolig, og tilsidst morede det hende at tale med ham. Sikkert vilde han paa Søndag være ved Foden af den lille Høj, men hun vilde ikke gaa der hen — det kunde ikke nytte han tænkte paa at fange hende — han havde jo en Gang ladet hende flyve — hun havde ladet sig fange af en anden — og man maatte holde sig til sin Mage.

Pludselig dukkede op for hende et Barndomsminde, som hun ikke havde tænkt paa i mange Aar. Da hun var en lille Pige havde hun to hvide Mus i et Fuglebur, og de fik saa mange Unger, der var helt blegrøde, mens de var ganske smaa. Men en Dag forsvandt Hunnen og kom først tilbage efter en Uges Forløb, og da hun saa igen fik Unger, var de graa. Claras Moder kunde ikke forstaa denne Mærkelighed, men hendes Stedfader lo og sagde: »Hun har været sin Mand utro; han er en skikkelig Hanrej, siden han ikke bider hende.«

Som det gaar i Dyreverdenen, saaledes vel ogsaa blandt Menneskene: der er mange

skikkelige Ægtemænd, der ikke slaar deres utro Koner.

Clara satte sig ned paa den lille Bænk uden for Huset, hvor nylig Skuespilleren havde siddet, og da hun nu var en gift Kone, kunde hun jo nok være bekendt at tænke lidt frit. Hun morede sig med at forestille sig, hvoriedes Magnus vilde te sig, naar hun, ligesom den hvide Mus, havde været paa gale Veje og fik et Barn, der ikke var hans. Han vilde vist ikke slaa hende, ikke jage hende bort, han vilde snarere græde Øjnene ud af Hovedet og tigge hende om ikke at gaa fra ham.

Hen ad Klokken syv kom Magnus hjem. Clara syntes, han saa' lidt urolig ud; men var der gaaet ham noget imod der ude, vilde han vel nok fortælle hende det, uden at hun behøvede at spørge. For første Gang i lang Tid spiste han ikke al sin Mad. Naar hun talte til ham, svarede han kun kort.

Da han havde været hjemme i hele to Timer, spurgte han pludselig: »Har Du ikke noget at sige mig?«

Han maatte altsaa have set Peter Kas-

persen, rimeligvis ved et aabent Kupévindue, og det var det, der havde bragt hans Sind i Oprør

»Jeg véd ikke, hvad det skulde være,« svarede hun.

»Ikke?« Hun syntes, der kom et Udtryk af Harme i hans Ansigt. »Har her ikke været nogen?«

»Hvorfor tror Du det?«

»Du kan jo bare svare paa mit Spørgsmaal. Var det maaske et Besøg, der skulde skjules for mig?«

»Skjules for Dig?« gentog hun. »Af hvad Grund? Jeg har ikke tænkt paa at skjule noget for Dig. Har Du sét en Herre køre forbi, som Du kender?«

»Nej, jeg har ikke; men her har siddet en Herre med graa Hat udenfor paa Bænken og talt med Dig.«

»Naa — er det det hele, Du véd? Kan det ikke godt have været en fremmed Herre, der har spurgt mig om noget?«

»Kan det ikke være?« gentog han og vrængede efter hende, saa hans Stemme blev

endnu mere grim end sædvanlig. »Jeg véd godt, hvem det var.«

»Naa — det er jo godt — det tvivler jeg for Resten ikke om; men saa behøver Du jo ikke at spørge.«

»Det er Maleren.«

Hun saa' forbavset paa ham. »Maleren? Hvad for en Maler?«

»Han, der har malet Billedet — ham Du i Søndags rendte og ledte efter paa Charlottenborg.«

»Du er vist gal! Det er flere Aar siden, jeg har talt med ham.«

»Hvem var det da? Peter Kaspersen?«

»Det kan Du faa at vide en anden Gang.«

Han foer hen imod hende. »Jeg vil vide det nu!«

Hun hævede sit Hoved stolt, stod et Øjeblik tavs lige over for ham og saa' paa ham med et foragteligt Blik, saa vendte hun sig for at gaa ud ad Døren; men han greb hende om Haandleddet, trak hende tilbage med et saa hæftigt Ryk, at hun var lige ved at styrte til Jorden.

Hun blev ligbleg, stod og støttede sig

til Bordpladen med den højre Haand, stirrede paa ham med sammenbidte Tænder og trækkende Vejret tungt. Endelig fik hun Luft. »Hvis Du en eneste Gang til lægger Haand paa mig, saa gaar jeg fra Dig!«

Nu gik hun uhindret ud ad Døren.

Den Aften blev der ikke vekslet et Ord imellem dem. Hun sad for det meste ude paa Bænken, og han indenfor ved Vinduet, saa han kunde se hende. Naar hun en Gang imellem gik ud paa Vejen, kom han ud i Haven og hen til Ledet. Hver Gang et Tog blev signaliseret, passede han selv Ledet.

De følgende Dage talte de ogsaa kun lidt sammen.

Saa blev det atter Søndag.

Efter Middag pyntede hun sig.

Da hun omtrent var færdig til at gaa, spurgte han: »Hvor skal Du hen?«

»Lidt ud i Skoven.«

»Kan Du ikke blive hjemme i Dag?«

»Hvorfor?«

»Fordi jeg gærne vil have det — fordi jeg ikke holder af, at Du gaar ud alene.«

»Paa den Maade kan jeg jo aldrig komme ud.«

»Jo — det kan Du nok.«

»Hvad er det da for et Lune, at jeg ikke maa gaa nu? Jeg spørger aldrig, hvor Du gaar hen — jeg forlanger samme Ret for mig.«

Hun havde baade Hat og Handsker paa, og gik nu hen imod Døren.

Han stillede sig i Vejen for hende. »Du maa ikke gaa!«

Hun traadte et Skridt tilbage. »Er det Alvor?«

»Ja vist er det Alvor!«

Hun stod lidt og saa' paa ham, alvorlig, men rolig. »Hvad tror Du, Du opnaar ved at behandle mig saaledes? At jeg løber fra Dig — at jeg bryder mit Løfte, fordi Du brød dit først! Du lovede at være god imod mig — jeg forlangte kun saa lidt, kun det ene, at Du ikke var ond imod mig. Jeg troede, at jeg kendte Dig, men nu ser jeg, at jeg har taget fejl af Dig! Havde jeg vidst, hvad jeg nu véd, saa havde jeg aldrig sluttet mig til Dig.«

»Du kan lade være at have Hemmelig-

heder for mig,« mumlede han. »Hvad havde din forrige Kæreste her at bestille?«

»Jeg har ikke bedt ham om at komme, hvis det er Kaspersen, Du mener. Han sad lidt paa Bænken og talte med mig, det er det hele, han var ikke en Gang inde i Stuen, og jeg tror heller ikke, han kommer igen; men for at være sikker derpaa, kan Du jo forbyde ham at komme — for mig gærne. Og saa kan jeg vel faa Lov til at gaa min Søndagstur som jeg plejer?«

Hun kastede kun et flygtigt Blik hen paa ham, idet hun gik. Hun var sikker paa, at nu vilde han ikke spærre Døren for hende.

Han blev ogsaa siddende paa sin Plads paa en Stol i Baggrunden af Stuen, uden at røre sig, med Hænderne hvilende paa Skødet og Hovedet bøjet ned mod Brystet. Først da hun var langt borte rejste han sig op, langsomt og stønnende, gik hen til Vinduet og saa' efter hende.

Hun gik hurtigt, som om det var umuligt at gaa langsomt, naar hendes Sind var i saa hæftig Bevægelse, og hun blev mere

og mere oprørt, jo mere hun tænkte paa den Fornærmelse, han uden Grund havde tilføjet hende. Hun havde aldrig tænkt, at han kunde optræde saa raat imod hende. Denne skikkelige, ydmyge, godmodige Fyr, som hun en Gang havde set græde som et Barn, han havde grebet hende i Haandledet, faret frem imod hende, som om han vilde slaa hende! Ingen havde nogensinde slaaet hende, ikke engang hendes Moder, da hun var Barn! Han havde jo aldrig været hende saa kær, at hun kunde tilgive ham en saadan Adfærd. Det skulde han vide, at hvis han en eneste Gang til traadte op imod hende paa den Maade, saa gik hun fra ham.

Hun havde tænkt at tage til Helsingør, og derfra at gøre en Tur til Hellebæk, for muligvis at se Anker og tale lidt med ham; men da hun nu med raske Skridt gik hen ad Vejen, tænkte hun hverken paa Hellebæk eller Anker, hun blev bare ved at gaa ned ad Landevejen, uden at vide, hvor hun vilde hen. Nu var hun allerede kommen forbi Stationsbygningen, hun gik rask videre, og først da hun en Snes Minuter senere kom

til den lille Skov, standsede hun sin Gang og stod tilsidst helt stille. Skulde hun gaa videre eller skulde hun gaa derind. Hun var bange for, at han sad paa den lille Bænk ved Højen. Hun havde kun et Par Hundrede Skridt at gaa, saa saa' hun ham. Men nu var det for sent at vende om; han havde allerede set hende, han rejste sig og ilede hende glad i Møde.

De rakte hinanden Haanden, hun hilste ham med et flygtigt Smil og de fulgtes ad gennem Skoven. Nu dirrede hun ikke længer af Harme, nu var hun kun bedrøvet. Han kunde mærke det paa hende og spurgte om Grunden.

Mens de langsomt vandrede henad den smalle Skovsti, fortalte hun ham alt, og da hun havde sluttet, gik de i nogen Tid tavse ved hinandens Side. Saa greb han pludselig hendes Haand og sagde: »Tak fordi Du kom!« og lidt efter tilføjede han: »Da vi sidst talte sammen i København, udtalte jeg vist min Frygt for, at Du vilde komme til at fortryde, at Du giftede Dig med ham. Jeg kunde ikke forstaa det — kan heller

ikke forstaa det nu — det var jo ikke Kærlighed.«

»Han var jo saa godmodig,« sagde Clara, »jeg kunde ikke tænke, at han kunde blive saa opfarende.«

»Jo — det kunde jeg godt fortælle Dig — en Gang imellem kan han blive det — ligefrem skummende af Raseri — men ellers er han godmodig.«

Under fortrolig Samtale gik de videre; han gjorde alt for at opmuntre hende, men det lykkedes ikke helt.

Snart var de kommen gennem den lille Skov og ud paa en Eng, der førte til Ermelunden. Hun plukkede en lille Buket Skovblomster. De fulgte den Sti, der fører til ‚Fortunen'.

»Nu er vi allerede kommen langt bort,« sagde han, da de standsede ved det gamle, kendte Traktørsted med den vidtstrakte Udsigt over Skov og Sund og med Københavns Kirketaarne i det Fjærne. »Kan Du huske, da vi kørte i Droske til ‚Slukefter' og spiste til Middag sammen? Det var en dejlig Dag! Da var det, vi fornyede vort Venskab og

da troede jeg, at vi aldrig mere skulde blive Uvenner. Nu kan jeg knap tænke paa den Dag uden at blive tungsindig. — Men Pokker skulde sørge! Du heller ikke! Lad os gaa op og spise til Middag sammen.«

De gik op i Restavrationsbygningen.

»Lammesteg som Hovedret!« sagde Peter gemytlig, »og Vin af den bedste Tønde!«

De sad saa hyggeligt i et lille Lokale.

Clara var endnu ikke i den rette Stemning, men Peter haabede, at det skulde lykkes ham at sprede det Mismod, der tyngede hende. Han skænkede tidt i hendes Glas, sang nogle Verslinier af gamle Drikkesange, bestilte en halv Flaske Portvin til Desserten og Kognak til Kaffen.

»I Dag tror jeg, jeg kan taale saa meget, det skal være,« sagde hun leende. »Hvis jeg ikke var i et saadant Krigshumør, vilde jeg blive ør.«

»Vi skal vel ikke køre her fra til Lyngby og videre ad Banen?« spurgte han, idet han standsede ved et lille Enspænderkøretøj, hvorpaa stod ‚Til Leje'.

»Nej, det er nok ikke værdt at køre

paa Helsingørbanen; alle Konduktørerne kender mig.«

»Saa tager vi til Raadvad!« sagde han. »Stig op!«

Det lille Køretøj var hurtig spændt for og var snart paa Vejen til Hjortekærhuset og derfra videre til Raadvad.

Ikke en Vind rørte sig, Solen skinnede saa varmt som om det var Midsommer.

»Her standser vi et Øjeblik,« sagde Skuespilleren, da de kom til Raadvad, »og saa kører vi videre til Skodsborg.«

»Vi trænger jo ikke til noget nu,« sagde Clara.

»Jo — til noget, det er koldt,« svarede han og hjalp hende af Vognen. »De kan godt køre hen i Stalden,« sagde han til Kusken, »vi skal nok finde Dem, naar vi kommer tilbage.«

Peter Kaspersen og Clara gik op til Restavrationen, hvor de tog Plads paa Verandaen. Han forlangte Seltservand og en halv Flaske svensk Punsch.

»En Gang imellem kan jeg ikke lade være med at tænke paa ham derhjemme,«

sagde Clara alvorligt. »Gud véd, hvad han tænker om mig. Han er vist meget bedrøvet.«

»Saa kan han jo opføre sig mere mandigt og lade være med at spille Othello.«

»Det er let nok at sige.«

»Naa — lad nu være med at blive tungsindig igen! Man skal ikke male Fanden paa Væggen.«

Hun lo og tjattede efter ham med sin Handske. »Vil Du lade være at sammenligne min Mand med Fanden.«

Han fyldte atter Glassene. »Lad os klinke, lad os drikke, skylle alle Sorger ned! Jeg har lige saa stor Grund til at sørge som Du; men jeg kan ikke sørge saa længe jeg har Dig hos mig; først naar Du er gaaet fra mig, naar jeg ikke ser Dig mere, saa sørger jeg. Den Mur, Du har rejst imellem os, vil jeg ikke se nu.«

Hun svarede med en lille Udbrud af Latter.

»Du ler, som om Du vilde sige, at den Mur er let at sætte over,« sagde han.

»Men det mener jeg slet ikke! Jeg me-

ner, jeg er gal, at jeg sidder her og drikker sammen med Dig!« Hun tømte sit Glas.

Han fyldte Glassene paa ny, og saa var der ikke mere i Flasken.

»Maa jeg bestille en Flaske til?« spurgte han leende.

»Ja, Du kan prøve paa det, saa skal Du faa Lov til at tømme den alene. Nu begynder det at løbe rundt for mig.«

»Saa er det ikke værd, vi bliver siddende her,« sagde han.

»Nej.«

De gik over Mølleaaen og dybere ind i Skoven. Først fulgte de Stien, Haand i Haand, leende og glade som en forelsket Ungersvend og hans Pigelil. Saa gik hun ind mellem Træerne, for at plukke et Par Blomster; han fulgte efter hende, gik forbi hende, hun fulgte efter ham, dybere ind mellem Træernes Stammer, indtil de var kommen langt bort fra Vej og Sti, og ikke et Menneske var at se saa langt Øjet kunde naa.

»Hvor her er stille!« udbrød hun.

»Det er dog intet imod, naar man gaar

i en Granskov, hvor de nedfaldne Naale dækker Jorden med et tykt, blødt Tæppe, der dæmper Fodtrinene, og hvor de tætte Træers Kroner danner et Næt, som Solens Straaler ikke kan trænge igennem; derfor er der altid mørkt i en tæt Granskov og ingen Smaablomster spirer frem af Skovbunden.«

Han lagde sig ned paa det friske Græs under en stor Bøg.

Hun plukkede endnu et Par Blomster, saa gik hun hen til ham og dryssede dem ud over hans Ansigt.

Han smilte. »Er det ikke Synd?« spurgte han.

»For Dig eller for Blomsterne!«

»For Blomsterne! Naar Du kun vilde kaste dem paa mig, kunde Du lige saa gærne have ladet dem blive siddende paa deres Stængel og glæde sig ved Livet.«

»Ja; men det tænkte jeg ikke over, da jeg plukkede dem.«

Hun blev staaende ved Siden af ham og saa' ned paa ham; han laa saa lang han var,

smilte til hende og rakte Armene ud imod hende. Hun saa' sig om, men blev staaende.

»Kom!« sagde han, efter at han havde bredt sin Overfrakke ud i Græsset til hende.

Hun rystede paa Hovedet. »Jeg krøller min Kjole.«

»Det er jo kun et løst Skørt,« bemærkede han.

Hun lo. »Derfor kan det vel nok blive krøllet.«

»Du kan tage det af.«

Hun saa' sig igen om til alle Sider, stod lidt og betænkte sig. Saa hægtede hun de to Hægter i Kjolelinningen op og lod Nederdelen synke til Jorden. Hun havde et lysebrunt Skørt lige under Kjolen.

»Naa,« sagde han leende, »der er jo ingen, der kan se andet, end at Du endnu har Kjole paa.«

»Den er temmelig kort.«

Han drejede Hovedet en Smule. Naa, ja — nu kunde man se lidt af hendes Strømper.

Han aabnede igen Armene, for at hun skulde række ham sine Hænder, saa at han kunde trække hende ned til sig.

Hun tog ikke imod hans Haand, men hun lagde sig paa Knæ ved Siden af ham.

Han rejste sig halvt op, tog hendes Hoved mellem begge sine Hænder og kyssede hende flere Gange.

Hun tog sin Hat af og lagde den i Græsset.

Han rejste sig nu op, tog hende i begge sine Arme, løftede hende i Vejret og lagde hende varsomt ned paa Overfrakken.

»Lad være!« sagde hun og gjorde Mine til at rejse sig, men blev dog liggende. »Jeg troede ikke, Du var saa stærk.«

Siden de forlod Restavrationen paa Raavad havde hun været saa oprømt; maaske var det fordi hun var bleven ør i Hovedet af al den Vin og svenske Punsch, hun havde nydt. Da hun lidt efter rejste sig, var hun bleven alvorlig. Hun glattede paa sit Skørt med Hænderne, rettede paa sit Kjoleliv, følte paa sit Haar, tog sin Nederdel og sin Hat paa uden at sige et Ord.

Hendes Tavshed virkede nedtrykkende paa ham. Han saa' paa hendes Ansigt; nys havde det været smilende og straalende som

Himlen paa en Solskinsdag, nu var der pludselig kommen mørke Skyer. Med tvungen Munterhed søgte han at lokke et Smil frem paa hendes Læber, men det lykkedes ikke.

De gik tilbage til Raadvad, ikke Haand i Haand, som da de for en Time siden gik over Mølleaaen, men et lille Stykke fra hinanden. Af og til talte han til hende, hun svarede ogsaa, men med saa faa Ord som muligt.

»Skal vi saa køre til Skodsborg?« spurgte han, da de atter stod ved Staldbygningen paa Raadvad.

Hun rystede paa Hovedet. »Jeg skal hjem.«

»Hvorfor? Klokken er jo ikke saa mange.«

»Jeg vil alligevel hjem nu. Vi kan køre til Klampenborg, hvis Du vil, saa kan jeg tage med Toget til Charlottenlund og derfra gaar jeg hjem; det er jo ikke saa meget langt.«

»Ja — naar Du endelig vil.«

Han bad Kusken om at køre til Klampenborg.

Hun blev ved at være ordknap undervejs, ogsaa da de sad i Jærnbanekupeen og

kørte fra Klampenborg til Charlottenlund. Da de gik hen ad Jægersborg Allé, sagde han: »Hvorfor er Du bleven saa tavs?«

»Behøver Du at spørge om det?«

Han stak sin Haand ind under hendes Arm og trykkede hende op til sig. »Du har holdt af mig,« sagde han med dæmpet, inderlig Stemme, »Du holder af mig endnu, det véd jeg godt. En Kvinde tilhører den Mand, hun elsker, ikke ham, hun har bunden sig til uden Kærlighed.«

Hun vilde frigøre sig for hans Arm, men han holdt hende fast. »Naar en Kvinde har bunden sig til en Mand, er det ligegyldigt, om der er Kærlighed med eller ikke. Kærlighed er jo ikke altid varig og kan ogsaa fortrænges af en anden og stærkere. Men saa skal hun sige det til sin Mand og skilles fra ham, saa synes jeg ikke, man kan kaste Sten paa hende; men naar hun vedbliver at leve sammen med ham, og tier, og deler sig mellem ham og en Elsker, saa burde hun . . .«

»Stenes!« udbrød han leende, da hun ikke syntes at kunne finde det Ord, hun

søgte. »Men saa kommer igen det gamle Spørgsmaal: ‚Hvem har Ret til at kaste den første Sten?‘ — skønt en Skare af Ægtemænd, der er langt værre, brøler i Kor deres: ‚Skyldig!‘«

»At Ægtemanden ikke er bedre, er kun et daarligt Forsvar for Hustruen, og desuden er der en lille Forskæl.«

»Du mener, at hun kan narre ham til at forsørge et Barn, der ikke hans eget? — Det vil sige, hun giver ham Lejlighed til at gøre en god Gerning — er det saa slemt?«

»Jeg er ikke i Stemning til at gøre Løjer,« sagde hun i en træt Tone.

Nu tabte han Lysten til at gøre flere Forsøg paa at opmuntre hende.

Da de var kommen gennem den lille Skov, hvor hun i Middags havde mødt ham, sagde hun, at han ikke maatte følge hende længere. Og efter en Pavse tilføjede hun: »Og saa maa Du ikke komme mere.«

»Jo, Clara!«

»Nej — det er bestemt. Vil Du besøge din gamle Ven, naar han er hjemme, saa vil jeg ikke sige noget dertil; men Du maa

ikke komme, naar han ikke er hjemme, og jeg møder Dig ikke mere udenfor Hjemmet.«

Han stod tavs lige over for hende. »Aldrig mere?« spurgte han.

»Det véd jeg ikke nu; men nu vil jeg tage Afsked med Dig for lange Tider. Vil Du love mig, at Du ikke vil søge mig mere?«

Han lo lidt haarligt. »Hvor Du tager det højtidelig! Et saadant Løfte er unødvendigt; naar Du forbyder mig at komme, saa bliver jeg borte. Vi er kommen ind paa en Samtale, der ligner en Parodi paa en Tragedie.«

»Det er rigtigt! Lad os sige hinanden nogle Spydigheder og skilles som Uvenner, saa bliver der ingen Sorg paa nogen af Siderne.«

»Nej, vi vil ikke skilles som Uvenner,« sagde han og saa' paa hende med sit sædvanlige venlige Smil; »netop derfor vil vi ikke tale mere sammen i Dag og jeg vil gaa lige med det samme; men jeg er vis paa, i Morgen, naar Du er i bedre Humør end nu, vil Du le ad denne lille raske Afskedsscene.«

Han svingede med Hatten og gik rask

bort, ligesom han plejede at gøre paa Teatret, efter at have endt en stor Replik, der var sikker paa at faa Bifald. Men nu havde han kun en eneste Tilskuer, og hun klappede ikke. Hun stod lidt og saa' efter ham, og da han var kommen et langt Stykke hen ad Vejen, fulgte hun langsomt efter. Men saa drejede han ned ad Stien, der fører til Jærnbanestationen og hun gik videre ad den brede Vej til Ledvogterhuset.

Solen var ved at gaa ned og bag ved Skovens Kroner var Himlen luerød.

Da hun kom i Nærheden af Huset, kunde hun se Magnus sidde udenfor paa Bænken, med Hænderne paa Knæerne og Hovedet bøjet ned mod Brystet, i samme Stilling som han sad inde paa en Stol i Stuen, da hun gik.

Hun nikkede til ham og sagde God Aften.

Han nikkede igen og svarede God Aften, men blev siddende paa Bænken, mens hun gik ind i Stuen og tog Overtøjet af.

Hun satte sig hen paa en Stol ved Vinduet, der vendte ud til Vejen. Hun havde ikke Lyst til at gaa ud til ham, hun vilde

ikke gærne tale med ham; han kunde let finde paa at spørge hende, hvor hun havde været.

En Gang imellem kom han et Øjeblik ind i Stuen, saa' hen paa hende og gik ud igen.

Han skulde aldrig mere faa Grund til at blive saa vred paa hende som i Dag — her efter vilde hun blive hjemme hos ham om Søndagen — i det mindste foreløbig.

Til sædvanlig Tid dækkede hun Aftensbordet og kaldte ham ind. Han spiste kun lidt i al Tavshed, hun spiste endnu mindre, og da han havde spist, gik han igen ud i den lille Have og satte sig paa Bænken.

Hun gik ogsaa ud i Haven, puslede lidt ved sine Blomster, vekslede af og til et Ord med ham. Han var let at formilde: i Morgen vilde han ikke tænke mere paa det lille Sammenstød, han havde haft med hende i Dag.

XII.

Faderglæder.

Dagene i den kommende Uge forløb som sædvanlig for Ledvogteren og hans Hustru; der veksledes ikke et ondt Ord imellem dem men heller ikke et fortroligt, og saaledes havde Forholdet jo været længe før de blev gift, da han saa godt som hver Aften kom ned i Kælderen i Regnegade. Hun havde flere end én Gang kaldt ham sin bedste Ven, men hun vidste aldrig, hvad hun skulde tale med ham om, og hun kunde lide, at han ikke talte meget, da hun ofte havde ondt ved at forstaa ham. Og saaledes var det endnu; det, de havde at sige hinanden, var snart sagt.

Saa blev det atter Søndag. I Tavshed

gik han og undrede sig over, at hun ikke pyntede sig, som hun plejede.

Da de havde spist til Middag og hun endnu ikke gjorde Forberedelser til at gaa ud, spurgte han: »Skal Du ikke ud i Dag?«

Hun rystede paa Hovedet. »Nej.«

»Hvorfor ikke? Det er jo smukt Vejr! Er det fordi jeg var saa gal i Hovedet i Søndags? Det skal Du ikke bryde Dig om; man kan jo ikke altid være i lige godt Humør. Har Du Lyst til at gaa ud, skulde Du gøre det.«

»Ja — men jeg har ikke Lyst,« svarede hun. Hver Gang et Tog fra København kørte forbi, saa' hun efter en vis ung Mand; men selv om han virkelig, trods sit Løfte, skulde være med, vilde hun dog ikke gaa hen til Højen i den nærliggende lille Skov.

Nej — i Dag vilde hun blive hjemme.

Magnus gik og var helt ked af, at hun ikke vilde gaa ud; han troede, at det var hans Skyld.

Da det var midt paa Eftermiddagen blev Clara opmærksom paa et hvidt Lommetørklæde, der begyndte at vifte til hende, da

Toget var kommen lidt forbi Ledet. Magnus saa' det ogsaa. »Hvem var det?« spurgte han.

»Jeg saa' ikke, hvem det var — rimeligvis en, der ikke kendte mig.«

Men en halv Time senere kom Søster Blanka. Hende havde Clara slet ikke tænkt paa.

»Saa fandt jeg Dig dog,« sagde Blanka. »Saa' Du ikke, jeg viftede til Dig?«

»Jeg vidste ikke, at det var Dig.«

Blanka hilste paa Magnus, der dog snart efter at have budt hende velkommen og sagt et Par uforstaaelige Ord til hende, forsigtigt trak sig tilbage, fordi han ikke kunde finde paa, hvad han mere skulde sige til hende.

Clara førte sin Søster ind i Huset.

»Her boer Du jo kønt — og sundt,« sagde Blanka. »Du er ogsaa bleven stærkt solbrændt og ser rask ud.«

»Ja,« svarede Clara smilende, »her er friskere end nede i den skumle Kælder i Regnegade; men det er dog ikke som da vi i gamle Dage boede paa Landet.«

Blanka stod just og betragtede det store

Billede, hvor hun saa' sig selv sidde og gynge i sin Moders Have. Det lod ikke til, hun havde hørt Søsterens Bemærkning; hun stod som fordybet i de Tanker, det smukke, gamle Billede fremkaldte. Hun kunde saa tydelig huske, hvorledes den raske unge Maler traadte ind gennem Havelaagen med Gyngen under Armen, hvorledes han slog den op mellem to Træer. Og saa skulde Clara males i Gyngen; men Maleren vilde absolut, at man skulde se lidt af hendes Strømpe paa Billedet, og det syntes Clara var flovt; hver Gang Anker løftede hendes Kjole lidt i Vejret, trak hun den ned igen; tilsidst blev han vred, gik sin Vej og lod Clara blive siddende i Gyngen; den var saa højt fra Jorden, at hun ikke selv turde springe ned, men maatte sidde og vente til Ludvig Rønne kom og hjalp hende. Blanka saa' hen paa Clara og gav sig til at le.

»Hvad ler Du af?« spurgte Clara.

»Aa — det var noget, jeg kom til at tænke paa,« svarede Søsteren. »Ja, det var den Gang,« tilføjede hun med et lille Suk.

»Har Du spist til Middag?«

»Ja — paa Hospitalet.«

»Maa jeg lave Kaffe?«

»Det kan Du gærne,« svarede Blanka i en munter Tone.

Clara syntes, at hendes Søster i Dag var livligere end hun plejede at være. Hun skulde da vel ikke have talt med Anker? Clara vilde ikke spørge hende om det.

»Jeg skal hilse Dig fra Emilie — og fra Rønne,« sagde Blanka.

»Saa? Tænker de paa mig?«

»Ja — vi taler tidt om Dig — næsten hver Gang vi kommer sammen.«

»Har Du fortalt dem, at jeg boer her, og at jeg er — Ledvogterkone?«

Blanka lo. »Ja. Jeg brugte just ikke den Betegnelse; jeg sagde, at din Mand var Jærnbanearbejder, og at I boede i et lille Hus ved Jærnbanelinien. For Resten er det da ingen Skam at være Ledvogterkone.«

»Nej — naturligvis — det er bare ikke saa fint som at være Dokterfrue, og havde vor Moder anet, at jeg skulde komme til at indtage en saa beskeden Stilling i Samfundet, havde hun ikke behøvet at koste saa mange Penge paa min Skoleundervisning.«

»Aa — hvad er jeg bleven?«

»Du staar dog vel i Rang med Lærerinderne; det er i hvert Fald en mere anset Bestilling at passe Syge end at passe et Led.«

Blanka lo. »Hvis Du fik at se, hvad en Sygeplejerske paa et Hospital har at bestille, vilde Du vist skynde Dig at løbe hen til dit Led.«

»Sagde Du til Emilie, at Du gik her ud i Dag?«

»Ja — og en anden Dag kommer hun her ud — og hendes Mand og hendes lille Pige.«

»Det gør hun da ikke?«

»Ja — hvorfor ikke? I er jo ikke Uvenner! Du vil da ikke nægte at tage imod hende?«

»Nej — — men det er saa underligt, hun kommer nu — hun har aldrig søgt mig før.«

»Saa har Du heller ikke været hos hende — det gaar lige op. Naar hun først har været her en Gang, kommer hun nok igen en anden.«

Da Blanka om Aftenen skulde hjem, fulgte Clara hende til Jærnbanestationen.

Og da Clara gik alene hjem herfra. kunde hun ikke lade være med atter at tænke paa, at Blanka, der siden hun blev Sygeplejerske, havde været saa alvorlig, i Dag var saa livlig, veltalende, spøgefuld og leende. Mon denne Forandring i hendes Væsen alligevel ikke havde sin Grund i hendes gamle Ven Hans Ankers Hjemkomst?

Blanka havde lovet at komme igen en af de første Søndage. Clara havde sagt, at saa længe det var Sommer, kunde Søsteren lige saa godt tilbringe noget af sin Fritid ude hos hende, og deri havde Blanka givet hende Ret. Clara vilde saa gærne tale med sin Søster en Gang imellem.

Saa blev det atter Søndag, og da Clara denne Dag var fri for at passe Ledet, pyntede hun sig lidt.

Ud paa Eftermiddagen spurgte Magnus: »Skal Du heller ikke ud i Dag?«

Clara smilte. »Vil Du saa gærne have mig bort?«

»Nej — det er ikke derfor, det véd Du

godt; men tidligere har Du jo altid gaaet en Tur om Søndagen, og hvis jeg ikke havde gjort det urimelige Vrøvl forleden, saa havde Du ogsaa gaaet ud som Du plejer. Herregud, jeg har jo gjort Dig en Undskyldning flere Gange. Forrige Søndag var Du heller ikke ude.«

»Da havde jeg jo min Søster hos mig, og da var jeg glad for at være hjemme.«

»Ja, men i Dag? Det er jo godt Vejr.«

»Du kan jo ikke vide, om min Søster ogsaa kommer i Dag.«

»Naa — Du venter din Søster! Ja, det er en anden Sag! — Det vilde da være morsomt, om hun kom.«

Men i Dag kom Blanka ikke. Derimod kom Emilie, hendes Mand og hendes lille Pige. Da Clara, der stod i et Hjørne af sin lille Have og saa' ud paa Vejen, for at se, om ikke Blanka skulde komme, fik Øje paa disse tre, blev hun forvirret og havde den største Lyst til at nægte sig hjemme, for at slippe for at tage imod dem; men det var allerede for sent — de havde set hende.

Emilie var straalende skøn; med fine

røde Kinder, ikke solbrændt og brun som Clara. Og den lille fireaarige Pige lignede hende. Baade Moder og Datter var smagfuldt og elegant klædt i lyse Sommerdragter. Ludvig Rønne havde faaet Fuldskæg, og havde derved faaet dette mandige og bestemte Udseende, der klæder en ung Læge saa godt.

Men da Emilie kom hende i Møde og kyssede hende uden Spor af Forvirring, da Ludvig Rønne hilste saa venligt paa hende, og da selv den lille nydelige Pige, som hun aldrig havde set, kom med sin lille fremrakte Haand og sagde: »God Dag, Tante Clara!« saa var Clara overvunden.

Magnus kunde ikke undgaa sin Skæbne; saa nødig han vilde, maatte han frem og hilse paa sin fine Svoger og Svigerinde. Han fulgte ogsaa med dem ind i Stuen, hvor baade Rønne og Emilie med Glæde gensaa' det gamle Maleri fra Haven i Ordrup.

»Kan Du se, der sidder Tante Blanka, og gynger,« sagde Emilie til sin lille Pige.

»Tante Blanka?« gentog Barnet. »Nej.«

»Du kan ikke kende hende?«

»Nej.«

»Det vilde more Hans Anker at se sit gamle Billede igen,« sagde Ludvig Rønne. »Det er vist et af hans bedste Arbejder; der er saadan en hyggelig, ægte dansk Stemning over det.«

»Anker boer jo her oppe i Humlebæk,« bemærkede Clara.

»Ja. Hvor véd De det?« spurgte Rønne lidt overrasket. »Har De set ham — har De talt med ham?«

»Nej,« svarede Clara, »men da jeg læste i Bladene, at han havde udstillet et Maleri, ‚Døden venter', paa Charlottenborg, gik jeg en Søndag ind og saa' det, og da læste jeg ogsaa i Katalogen, at han boede i Humlebæk. Jeg synes, det er et underligt Billede.«

»Ja — men det er godt malet og det gør et gribende Indtryk. Vi skal op til ham nu — han venter os; men vi havde lovet os selv i Forvejen, at vi først vilde kigge her ind.«

»Har Du ikke Lyst til at tage med til Humlebæk?« spurgte Emilie.

»Naa — jeg véd ikke rigtig,« svarede Clara undvigende.

»Du kan maaske ikke saa godt tage bort herfra — din Mand synes vel ikke om det?«

Clara lo. »Jo, han har saamænd nylig gaaet og plaget mig, for at faa mig til at gaa ud.«

»Ja, det er sandt,« forsikrede Magnus.

»Vil De saa følge med, naar De har Lyst til det,« sagde Ludvig Rønne.

»Ja — følg med, Clara,« tilføjede Emilie.

»Naar I endelig vil have det,« sagde Clara leende, »saa kan jeg snart blive klædt om.«

Signalklokken meldte et kommende Tog.

Magnus gik ud for at lukke Ledet. Lidt efter tog Ludvig Rønne den lille Karen ved Haanden og gik ud til ham.

Clara begyndte straks at klæde sig om i det tilstødende Sovekammer, men lod Døren staa aaben, saa hun kunde tale med sin Søster.

»Du ser jo rigtig rask ud nu,« sagde Emilie.

»Ja,« svarede Clara leende, »jeg har faaet en Hudfarve som en Kaffer.«

»Nej, den mørke Hudfave klæder Dig

godt. Og Du befinder Dig vel ogsaa godt her ude?«

»Ja — efter at det var gaaet saa svært tilbage for Moder, lærte jeg jo snart at slaa af paa mine Fordringer til Livet. Men jeg følte mig imidlertid stadig som en fangen Skovfugl, mens jeg sad nede i den skumle Kælder i Regnegade og længtes ud. Magnus vidste det. Han arbejdede som Smed paa Jærnbanen, og for min Skyld fandt han paa at søge en Plads som denne.«

»Du har vel heller ikke fortrudt det?«

»Nej —« svarede Clara i en langtrukken Tone, der ikke var overbevisende.

Da Clara var færdig, kunde man i god Tid naa hen til Jærnbanestationen. Ludvig Rønne spaserede foran med sin lille Pige ved Haanden, Emilie og Clara, der jo havde saa meget at tale om, fulgte lidt efter.

Ved Stationen ventede de kun en halv Snes Minuter paa Toget, der gik til Helsingør.

De kørte til Kvistgaard Station, gik derfra gennem Kælderis Hegn.

»Blanka véd vel, at Anker er kommen hjem?« spurgte Clara.

»Ja.«

»Har hun talt med ham?«

»Nej — og hun vil heller ikke tale med ham.«

»Det er underligt. Hun har dog holdt meget af ham en Gang — og hvis han nu — det kunde jo være — netop er kommen tilbage for hendes Skyld, saa kunde det maaske blive godt igen imellem dem.«

Emilie smilte. »Blanka kan man betragte som en Nonne, der har taget Sløret; hun gifter sig ikke. Jeg har talt med hende om det.«

»Men naar baade Anker og Blanka kommer hjem til Jer, saa maa de jo let kunne træffe sammen!« sagde Clara.

»Hvis Anker er hjemme hos os, naar Blanka kommer, siger vi det til hende — det har hun bedt os om — og saa gaar hun igen, og hvis han kommer, naar hun er der, saa gaar hun inden han faar hende at se.«

Clara lo. »Flygter hun saadan for ham? — Hvorledes er han nu?«

»En Smule alvorligere end da han var ung, det er det hele.«

»Taler han aldrig om Blanka.«

»Ikke til mig. Han har en Gang spurgt min Mand om hende og faaet alt at vide, hvad der angik hende. Den Gang lod det til at interessere ham stærkt, men siden har han ikke talt om hende.«

»Saa vil han vel heller ikke gærne træffe sammen med hende — og saa holder han vel heller ikke af at tale med mig?« spurgte Clara.

»Jo — Dig taler han tidt om, og han sagde endda for nylig, at naar han en Dag kørte med Toget og saa' Dig staa foran Ledvogterhuset, vilde han fare som en Raket gennem Kupévinduet lige ned i Armene paa Dig.«

Imidlertid var de kommen gennem Skoven og ud paa Landevejen, men lige foran dem, ikke langt borte, kunde de se en anden lille Skov, den der hører til det gamle Herresæde Krogerup, og da de var kommen gennem denne Skov, havde de kun et lille Stykke Vej til Humlebæk Kro.

I Krohaven traf de Hans Anker. Saa snart han saa' dem, ilede han dem fornøjet i Møde, hilste hjærteligt paa hver især — ikke mindst paa Clara — og løftede den lille Karen, med hvem han syntes at være særlig gode Venner, højt i Vejret. Han bad sine Venner tage Plads i et Lysthus og sørgede straks for Forfriskninger.

»Bestiller Du noget her ude, Hans Anker?« spurgte Ludvig Rønne.

»Ja da! Det er jo en historisk Egn. Ved Humlebæk var det Karl den tolvte gik i Land med sin Hær, og dette Herresæde, I nylig kom forbi, Krogerup, har tilhørt Ridefogen Hans Rostgaard, der spillede Svenskerne mangt et lystigt Puds, mens de var paa Kronborg. Foreløbig har jeg gjort nogle Blyantsskitser; om det bliver til mere, véd jeg endnu ikke. Jeg skal vise Jer dem, naar vi gaar op.«

»Jeg har set Deres Maleri paa Charlottenborg,« sagde Clara.

»Har De set det? Naa — De synes ikke om det — sig det kun — De vilde ikke have det

hængende paa Deres Væg?« sagde Maleren leende.

Clara lo ogsaa. »Det har jeg ikke tænkt paa; men havde jeg det, vilde jeg rigtignok ikke gæmme det paa et Pulterkammer. Men hvor har De dog faaet denne mærkelige Idé?«

»Paa en Ølhalle nede i Dresden, hvor jeg tilfældig kom til at høre en Samtale mellem to Tyskere, jeg slet ikke kendte. — ‚Saa maatte hun da dø', sagde den ene; ‚hun var sejg nok. I to Timer laa hun og stirrede paa Døren med halvbrustne Øjne og vilde ikke dø, før hun havde set ham igen og sagt farvel til ham. Og saa kom han da ogsaa'. — ‚Saa maatte Døden da vente længe!' bemærkede den anden. — Straks saa' jeg for mig den stakkels Kvinde, der i sin sidste Stund laa og ventede paa den eneste, hun brød sig om at tage Afsked med, og som vel var paa Vej til hende, og længere tilbage i Værelset sad Døden og ventede paa hende. Saa snart jeg kom hjem, begyndte jeg at male. Sikkert er det, at Billedet vækker Opmærksomhed, hvor det

kommer hen. Om Folk synes om det, er en anden Sag.«

Førend Hans Anker og hans Venner skulde en Tur ud i Skoven, maatte de op paa hans Værelse og se hans nye Skitser.

Han viste dem Skitsebogen. »Det er altsammen her ude fra,« sagde han.

»Hvad er det for en Sten?« spurgte Clara.

»Det er Hans Rostgaards Sten ved Danstrup Hegn, en Skov, man kommer igennem, naar man følger Landevejen mellem Fredensborg og Helsingør, den ligger nærmest Fredensborg. Stenen er sat til Minde om et af de mange Puds, Hans Rostgaard spillede Svenskerne, mens de var paa Kronborg. Da Svenskerne en Dag var paa Jagt efter ham, skød han sin Hest ved Danstrup Hegn, kastede sin Kappe og sin Hat ud i Søen, for at bilde Svenskerne ind, at det var deres egne Landsmænd, der havde skudt ham. Imidlertid slap han i god Behold til København. Hans Kone, der kendte hans Æventyr, klædte sig i Sort, og da hun var meget køn, var der flere af de svenske Officerer, der friede til hende.«

»Det var en lille Lektion i Fædrelandshistorie,« sagde Ludvig Rønne leende. »De husker nok fra gamle Dage, at Hans Anker kender alle historiske Steder og Mærkværdigheder i Danmark.«

Maleren lo. »Ja, den Slags Mindestene er der nok af i Danmark — og i andre Lande med for Resten. Saadan en Kampesten koster jo ikke mange Penge og gør altid Stedet interessant. Saaledes har jeg i Halland set Stenen, hvor Christian Barnekow med sit eget Liv frelste Christian den fjerde, idet han gav ‚Kongen sin Hest, Fjenden sit Liv og Gud sin Sjæl.' Og tæt ved Landevejen paa en Mark i Nærheden af Byen Eggersdorf i Brandenborg saa' jeg nylig et enligt Lindetræ og under dette en Kampesten, hvorpaa var indhugget: ‚Den 22. Februar 1813 faldt her en tapper russisk Officer; hans Navn er ubekendt. Prøjsiske Vaabenfæller satte ham dette Minde'.«

»Man skulde tro, Du samlede paa historiske Kampesten ligesom Manden, der samlede paa Ekkoer,« sagde Lægen. »Glem saa ikke Stenen i Ladegaardsaaen i Køben-

havn; den minder om to Damer, der en mørk Vinternat i Kareth kørte ud i Aaen og druknede. — Siden De er kommen til at bo paa Landet, gaar De maaske ikke meget ud?« vedblev han, henvendt til Clara. »De kan ikke tage Deres Mand med og har vel ikke Lyst til at gaa alene?«

»Jo,« svarede Clara, »i Begyndelsen af Sommeren turede jeg meget om i Omegnen, saa meget saa jeg kunde naa at komme hjem igen inden det blev mørkt; men i den sidste Tid er jeg bleven hjemme om Søndagen.«

»Er der nogen, der har skræmmet Dem der ude?«

Clara lo. »Det kan man maaske nok sige.«

»Hans Anker! Der er en mystisk Historie; vil Du se at faa fat i den?«

»Gaar De nogensinde i Kirke?« spurgte Anker.

Clara lo højt, og Rønne og Emilie stemte i med. »Jeg er ikke slem til det,« svarede Clara.

»Nu begynder Skriftemaalet,« bemærkede Ludvig Rønne.

»De skulde ailigevel en Gang gaa ind i Birkerød Kirke,« vedblev Anker uden at lade sig forstyrre. »Det er jo ikke saa langt fra, hvor De boer, og se de tunge Jærnkæder og det store Jærnlod, som den tidligere Sognepræst Henrik Gerner maatte bære i svensk Fængsel paa Kronborg. Svenskerne mistænkte ham for, at han havde været med i Forsøget paa at tilbageerobre Kronborg. De holdt ham paa Pinebænken i seks Timer, for at faa ham til at forraade sine medskyldige; men Præsten tav. Saa skulde han henrettes. Han havde skrevet til sin Hustru om alt, hvad der angik hans Begravelse, men blev benaadet otte Timer før Henrettelsen skulde ske. Han døde flere Aar efter som Biskop i Viborg og fik en ret pudsig Død, hvis det ikke er formasteligt at kalde Døden pudsig.«

»Aa, det er Du vist ikke saa bange for,« bemærkede Rønne leende. »For Resten døde Henrik Gerner nok af Sult med et Stykke Kød i Halsen.«

»Ja, det er rigtigt, han havde faaet et Stykke Kød forkert i Halsen, og det sad saa fast, at det ikke kunde tages op af Datidens Læger, og det stoppede for al anden Føde. For anden Gang bestilte han sin Ligkiste, og denne Gang gik han selv hen og lagde sig i sin Kiste, da han følte Døden komme.«

»Saa skal jeg nok gaa i Kirke for at se Præstens Lænker«, sagde Clara.

»Nu kunde det vel være passende, at vi gik lidt ud i Skoven,« sagde Rønne og lo. »Vi har faaet saa megen Fædrelandshistorie, at vi nok kan trænge til et Frikvarter.«

Da Rønnes og Clara hen ad Aften skulde hjem, overtalte de Anker til at følge med. De vilde staa af ved den Station, der laa Claras Hjem nærmest og drikke Te i Ledvogterhuset.

Anker fulgte med. Han var i Dag i en meget munter Stemning.

Magnus gik ude i den lille Have, da han saa' Clara og hendes Gæster fra i Middags komme tilbage; men nu var der kommen en Herre til i Selskabet, en høj Herre med

lyst Skæg. Han gik forrest i Samtale med Clara og hendes Stedsøster, lidt bagefter kom Lægen med sin lille Datter ved Haanden. Magnus kunde se, at hans Kone i Dag var rigtig glad; det var da godt, saa havde hun nok glemt den kedelige Strid fra forleden Søndag.

Clara forestillede selv Magnus og Anker for hinanden, og Malerens Hilsen var saa hjærtelig og munter, som om han hilste paa en gammel fortrolig Kammerat, og Magnus kom straks til at holde af ham.

Solen var ved at gaa ned, endnu var der helt lyst inde i Ledvogterhuset.

Da Anker med et lystigt Ord paa Læben traadte ind i Stuen, standsede han pludselig foran det store Billede, han en Gang havde malet, og hans Ansigt blev alvorligt. Han stod et Øjeblik og betragtede det, saa trak han en Stol frem paa Gulvet, satte sig paa den og blev ved at se paa Billedet. Ogsaa hans Venner tav; de følte, at det var med blandede Følelser Maleren efter flere Aars Forløb gensaa' et af sine kæreste Ungdomsværker.

Omsider rejste han sig, saa' med et lidt vemodigt Smil paa Ludvig Rønne og Clara og sagde: »Ja, det var den Gang!«

Clara gik hen og saa' ud ad Vinduet for at skjule, hvor rørt hun var bleven ved denne lille Scene. Forrige Søndag havde Blanka staaet og betragtet sit Billede, i Dag havde Maleren staaet tavs og stirret paa sit Værk, og han var vist den af dem, der havde følt mest ved det gamle Minde, det vakte.

Mon det aldrig skulde blive godt igen imellem de to? Emilie troede det ikke, og Blanka undgik med ænstelig Forsigtighed at træffe sammen med sin gamle Ven. Men alligevel! Et helt Tilfælde kunde jo føre dem sammen.

De drak Te inde i Stuen — der var jo intet Lyshus i den lille Have.

Anker havde lovet Rønne og Emilie at tage med dem hjem i Store Kongensgade; men nu vilde han ikke. Det var lige som om han nu var bleven træt, og han vilde tilbage til Humlebæk; men han vilde love dem at komme til København en af de første Dage.

Da Clara var bleven ene, tænkte hun paa de nys svundne Timer. Det havde væ-

ret en dejlig Dag, hun havde tilbragt sammen med de gamle Venner; det var lige som om de havde bragt med sig et Pust fra de lykkelige Ungdomsdage. Og hun, der ellers aldrig fortalte Magnus noget, overraskede ham i Dag ved en fornøjelig Beskrivelse af hele Turen. Det glædede hende ogsaa, at Magnus syntes saa godt om Emilie og Anker, men dog allerbedst om Rønne, der havde talt saa jævnt og ligefremt til ham.

Men denne Mærkedag blev ogsaa i lang Tid den eneste, Clara fik, og Livet i det lille Ledvogterhus blev ensformigt som før; Clara gik næsten aldrig ud, og ingen Venner besøgte hende. En Gang imellem kom Blanka, men ikke tidt.

Sommeren gik, Efteraaret kom, Træernes Blade gulnede, Vinden rev dem af deres Kviste og hvirvlede dem rundt i Luften, lod dem foretage en fejende Dans henad Jorden, mens den selv udførte Blæsemusiken. Blomsterne i Claras lille Have visnede.

Og da Vinteren var inde, gjorde Magnus en Opdagelse, der satte ham i en underlig

Stemning, lykkelig og paa samme Tid ængstelig — han havde Udsigt til at blive Fader. Clara kunde vel have fortalt ham noget om det for længe siden; men hun havde intet sagt om det, og det forundrede slet ikke Magnus; hans Hustru plejede jo ikke at vise ham Fortrolighed, og han vilde heller ikke tale til hende om det. En Gang maatte hun vel sige noget. Det lod endda til, at hun ikke vilde have han skulde se, at hun syede Børnetøj — rimeligvis fordi hun ikke vilde tale med ham om den, der en Gang skulde have disse smaa Skjorter og Trøjer. Det var vist ogsaa helt tilfældigt og Hastværk, at hun en Gang havde glemt at gæmme saadan en lille rødstribet Nattrøje, som han saa stjal sig til at betragte med Taarer i Øjnene. Han turde ikke engang tage den op fra Stolen, af Frygt, for at hun skulde komme og overraske ham.

Inden i ham jublede det. Han sang, naar ingen hørte det, og tænkte langt ind i Fremtiden. Om det blev en Dreng eller en Pige, var ham ligegyldig. Men saa var det, at han midt i denne Glæde, som han

stadig søgte at skjule, pludselig kunde blive alvorlig og angst: tænk, om Barnet kom til at ligne ham — tænk om det blev en lille Pige med hans grimme Ansigt og vansirede Mund! Det vilde blive forfærdeligt! Saa vilde det være bedre, at han slet intet Barn fik! — Aa — hvorfor skulde det netop komme til at ligne ham? Det kunde jo lige saa godt komme til at ligne sin Moder — det vilde han da haabe.

Aa, hvor han gærne vilde tale fortroligt med Clara, udmale sine Drømmerier, sine Forhaabninger og sin Frygt for hende — men især sin Frygt for, at Barnet skulde komme til at ligne ham! Hvor han gærne vilde vide, hvad hun mente i den Henseende. Men hun vilde vist blive vred, naar han begyndte at tale til hende om den Sag; endnu havde hun jo ikke talt et eneste Ord derom til ham. Nej — det var bedst at vente, til hun selv begyndte at tale om det.

Og Tiden gik. Det blev Jul og Nytaar; men det var mærkværdigt, saa stædig hun var — hun vilde ikke tale til ham om den

Begivenhed, der syntes at være nær forestaaende.

Da Magnus en Aften kom hjem, gik der en ung Pige inde i Stuen og i Køkkenet og lod som om hun var hjemme. Da de skulde spise til Aften, sagde Clara, at hun ogsaa skulde sætte sig hen til Bordet, og da hun senere havde vasket op, fik hun Lov til at gaa hjem.

Saa længe den unge Pige var der, sagde Magnus ingen Ting, men da hun var gaaet, spurgte han: »Hvem er hun?«

»Det er en ung Pige, der skal hjælpe mig lidt, saa længe jeg ikke er rigtig rask.«

»Naa — ja, det er meget rigtigt.«

Han satte sig ned paa en Stol og saa' paa hende, som om han havde Lyst til at begynde en længere Samtale. Men hun havde i den sidste Tid været meget pirrelig, og nu stillede han sit Spørgsmaal saa kejtet, derfor kom han saa uheldigt fra Forsøget. Han spurgte forsigtigt: »Gør det ondt nogen Steder?«

Clara gjorde et Kast med Hovedet og

saa' frygtelig arrig ud. »Aa — bryd Dig bare ikke om det!«

Nej — han skulde nok herefter tage sig i Agt for at spørge til hendes Befindende.

Men han kunde ikke begribe, hvad Clara vilde med den forhaabentlig meget uerfarne Landsbypige, der ikke kunde være mere end femten-seksten Aar, og en Dag spurgte han: »Synes Du ikke, jeg skulde bede Moder om at komme her ud? Fader kan jo nok klare sig selv et Par Uger.«

»Din Moder?« gentog Clara. »Jo, hun er jo velkommen; men naar Du vil bede hende om at komme her ud, saa skulde Du heller vente, til det igen bliver Sommer.«

Magnus følte sig lidt stødt, fordi hun ikke vilde forstaa ham. »Nej — det var ikke saadan jeg mente.«

Næste Dag sagde Clara: »Du kommer vist til at bede, om Du maa blive hjemme og passe Ledet nogle Dage.«

»Ja — det skal jeg nok. Er det tidsnok fra i Morgen?«

Det svarede hun ikke paa.

Lidt efter sagde han: »Véd Du hvad?

Jeg gaar og ønsker, at Barnet maa komme til at ligne Dig.«

»Det er jo et meget fromt Ønske.«

Naa — i Dag blev hun da ikke fornærmet, fordi han talte om det. »Hvad vilde Du helst ønske det blev, en Dreng eller en Pige.«

»Jeg giver mig ikke af med at ønske, for jeg tror ikke, det nytter noget. En af Delene bliver det vel nok.«

»Ja — hahaha — hvad skulde det ellers blive? — Men hvis det nu bliver en Dreng, saa . . .«

»Aa, lad mig være fri for alle disse Hvis'er!« udbrød hun utaalmodigt.

»Hvis'er!« gentog han og troede, at han lavede en Vittighed. »Ja, det er sandt, skal vi ikke have en Visselulle til den Lille?«

»Nu kan Du jo lade være med at tage Hatten, til Du ser Manden,« svarede hun kort og gik ud i Køkkenet.

Næste Morgen følte Clara sig ilde tilpas; hun stod dog op og lavede Kaffe, begyndte at gøre Huset i Stand og var næsten færdig her, men da Pigen kom, gik hun i

Seng igen. Hun var usædvanlig gnaven denne Morgen, svarede kun kort paa alt, hvad han spurgte hende om, og bad ham tilsidst om at passe sig selv.

Op ad Formiddagen gik Pigen i Byen med en stor Kurv. Magnus, der just paa denne Tid gik ude i Haven med Hænderne i Lommen, kunde nok lide at vide, hvor hun skulde hen, og spurgte hende om det.

»Jeg skal til Slagteren efter Kød — og paa Apotheket — og hjem at hente min Moder.«

»Deres Moder? Hvad er da Deres Moder?«

»Min Moder?« gentog den unge Pige lidt forundret, »hun er ingen Ting, men min Fader er Snedker.«

»Skal De da ikke ogsaa hente en anden Kone?«

Pigen rødmede. »Nej — det skal min Moder!«

»Naa!«

Mens Pigen var borte, kiggede Magnus en Gang imellem ind til sin Kone i Sovekammeret.

Efter halvanden Times Forløb kom Pigen tilbage, alene, men med Kurven fuld af Varer til de Sunde og den Syge.

»Har De ikke Madammerne med?« spurgte Magnus.

»De kommer straks.«

»Det er godt!«

Det varede heller ikke ret længe, før de to Damer ankom.

»Nu skal det nok gaa løs!« sagde Jordemoderen i Forbigaaende til Ledvogteren.

»Ja — det skal det vel,« svarede han og fulgte med ind i Stuen.

»Ja — vi skal nok klare os selv,« sagde Madamen, og Magnus holdt sig beskedent tilbage.

Og saa snart de to Madamer var kommen, blev der en Hurlumhej, saa Magnus og den unge Pige ikke vidste, hvor de skulde gøre af sig selv.

»Patienten maa gærne faa en Kop Kaffe,« sagde Jordemoderen, »saa faar vi en Taar med; for naar det er overstaaet, varer det længe, inden hun maa faa Kaffe. — Ja, vi er kommen tidlig nok,« sagde hun til Magnus,

»men til en saadan Forretning er det bedre at komme for tidlig end for sent. Det vil nok vare en Timestid, før Koncerten begynder. Naar saa Deres Kone tager de høje Toner skal De ikke tro, at det er os, der gør hende Fortræd, og naar De hører en fin lille Stemme, som De aldrig har hørt før, saa véd De, at det er sidste Numer paa Programmet.«

Det var en gemytlig Kone, syntes Magnus; det var vel, fordi hun havde været med til saa mange saadanne Koncerter.

Det varede heller ikke længe, før Clara begyndte at blive meget syg. Døren til Sovekammeret var lukket og Magnus gik i den tilstødende Stue og var meget forknyt. Han følte sig tilmode som en stakkels Stymper, der kunde høre sin Hustrus Skrig fra Torturkamret, hvor Bødlerne kneb hende med glødende Tænger, for at faa hende til at tilstaa, saa gav de hende en lille Frist, et lille Pusterum til at betænke sig, og saa tog de fat paa ny. Aa, det var forfærdeligt.

Endelig — langt om længe — hørte han den lille fine Stemme, Madamen havde talt

om, og i det samme kom den unge Pige farende ind til ham fra Køkkenet, med et Ansigt, der røbede glad Forundring. »Der er et lille Barn, der græder!« raabte hun.

Magnus, der vist ikke havde talt ti Ord med den unge Pige i de Dage, hun havde været i Ledvogterhuset, foer nu hen imod hende, slog begge Arme om hendes Liv og løftede hende højt i Vejret. »Ja, der er et lille Barn, der græder! Der er et lille Barn, der græder!«

Sikken et Hurlumhej, der nu blev igen! De to Madamer var vist i Stand til at vælte et Hus! Pigens Moder kom farende ud i Køkkenet, fra Køkkenet til Stuen og atter ind i Sovekammer. »Nu er det forbi!« sagde hun.

»Ja, Gud ske Lov!« svarede Magnus og fik ikke Tid til at spørge om mere. Men saa gav han sig til at tænke over det, Konen havde sagt: »Nu er det forbi!« — Forbi! Angst styrtede han hen til Døren og lyttede. Han kunde høre det lille Barn græde — og han kunde høre de to Madamer tale dæmpet sammen — hvorfor talte de saa sagte? Han

kunde slet ikke høre sin Kone. Var hun saa forpint, at hun ikke kunde tale, eller var hun død?

Han blev staaende henne ved Døren.

Den unge Pige kom ind i Stuen.

»Jeg kan slet ikke høre noget til min Kone,« sagde han til hende. »Tør De gaa der ind?«

»Jeg véd det ikke,« svarede Pigen. »Jeg skal spørge om det, naar Moder kommer her ind.«

I det samme kom Moderen farende ind og var lige ved at vælte den ængstelige Ledvogter.

»Naa — staar De her?« udbrød Konen. — »Kan Du give mig lidt varmt Vand, Line? Du kan give mig hele Kedlen.« Hun blev staaende i Stuen, mens hendes Datter gik ud i Køkkenet.

»Jeg kan ikke høre, at min Kone siger noget,« mumlede Magnus.

»Nej — nu ligger hun hen og lader Hvilen falde paa sig,« svarede Konen.

»Hun er da vel — levende?«

»Aa — ja — der er ikke noget i Vejen!«

»Naa — Gud ske Lov; — Og Barnet — hvad er det for en?«

»Det er en Dreng — en stor Dreng!«

»En stor Dreng! — Aa, Gud ske Lov!«

I det samme kom Pigen med Kedlen.

»Det er en stor Dreng!« sagde Magnus til hende.

»Gratulerer!« svarede hun leende og rakte sin Moder Kedlen.

»Bare jeg snart kunde faa ham at se,« sagde Magnus.

»Ja — nu kan De bare vente lidt til vi faar givet den unge Herre lidt Tøj paa; han er jo lidt kuldskær af sig,« svarede Konen og gik ind i Sovekammeret med sit varme Vand.

Lidt efter aabnede Konen igen Døren og raabte ud: »Line, vil Du sætte Katoflerne over!«

Magnus blev kaldt ud til Ledet; men saa snart det forbikørende Tog var borte, skyndte han sig atter ind i Stuen; han var voldsom spændt paa at faa at se, hvordan den unge Herre saa' ud, som Lines Moder kaldte ham.

Lidt efter gik hun ud i Køkkenet og begyndte at stege Bøf.

Magnus gik ud til hende. Der var noget, han især gærne vilde vide, men han vidste ikke rigtig, hvordan han skulde udtrykke sig. Der er vel ikke noget at bemærke ved Barnet?« spurgte han.

»Gud nej,« svarede Konen, der naturligvis ikke forstod, hvad han mente; »det er der aldrig i den Alder. — Nu kan De vist for Resten godt gaa ind og se ham.«

»Er det ikke bedst, De gaar ind og spørger om det?«

»Jo — det kan jeg gærne. Line, kan Du komme og banke det Kød lidt! — Der har Du Hammeren!« Hun gav sig til at le. »Du banker Bøf, lige som din Bedstefader banker Saalelæder.« Hun tog Hammeren fra sin Datter og slog et Par raske Slag paa Kødet. »Saa — nu lidt Peber og Salt — og saa paa Panden!« Hun løb ind i Sovekammeret.

Lidt efter kaldte hun paa Magnus.

Forsigtig, paa Tæerne og andægtig som om han gik ind i en mægtig Kirke, traadte

Ledvogteren ind i sit lille Sovekammer. Ja, han havde nok Grund til at være andægtig! Der laa hans Hustru paa en snehvid Hovedpude og hendes Hænder paa de hvide Lagener. Men hendes Ansigt og Hænder havde faaet et helt andet Udseende end før, syntes han. Huden var bleven saa fin og skær, paa Kinderne en svag, blegrød Farve, Hænderne næsten som Voks! Hun lignede en Madonna, og hun smilte til ham, da han kom ind — saa kønt et Smil, som han ingensinde før havde set. Han kunde godt falde paa Knæ for hende, men han nøjedes med at klappe hendes fine, hvide Haand, der hvilte paa Overdynen.

Nu tog Jordemoderen Barnet, der laa skjult nede under Dynen hos sin Moder, indpakket i Svøbet, og holdt det frem for ham.

I stum Beundring betragtede han det lille røde Ansigt og de smaa røde Hænder, idet han foldede sine egne Hænder som til Bøn og udbrød: »Aa Gud ske Lov! Aa Gud ske Lov! Han har et pænt Ansigt — han ligner slet ikke mig!«

Og da han lidt senere sad inde ved Bor-

det og spiste Bøf sammen med de to Madamer og Line, sagde han igen: »Jeg er rigtig glad for, at Barnet ikke ligner mig; jeg kan ikke se, om det ligner min Kone; men skal det ligne en af os, maa det da være hende.«

»Ja, det er saa rimeligt,« svarede Jordemoderen. »Det var meget betænksomt af Deres Kone at sørge for Bøf til os, mens hun selv maa ligge og delikatere sig med Havresuppe. Det varer længe, inden hun selv kan faa Bøf — den er for Resten god —; nej, Mælkemad og en Smule kogt Fisk — De maa gærne skænke en Snaps til mig — man skal da ikke gaa paa et Ben! Til Lykke med den Lille! Skaal! — Skreg han ikke brillant? Det er Bevis paa, at der er Liv i Fyren! Hvis saadan en Kavalér ikke skriger, naar han kommer, faar han nogle Smæk! Hvad Ligheden angaar, saa kan man naturligvis ikke se, hvem saadan en lille Unge ligner.«

»Jeg kan da se, at han ikke har min Mund, og det er Hovedsagen.«

»Saa kan han have Deres Øjne.«

»Ja — det gør ingen Ting — Øjnene er der ikke noget at udsætte paa.«

»Alle Skabninger faar gærne lidt af begge Forældre, det kan man allerbedst lægge Mærke til ved Katte: er Faderen sort og Moderen hvid, saa bliver Killingen baade sort og hvid. De véd nok, Menneskene er ikke saa gode, som de burde være; i nogle Familier kan der nok være tale om, at Barnet kan ligne en tredie. De kender maaske Holbergs »Barselstuen«, hvor Ægtemanden gaar og tæller paa Fingrene, hvor længe det er siden, Husvennen sidst var der: Januarius, Februarius, Martius, April. Men Smaafolk som vi plejer ikke at holde Husvenner.«

Magnus lo. »Nej — Gud ske Lov!« Det var da en rigtig morsom Jordemoder, han havde faaet.

Da begge Madamerne var gaaet, sad han alene inde i det store Værelse, fordi han ikke vilde forstyrre Clara, der sov. Han tænkte paa mange forskællige Ting, men mest paa den lille Dreng og Clara. Det var en pudsig Historie, Jordemoderen fortalte om ham, der gik og talte Maanederne paa Fing-

rene. Nej, Gud ske Lov — saadan noget behøvede han da ikke at være bange for! Naar han skulde tælle, saa vidste han ikke engang rigtig, hvor han skulde begynde. Hvis han for Eksempel vilde regne fra den Gang, hun gik ud hver Søndag — eller fra den Tid, hun ikke mere vilde gaa ud. Det var den Gang, hun plejede at gaa ud, at nogle af de andre Banearbejdere havde set en fremmed Herre sidde paa Bænken foran Huset og tale med hende. Den Gang troede han, at det var Maleren; men ham var det ikke. Maaske havde det været Peter Kaspersen. Clara havde ikke sagt ham noget, og der var da ikke noget ondt i, at hans gamle Ven, Provinsskuespilleren, efter at være kommen hjem for at tilbringe Sommermaanederne i København hos sin Moder, under en Udflugt var kommen forbi Ledvogterhuset, hvor han havde siddet lidt og talt med Clara. Han havde ikke været der siden. Magnus kunde naturligvis aldrig glemme, at det netop var Søndagen efter, han var bleven saa vred, fordi Clara vilde gaa ud, naar undtages den ene Gang hun var med sin Søster og Svoger.

Den sidste Gang, hun var ude alene, det var — — ja, det var egentlig stygt af ham at sidde og gøre saadanne Beregninger, som om han mistænkte sin Kone, men det var jo bare for Løjer! — — det var først i Juni Maaned — — Juli, Avgust, September, Oktober, November, December, Januar, Februar, Marts — — Marts! Det var da underligt! — — Men det var naturligvis helt tilfældigt — — et pudsigt Tilfælde! — — Hvis den grinagtige Jordemoder ikke havde givet sig til at fortælle ham om Holbergs gamle Komedie, saa var det aldrig faldet ham ind, at give sig til at tælle paa Fingrene. Det var en stor Fornærmelse mod hans Kone, og han vilde aldrig mere tænke paa saadan noget Vrøvl! Han havde maaske endda talt fejl. Juni — Juli en, Avgust to, September, Oktober, November, December seks, Januar, Februar, Marts — — Nej — det var rigtigt — men noget forfærdeligt Vrøvl! — — Juni Maaned huskede han for Resten saa godt, da var det, han to Gange havde været Uvenner med sin Kone, saa forfærdelig styg imod hende, at han endog havde grebet

hende i Armen — og det var, fordi han den Gang havde været skinsyg — — men uden Grund — uden nogen som helst Grund, det var da snart gaaet op for ham — Clara var bleven saa fornærmet, at hun ikke mere vilde gaa ud om Søndagen; han maatte endda overtale hende til at følge med sin Søster og Svoger til Humlebæk; men det var sidst i Maaneden — eller ogsaa var det den første Søndag i Juli. Hele Juni havde Clara været fornærmet, mut og kølig. — — Den fjantede Jordemoder, hvor det kunde falde hende ind at kaste saadan en Brand ind i Huset! Heldigvis kendte han sin Hustru saa godt, at han var sikker paa, hun ikke vilde bedrage ham.

— — —

Hvor han var glad for den Dreng.

»Han er saa skikkelig — han ligner sin Fader,« hørte han en Dag Clara sige til en Jærnbanearbejder, da hun var kommen op og atter havde overtaget sin huslige Gerning og atter kunde lukke Ledet op og i, naar Togene foer forbi. Hun var kommen til at

se raskere ud end før, syntes han, og var bleven endnu kønnere.

Det var virkelig ogsaa en skikkelig lille Fyr, den Dreng! Han havde ingen Vugge, han laa og sov saa trygt i sin Moders Seng. Naar han skulde sove plejede hun at synge for ham med sin lidt spæde, men bløde og kønne Stemme:

»Vi sejle ned ad Rhinen,
der vokser gratis Vinen,
i Fald man Folk kan tro!«

Det var i lang Tid hendes Vuggevise. Slog den ikke til, sang hun »En Sømandsbrud har Bølgen kær« eller »Jeg var en Gang en dejlig, dejlig, dejlig Sukkermø!«

I Begyndelsen sprællede Drengen lidt, naar det forbifarende Lokomotivs Dampfløjte lød; men den Lyd vænte han sig dog til og brød sig tilsidst slet ikke om den.

Da Drengen skulde have et Navn, foreslog Magnus at kalde ham op efter deres Svoger, Doktoren. Clara gjorde ingen Indvendinger, og Drengen kom til at hedde Ludvig. Men Moderen syntes stadig, at hun

fik det Navn forkert i Halsen og forandrede det derfor til Lulle.

Naar Magnus kom hjem fra sit Arbejde og Drengen ikke var oppe, var hans første Gang ind i Sovekammeret, og dér kunde han sidde paa Stolen ved Sengen og betragte den sovende Dreng til Clara kaldte paa ham.

Da det blev Sommer, kunde Magnus sidde timevis paa den lille Bænk udenfor Huset med Drengen paa Skødet. Og den lille pludrede saa fornøjet, lo, trak Faderen i Skægget og stak ham i Ansigtet med sine smaa, vaade Fingre.

De Dage, Magnus havde fri, var ligefrem Festdage for ham; dem længtes han efter, og saa var han og Drengen uadskillelige. Han fik det Indtryk, at Lulle heller vilde være hos ham end hos Moderen. Magnus havde ikke troet, at han nogensinde skulde blive saa lykkelig.

Magnus havde købt en Ged. Den blev tøjret i Nærheden af Huset, hvor der var Græs nok, og den blev Ludvigs Amme, ja

den gav meget mere Mælk end Drengen kunde drikke.

I Førstningen blev Drengen bange, naar Geden kom og stak sin Snude op i hans Ansigt eller slikkede hans Haand; men snart blev de gode Venner. Ludvig laa i Græsset, krøb paa alle fire hen til Geden og raabte: »Mette, Mette, Mette!« det var et af de faa Ord, han havde lært at sige, — Geden svarede »Mæh!« og snappede Markblomster ud af Drengens Haand.

Ude fra Vejen kunde man se Barnet og Geden; ofte standsede forbigaaende Folk, især Børn, og saa' paa de to Legekammerater. En Søndag spurgte en ung Amatørfotograf, om han maatte komme ind og tage et Billede af dem. Et Par Dage efter sendte han med Posten et Billede af dem til Ledvogterhuset.

Magnus var henrykt, da han fik Billedet med Geden og Drengen. Billedet blev sat i Glas og Ramme og hængt op paa Væggen inde i Stuen.

Det blev en hel Sorg for Drengen, da det blev Vinter, og han ikke mere kunde

faa Lov at krybe i Græsset, og da det ogsaa blev for koldt for Geden at være ude.

Men snart kunde Ludvig vralte om inde i Stuen, naar han støttede sig til Væggen eller til Møblerne.

En Dag sad Magnus og morede sig over Drengen, der stod ved en Stol helt henne i den anden Ende af Stuen. Drengen saa' hen til Faderen og lo; han slap sit Tag i Stolen, men greb det straks igen, da han mærkede, han tabte Ligevægten. Han rakte Haanden ud mod Faderen.

»Ja — kom hen til mig!« sagde Magnus.

Drengen vendte sig om, saa han stod med Ryggen mod Stolen uden at holde sig.

»Kom hen til mig!« sagde Faderen igen og rakte Armene ud imod sin Dreng.

Drengen gjorde et Par tunge Skridt fremad; det saa' voldsomt grinagtigt ud — omtrent som naar en Puddelhund skal lære at gaa paa Bagbenene— han stod lidt og svejede som et Siv i Blæst — saa vilde han sætte sig ned.

»Nej — ikke ned paa Gulvet!«

Drengen lo. Saa tre tunge, usikre Skridt

— en lille Svingning som en søsyg paa et Skibsdæk — saa igen tre Skridt — »Ada!« — fem, seks smaa, hurtige Trin — og han var lykkelig kommen ind mellem Faderens Knæer.

Drengen kunde gaa alene!

»Clara!« raabte Magnus jublende, »Lulle kan gaa alene — over hele Stuegulvet!«

Clara kom ind fra Køkkenet. »Kom hen til Mo'er, Lulle!«

Men det vilde Lulle ikke.

Moderen gik hen og tog ham og førte ham hen til den anden Ende af Stuen.

Magnus kaldte paa ham. Og lidt mere sikker end forrige Gang løb Drengen hen til Faderen.

»Der kan man se, han er Fa'ers egen Dreng!« sagde Clara leende.

Da det atter blev Sommer, var Ledvogterens Søn saa stor, at han kunde gaa med sin Moder ind i Byen.

»Gaar Du ikke en Tur med ham i Dag?« spurgte Magnus en Søndag.

Clara rystede paa Hovedet. »Nej, jeg har ingen Lyst.«

»Maa jeg gaa?« spurgte han.

Clara lo. »Ja — lige saa langt Du vil.«

Saa pyntede Magnus sig og gik ud i Skoven med sin Søn.

Men han var slet ikke god at passe paa, denne lille Fyr. Alle de Violer og Anemoner, han plukkede, spiste han — hvad han vel havde lært af Mette; men det værste var, at han ogsaa puttede Smaasten og Sneglehuse i Munden, og derfor maatte Faderen hele Tiden holde ham fast enten i Haanden eller i en Hestetømme. Denne Forholdsregel gav ofte Anledning til Rivninger mellem Fader og Søn, der, naar han ikke kunde faa sin Villie eller ikke havde Lyst til at gaa længer, kastede sig ned midt paa Vejen. Men naar man fraregner disse smaa Særheder, var Lulle en godmodig og skikkelig lille Fyr, og disse gode Egenskaber havde han arvet efter sin Fader, plejede hans Moder jo at sige.

En Dag i Slutningen af Maj, da Ludvig var et Par Maaneder over to Aar, og da Clara stod i Nærheden af Geden og Drengen

og strikked paa en Strømpe, saa' hun en Herre komme hen ad Vejen, langsomt og tøvende. Hun kendte ham straks, og det var lige som om der trak en mørk Sky over hendes Ansigt, der nylig havde smilet ved at se paa Barnet og Geden. Det var Peter Kaspersen.

Hun vilde ikke have ham ind i Stuen, heller ikke ind i Haven paa den lille Bænk, hvor nogle af hendes Mands Kammerater havde set ham forrige Gang, han var her. Hun gik derfor ud paa Vejen og ventede paa ham.

Da han saa' hende, forstærkede han sine Skridt og der kom et Udtryk af Glæde i hans smukke Ansigt.

Hun saa' alvorligt paa ham. »Hvorfor kommer Du nu?« spurgte hun.

Han saa' paa hende med et saa sørgmodigt Blik, at hun følte sig fristet til at kaste sig om hans Hals og bede ham om Tilgivelse, fordi hun havde taget saa uvenligt imod ham; men hun gjorde sig haard, den mørke, truende Alvor i hendes Aasyn veg ikke for at give et Genskin af de milde

Følelser, hun nu skjulte saa godt. »Hvorfor kommer Du nu?« gentog hun, haardt som før.

»Det er tre Aar siden jeg saa' Dig — tre lange Aar!« sagde han med en Stemme, der lød bønlig og bevæget. »Maa jeg ikke engang se Dig hvert tredie Aar? Véd Du, hvad Du har været for mig, saa maa Du ogsaa tro mig, naar jeg nu siger Dig, at jeg aldrig har kunnet glemme Dig. Jeg troede det var lettere at glemme. Maaske, naar jeg havde set Dig tidt, at det saa ikke havde været saa svært; men nu længes jeg saa meget efter Dig. Jeg var jo ikke stort andet end en Dreng, da jeg lærte Dig at kende — og jeg tror, en Dreng paa nitten Aar elsker hæftigere, langt mere glødende end en moden Mand. Min Kærlighed til Dig slukkedes aldrig! Den har været dæmpet, ligget og ulmet under Asken, længe, længe; men saa er den blusset op igen, og saa har jeg længtes saa inderligt efter Dig. — Aa, hvor gærne vilde jeg ikke have skrevet til Dig, men jeg turde jo ikke skrive,

jeg turde ikke se Dig! Efter at tre lange Aar er gaaet spørger Du mig, hvad jeg vil.«

»Er det saa underligt?« spurgte Clara. »Jeg har jo bedt Dig om ikke mere at opsøge mig, og Du har lovet mig det — Du maa blive ved at holde dit Løfte. Vi to kan ikke mødes og skilles som gamle Venner — vi har været mere for hinanden end Venner. Der er ingen, jeg har forbrudt mig saa haardt imod som ham, der er min Mand. Han gaar og er lykkelig over et Barn, der ikke er hans! Jeg er fordømt til at lade ham leve i denne evige Løgn — og dele den med ham. Jeg tør ikke lade nogen se Dig sammen med mig, lige som sidst, da nogle af hans Kammerater saa' Dig og fortalte ham det. Det vil gøre ham bedrøvet, mistænksom — og det vil være at føje Synd til Synd. Derfor maa Du ikke komme mere.«

I det samme ringede Signalklokken. Hun gik hen og lukkede Ledet og stillede sig foran Huset for at vente paa det kommende Tog.

Skuespilleren gik langsomt hen til Trægitteret, hvor igennem han kunde se ind paa

Græsstykket, hvor Drengen sad og gravede i Jorden med en Pind, mens Geden gik i Nærheden af ham, trækkende sin Tøjrepæl efter sig; hvis Dyret havde været tøjret, maatte det have revet sig løs.

Drengen fandt en Sten, som han kastede hen paa Geden, der gav sig til at danse rundt, mens Drengen lo af fuld Hals. Da Geden mærkede, at den ikke var bunden, løb den hen imod den lille tørre Grøft langs Jærnbanelinien.

Skuespilleren, der saa', at Dyret var lige ved at styrte sig ind under det kommende Tog, som man allerede kunde se, satte Hænderne paa Trægitteret og svingede sig med et rask Spring over det, for at gribe Gedens Tøjr og holde den tilbage.

Men det lod til, at Geden blev bange for ham. Med et Hop satte den over den lille Grøft og var i næste Nu oppe paa Jærnbaneskinnerne, hvor det hvæsende, ildspyende Uhyre kom farende.

Clara, der fra sin Plads havde set det hele, udstødte et Skrig, og da Toget atter

var langt borte, laa Geden knust paa Skinnerne. Hun aabnede hastig Ledet, løb op paa Banelinien og trak den døde Ged tilbage til Græsstykket, lagde sig paa Knæ foran den og lod sin Haand kærtegnende glide hen over den. Et Par store Taarer perlede i hendes Øjne og trillede ned ad hendes Kinder. »Han vil blive meget bedrøvet,« mumlede hun, »meget bedrøvet.«

Drengen rejste sig, gik hen til Moderen og satte sig ned ved Siden af Geden. »Mette sover!« sagde han. Han støttede sine Hænder mod Jorden og kiggede ind i Gedens halvaabne Øjne. »Mette sover ikke; hun ser paa mig! Kan Du lukke dine Øjne helt op? Er Du bleven daarlig? Faldt Du og slog Dig? Er der Blod paa din Hals? — Mo'er, Mette er daarlig!«

»Ja — kom — lad os gaa ind!« Hun tog Drengen ved Haanden og gik med ham ind i Huset uden at se til Skuespilleren, der hidtil havde staaet tavs i Nærheden af dem.

Peter Kaspersen stod et Øjeblik og stirrede hen ad den Vej, Clara var gaaet. Saa gik han langsomt hen til Huset og blev

staaende udenfor Døren. Han vilde sige Farvel til hende.

Han bankede paa Døren.

Nu syntes Clara at være saa ophidset, at hun ikke vidste, hvad hun selv sagde. Med en hæftig Bevægelse rev hun Døren op. »Hvorfor er Du ikke gaaet? Hvorfor gaar Du ikke? Nu har Du jo set dit Barn, gaa saa og kom ikke mere igen! Du bringer en Ulykke med Dig, hver Gang Du kommer!«

»Clara!«

»Nej — jeg vil ikke tale med Dig — Du skal gaa!«

Han rakte hende Haanden, men hun vilde ikke tage imod den. Bedrøvet vendte han sig om og gik langsomt hen ad Vejen.

Hun stod inde i Stuen et Stykke fra Vinduet, saa at hun ikke kunde ses ude fra Vejen, saa' efter ham saa længe hun kunde se ham og græd stille.

Henad Aften kom Magnus hjem, fornøjet som altid, fordi han glædede sig til at være sammen med Drengen. Han tog ham i sine Arme, trykkede ham til sit Bryst og kyssede ham. Drengen begyndte straks at fortælle:

»Mette daarlig — Mette sover — Mette Blod paa Halsen.«

Ledvogteren saa' spørgende paa sin Hustru. »Hvad vil det sige?«

»Geden er bleven kørt over.«

»Kørt over?«

»Ja — af Toget.«

Han satte Drengen ned paa Gulvet. »Er hun død?«

»Ja.«

»Aa — det var Synd!« sagde han bedrøvet. Han sad og stirrede ned paa Gulvet med Taarer i Øjnene. »Hvordan kunde det gaa til?« spurgte han.

»Den havde revet sig løs — jeg vidste det ikke — Pinden maa være slaaet for løst i Jorden — Du har selv gjort det — saa véd jeg ikke, om den blev bange for noget, men den sprang op paa Skinnerne lige som Toget kom. Jeg stod og saa' paa det. Den døde med det samme.«

»Mette daarlig!« sagde Ludvig.

Faderen tog ham op paa Skødet og trykkede ham ind til sig. »Mette er død, min Dreng! Nu faar Du ikke mere Mælk af Mette.«

XIII.

Gamle Venner.

Ved Ledvogterhuset gaar den ene Dag ensformig som den anden, uden anden Afveksling end den, Vind og Vejr bringer. Landsbyen med sit Kirketaarn kan man se i det Fjærne; men med de fornemme Beboere i de nærliggende fine Villaer har man intet Samkvem. Hver Dag kommer et lille københavnsk Middagsblad — det er det eneste Bud de faar om, hvad der sker i den store Verden, hvorfra mange af de Rejsende kommer, der farer forbi med Lynets Fart.

Magnus følte aldrig Ensformigheden. De to Væsner, han havde hjemme i Hytten, var ham nok. Jo ældre Drengen blev, des inderligere syntes han og Faderen at slutte sig til hinanden. Magnus var saa optagen af

sin Dreng, at han næppe lagde Mærke til, at hans Hustru var bleven endnu mere indesluttet og tavs end tidligere.

Naar Magnus var hjemme, var han altid sammen med sin Dreng, og saa havde de to saa meget at snakke om, noget morsomt Barnevrøvl for det meste. Clara gik stille og saa' smilende hen paa dem; hun glædede sig over det hengivne og kærlige Forhold, der var mellem dem.

Og naar Magnus ikke selv var hos sin Dreng, saa var hans Tanker hos ham. For Drengens Skyld vilde Magnus ønske, at han kunde give sin Søn en bedre Opdragelse, en bedre Undervisning end han selv havde faaet. Aa, hvis han bare havde saa mange Penge, at han kunde sætte ham i en lærd Skole, og hvis han bare maatte leve saa længe, at han kunde se sin Søn i en god og sikker Stilling! Han vilde se at faa saa meget Ekstra-Arbejde som muligt, og alt, hvad han kunde spare, vilde han lægge hen til sin Søn.

En Søndag Morgen i Foraaret, da Lud-

vig næsten var fire Aar, spurgte Magnus sin Hustru, om hun ikke skulde lidt ud.

»Nej — jeg bryder mig ikke om at gaa nogen Steder,« svarede Clara.

»Du kan jo faa Lulle med.«

Clara smilte. »Det vilde nok være Synd at tage ham fra Dig; desuden morer han sig ogsaa bedst i dit Selskab. Vil I to gaa ud, saa maa I gærne.«

»Jeg synes ikke det er rigtigt, at Du altid skal være hjemme.«

»Aa — det gør saamænd ingen Ting. Hvor vil Du have, jeg skal gaa hen?«

»Det maa Du selv om. Nu har Doktor Rønne været her ude to Gange, men Du har ikke en eneste Gang været hjemme hos ham; det er næsten flovt; tilsidst kommer han naturligvis ikke her.«

»Jeg har heller ikke Lyst til at tage der ind i Dag,« sagde Clara. »Men Du kan jo tage der ind og tage Lulle med. Er Rønne og min Søster hjemme, saa bliver I godt modtagne.«

»Ja — naar Du ikke vil«, svarede Magnus langsomt. Han bøjede sig ned til Ludvig.

»Vil Du køre med Fa'er til København og gaa med op til Onkel Rønne og Tante Mille og Kusine Karen?«

»Ja,« svarede Drengen og begyndte at løbe rundt efter sin Hat.

Clara gav sig straks til at pynte Drengen og kort efter var Ledvogteren og hans Søn paa Vej til Jærnbanestationen, begge i deres Søndagstøj.

Ludvig kom til at sidde ved et aabent Vindue, og fik derfor travlt med at fortælle og med at spørge.

Fra Tivoli kørte de gennem Byen til Kongens Nytorv oven paa en Sporvogn; det syntes Ludvig var endnu mere morsomt end at køre paa Jærnbanen.

Men hos Rønne i Stores Kongensgade var Modtagelsen alligevel ikke saa hjærtelig som Clara havde ment.

Det var Pigen, der lukkede op, og hun vilde først slet ikke lade dem komme ind; den skikkelige Ledvogter var af den Grund lige ved at blive Uvenner med hende.

»Doktoren er ikke hjemme,« erklærede hun kort og godt.

»Men hvis Doktoren snart kommer hjem, saa kan jeg vente saa længe.«

»Nej, det kan De ikke, for Besøgstiden er forbi.«

»Vi kommer ikke fordi vi er daarlige,« svarede Magnus fornærmet, »vi kommer for at besøge Doktoren og Fruen. Er Fruen maaske heller ikke hjemme?«

»Fruen?« gentog Pigen forundret og kastede et prøvende Blik paa Jærnbanearbejderen. »Kender Fruen Dem? Hvem skal jeg hilse fra?«

»De kan bare hilse fra Skov.«

»Skov?«

»Ja vel — Skov!«

Pigen betænkte sig et Øjeblik. Skulde hun virkelig gaa ind og melde denne solbrændte, snøvlende Mand, hvis brune, barkede Hænder røbede, at han var vant til Arbejde i fri Luft. Endelig gik hun dog, men meget langsomt. Havde Magnus anet, at det var saa vanskeligt at komme ind til sin Svoger, var han aldrig gaaet der op.

Lidt efter hørte han smaa raske Trin, Emilie viste sig i Døren, kom smilende hen

til ham og rakte ham venligt Haanden. »God Dag, Skov! Det er rigtig nok kønt, at De endelig en Gang kommer og ser til os! Værs'god, kom indenfor. Marie kan tage Deres Hat! — God Dag, lille Ludvig!«

Med en Mine, som om han vilde sige: »Kan Du se, hun kender mig!« rakte Magnus sin Hat til den forundrede Pige, mens Emilie selv hjalp den lille Ludvig af med Tøjet, tog ham ved Haanden og førte ham ind i Dagligstuen til Karen, der straks blev gode Venner med den lille Fætter ved at vise ham sine Dukker og Billedbøger.

Ludvig Rønne kom snart hjem, og Magnus maatte deltage i Frokosten, der indtraf paa samme Tid, som han ellers plejede at spise til Middag.

Baade Rønne og Emilie opfordrede Magnus til at blive hos dem til om Aftenen eller følge med ud; men det vilde Magnus ikke. Han kunde godt lide baade Rønne og Emilie; men han følte sig dog lidt trykket i deres Nærværelse; dels havde han jo svært ved at udtale sig, og denne Svaghed følte han allerpinligst, naar han stod over for fine Folk,

dels var han saa forsigtig i sine Udtalelser, af Frygt for at forløbe sig, at han gjorde Indtryk af en kejtet sølle Fyr. Derfor undskyldte han sig med, at han skulde hen hos sin Moder. Hans Øjne straalede, da Rønne tog hans Søn op paa Armen og sagde, at han var en rask Dreng, men han følte sig dog lettere i Sind, da han atter var nede paa Gaden med sin Søn og paa Vej til Bedstemoderen i Store Regnegade.

Nej, hans Søn skulde nok faa en saadan Uddannelse, at han kunde tale med hvem som helst.

— — —

Naar to ældre Mennesker er alene hjemme en Søndag Eftermiddag, naar Fatter ligger paa Sofaen, suttende paa en lang Pibe, hvorved det lille Værelse fyldes med Røgskyer, der faar Mutter til hoste, mens hun gaar omkring i Stuen og pusler med et og andet, naar de begge to ikke er langt fra af kede sig, saa kan der pludselig blive saa livligt og lyst i Stuen, naar Døren uventet gaar op og en lille pyntet Dreng stormer ind med Udraabet: »God Dag, Bestefader! God Dag,

Bedstemoder! Bedstemoder trykker Drengen op til sig og knuselsker ham, saa han ogsaa faar et Hosteanfald ved Bedstefaderens Tobaksrøg og Bedstemoderens Favntag i Forening. Bedstefader springer op fra Sofaen, hænger Piben paa et Søm, giver sig til at lede efter sine Slæber, og naar han endelig har funden dem er Bedstemoderen lige bleven færdig med at kæle for Drengen og har faaet taget Hatten af ham, saa tager Bedstefader fat og lærer Drengen at stikke nærmest til Væg med en 5-Øre.

Skønt Magnus forsikrer, at han og Ludvig nylig har spist en udmærket Frokost og drukket Kaffe hos Svoger Rønne, vil Bestemoder endelig lave Kaffe. Vandet staar over Ilden og snurrer, og vips er den Gamle nede ad Trapperne og ovre i Bagerbutiken for at købe Wienerbrød.

Paa Tilbagevejen bankede hun paa hos Fru Kaspersen.

»Magnus er deroppe — og hans Dreng.«

»Jeg kommer om et Øjeblik,« svarede Fru Kaspersen.

»Kaffen er lige straks færdig,« vedblev

Madam Skov. »Magnus og Drengen har været ude at spise Frokost hos Onkel Doktor; men en Taar Kaffe kan man altid drikke. — Saa skænker jeg til Dem med.«

»Det kan De godt; jeg skal straks være der.«

Magnus undrede sig over, hvor godt hans Fader kunde lege med sin Sønnesøn, hvor opfindsom han kunde være for at more den Lille. Da de havde spillet Klink nogen Tid og Drengen havde vunden tre 5-Ører, lavede Bedstefa'er en Snurrebasse af et lille Træhjul og et Blyant. Den dansede rundt paa Gulvet, med Blyantspidsen ned ad; men naar den løb paa Bordet paa et stort Stykke hvidt Papir, hvislede den som Blæst, der farer hen over visne Blade og tegnede saadan pudsige sorte Krusseduller. Saa fandt Bedstefader paa at tegne Halvmaaner med Øjne, Næse og Mund, og disse Ansigter var saa sindrigt tegnede, at de kunde vendes op og ned og ses baade fra højre og venstre Side, kun med den Forskæl, at Øjet og Øjenbrynet blev til Mund med en Tand, og Munden blev til Øje — en Opfindsomhed og Kunst-

færdighed i Tegningen, som selv Bedstemoder faldt i Forundring over.

Saa blev der banket paa Døren.

»Hvem er nu det?« spurgte Bedstefader.

»Det er vist Fru Kaspersen — jeg inviterede hende paa Kaffe — jeg vilde have, hun skulde se Drengen.«

Fru Kaspersen udtalte straks sin Beundring for Drengen. »Naa, der har vi Stamherren! Han er jo storartet! — God Dag, Magnus! — Ham er De da voldsom stolt af?«

»Ja — det er jeg rigtignok!« svarede Magnus og lo.

»Ja — jeg siger Magnus til Dem som jeg er vant til fra gamle Dage, da De var Dreng.«

»Det synes jeg ogsaa bedst om,« svarede den lykkelige Ledvogter.

»Men hvem ligner han dog?« vedblev Fru Kaspersen.

»Han ligner Gud ske Lov ikke mig,« sagde Magnus fornøjet.

»Nej — men jeg kan heller ikke se, at han ligner Deres Kone.«

Madam Skov kom med Kaffen.

»Værs'god, Fru Kaspersen, vil De selv tage Sukker og Fløde? — Du skulde vel have en Hagesmæk for, lille Dreng; men Bedstemo'er har ikke flere Hagesmække. Her har Du et fint Viskestykke, paa det maa Du spilde lige saa meget Du vil. Og hvad synes Du saa om saadan en lille fin Sukkerkringle? Den skal Du have! — Tag Brød, Magnus!«

»Nej — Tak — jeg vil ikke have noget.«

»Her er ikke meget at vælge imellem,« vedblev Moderen; »men Brødet er ellers godt. Her er et Horn; jeg synes Du tidligere har holdt af Horn?«

»Nej — lad ham dog endelig ikke faa Horn!« sagde Fru Kaspersen og lo.

»Aa hvem tænkte paa det?« svarede Madam Skov. »Nej, vor Herre bevare os!«

Imidlertid havde Bedstefader lavet et Stykke Legetøj, der i Kunstfærdighed overgik baade Snurrebassen og Maaneansigterne. Det var en Dame, lavet af tykt hvidt Papir, og hun kunde bevæge Armene, række Tunge og lukke Øjnene, naar man trak i et Stykke Papir, hun havde inden for Kjolen, og hun

kunde løbe henad Bordet, naar man pustede hende sagte i Ryggen; pustede man for stærkt, faldt hun paa Næsen.

»Nej, vil De nu se, hvad Fa'er kan lave!« udbrød Bedstemo'er. »Det ene Spilleværk lige efter det andet.«

»Ja, jeg sidder saamænd og tænker paa,« sagde Magnus, »at Fader aldrig har lavet Maaneansigter eller Snurrebasser til mig.«

»Men nu tror jeg ogsaa, det er forbi med min Opfindsomhed,« svarede Bedstefader og kløede sig fornøjet i Hovedet.

»Saa kom Du ned med mig, lille Ludvig,« sagde Fru Kaspersen og rejse sig, »saa skal vi se, om jeg ikke kan finde noget Legetøj til Dig. Lige som jeg har Peters Daabskjole endnu,« vedblev hun, henvendt til Madam Skov, »fordi jeg troede den kunde gaa i Arv til mit Barnebarn, saaledes har jeg ogsaa gæmt noget af hans Legetøj. Men nu siger han jo, at han aldrig vil gifte sig, derfor er det ingen Nytte til at gæmme Legtøjet længer. Vil Du følge med?« Hun rakte Haanden ud imod ham.

Ludvig hoppede ned fra Stolen, rev Viskestykket af Halsen og fulgte med ned paa første Sal.

Fru Kaspersen tog en Træstol ude i Køkkenet, bar den ind i et lille Pulterkammer, stod op paa Stolen for at faa fat i en gammel Hatæske, der stod oven paa et Skab. Hatæsken var meget støvet, den maatte først tørres af med en fugtig Klud. »Du kan tro, her er mange rare Ting i,« sagde hun, idet hun løsnede det Stykke Seilgarn, der var bunden paa Kryds over Æsken.

Og saa kom Peters gamle Legetøj frem, det som Moderen havde gæmt, da hun syntes det var Synd at kaste det bort, og som hun senere, naar hun ved Lejlighed fik Æsken ned, havde tænkt, at hendes Barnebarn kunde faa at lege med. Men nu lod det jo ikke til, at den Tanke skulde blive til Virkelighed, saa var det ikke værd længer at gæmme paa dette gamle Stads.

Først fik hun fat i en strikket Bajads med smaa Bjælder i Hænderne og i Toppen af Huen. Hun lod Bjælderne ringe. Saa sad hun og betragtede Dukken med et ve-

modigt Smil, som om hun, da det kom til Stykket, ikke nænnede at give det Legetøj bort, hun en Gang havde bestemt for sin Søns førstefødte Barn.

Ludvig lo og rakte Haanden ud efter Dukken med Bjælderne.

Fru Kaspersen saa' paa det fremmede Barn og lagde Dukken ned paa Gulvet bag Hatæsken.

Det næste, hun fik fat paa i Æsken, var et Lam, lavet af Uldgarn.

»Mette,« sagde Drengen. »Mette er død!«

»Ja — vil Du have det lille Lam?«

Drengen tog Lammet og kastede det ned i Æsken. »Mette er død!«

»Saa kan Du lade være — saa faar Du heller ikke noget af det andet.«

I det samme lød Trin i en af de tilstødende Stuer.

Fru Kaspersen, der laa paa Knæ paa Gulvet foran Hatæsken og Drengen, hævede Hovedet og lyttede. Hun blev noget forvirret, som om hun blev overrasket i et lille Rapseri, og skyndte sig at lukke Æsken.

Men det var allerede for sent. I næste Øjeblik stod hendes Søn i Døren og saa' leende paa hende. Han var uventet kommen hjem og havde lukket sig selv ind.

»Du er nok i Færd med at uddele milde Gaver?«

Fru Kaspersen rejste sig. »Nej — han skal ikke have det — jeg vilde bare vise ham det. Du kan vel ikke tænke Dig, hvad han er for en lille Fyr?«

Peter saa' smilende paa Drengen.

»Jo — jeg kan gætte, at han er Claras Søn. Er hans Moder der oppe?«

»Nej — hans Fader. Magnus er voldsom stolt af ham.«

»Det har han ogsaa Grund til — det er en køn Dreng.«

»Ja — det er underligt — saadan en grim Fader han har.«

»Naturen er lunefuld,« svarede Skuespilleren tørt.

»Jeg synes heller ikke hans Moder er saa køn,« tilføjede Fru Kaspersen.

»Hun er ingen regelmæssig Skønhed —

men jeg synes dog, at hun har et dejligt Ansigt.«

»Naa — ja, Du syntes jo en Gang godt om hende. Hun var vist for Resten en pæn Pige.«

»Det tror jeg ogsaa,« svarede Peter tørt. »Hvorfor gæmmer Du egentlig alt det gamle Bras?«

»Jeg synes det er Synd at kaste det bort. Du har dog moret Dig med det, da Du var lille, og Du holdt godt Hus med dit Legetøj, derfor ser noget af det endnu ud som nyt, skønt det er over tyve Aar gammelt.«

»Ja — jeg har været et godt Barn,« sagde han leende.

»Somme Tider mere end somme Tider.«

»Jeg troede, Du vilde give ham Legetøjet?«

»Jeg vilde give ham Lammet, men han vil ikke have det, fordi det ikke er levende.«

»Mette er død,« udbrød Drengen.

Der foer en flygtig Rødme over den unge Skuespillers Ansigt. »Naa — kan han huske det? — Han tror, Lammet er en Ged

— de havde en Ged der ude, der hed Mette . . .«

»Mette!« gentog Drengen.

»Den blev kørt over af Jærnbanetoget for et Par Aar siden.«

»Det var da stygt! Hvorfra véd Du det?«

»Jeg har hørt det; jeg kan ikke huske, hvem det var, der fortalte mig det. — Men lad ham tage, hvad han vil have; der er maaske nok noget, han syntes om.«

»Jeg har jo ikke gæmt det til ham,« mumlede Fru Kaspersen.

Skuespilleren lo, slyngede sin Arm om Moderens Hals og trykkede hendes Hoved til sit Bryst. »Aa, Du gamle Tossehoved, tror Du ikke, jeg véd, Du har gæmt det til min Søn? Lad Du bare ham der faa det, saa kommer det i gode Hænder. Jeg vil ikke haabe, det er en Pandoras Æske.«

»Nej — det er en gammel Hatæske. Jeg kender ikke Pandora.«

»Jeg heller ikke — ikke personlig; men jeg har hørt, hun skulde være en græsk Kvinde, som Guderne satte i Verden til Mændenes Fordærvelse og gav hende en

Æske, fuld af saadanne Gaver, der kunde bringe Menneskene i Ulykke.« Han tog Laaget af Æsken. Hvor pænt de laa ordnede alle de synlige Minder fra hans Barneaar: Bajadsen, Lammet, en lille Bold, en Farvelade og andre Ting, som var skjult af det, der laa øverst. »Nu kan Du selv tage, hvad Du vil.«

Ludvig gik hen og saa' ned i Æsken. Saa snart han fik Øje paa Bajadsen med Bjælderne, tog han den og brød sig ikke om noget af det andet.

»Vil Du ikke have mere?« spurgte Peter.

»Nej,« svarede Drengen og lod de smaa Bjælder klinge.

»Han er meget beskeden.«

»Skal vi saa gaa op til din Fader?« sagde Fru Kaspersen, »ellers kan han vel ikke forstaa, hvor Du bliver af.«

»Manden med!« sagde Ludvig og tog Peters Haand.

»Ja — gaar Du med op og hilser paa Magnus?« spurgte Fru Kaspersen.

»Nej,« svarede Peter tøvende og med et Smil. »Jeg véd ikke rigtig, om vi er gode

Venner. Men Du kan jo sige til Magnus, at jeg er hjemme, hvis han har Lyst til at hilse paa mig.«

»Ja — saa gør vi det. — Kom saa, min Dreng! Lad os gaa op til din Fader!«

Da Fru Kaspersen og Ludvig atter kom op paa anden Sal, stormede Drengen straks hen til sin Fader med den ringende Dukke.

»Her kommer vi med en Bajads,« sagde Fru Kaspersen; »det var den, han syntes bedst om, og andet vilde han ikke have. Er det ikke en fin Bajads? Den har Peter leget med, da han var lille; man skulde ikke tro, at den var over tyve Aar.«

»Nej — den bærer sin Alder godt,« svarede Bedstefader og lo.

»Hør, Magnus,« vedblev Fru Kaspersen, »Peter er hjemme; har De ikke Lyst til at hilse paa ham?«

»Jeg véd ikke,« svarede Magnus langsomt, »jeg véd ikke, om Peter har Lyst til at hilse paa mig.«

»Maa jeg spørge Dem, er De og Deres gamle Legekammerat Uvenner?«

»Jeg véd det ikke.«

»Og han véd det heller ikke, hvem skal saa vide det? — De har en Gang begge to været lidt forlibt i det samme Pigebarn; men nu har De faaet hende, saa maa Peter se sig om efter en anden, hvis han vil have nogen. Det er lige som da der i gamle Dage Fastelavnsmandag blev kastet Strutter og Appelsiner i Grams fra Børstrappen. Hver Gang der kom en Appelsin farende, løb en hel Del Drenge efter den; den, der fik Appelsinen, fik Lov til at beholde den, og de andre løb efter en anden.«

Magnus lo. »Nej, saadan var det ikke med Peter og mig, om vi skal ligne min Kone ved en Appelsin; jeg løb bare, hver Gang han ikke løb; jeg har aldrig bildt mig ind, at jeg kunde løbe omkap med ham paa det Omraade; det var først, da han holdt helt op med at løbe efter Appelsinen, at jeg fik fat i den.«

»Ja, De har den, og De beholder den, De og Peter kan nu le ad det hele og hilse paa hinanden som gamle Venner.«

»Ja — jeg vil gærne,« sagde Magnus.

»Skal jeg gaa ned og hente ham?« spurgte Madam Skov.

»Nej — jeg kan jo godt selv gaa der ned,« svarede Magnus.

»Ja — gør De det, Magnus,« sagde Fru Kaspersen, »det er det allerbedste.«

Magnus gik langsomt ned ad Trappen og bankede lidt forsigtigt paa Fru Kaspersens Dør.

Peter lukkede op.

Magnus rakte ham Haanden. »Din Moder sagde, at jeg skulde gaa her ned og hilse paa Dig.«

»Ja — Tak fordi Du kom,« svarede Skuespilleren, trykkede hans Haand og trak ham indenfor. »Sid ned, Du Gamle!« Han tog en Kasse med Cigarer, lod Magnus tage en Cigar, tog selv en, strøg en Tændstik til Magnus, tændte sin egen Cigar og tog Plads lige over for ham. »Det er snart længe siden vi har set hinanden. Hvornaar var det? Du var jo en Gang oppe for at besøge mig i Helsingør tillige med din Hustru — ja, den Gang var hun ikke din Hu-

stru — I var maaske ikke engang forlovede?«

»Aa, det véd Du meget godt,« svarede Magnus, »vi har aldrig været forlovede.«

»Nej, hvor véd jeg det? Jeg véd, at Du altid har været en stor Strik, Magnus! Saadan som Du har været efter mig, for at faa mig forlovet med daværende Frk. Jensen!«

»Jeg?« spurgte Magnus med uforstilt Forbavselse.

»Ja Du!« svarede Skuespilleren leende. »Vil Du nægte det? Vil Du have, jeg skal komme med Beviser? Vil Du have, jeg skal rippe op i de gamle Historier? Hvem var det, der opsøgte mig i Helsingør, men i Stedet for mig traf denne rænkefulde gamle Mær, Fru Lund? Kom Du alene for at tale med din gamle Ven? Havde Du ikke en vis Dame med? Vilde Du ikke, hvis Du havde truffet mig, helt overladt til mig at underholde nævnte unge Dame, mens Du selv vilde gaa en Snes Skridt bag efter os, eller, hvis vi blev hjemme, slaaet Dig ned i et Sofahjørne, lige som i gamle Dage her nede i Kælderen, uden med et eneste Ord

at tage Del i vor Samtale? Jo, jeg kender Dig! Du har altid haft en vis Skræk for at underholde Damer.«

Magnus lo. »Ja, det har jeg!«

»Og den Gang, jeg var flyttet hjemme fra Moder, hvem var det saa, der overraskede mig ved en Aftenunderholdning i ‚Aftenstjærnen'? Atter Dig og samme unge Dame, og da I fik fat i mig, tror jeg ikke, Du havde et eneste Ord at sige mig. Og nu kommer det allerkraftigste Bevis paa din Underfundighed! Var det ikke Dig, der en Aftenstund kom her op, for med det Gode eller med det Onde at faa mig ned til Frøkenen i Kælderen? Du begyndte med at lokke, tror jeg, og endte med at true! Og da ingen af Delene hjalp, fandt Du paa en List, som Holbergs Henrik og Molières Scapin godt kunde misunde Dig! Som en Lassokaster fik Du afvæbnet mig, saa Du i en Sæk kunde slæbe mig ned til din Veninde. Jeg lovede Dig nok nogle Klø den Gang, og dem har Du vist tilgode endnu! Ja, det var den Gang! Nu, saa mange Aar efter, kan vi sagtens le ad det hele! Det er

nok seks Aar siden, Du var hjemme hos mig i Helsingør! — Men — det var det, jeg vilde sige — jeg tror nok, at jeg nu har givet Dig Beviser nok for, at Du har gjort Dig al mulig Umage for at faa mig forlovet eller gift med forhenværende Frk. Clara Jensen, nuværende Fru Skov.«

Magnus lo, saa han fik Taarer i Øjnene. »Ja, Du er en rigtig Prokurator! Hvis Clara hørte den Forklaring, saa vilde hun da rigtig le. Hun er for Resten ikke slem til at le — hun er meget alvorlig — og det er lige saadan med Drengen — han ler næsten aldrig — det har han efter sin Moder. — Hør, Du skulde komme hjem og se til os, mens Du har Ferie. Du rejser vel igen i September?«

»Ja — eller sidst i Avgust. I Aar vil jeg selv prøve paa at være Teaterdirektør.«

»Virkelig?«

»Ja — det vil sige, jeg lejer en Teaterbevilling med Garderobe og Repertoire.«

Magnus sad lidt og tænkte. »Det glæder mig rigtig, at jeg kom til at tale med Dig, og at vi kan tale saa fornøjet om gamle

Dage. Jeg tror, det vil more Clara! Hør, Du, kan Du ikke tage med hjem i Dag? Klokken er jo ikke mere end to.«

»Er Du da vis paa, din Kone vil synes om det?«

»Ja, naturligvis! Du og Clara er jo ikke Uvenner! Hvordan var det — talte Du ikke med Clara lige før hun skulde have Bryllup — Du var henne hos hende i Forretningen — hun fulgte Dig til Jærnbanestationen.« Han lo. »Jo, Du kan se, jeg véd alting.«

Skuespilleren blev en Smule forvirret, men fattede sig hurtigt. »Det maa Du ogsaa gærne vide. Det var i Anledning af noget Vrøvl, Moder havde skrevet til mig, og saa vilde jeg høre af Claras — af Frøken Jensens egen Mund, hvordan det hang sammen.«

»Hvad var det?« spurgte Magnus hurtigt.

»Det kan jeg min Sandten ikke mere huske; jeg véd kun, at det var noget rent Vrøvl.«

»Har Du ikke en Gang været der ude ved Ledvogterhuset?«

Skuespilleren gav sig til at le højt. »Det

vil jeg sige Dig, hvis Du begynder at holde Forhør over mig, saa siger jeg ikke et Muk.«

»Det er heller ikke, fordi Clara har sagt noget, og jeg fritter hende jo aldrig ud. Jeg troede kun, at Du var kommen der forbi en Gang, og at Du saa havde talt med hende.«

Skuespilleren omgik Spørgsmaalet og svarede forsigtigt: »Det kan godt være, at jeg en Gang er kommen forbi Huset, jeg véd kun, at jeg aldrig har været der inde.«

»Det vil jeg gærne tro. Men er det saa en Aftale, at Du tager med hjem?«

»Ja,« svarede Skuespilleren langsomt, »naar Du vil indestaa mig for, at din Hustru tager godt imod mig?«

»Det giver jeg Dig min Haand paa!«

»Ja — saa tager jeg med — naar Du endelig vil have det.«

»Det kan jeg lide! — Nu gaar jeg op og henter min Dreng.«

»Jeg skal lige straks komme.«

Da Magnus kom op til sin Fader, fortalte han, mens hans Øjne straalede, at Peter havde lovet at tage med ham hjem.

Den eneste, der maaske ikke rigtig syntes om, at det gamle Venskab nu var blevet saa hedt, var Fru Kaspersen, men hun sagde intet.

Lidt efter gik de to gamle Venner og den lille Dreng nede paa Gaden.

Det var voldsomt, saa Skuespilleren var flot! Da Magnus gik hjemme fra i sine bedste Klæder, sin Bryllupsdragt, der ganske vist nu var over seks Aar, men som var saa god som ny, fordi han brugte den saa sjældent, syntes han, at han var saa pæn, men da han nu gik ved Siden af sin gamle Ven i den lyse Sommerdragt og de lyse Handsker — Magnus havde ikke gaaet med Handsker siden han var Konfirmand — saa følte han, at han faldt slemt igennem.

»Kan den lille Fyr holde ud at gaa saa langt?« spurgte Peter.

»Saadan en Fyr bliver aldrig træt. Men vi kan jo godt krybe oven paa en Sporvogn og køre til Tivoli.«

»Lad os tage en Droske, det er dog mere behageligt.«

»Du er nu altid saa flot!«

Allerede i Gotersgade fik de fat i en Droske og lod Kusken køre dem til Nordbanestationen.

»Du morer Dig rigtig i Dag,« sagde Magnus til sin Dreng, der sad og lod sin Bajads kigge ud over Vogndøren. »Synes Du ikke, han er storartet?« vedblev han, henvendt til Peter Kaspersen. »Du havde vel aldrig tænkt, at jeg skulde faa saadan en Dreng? Saadan en burde Du ogsaa have.«

»Saa burde jeg vel ogsaa have en Kone?« spurgte Peter leende.

»Ja, naturligvis! Nu skal Du jo være Teaterdirektør, og enhver Teaterdirektør har da en Frue.«

»Lad mig først blive Direktør og se, hvordan jeg klarer mig.«

Resten af Vejen blev der ikke talt meget.

Da Drosken standsede ved Nordbanestationen og de to Venner og Drengen havde faaet Plads i en Kupé, kom Skuespilleren til at sidde ved et aabent Vindue, Ledvogteren sad lige over for ham med sin Søn paa

Skødet. Magnus og Drengen havde nok at tale om, lige som da de kørte til København; Peter Kaspersen gjorde kun af og til en Bemærkning eller svarede kort paa et Spørgsmaal, mens han sad og saa' ud over Markerne og Haverne, de kørte forbi; men det saa' ud til, at hans Tanker var langt borte.

Pludselig raabte Drengen ud gennem det aabne Vindue: »Mo'er!« og viftede med Dukken. Magnus satte sit leende Ansigt ved Siden af Drengens og nikkede til Ledvogterkonen, der stod foran Huset. Skuespilleren trak sig helt ind i sit Hjørne, mens Toget foer forbi Ledvogterhuset.

Et Par Minuter senere standsede Toget ved Stationen.

Hvad vilde Clara sige, og hvordan vilde hun tage imod ham? Det var det Spørgsmaal, Peter Kaspersen havde tænkt paa baade i Drosken og i Jærnbanekupéen, og det tænkte han paa nu, da han var nær ved det lille Hus, hvori hun boede. Vilde hun ikke først blive forbavset over hans Dristighed, harm-

fuld over, at han brød sit Løfte og trodsede hendes Forbud? Men vilde hun ikke i sin Mands Nærværelse være nødt til at tie, til at holde gode Miner til slet Spil, til at vise ham en vis Gæstfrihed? Naar hun blev ene med ham, vilde hun maaske nok bebrejde ham hans Dristighed; men hvad saa? Det kunde jo være han kunde tale hende til Fornuft, saa hun ikke vilde lukke Døren for ham, naar han kom en anden Gang, efter at hendes Mand selv havde ført ham sammen med hende. Ingen kendte jo den Hemmelighed, Skuespilleren og Clara var ene om, og ingen maatte nogensinde kende den, det maatte være en stiltiende Overenskomst mellem dem; blev den brudt, vilde den haardest ramme hende. Men hun maatte vide, at hun trygt kunde stole paa ham. De sidste Ord, hun tilraabte ham, da han sidst talte med hende, kunde han aldrig glemme. Somme Tider stod hun for ham som en Megæra med Fakkel og Slange i sin Haand, mens hun med haard Malmstemme tilraabte ham: »Gaa bort! Kom aldrig igen! Du bringer altid en Ulykke med Dig!«

Ledvogteren og hans Søn var kommen et Stykke forud, fordi Drengen vilde skynde sig hjem til sin Moder, for at vise hende Bajadsen. Skuespilleren, der først gik lige bag efter dem, sagtnede nu sin Gang mere og mere.

Tilsidst standsede Magnus og vendte sig om. »Vi løber nok fra Dig!« Han blev staaende til Skuespilleren, der straks gav sig til at gaa hurtigere, kom helt hen til ham. »Hvad er det, Du gaar og spekulerer paa?«

»Ærlig talt er jeg lige ved at fortryde, at jeg gik med,« svarede han. »Det er jo saa længe siden, jeg har talt med din Kone, hun og jeg er for længe siden bleven fremmede for hinanden, og det kan godt være, hun helst vil have, vi skal vedblive at være det. — Med mig og Dig er det en anden Sag, vi kan godt en Gang imellem træffe sammen, men det behøver ikke at være hjemme hos Dig.«

»Aa, hvad er nu det for en Snak! Vil Du bare komme med! Tror Du Clara er saadan et Barn! Tror Du, der er mange Koner, der ikke som unge Piger har sværmet

for andre end deres Mand! Og skulde de saa ikke, naar de er bleven gift og har faaet Børn, kunne taale at se den Mand, de en Gang i deres Ungdom har sværmet lidt for? Den eneste, der kunde være lidt betænkelig ved en saadan Sammenkomst, maatte da være mig; men jeg er Gud ske Lov ikke mere skinsyg, og jeg kender jo baade Dig og Clara lige saa godt som jeg kender mig selv! Nej, nu følger Du værs'god med uden videre Vrøvl! — Lulle, kan Du tage Manden i Haanden og holde fast paa ham, saa han ikke løber fra os! Naa, Du véd ikke, hvor Du skal gøre af Narren? Kom, lad mig faa ham!«

Saa gik de alle tre Haand i Haand hen ad Vejen, Drengen i Midten. Og saaledes saa' Clara dem komme. Først kendte hun ikke den fremmede Herre i saa lang Afstand, men hun havde ikke set længe paa ham, før hun vidste, hvem han var. Der kom et Udtryk af Forundring og Harme i hendes Ansigt, og hun gik straks ind i Huset.

Snart hørte hun Magnus tale højt og muntert ude paa Vejen og lidt efter stod

han i Døren. »Mutter! Her kommer Fremmede! Vor gamle Ven, Peter Kaspersen! — Hvor er Du henne?« Han gik helt ind i Stuen, for at søge efter hende. Hun var gaaet ud i Køkkenet.

Nu kom Ludvig stormende ind med sin Bajads.

Peter blev udenfor. Først stod han ved Døren, men saa trak han sig tilbage helt ud paa Vejen. Vilde de have ham ind, saa kunde de komme og hente ham.

»Mutter — er Du her ude?« vedblev Magnus, da han kom ud i Køkkenet. »Jeg har taget min gamle Ven Peter Kaspersen med her ud.«

»Ja — jeg har set det,« svarede hun tørt.

»Har Du set ham? Kommer Du da ikke ind og hilser paa ham?«

Hun stod lidt og betænkte sig. »Hvorfor har Du trukken ham med her ud?« spurgte hun.

»Aa — vær nu ikke saa sær! Jeg traf ham hjemme hos Moder; det var mig selv, der overtalte ham til at tage med herud. Jeg

kunde ikke tænke, at det kunde gøre noget. Herregud, fordi han en Gang, da I var unge, har gjort en Smule Haneben til Dig — det er der vel flere end ham, der har gjort.«

»Tror Du?« spurgte hun tørt.

»Ja — det vil jeg da haabe! En køn Pige har da flere end én Tilbeder. Hør, gør mig nu en Tjeneste — det er da saa sjældent, jeg beder Dig om noget — tag lidt venligt imod ham. Han staar udenfor og vil naturligvis ikke gaa ind; uden at Du kommer, tror han vel, at jeg staar og beder Dig om at tage imod ham.«

Clara saa paa sin Mand. »Jeg gaar ikke ud og byder ham ind! Vil Du have ham ind, saa hent ham selv — eller send Lulle ud efter ham!«

»Det er jeg meget ked af, at Du nu er saadan, Clara! Havde jeg vidst det, at det var Dig saa meget imod, at han kom herud, saa havde jeg naturligvis slet ikke bedt ham om at følge med. Jeg havde saamænd ondt nok for at faa ham overtalt; endog paa Vejen fra Stationen herop var han lige ved at betænke sig.«

»Det havde ogsaa været mest passende, at han var bleven borte.«

»Ja — det kan jeg slet ikke forstaa, jeg kan slet ikke indse, at der er noget ondt i, at han kommer her — efter at vi nu er bleven gift og efter saa mange Aars Forløb. Han er virkelig bleven saa rar og saa skikkelig, og Du skulde se, hvor glad Lulle er for ham.«

Clara smilte. »Det vil jeg gærne tro.«

»Kom nu ud og hils paa ham!« bad Magnus i en indtrængende Tone.

»Lad nu være at plage mig,« sagde hun i en fortrædelig Tone. »Bed ham selv om at komme ind, saa skal jeg nok hilse paa ham.«

»Naa, det lover Du mig altsaa? Du vil ikke vise Dig mut imod ham eller lade Dig mærke med, at Du er gal i Hovedet, fordi han kommer?« Han løb hen til Døren og raabte ud: »Hvor bliver Du af?«

Skuespilleren havde sat sig paa Bænken uden for Huset. Han rejste sig og gik hen til Magnus.

»Kom nu ind og hils paa min Kone.«

»Du har sagt, jeg er med?«

»Ja — naturligvis!« svarede Magnus. Han lagde sin Haand paa Skuespillerens Arm og førte ham ind i Stuen. »Se her har vi ham, Mutter!«

Clara gik hen imod ham, saa' alvorlig paa ham, idet hun rakte ham Haanden, uden at sige noget.

»Det var Magnus, der endelig vilde have, jeg skulde følge med her ud,« sagde Skuespilleren.

»Ja — Du skulde bare høre, hvor mange Indvendinger, han gjorde!« afbrød Magnus ham.

»Men det var maaske alligevel ikke saa svært at besejre disse Indvendinger?« spurgte hun lidt spydig.

»Han er jo den eneste Ven, jeg nogensinde har haft,« sagde Magnus, uden at tænke over hendes Bemærkning, »og jeg har haft ham fra vi var Skoledrenge. Senere har Tid og forskællig Livsstilling skilt os ad; men vi blev da enige om, at vi ikke havde Grund til at være Uvenner. Sæt Dig ned, Peter! Maa jeg spørge Dig, er det ikke en flot

Ledvogterbolig — Klaver og Oliemaleri! — Hør, Mutter, vi har nok ikke noget, der er noget ved her hjemme? Jeg stikker hen i Haven! Det er vel bare Drikkevarer, vi mangler?«

»Nej, det skal Du ikke!« sagde Skuespilleren. »Jeg skal straks gaa.«

»Naa, Du tror, vi slipper Dig saa let, naar vi først har faaet Dig her ud? Der er en Beværtningshave tæt ved. Jeg kommer igen om ti Minuter!« Og uden at høre paa flere Indvendinger skyndte han sig over Vejen.

»Jeg kan godt mærke, at jeg ikke er velkommen,« sagde Peter Kaspersen, da han var bleven ene med Clara.

»Synes De, det er underligt?« svarede Clara med dæmpet, med lidt haard Stemme. Saa lo hun. »For Dem maa det ganske vist være uhyre morsomt, at en Mand fører sin Kones Elsker ind i hendes Hjem og siger til hende: ‚Her bringer jeg Dig min bedste Ven!'«

»Det er der jo ingen, der véd! Et Øje-

bliks Letsindighed, som man aldrig taler om.«

»Men som jeg aldrig glemmer.«

»Naa — ja, naar Du tager den Ting saa højtidelig — og naar jeg er til Ulejlighed, saa gaar jeg med det samme.«

»Nej — det nytter ikke — det vilde bare gøre ham bedrøvet.«

Da Magnus og hans Søn lidt efter kom med Bajersk Øl og Kognak, sagde han: »Hvem der nu kunde lukke Døren og tage Nøglen med! Men en Ledvogter er endun mere bunden end en Portner! — Naa, Du har taget Glassene frem! Du drikker nok en Bajer med, Mutter? Nu skal jeg trække op.«

»Du maa gærne gaa ud og tage Ludvig med; jeg skal nok blive hjemme og passe paa,« sagde Clara.

»Nej, nu er det din Tur til at komme ud. Henne i Haven, hvor jeg købte Øl, kan jeg faa et flot lille Enspænderkøretøj at leje.«

»Og jeg kan være Kusk,« sagde Skuespilleren.

»Det var det, jeg tænkte paa,« svarede

Magnus. »Du kan naturligvis ikke holde ud at sidde her hjemme det meste af Dagen, derfor vil jeg foreslaa, at Du kører en Tur med Clara og Drengen, saa kunde I komme her tilbage og spise til Aften; det syntes jeg kunde blive meget hyggeligt.«

Clara svarede ikke, men gik ud i Køkkenet.

»Kunde Du ikke have Lyst til det?« spurgte Magnus.

»Du skal ikke spørge om, hvad jeg vil,« svarede Peter Kaspersen. »Jeg har ikke noget imod at køre en Tur. Men jeg tror ikke, din Kone vil med; hun er vist alligevel bleven ked af, at jeg kom.«

»Nej — det er fordi Du ikke kender hende mere; hun gaar altid og ser ud, som om hun var ked af det hele; det er derfor jeg gærne vil have, at hun skal adsprede sig lidt.« Han rejste sig for at gaa ud til Clara.

Skuespilleren kaldte ham tilbage. »Hør, Du maa endelig ikke overtale hende.«

»Nej — naturligvis! Men jeg talte om Vognen der henne og lovede at sige Besked — det var saadan et Indfald, jeg plud-

selig fik — og nu maa jeg jo vide, hvad Clara vil.« Han gik ud i Køkkenet. »Hør, Clara, Du er saa underlig — Du er ligefrem frastødende imod ham.«

»Ja — jeg kan ikke spille Komedie.«

»Det er der heller ingen, der forlanger af Dig. Han har altid været min eneste Ven — om vi ogsaa har været lidt paa Kant en Gang imellem — det sker jo altid; men nu er der ikke noget Uvenskab imellem os, og der kan heller aldrig mere komme noget. Jeg troede en Gang, endog efter at vi var bleven gift, at Du stadig tænkte paa ham, men det tror jeg ikke mere, nu har jeg den største Tillid baade til Dig og ham. Jeg kan godt se paa Dig, at Du er gal i Hovedet, fordi han er kommen; men for en Gangs Skyld kunde Du godt lade være at vise ham det saa tydeligt; han kommer vist ikke mere end denne Gang.«

»Naa — ja — lad saa være at plage mig. Vil Du have, Ludvig og jeg skal køre en Tur med ham, saa gør vi det.«

»Ja — saa henter jeg Vognen.« Han kom fornøjet tilbage til Peter Kaspersen.

»Kan Du se, hun vilde gærne køre ud med Dig! Nu henter jeg Vognen.«

»Den kan jeg jo selv hente.«

»Ja — men Du maa ikke betale den.«

»Det kan vi altid skændes om.«

Et Kvarterstid efter kom Skuespilleren tilbage med det lille Enspænderkøretøj. Han slog et vældigt Knald med Pisken.

»Det er rigtigt!« raabte Magnus op til ham og gned sig fornøjet i Hænderne. »Saadan skal det være!«

Imidlertid var Clara og Ludvig blevne færdige. Skuespilleren sad alene paa Kuskesædet, Moder og Søn inde i Vognen.

»Nu kører Herskabet i Skoven!« raabte Skuespilleren muntert.

»Ja, det er rigtigt!« svarede Ledvogteren lige som før. »Saadan skal det være! Kommer I igen, naar Klokken er otte eller ni?«

»Ja, vi kører ikke saa langt,« sagde Clara.

Peter Kaspersen kørte ad de smukkeste Veje og standsede ikke, før de kom til Skodsborg, hvor Hesten blev ført ind i Rejsestalden, mens Skuespilleren, Clara og Drengen

tilbragte en halv Timestid i Badehotellets Have og paa Verandaen.

Undervejs havde Clara kun talt med sin Dreng, der sad ved Siden af hende. Peter havde en Gang imellem vendt sig om og set paa dem, uden at sige noget. Ogsaa i Badehotellet, hvor de sad paa Verandaen og spiste, var han ikke saa veltalende som han plejede at være. Men efter at de havde spist spurgte han, om de skulde gaa lidt ind i Skoven inden de kørte hjem. Hun tog Drengen ved Haanden og svarede jo.

Snart var de inde i den tætte Skov. Et Stykke Vej havde han gaaet tavs ved hendes Side. Saa stak han sin Haand ind under hendes Arm. Hun gjorde ingen Modstand.

»Er Du stadig vred paa mig?« spurgte han med næsten hviskende Stemme.

Hun svarede ikke.

»Var det saa underligt, at jeg gik med her ud i Dag, da Magnus saa gærne vilde have det?«

Clara slap den lille Drengs Haand; han

vilde helst løbe alene. »Han vidste jo intet,« svarede Clara kort.

»Nej — naturligvis. Det var ham, der i Dag søgte mig. Vilde det ikke være latterligt, om jeg uvenligt viste ham bort, og da vi atter sad og talte sammen som gamle Venner, hvorfor skulde jeg saa nægte at følge ham hjem. Før vi tog hjemme fra, var det min faste Beslutning, ikke at vise mig for Dig, før Du selv gav mig Lov til at komme. Og saa sagde Du, jeg maatte komme.«

»Det var jeg nødt til; jeg var ikke rigtig glad for at se Dig, det maa Du tro.«

Skuespilleren svarede ikke herpaa.

Ludvig, der havde plukket en Blomst ved Vejen, kom hen og gav ham den.

Skuespilleren tog Drengens Haand. »Vi tre hører sammen,« sagde han.

Clara svarede ikke.

Drengen rev sig atter løs og løb i Forvejen. Han standsede ved en Granplantning, hvor en stejl, smal Sti førte dybere ind i Skoven.

»Mørkt!« sagde Drengen.

»Uh, ja, hvor der er mørkt i den Granskov!« sagde hans Moder.

Det var lige som om Barnet ikke turde gaa ned ad den mørke Sti.

»Du skal ikke være bange for at gaa der ind,« sagde hans Moder leende, »der er ingen Røvere. Følg lige efter Mo'er!«

Stien var saa smal, at kun to kunde gaa ned ad den, naar de trykkede sig ind til hinanden. Jo dybere de kom ind i den lille Granskov, des dybere blev Stilheden og tættere Mørket. Jordbunden var saa blød, at man ikke kunde høre Lyden af sine egne Trin.

Clara drejede Hovedet og nikkede smilende til Ludvig.

»Her synes kun saa mørkt, fordi der var saa megen Sol ude mellem Løvtræerne,« sagde Peter Kaspersen. »Solstraalerne kan ikke trænge gennem disse tætte Graner; man han ikke engang se et Glimt af Himlen.«

Pludselig lysnede det for Enden af Stien og lidt efter stod de foran en smilende Sø midt i Skoven. Mærkværdigt nok havde Clara aldrig før set denne Sø, og den laa

dog saa nær ved Skodsborg. Rundt om Søen saa' man ikke andet end Skov, Naaletræer og Løvtræer, og paa Søens Bredder, ja langt ud i Søen, voksede høje Siv, Aakander og andre Vandplanter.

»Hvor her er smukt,« sagde Clara. »Hvad hedder denne Sø?«

Skuespilleren lo. »Det er Bøllemosen.«

»Er det Bøllemosen? . . . Gud, hvor er Barnet?«

Hun skyndte sig tilbage gennem Granskoven, fulgt af Skuespilleren, der søgte at berolige hende. Han hjalp hende med at kalde, men intet Svar lød.

»Han maa jo være gaaet ind imellem Træerne for at skjule sig,« sagde hun.

»Maaske han kan høre os, men ikke vil komme frem.«

De kaldte igen. Alt var stille rundt om dem.

»Det er mærkværdigt, vi slet ingen Mennesker ser her ude.«

De gik hurtigt og kom snart ud til den brede Skovvej, der ogsaa førte ud til Bøllemosen.

»Han kan være gaaet ind mellem Grantræerne, være kommen ud paa denne Vej og hen til Søen før vi,« sagde hun.

»Men han var jo ikke der henne.«

De kaldte igen. Intet Svar.

Og atter stod de nede ved den smukke Sø.

Paa Søens Bred voksede Græsset højt; man skulde næppe tro, der var Vand under det, men satte man Foden paa Græsset, sank den i. Tæt ved Bredden voksede mellem det høje Siv det hvide Kæruld, der lignede Vat eller Sne. Mange havde vist gjort Forsøg paa at faa fat i disse pudsige Blomster, men havde maattet opgive det og trukken sig tilbage med en vaad Fod.

»Hvis han er kommen her ned før vi — hvis han har villet plukke en Blomst — hvis han er glidt ud i Søen og ligger indviklet i det høje Siv!« udbrød Clara fortvivlet.

»Det tror jeg ikke,« svarede Skuespilleren, mens han dog straks begyndte at trække sine Sko og Strømper af. »Vi har jo intet hørt. Det er mest sandsynligt, at han er faret vild mellem de tætte Granstammer og

løber nu og leder efter os, maaske saa langt herfra, at han ikke kan høre os.« Han kaldte igen, saa højt han kunde. »Om ogsaa han kan høre mig, kan han vel ikke svare igen saa højt, at vi kan høre ham, og han véd ikke, hvad Vej han skal gaa for at finde os.« Han stod henne ved Søen. Nu havde han bare Fødder. Lige nedenfor, hvor han stod, steg nogle Luftblærer op paa Vandets Overflade. Det vakte hans Opmærksomhed. Han saa' hen ad Søen. Ingen andre Steder kunde han set saadanne Bobler. Han vilde ikke sige noget til Clara. Han smøgede sine Benklæder saa højt op, han kunde faa dem, og vadede ud i Søen, hen til det Sted, hvorfra han havde set Luftboblerne stige tilvejrs, men han kunde ikke føle andet end det høje, tætte Siv. Gik han et Skridt længer ud, vilde Vandet naa ham op over Bæltestedet.

Clara styrtede fortvivlet hen og saa' ned ad den brede Sti.

»Han kommer nok,« sagde Skuespilleren, idet han atter trak Strømper og Sko paa. »Han møder nok Folk, der tager sig af ham og følger ham hjem.«

Hun stormede omkring i Skoven som en sindssyg, grædende, kaldende, udspørgende enhver, hun traf paa; hver Gang hun troede at se et Barn langt borte, styrtede hun afsted, og blev altid skuffet. Han fulgte hende tavs, træt af at trøste.

Den ene Time gik efter den anden.

Tilsidst kom de atter ud til Bøllemosen. Træt og tilintetgjort styrtede hun ned ved Foden af et Træ.

Han gik hen og saa' ud over Søen. Nu var den stille. Ingen Luftblærer steg tilvejrs nær ved Sivene som før. Saa gik han langsomt hen til hende. »Han er nok kommen hjem — han er maaske hjemme, naar vi kommer. Skal vi tage hjem?«

Hun rystede bedrøvet paa Hovedet. »Jeg tør ikke komme hjem uden ham.«

»Men han maa jo komme hjem; der kan ikke være hændet ham noget — — naar han ikke er faldet i Vandet.«

»Jeg tror, han er druknet her,« mumlede hun. »Det var her, han pludselig forsvandt.«

Han tav. Han var lige ved selv at tro det.

Hun blev siddende tavs, lænende sit Hoved mod Træstammen. Af og til hævede hun Hovedet lidt og lyttede. Saa sank hun atter sammen. Saaledes havde hun siddet i mere end to Timer. Solen var for længe siden gaaet ned. Mørket blev tættere og tættere.

»Hvorfor vil Du blive siddende her?« spurgte han og knælede ned ved Siden af hende.

Hun svarede ikke straks, hun bevægede kun Læberne, og endelig kom hendes Spørgsmaal i afbrudte Ord: »Kommer et Lig ikke op, naar det har ligget nogen Tid i Vandet?«

»Det er forskælligt — der kan tidt gaa lang Tid. — Kom — lad os køre hjem og se, om Barnet er kommen.«

Hun rejste sig, saa' sig endnu en Gang forvildet om og gik langsomt hen ad Stien, der fører til Skodsborg.

Da Skuespilleren havde faaet Hesten og Vognen ud paa Vejen og skulde til at køre, spurgte han Clara, om hun vilde sidde ved Siden af ham.

»Aa — maa jeg sidde alene,« bad hun, »inde i Vognen; jeg kan ikke tale med nogen — jeg kan ikke samle mine Tanker — maa jeg sidde alene?«

Han hjalp hende op i Vognen, steg selv op paa Kuskesædet og kørte rask hen ad den halvmørke Strandvej. Hver Gang han vendte sig om og saa' ned i Vognen, sad hun i samme Stilling, krøben sammen i Hjørnet, med Hovedet bøjet ned mod Brystet.

Hun vilde ikke tale med ham, og nu havde han jo heller ikke noget at tale med hende om; han kunde ikke trøste hende. Hun havde faaet Ret, da hun tilraabte ham, at han altid bragte Ulykke med sig.

Endelig standsede han udenfor Beværtningshaven, hvor han havde laant Vognen. Det blev en dyr Køretur, den havde varet otte Timer. Han tømte sin Pengepung; der kom til at mangle to Kroner, men dem lovede han at sende ud.

Clara var imidlertid løbet hen til Ledvogterhuset. Han var paa en Maade glad ved, at hun ikke forlangte, at han skulde

følge med ind — han vilde nødig træffe sammen med Ledvogteren i Aften. Han fulgte dog efter Clara. Det kunde jo være, at Drengen var kommen hjem.

Da han kom i Nærheden af Ledvogterhuset, saa' han, at der var Lys derinde. Han vilde liste sig hen for at kigge ind ad Vinduerne; men inden han naaede der hen, standsede han; han saa', at Clara som en lydløs Skygge kredsede rundt om Huset; snart stod hun ved et Vindue, snart ved et andet og stirrede ind i Stuen efter et eller andet, der kunde sige hende, om Barnet var der inde.

Pludselig foer hun tilbage, styrtede et Par Skridt hen ad Vejen og blev staaende. Magnus maatte have set hende inde fra Huset, og kom nu hurtigt ud.

»Hvor Du kommer sent! Hvor er Lulle?«

Hun vaklede hen til Huset for at kunne støtte sig mod Muren.

Ledvogteren fulgte efter hende.

»Er han ikke kommen hjem?« stammede hun.

Magnus kom til at ryste af Angst; han

foer hen imod sin Hustru med et hæst Skrig: »Clara! Hvor er Barnet?«

»Jeg véd det ikke!« stønnede hun.

»Hvor er Barnet?« raabte han igen saa højt, at det maatte kunne høres langt bort. »Har han været Dig i Vejen? Har Du glemt, at han var med? Hvor er mit Barn?«

»Jeg véd det ikke!«

»Du lyver! Hvor havde Du ham sidst?«

»Ved Søen — i Skoven — bag ved Skodsborg.«

»Er han druknet?«

Hun tav.

»Hvorfor svarer Du ikke? Er han druknet?«

»Jeg har ikke set det — — men jeg tror det — — jeg kunde ikke gøre for det.«

Han var lige ved at synke til Jorden. Han støttede et Øjeblik sit Hoved mod den kolde Mur, mens han fortvivlet mumlede: »Mit Barn! Aa, Gud, mit Barn!« Ordene blev fulgt af en krampagtig Hulken. Saa hævede han pludselig Hovedet og saa' hen paa hende uden at sige noget. Han gik

hurtigt ind i Stuen, og et Øjeblik efter saa' man ham løbe op imod Skoven som en gal Mand.

Skuespilleren havde hidtil staaet ubevægelig paa den anden Side af Vejen, tildels skjult bag et Træ. Han havde hørt hele Samtalen mellem Ledvogteren og hans Hustru, og forstod nu, at Ledvogteren gik ud for at søge efter Barnet.

Clara stod et Øjeblik og saa' efter ham. Saa vendte hun sig om og gik langsomt ind i Stuen.

Endnu blev Skuespilleren staaende ved Træet. Hvis Clara kom ud igen og gik efter Magnus, saa vilde han følge med hende. Men da der var gaaet et Par Minuter, uden at hun kom ud, gik han over og kiggede ind gennem den oplyste Rude. Nu saa' han hende. Hun havde taget Hat og Overtøj af og laa paa Knæ paa Gulvet, med Armene og Hovedet støttet i Sofaen.

Saa vendte han sig om og gik et Par Skridt ud paa Vejen, standsede, gik atter hen til Vinduet og saa' for sidste Gang ind paa hende med et Blik, der tolkede den dy-

beste Sorg, et langt, langt Blik, som om han ikke kunde rive sig løs fra hende. Endelig trak han Vejret dybt, løftede paa sin Hat for at tørre et Par Sveddraaber af sin Pande, og gik derpaa rask hen ad Vejen.

Han vidste ikke, hvad det var for en Vej, han var slaaet ind paa; men den maatte vel føre til København.

Natten var maanelys, mild og stille.

Han syntes Vejen aldrig vilde faa Ende. Paa begge Sider var der Marker. Af og til kom han til en Bondegaard. For Resten havde han ingen Sands for, hvad han saa', han var saa træt i Hovedet.

Endelig saa' han, at han nærmede sig en bredere Landevej. Saa kunde han vel snart se, hvor han var. Lidt efter stod han foran Lundehussøen. Han var altsaa kommen ud paa Lyngbyvejen. Men der var endnu langt til København.

Dagen var begyndt at bryde frem. Den opgaaende Sol farvede Himlen rød. Da han kom forbi Vibenshus og gik hen imod Østerbrogade var det højlys Dag.

Endelig kom han hjem. Hans Moder

mærkede vist ikke, da han kom. Han syntes, der var saa lummert i hans Sovekammer. Han aabnede et Vindue, kastede sin Hat paa Bordet, trak Sko og Frakke af; han vilde ikke gaa i Seng, men lagde sig halvpaaklædt paa Sengen med et Tæppe over sig.

XIV.

Den tungeste Sorg.

Mens Skuespilleren gik gennem Markvej og Landevej til København stormede Ledvogteren gennem snævre Skovstier længer og længer frem. Maanen kastede sit hvide Lys ned gennem Træernes Kroner; men selv i det tætteste Mørke vilde han have fundet Vej. Gennem Stierne i Ordrup Krat, i Dyrehaven, over den store Eremitageslette løb han, over Mølleaaen ved Raadvad og videre til han naaede Bøllemosen.

Hvis hans Barn var død, maatte han altsaa finde dets Lig i denne Sø — og nærved Land. Vandet var jo saa stille og saa fuldt af Siv og Vandplanter — det var ikke sandsynligt, at Liget var drevet bort.

Lige som Skuespilleren for nogle Timer siden trak Ledvogteren nu Sko og Strømper af og smøgede Benklæderne helt op til Underlivet. Han kastede Jakken paa Jorden og vadede ud i Søen. Vandet gik ham af og til helt op paa Brystet; det var ligesom denne smilende Sø, hvorpaa Maanens Straaler nu spillede, ingen Bund havde, men kun Dynd, hvori Foden sank dybt ned. Langt ud turde han ikke vove sig, og hvert Øjeblik maatte han gaa op i Land, for atter at gaa ud i Mosen.

Han vandrede om mellem det høje Siv, han gled og gled, han kæmpede sig fortvivlet frem. Saa stødte hans Fod mod noget, der først syntes at være en Pakke. Hans Hjærte begyndte at banke, Sveden piblede frem paa hans Tindinger, han følte sig for med den nøgne Fod — det maatte være et Barn! Han bøjede sig ned og greb efter det — han holdt Liget af sin Dreng i sine Hænder!

»Aa, min lille Dreng, min lille Dreng!« sagde han hulkende, da han var kommen op paa Land. »Aa, hvor Du er vaad! Og

dine smaa Øjne er lukkede — dem skal jeg aldrig se mere! Hvorfor knuger Du dine smaa Hænder saa haardt sammen? Min lille Dreng! Du var den eneste, der holdt af mig, den eneste, den eneste — og Dig har jeg nu mistet! Vidste jeg, at jeg fik Lov til at være sammen med Dig, saa fulgte jeg Dig! Min rare, lille Dreng! Jeg var saa glad for Dig! Hvor dit Haar er vaadt; men Solen vil nok tørre det, inden vi kommer hjem.«

Varsomt lagde han det lille Lig ned i Græsset, mens han trak sine Sko, Strømper og Jakke paa. Saa tog han det døde Barn i sine Arme, saa han kunde blive ved at betragte det kønne, blege lille Ansigt, mens han rask gik gennem Skoven.

Da han havde gaaet et Stykke Vej, tog han Liget paa Armen, som man sædvanlig bærer et Barn, saaledes at den lille kolde Kind kom til at hvile ved hans Kind. Han gik saa stærkt, han kunde. Morgensolen var brudt frem. Af og til tog han Barnet ned i sine Arme, saa' paa det med taarefyldte Øjne, mumlede igen de mange Kæle-

navne, som han havde brugt, da Drengen levede.

Saa længe han gik gennem Skoven med sin dyrebare Byrde, mødte han ingen, og de faa Fodgængere, han mødte paa Landevejen, og som standsede og forbavsede saa' paa ham, gik han rask forbi.

Endelig naaede han Ledvogterhuset. Rask rev han Døren op og traadte ind.

Clara udstødte et dæmpet Skrig og vilde kaste sig over Barneliget; men han stødte hende varsomt tilbage, gik ind i Sovekammeret, satte sig paa en Stol og begyndte at tage det vaade Tøj af det døde Barn og lod det Stykke for Stykke falde ned paa Gulvet. Da Liget var helt nøgent, lagde han det i Barnesengen.

Clara stod lænet til Dørstolpen med foldede Hænder og saa' paa ham. Hun turde ikke tale til ham, ikke spørge ham om noget.

Paa denne Stol blev han siddende hele Dagen og saa' paa det døde Barn. Han gik ikke paa Arbejde, han tog ingen Næring til sig.

Om Eftermiddagen sagde Clara til ham: »Jeg gaar hen til Doktoren.«

Som om han vaagnede af en Drøm, foer han op og saa' overrasket paa hende. »Doktoren?« gentog han.

»Ja — vi maa jo have en Dødsattest.«

Han sank atter sammen, tog den ene af de smaa kolde Hænder i sin Haand, men svarede ikke.

Hun stod lidt og saa' bedrøvet paa ham. »Vil Du saa passe Ledet saa længe?«

Han saa' igen paa hende. »Ledet? — Naa, ja, Ledet!«

Hun turde næsten ikke gaa; hun var bange for, at han skulde glemme at lukke Ledet, naar hun var gaaet; men hun maatte jo gaa.

Lægen boede inde i den nærliggende By.

Da hun kom tilbage, sad hendes Mand paa samme Plads som før — ved Barnets Seng.

Lægen kom samme Dag. Han saa' paa den lille døde Dreng, følte med Pegefingeren paa hans Mave og lagde atter Dynen over ham.

»Hvor er han druknet?«

»I Bøllemosen — i Gaar,« svarede Magnus. »Jeg hentede ham i Morges.«

»Hvordan gik det til?«

»Jeg véd det ikke. Han var ude med sin Moder — og en Ven!«

Clara stod i Døraabningen og hørte paa Samtalen, men sagde intet.

»Det skal meldes til Politiet,« sagde Lægen, »det skal jeg gøre.«

Næste Morgen kom Politibetjenten.

Ledvogteren sad ved Barnets Seng ligesom den forrige Dag; han vilde ikke gaa paa Arbejde. Til Betjenten kunde han ikke sige andet, end hvad han Dagen før havde sagt til Lægen.

Betjenten nedskrev Ledvogterens Forklaring. Saa forhørte han Clara. Hun fortalte, hvorledes Barnet først havde været bange for at gaa ned ad den smalle, skraa Sti ind i den mørke Granskov, men at hun og den Herre, hun var sammen med, netop var gaaet derind for at more Drengen. Han fulgte da ogsaa med; men saa var han pludselig, rimeligvis i Kaadhed, for at gæmme sig for hende, lø-

bet tilbage, eller maaske ind mellem Træstammerne, og maa være kommen ned til Søen, hvor han, idet han har villet plukke en Blomst i Vandet, er faldet i og maa straks være forsvunden i Sivetne.«

Det var første Gang, Magnus hørte sin Hustrus Forklaring. Han sagde ikke et Ord til den.

Da Betjenten havde nedskrevet, hvad hun havde sagt, spurgte han: »Skuespiller Peter Kaspersen — er han en Bekendt af Dem begge?«

»Han er en Barndomsven af min Mand,« sagde Clara.

Magnus saa' op paa sin Kone, deres Øjne mødtes, men han gjorde ingen Rettelse til hendes Forklaring, ingen Tilføjelse.

»De havde ogsaa kendt ham i flere Aar? spurgte Betjenten.

»Ja.«

Da Betjenten havde skrevet det hele, overvejede han, om der var noget, han havde glemt. »Det kan jo være, Birkedommeren vil tale med Dem,« sagde han, »men saa faar De Tilsigelse. Jeg kan ikke se, at

der er noget mistænkeligt i dette Ulykkestilfælde.«

Op ad Formiddagen sagde Clara: »Jeg gaar hen til Præsten; vi kan ikke beholde Barnet længere her inde.«

Magnus svarede ikke.

Lige da hun skulde gaa, spurgte hun: »Er der nogen bestemt Dag, Du vil have ham begravet?«

Han rystede paa Hovedet.

Da hun kom tilbage, sagde hun: »Han skal begraves i Morgen Eftermiddag.«

Magnus svarede ikke. Han satte sig atter ned ved Barnets Leje.

Han vilde blive sindssyg, hvis Barnet ikke kom bort, tænkte hun, og hun selv med.

Om Eftermiddagen kom Snedkeren med en lille egetræsmalet Kiste.

Magnus sad ved Siden af Drengens Seng, han sad der altid og vogtede paa sin Skat, og da Moderen vilde tage Barnet op og klæde det i Ligdragt, vilde han forhindre hende deri.

Hun brast i hæftig Graad. »Jeg maa jo vaske ham og give ham Tøj paa!«

Magnus trak sig tilbage og satte sig i en Krog for Enden af Sengen. »Han er jo bleven vasket saa meget,« mumlede han.

Her blev han siddende og saa' paa, hvorledes hun vaskede Drengen og gav ham en snehvid Skjorte paa. Hun vedblev at græde stille; hun kunde ikke glemme, at han havde villet forbyde hende at røre ved Barnet.

Ingen af dem talte et Ord.

For sidste Gang havde hun nu klædt sin Dreng paa. Hun lagde ham atter over paa Sengen, bøjede sig ned over ham og kyssede hans kolde, voksblege Pande og Mund, mens en stor, varm Taare faldt ned paa hans Kind.

Fra Krogen, hvor Magnus sad, lød der en dæmpet, truende Brummen, som et vredt Dyr. Hun vidste, at han gav hende Skyld for Barnets Død, og at han aldrig vilde tilgive hende,

Hun satte Kisten op paa Bordet, lagde Høvlspaanerne og Liglagenet tilrette, tog derefter Barnet, for at lægge det ned i Kisten. Saa rejste han sig hurtigt. Hun frygtede for, at han skulde rive Barnet ud af

hendes Arme, men han stillede sig kun ved Bordet og saa' ned i Kisten, som om han vilde passe paa, at hans Dreng kom til at ligge godt.

Da hun havde lagt Liget i Kisten, tog hun en Saks og gik ud i Haven. Lidt efter kom hun tilbage med nogle røde Roser. Hun stak en Rose i Barnets Haand og strøede de andre Roser over Lagenet.

Saa gik hun ind i den anden Stue.

Ledvogteren blev i nogle Minuter staaende ved Bordet. Saa løftede han Kisten ned paa Gulvet og satte sig paa en Stol ved Siden af den.

Det havde været nogle forfærdelige Dage for Clara. Blev det ikke bedre, naar Barnet var bleven begravet, vilde hun ikke kunne holde ud at blive der.

Næste Formiddag Klokken elleve samledes nogle faa Mennesker i Ledvogterens Stue, allesammen Jærnbanearbejdere.

Paa Slaget elleve kom Præsten.

Han holdt en køn lille Tale, hvori han blandt andet sagde: »Den glade Barnelatter forstummede her i Huset, de smaa, lette Trin

standsede, her blev saa underligt stille. Den lille Dreng løb en Dag ud, smilende og rød, næste Morgen kom Faderen bærende hjem med hans Lig. Saaledes staar der jo i Sangen:

»Tidt leged Smaabarnet i Morgensol rød,
ved Kvæld det laa paa Lejet saa stille og død!«

Sorgen forener Hjærterne, og disse to Hjærter, der har banket for hinanden i lysere Dage, før Barnet toges fra dem, de vil nu slutte sig inderligere sammen.«

Da Magnus hørte disse Ord, hævede han Hovedet og saa' trodsig paa Præsten.

Clara saa' flygtigt hen paa Magnus. I hans Blik kunde hun læse hans Tanker. For hendes Vedkommende var det rigtigt, hvad Præsten sagde: Hun havde aldrig haft ham saa kær som nu, hun vilde saa gærne græde ud ved hans Bryst, hans dybe, stumme Sorg gjorde hende fortvivlet. Men nu vilde det aldrig blive godt imellem dem, aldrig, det følte hun.

Saa kastede Præsten Jord paa og udtalte Bønnen, og da han var gaaet, bar fire Mænd den lille Kiste over til den nærliggende Kir-

kegaard, og lige bagved Kisten gik Ledvogteren og hans Hustru, Side om Side, men uden at veksle et Ord.

Og da Kisten var sænket ned i Graven gik de fem Mænd og Barnets Moder atter hjem i Ledvogterhuset. Men da alle Mændene kort efter gik hver til sit, gik Ledvogteren atter over paa Kirkegaarden, hvor Graverkarlene nu var i Færd med at kaste den opgravede Jord ned paa Barnets Kiste. Han blev staaende og saa' paa deres Arbejde.

Da han havde staaet noget, gav han sig i Snak med dem.

»Der er vel ingen af Jer, der kan huske I har set ham, naar han var inde i Byen med sin Moder? Han var en køn Dreng — han lignede ikke mig. Præsten talte om hans glade Barnelatter; det var noget Snak — han lo aldrig højt — han var en alvorlig Dreng. Præsterne siger saa meget, som de ikke véd — Præsterne tror, at alle Børn ler højt, og at Sorgen forener Hjærterne. Hvis Præsterne kun maatte tale om, hvad de véd, saa kunde de aldrig holde Ligtale,

ikke engang ved et lille Barns Kiste. — Der kan vel snart plantes Blomster her? Om ogsaa Jorden skulde synke og slaa Revner, saa kan man senere fylde den op. Her skal plantes mange Blomster. Smaa Blomster skal det være — Skovblomster — Violer, Anemoner og Kodriver — dem var han saa glad for, naar han gik ud med mig — og saa sikker; jeg glemte aldrig, at jeg havde ham med, jeg tænkte ikke paa andre end ham. Saa skal der plantes en Taarepil, der skal skygge over hele Graven; for Graven er kun saa lille — den er ikke saa stor, at jeg kan komme derned; det skulde vi have tænkt paa før; men det var ikke mig, der købte Jorden.«

Da Graven var kastet til og Graverkarlene borte, stod Ledvogteren der endnu.

To Dage efter Begravelsen begyndte han atter at arbejde paa Banen, men hver Dag tilbragte han nogen Tid paa Kirkegaarden. Sorgen havde sat sine Spor i hans Ansigt.

Fotografiet, hvorpaa man saa' Drengen og Geden, og som indfattet i Glas og Ramme plejede at hænge paa Væggen, havde han

taget ned og gæmt i en aflaaset Kasse, som om han var bange for, at nogen skulde tage det fra ham. Naar han var hjemme, kunde han sidde hele Timer og stirre paa dette Billede, det eneste han havde af Drengen.

Han talte næsten aldrig til sin Hustru, og besvarede hendes Spørgsmaal saa kort som muligt. Der blev saa stille i Huset som i en Sygestue, hvor to tavse Mennesker saa meget som muligt søgte at undgaa hinanden.

Tilsidst kunde Clara ikke udholde denne Tilværelse.

En Dag sagde hun det til Magnus:

»Jeg føler, at Du ikke godt kan lide at se mig, at Stuen er bleven for lille, naar vi begge to er her inde; naar Du er hjemme, maa jeg søge ud i Køkkenet, ind i Sovekammeret eller udenfor Huset. Ogsaa naar Du er ude, føler jeg dit uforsonlige Sindelag. Du har taget Barnets Billede fra mig og lukket det inde. Naar Du er hjemme, sidder Du og ruger over det — jeg faar det ikke mere at se. Jeg kan ikke længer holde det ud, og jeg tror, det vil vare længe, in-

den Forholdet bliver bedre — om det nogensinde bliver det. Derfor vil jeg spørge Dig, om Du vil have, jeg skal gaa min Vej.«

Han saa' paa hende og sagde langsomt: »Nej — det har jeg ikke tænkt paa. — Men naar Du selv helst vil.«

»Ja — saadan som det nu er imellem os, kan jeg ikke holde det ud. Hvis Du ikke bryder Dig om, at jeg tager bort, saa vil jeg helst rejse.«

»Hvor vil Du hen?«

»Det véd jeg ikke bestemt.«

»Naa — Du finder vel let et Sted, hvor Du kan være.«

»For min Skyld behøver vi jo ikke at søge Skilsmisse. Naar vi to bliver enige om at skilles ad, maa det jo være nok. Den Dag kommer vel aldrig, da vi atter bliver enige om at flytte sammen. Jeg beder bare om jeg maa tage mine Gangklæder med, mit Klaver og mit store Billede.«

»Ja — naturligvis, hele Indboet er jo dit.«

»Naar bare jeg maa tage det, jeg har bedt om, forlanger jeg ikke mere.«

Han sad og grublede. »Nej — gode Venner,« mumlede han, »jeg véd ikke rigtig, om vi nogensinde har været det, og saa bliver vi det vel heller ikke. Først maatte min Hjærne da blive saa sløv, at jeg intet mere kunde huske, heller ikke, at det var Dig, der glemte, at Du havde mit Barn med — at det var din Skyld, han døde.«

Clara svarede ikke. Hvad kunde det nytte hun forsvarede sig, om hun kunde; han havde en Gang sin Mening, og den forandrede han ikke. Men hvordan vilde han te sig, naar hun fortalte ham, at det Barn, han sørgede saa grænseløs over, slet ikke var hans?

Det vilde være forfærdeligt, om han fik det at vide! Nej, heldigvis anede han ikke, hvor god Grund hun havde til at drage bort fra ham.

»Hvornaar skal det være?« spurgte han.

»Hvis jeg maa — i Dag.«

»Allerede i Dag?« spurgte han.

»Ja — hvis jeg maa,« gentog hun, »Saa vil jeg senere sende Bud efter de Ting, Du har givet mig.«

Det var længe siden, de havde talt saa mange Ord sammen; men dette var jo ogsaa en Opgørelse.

Allerede en Time efter kom Afskeden. Han sad ved Vinduet og saa' ud paa Banelinien. Tavs havde han siddet og set paa hende, mens hun gjorde sig i Stand til Rejsen. Nu stod hun foran ham. »Farvel,« sagde hun.

Hun stod lidt og ventede paa, at han skulde række hende Haanden; men han svarede kun med et Farvel.

Hun havde Taarer i Øjnene. Hun vendte sig om og gik et Par Skridt hen imod Døren. Saa standsede hun, som om hun følte Trang til endnu at sige ham et Par venlige Ord, bede ham om at tænke lidt mildt paa hende, naar hun var borte; men da hun vendte sig om og saa' paa ham, sad han som før og stirrede ud paa Banelinien. Nej — bort jo før jo heller, for at gøre Pinen saa kort som mulig.

Da han hørte Døren lukke sig efter hende saa' han op. Han gik hen til det modsatte Vindue og saa' ned ad Vejen. Hvor rank

og let hun gik, som om hun var glad ved at være sluppen bort fra ham.

Han blev staaende ved Vinduet saa længe han kunde se hende.

Nu var hun borte. Der stod hendes store Kuffert; den havde hun faaet pakket i en Fart — eller havde hun pakket den i Forvejen? I Morgen vilde hun lade den hente tillige med Klaveret og Maleriet. Saa vilde der blive uhyggelig tomt i Stuen! Allerede nu følte han, hvor ensom han var. Han kom til at tænke paa den Dag, hun flyttede ind. Der var gaaet fem Aar siden. Hun havde været stille og huslig, hun havde aldrig ladet sig mærke med, at hun var utilfreds med de Forhold, hun levede i. Men nu var hun gaaet bort og kom ikke mere tilbage. Og det lille Hus, som han havde søgt at faa for hendes Skyld, det maatte han nu igen give Afkald paa — saa maatte han ogsaa bort — og bort fra sin lille Drengs Grav.

— — —

Da Clara kom til København, vidste hun ikke rigtig, hvor hun skulde gaa hen. Hun

havde skrevet til sine Søstre, Blanka og Emilie, at hendes Søn var død ved et Ulykkestilfælde, men det Brev, hvori hun ganske kort havde fortalt dem, hvorledes det hele var gaaet til, havde hun ikke afsendt før Dagen efter at Barnet var blevet begravet. Nu vilde hun ogsaa sige dem, at hun var gaaet bort fra sit Hjem, fordi hun ikke kunde holde ud at være der.

Søster Blanka var det saa vanskeligt at faa i Tale; hun vilde derfor gaa hjem til Emilie. Hun havde aldrig været der før; men det var jo hendes egen Skyld. Hun vidste ikke, hvad hun skulde svare, naar Emilie spurgte hende, hvor hun skulde være, hun vidste kun, at hun ikke vilde tage mod Hjælp af nogen af sine Søstre — saa heller ty til Fremmede — til Peter Kaspersen, om hun kunde kalde ham en Fremmed. Hun havde saa lidt Penge hos sig, men han vilde nok hjælpe hende til hun fik en Plads.

Det var maaske bedst, hun først gik op til Fru Kaspersen. Hun vilde ikke gærne tale med sin Svigermoder, men det kunde

jo ogsaa være, hun kunde undgaa at møde hende.

Da Clara ringede, lukkede Fru Kaspersens Bypige op for hende og bad hende træde ind i Dagligstuen, mens hun selv gik tilbage til Systuen.

»Var det nogen, der vilde tale med mig?« spurgte Fru Kaspersen.

»Ja — det er en Dame, der har Sorg.«

»En Dame, der har Sorg? Gud bedre det, det har vi alle.« Hun gik straks ind i Dagligstuen og hilste paa Clara med en deltagende Mine. »Jeg tænkte nok, det var Dem, da Pigen sagde, det var en Dame i Sorg; men man vil jo helst undgaa at tale om den Sag. Naa, De er kommen til Byen i Dag? Vil De ikke tage Deres Tøj af?«

»Tak — jeg skal hen til min Søster i Store Kongensgade.«

»Ja — naar man saa sjældent kommer til Byen, har man jo altid en Del Visiter at aflægge. Det var rigtig kønt af Dem, at De ogsaa kiggede op til mig. Det er kedeligt, at Peter ikke er hjemme; han vilde vist gærne tale med Dem. Han er ellers

ikke saa følsom af sig, men det har gjort et dybt Indtryk paa ham, at den Ulykke netop skulde ske paa en Udflugt, hvor han var med. Hvordan tager Magnus det?«

»Han er ikke til at kende.«

»Ja — jeg kan tænke det; han holdt jo forfærdelig meget af det Barn.«

»Kommer Deres Søn ikke hjem i Dag?«

»Gud jo, han plejer aldrig at blive saa længe borte; men hvad skal han sidde hjemme efter?«

»Jeg vilde gærne tale med ham.«

»Ja, men tag Overtøjet lidt af og vent paa ham. Jeg har et Par Stykker Arbejde, jeg skal have afsted, saa skal jeg komme ind og holde Dem med Selskab. Der er saamænd ikke saa meget at bestille; det er jo den sløje Tid; jeg har ikke mere end to Jomfruer og det lille Pjok, der har lukket Dem ind.«

»Jeg kan gaa hen til min Søster imens.«

»Og saa komme tilbage — ja, det kan De ogsaa.«

»Jeg bliver ikke længe borte — en Timestid eller halvanden.«

»Men saa maa De endelig komme igen.« Det lovede Clara.

Clara var for øvrigt ikke længe hos sin Søster. Emilie blev glad ved at se hende og tog rigtig ømt og kærligt imod hende; men hun kunde ikke forstaa, at Clara vilde tage bort fra sit Hjem og forlade sin Mand, fordi han i den Grad havde hengivet sig til sin Sorg, at han glemte alt andet.

»Men han kan ikke taale at se mig, han tror, at jeg er Skyld i Barnets Død,« indvendte Clara.

»Sorgen kan nok gøre ham uretfærdig,« svarede Emilie, »og hans Sorg er endnu ny; naar der er gaaet nogen Tid, vil han nok faa andre Tanker, og saa vil han bede Dig om at komme tilbage.«

Clara saa' paa Søsteren med et vemodigt Smil og rystede paa Hovedet. Hun vilde helst ikke tale om dette Æmne. Derfor var hun ogsaa glad ved, at Ludvig Rønne ikke var hjemme, og vilde helst gaa, før han kom.

»Jeg vilde ogsaa gærne tale med Blanka,« sagde Clara, »men hun er jo ikke saa let at

faa i Tale; hende kan man jo kun skrive til og sætte Stævnemøde. Vil Du sige hende, at jeg har været her, og fortælle hende, hvad jeg har sagt.«

»Ja. Men hvor vil Du være, Clara?«

Clara havde tænkt paa dette Spørgsmaal, og kunde svare paa det uden Betænkning, skønt hun ikke var sikker paa, at det var sandt. »Jeg skal foreløbig være hos Fru Kaspersen, Du véd, vor gamle Værtinde i Regnegade.«

»Ja, for hvis Du foreløbig ikke har noget Sted at være, eller hvis der er noget, jeg kan hjælpe Dig med, saa maa Du endelig komme til mig. Og nu maa Du snart lade mig høre fra Dig igen; naar vi er saa nær ved hinanden, kan Du sagtens give et lille Løb her op en Gang imellem — helst hver Dag, saa længe Du ikke forsømmer noget med det. Saa kan vi jo ogsaa gaa en Tur sammen. Rønne er optaget det meste af Dagen.«

»Ja — jeg skal nok se hjem til Dig,« sagde Clara.

I Store Kongensgade, næsten helt nede ved Kongens Nytorv, mødte hun Peter Kaspersen.

Han saa' spørgende paa hende.

Hun rakte ham Haanden. »Du har været hjemme hos din Moder?« spurgte hun alvorligt.

»Ja — jeg hørte Du var gaaet her ud — saa vilde jeg forsøge paa at møde Dig. Har Du travlt?«

»Nej.«

»Hvad Tid skal Du hjem?«

»Jeg skal ikke hjem i Aften.«

»Ikke?« Han saa' lidt overrasket paa hende; men han vilde ikke spørge. Hvis hun havde noget at sige ham, vilde hun nok sige det, uden at han behøvede at spørge.

»Vi kan maaske gaa lidt,« sagde hun, da de kom til Kongens Nytorv.

»Ja.«

De gik over Kongens Nytorv hen imod Nyhavn. Han saa' op paa det store Uhr — Klokken var snart syv.

Hun drejede ned ad Store Strandstræde.

Undervejs talte de kun lidt sammen og kun om ligegyldige Ting.

Paa Garnisonspladsen, ikke langt fra Kvæsthusbroen, var der en ledig Bænk.

»Lad os sætte os lidt her,« sagde hun.

»Er Du træt?« spurgte han og tog Plads ved Siden af hende.

»Nej.«

Der blev igen en lille Pavse.

Saa begyndte hun at fortælle, idet hun saa' ned paa Grusgangen: »Nu er jeg taget hjemme fra.«

Han hævede hurtig Hovedet og saa' forundret paa hende. »For bestandig?« spurgte han.

»Ja — det bliver nok for bestandig.«

»Hvor kan det være?«

»Jeg kunde ikke holde ud at være der hjemme.«

»Han var vel ikke voldsom imod Dig?«

»Nej — han talte slet ikke til mig.«

»Véd han, at Du gik, for at blive borte?«

»Ja. Jeg spurgte ham, om jeg maatte gaa; han nægtede mig det ikke.«

Han sad og saa' tankefuld frem for sig. »Det var mærkværdigt. Hvad har Du i Sinde?«

»Jeg vil se at faa en Plads, som jeg har haft før.«

»Ved en Handel?«

»Ja — jeg maa jo tage, hvad jeg kan faa.«

»Skal Du være hos din Søster?«

»Hun har tilbudt mig Ophold hos sig; men jeg vil ikke gærne tage imod det, hvis jeg kan undgaa det. Jeg vil se at faa et lille Værelse som det, jeg havde paa St Pouls Kirkeplads.«

»Men det vil jo blive en voldsom kedelig Tilværelse.«

Clara smilte bittert. »Det er længe siden, min Tilværelse har været munter.«

Han sad lidt og tænkte. »Jeg rejser til Aalborg sidst i August — Du kunde rejse med mig.«

Hun smilte igen. »For det første er der længe til sidst i August, og for det andet kan jeg ikke spille Komedie.«

»Men Du kan indøve Sangene. I mange Smaabyer kan man ikke faa anden Orkester-

musik end Klaver og Violin. Hvis Du vil tage med, behøver jeg ingen Musikdirektør. — Hvorledes gaar det med dit Klaver — skal Magnus nu gaa og spille paa det?«

»Nej — det har jeg faaet Lov at tage med — og mit store Oliemaleri — det og mine Gangklæder. Hele Indboet er mit, men jeg vil ikke tage det fra ham. Klaveret og Billedet kan jeg nok faa Lov til at sætte hjem hos min Søster — hvis jeg tager bort fra Byen — og det har jeg tænkt paa — det vilde jeg allerhelst — jeg vil ikke gærne bo i København.«

»Men det passer jo godt!« udbrød han livligt. »Saa har Du ingen Grund til ikke at modtage mit Forslag. Jeg engagerer Dig for Sæsonen! Hvis Du ikke vil være hos din Søster de faa Uger, der er til Sæsonen begynder, saa kan Du jo sagtens komme et andet Sted hen.«

»Saa tror jeg nok, jeg vil være hos min Søster saa længe,« svarede Clara.

»Og saa rejser Du med mig til Jylland?«

»Ja — naar Du selv mener, det er en Plads, jeg kan paatage mig.«

»Det er der ingen Tvivl om,« sagde han, idet han rejste sig.

Paa Vejen til Store Regnegade sagde han: »Nu maa Du selv om, hvad Du vil sige til Moder. Det er jo ikke nødvendigt at skjule, at Du er flyttet bort fra Magnus; men Du skal dog ikke fortælle hende, hvor Du skal hen til Vinter.«

»Nej — det har jeg heller ikke tænkt paa.«

»Naar Moder véd det, faar Magnus det ogsaa let at vide gennem sine Forældre.«

XV.

Paa Hotellet.

Ti Uger senere, en Formiddag i September Maaned, sad den unge Teaterdirektør Peter Kaspersen i Hotellet i en lille jysk By og læste i de nye Blade, der laa paa det store runde Bord i Restavrationslokalet. Han spillede ellers for Tiden i Aalborg, men da han havde faaet tre Kassestykker, som han var sikker paa at samle fuldt Hus paa tre Aftener i Træk, hvor han saa kom hen med dem, gjorde han af og til en lille Rejse med sit Selskab til en af de mindre Nabobyer, hvor et større Selskab ikke kunde opholde sig i længere Tid. Hans Sæson havde begyndt glimrende, fordi det var lykkedes ham

at skaffe sig de Stykker, der havde gjort Lykke i København.

Han saa' op fra sin Avis, da Døren blev aabnet. Det var Clara, der traadte ind, for at spise Frokost sammen med ham. Under deres Ophold i den lille By boede de paa Hotellet.

»Sidder Du og morer Dig over Teaterkritiken?« spurgte Clara leende, idet hun tog Plads ved Siden af ham.

»Nej, jeg morer mig snarere over, at jeg har faaet en Konkurrent her i Byen.«

Clara lo igen. »Virkelig? Det er maaske en Mester Jakel?«

»Nej, det er en falsk Englænder, der foreviser Indianere fra Ildlandet, i et Lærredstelt, der er rejst henne paa Torvet. Nu skal Du høre, hvad Bladet skriver. »Hr. Brandon holdt et lille Foredrag om Ildlandet, den store Øgruppe Syd for Sydamerika, og om dets Beboere. Hans Indianere, to Mænd og to Kvinder, er smaa og hæslige nok til at være ægte. Desuden foreviser han et levende Eksemplar af alle de Dyrearter, der efter hans Forsikring findes i Ildlandet, nemlig et Lama,

en Rotte og en Mus; han fortæller, at han ogsaa har haft nogle Strandfugle derfra, men de er ved et Uheld fløjet fra ham i Atlanterhavet. Lad os ogsaa tro, at Indianerne og til Nød Lamaet har været i Ildlandet, vi vil have Lov til at tvivle paa, at Rotten og Musen har været der. At Foreviseren af alle disse Herligheder taler godt Dansk, med engelsk-tysk Tonefald, er ikke saa underligt, eftersom hans Vugge nok har staaet paa Gammelmønt i København, men han har de sidste ti Aar faret viden om og oplevet mange mærkelige Æventyr baade i den gamle og den nye Verden.«

»Det var mærkeligt!«

I det samme traadte en Herre ind.

Clara studsede. »Det var mærkeligt!« gentog hun, denne Gang som en højt udtalt Tanke, idet hun saa' den Fremmede.

Han satte sig ved et lille Bord i Nærheden af Buffeten, ringede paa Bordklokken og bestilte Frokost, da Jomfruen kom. Hans Klædedragt havde et udenlandsk Snit. Hans Ansigtsfarve var gullig, han havde stort Over-

skæg, hvis Spidser var drejet opad, og høj, skaldet Pande.

Peter Kaspersen saa' flygtigt hen paa ham og læste saa videre i sin Avis.

Clara tog ogsaa et Blad og lod som om hun læste, men det var dog mere for bedre at kunne iagttage den Fremmede, der paa sin Side ogsaa betragtede Clara skarpt, som om han troede at kende hende.

Efter at Jomfruen havde bragt den Fremmede den Frokost, han havde forlangt, gik hun hen og sagde til Kaspersen og Clara: »Bordet er dækket i Spisestuen.«

»Tak!«

De rejste sig og gik ind i den tilstødende Stue, hvor der var dækket til dem.

»Det var din Konkurrent, Manden med Rotten,« sagde Clara.

»Du siger noget!« svarede Peter Kaspersen leende. »Det kan nok ligne ham.«

»I gamle Dage hed han ikke Brandon, men Brandt.«

»Du kender ham?« spurgte Peter overrasket.

Ja — det er ham, der har været min Moders Fuldmægtig — og vor onde Aand.«

Lidt efter gik Jomfruen atter gennem det Værelse, hvor Hr. Brandon sad. Hun havde et Brev i Haanden. Han kaldte paa hende.

Den unge Pige stillede sig foran hans Bord og saa' skælende og spørgende paa ham.

»Lidt nærmere!« sagde Foreviseren af de vilde Mennesker. »De skal ikke være bange for mig.«

Jomfruen bøjede sit kønne Hoved over imod ham.

»Hvem er det, der sidder inde i det andet Værelse?«

»Teaterdirektør Kaspersen.«

»Og Frue?«

»Nej — ikke rigtig; Damen hedder Fru Skov og er Pianistinde.«

»Jeg troede, hun var hans Frue, men saa er hun maaske hans Kæreste?«

»Jeg tænker lidt af begge Dele!« svarede den unge Pige og lo.

»Tys! ikke saa højt! — Hør, kom lidt her hen — nærmere!«

»Er jeg nu nær nok?«

»Ja. — De skulde vel ikke tilfældigvis have hørt, hvad hun hedder til Fornavn? Hvad kalder han hende?«

»Clara!«

»Clara!« gentog Hr. Brandon. »Det er godt! — De har fri Entré lige saa tidt De vil se mine vilde Mennesker, mit Lama og min Rotte fra Ildlandet. — Hvad er det for et Brev, De har?«

»Det er til Direktøren.«

Manden med Rotten tog Brevet og betragtede det. »Der er nok et Fotografi i,« sagde han, idet han gav hende Brevet tilbage.

Hun løb ind og overrakte Direktør Kaspersen Brevet.

»Det er fra Moder!« sagde han, da Jomfruen atter var gaaet, og brød Brevet. Da han fik Øje paa Fotografiet, foer han sammen, og gæmte det hurtigt i Brystlommen. Med en vis Uro gav han sig til at læse Brevet, og da han var færdig, foldede han

det langsomt sammen og gæmte det, uden at sige et Ord.

Clara saa' paa ham. »Jeg tror det Brev har gjort Dig forstemt,« sagde hun. »Er din Moder ikke rask?«

»Jo — men det er et underligt Brev.«

Lidt efter spurgte hun: »Maa jeg heller ikke se det Billede, der fulgte med?«

»Lad mig bare sidde et Øjeblik,« svarede han i en træt Tone. Lidt efter rejste han sig og gik hen til Vinduet.

Hun saa' forundret og nysgærrig paa ham, men hun vilde ikke spørge.

Lidt efter satte han sig atter hen ved Bordet, men spiste ikke mere.

Hun rejste sig, gik langsomt over til ham og lagde kærligt sin Arm om hans Hals. »Kan Du slet ikke sige mig, hvad det er, der har gjort Dig saa forstemt?«

»Jo. Det angaar ogsaa Dig.«

Hun traadte et Skridt tilbage. »Mig?«

»Magnus er atter flyttet hjem til sine Forældre. Han arbejder som Smed paa Jærnbanen, lige som før han blev Ledvogter. Moder sender et Billede til Dig.«

»Af Magnus?«

»Nej — ikke af Magnus.«

»Af hvem da?«

»Du skal straks faa det. Det er fra Magnus.«

»Men jeg troede ikke, din Moder . . . eller Magnus vidste, at jeg er her.«

»Det véd de heller ikke; men det ser ud til, at Moder og Magnus tror, at jeg véd, hvor Du er, og saa sender hun mig det lille Billede fra Magnus, og beder mig om at give Dig det, naar jeg træffer Dig. — Han tænker altsaa paa Dig med mildere Følelser end før.«

»Det lader til det,« svarede hun lidt bevæget. »Maa jeg se Billedet?«

Han tog Fotografiet op af Brystlommen, saa' paa det med et sørgmodigt Blik, før han rakte hende det.

Der kom et Udtryk af Mildhed i hendes Ansigt, da hun saa' Billedet, og mens hun længe sad og betragtede det, perlede et Par Taarer i hendes Øjne. »Min lille Dreng!« sagde hun bevæget. »Han har ladet ham fotografere efter det gamle Amatørbillede

med Drengen og Geden. Hvor det dog er smukt og fint udført.«

»Det er det første Skridt, han gør, for at faa Dig tilbage. Havde Du bare forlangt Skilsmisse.«

Hun svarede ikke straks. Saa sagde hun med dæmpet Stemme: »Det kan jeg jo gøre endnu — hvis Du vil have det.«

»Ja. Han vil snart faa at vide, hvor Du er — han kan lige saa godt faa det at vide straks. Han vil blive rasende «

»Og bedrøvet,« tilføjede hun sagte.

»Ja — og bedrøvet,« gentog han. »Men Du vil jo ikke forlade mig — vel? Ikke under nogen Omstændigheder?«

Hun rystede paa Hovedet. »Nej.«

Lidt efter rejste de sig fra Bordet og gik op paa deres Værelser.

Hr. Brandon sad endnu ved det lille Bord. Da Peter Kaspersen og Clara var gaaet gennem Lokalet, skrev han paa et Kort og ringede.

Jomfruen kom.

»Vil De give den unge Fru Skov dette?«

Jomfruen tog Kortet, læste de faa Ord,

Foreviseren havde skrevet, gav sig til at le og lagde det atter paa Bordet. »Nej.«

»Hvad vil De ikke? Hvorfor? Kan De maaske ikke læse, hvad der staar? Saa skal jeg læse det for Dem: »Undertegnede tillader sig at anmode Dem om en lille Samtale. Ærbødigst Brandon.« — Hvad er der i Vejen med det? Tror De, jeg har skumle Planer for — at jeg vil lade mine Vilde spise hende? De Fyre spiser ikke Mennesker saa længe de kan faa en Bøf.«

»Naa — ja, jeg kan jo ogsaa godt gaa op med det,« sagde Jomfruen, idet hun atter tog Kortet, læste endnu en Gang, hvad der stod paa det, og gik langsomt ud ad Døren og op paa første Sal, hvor Clara havde sit Værelse.

»Hvad er det?« spurgte Clara.

»Det er et Kort fra den Herre, der sidder nede i Restavrationen.«

Clara læste paa Kortet. Hun gik ind til Kaspersen. »Det er Manden med Rotten — han har sendt mig sit Kort; han vil tale med mig; jeg kan jo gærne gaa ned og høre, hvad han vil.«

»Lad ham komme her op — hvis jeg maa høre, hvad I taler om,« svarede Peter.

»Ja — for mig gærne.« Hun gik ud til Jomfruen. »Bed Herren om at komme her op.«

Direktøren lukkede Døren til sit Værelse paaklem, saaledes at han kunde høre alt, hvad der blev sagt i Claras Værelse.

Lidt efter blev der banket paa Claras Dør; da hun aabnede den, kom hun til at smile ved at se Manden med Rotten, som hun kaldte ham, staa og bukke saa dybt, at hans skaldede Hoved ikke naaede længer end til Dørgrebet.

»Undskyld, Frue,« sagde han med en pudsig fremmed Udtale, at jeg har taget mig den Frihed . . .«

»Det gør ingen Ting! Værsaa god, kom inden for. Vil De tage Plads.«

»Mange Tak!« — Jeg véd ikke, om De kender mig?«

»Jo.«

»Saa tager jeg altsaa heller ikke fejl. Det glæder mig at træffe Dem. Jeg véd godt,

at jeg ikke tør gøre mig Haab om, at De ogsaa gærne vil tale med mig om gamle Tider. For Dem og for hele Deres Familie staar jeg ikke i noget godt Lys. Men man har dømt mig, uden at give mig Lov til at forsvare mig. Har De noget imod, at jeg taler frit til Dem? Skulde jeg komme ind paa et Tema, som De ikke synes om, beder jeg Dem sige mig det.«

»Ja — tal De kun.«

»Tør jeg spørge — Deres Moder . . .«

»Min Moder er død!« afbrød Clara ham kort.

»Naa!« Han sad lidt og tænkte.

»Saa har De maaske intet at sige mig?« spurgte Clara.

»Nu er Deres Moder gaaet i Graven i den Overbevisning, at jeg var en stor Forbryder — det maa jeg finde mig i. Men hvis De husker, hvordan jeg kom til Deres Moder. Fattig som en Kirkerotte, Samvittigheden trykkede mig ikke, det indrømmer jeg; men jeg arbejdede saadan for hende, at hendes Formue fordobledes mange Gange. Og for mit eget Vedkommende gjorde jeg

kun smaa Fordringer; jeg kunde være bleven en rig Mand, men det tænkte jeg ikke paa. Jeg fik efterhaanden en stor Formue mellem Hænder; jeg arbejdede kun paa at formere den, uden at tænke paa, at det ikke var min egen. Og det lykkedes mig at faa Pengene til at vokse, saa jeg tidt blev helt svimmel ved at se paa dem. Deres Moder kunde være bleven meget rig, hvis der ikke var indtruffet et meget kedeligt Tilfælde.«

Her standsede Æventyreren et Øjeblik, som for at trække Vejret.

»Det var en Dag — en Søndag tror jeg — mens vi endnu boede i Borgergade, at Deres Søster var alene hjemme, fordi hun havde Hovedpine. Jeg kom hjem. For Spøg sagde jeg, at jeg vilde tage hendes Hovedpine bort og begyndte at stryge hende ned ad Hovedet — og pludselig opdagede jeg, at Deres Søster sov. Jeg havde hypnotiseret hende, uden at have villet det. Jeg blev baade overrasket og angst. Jeg prøvede nogle Eksperimenter med hende — hun adlød mine Befalinger, men jeg gjorde hende

ingen Fortræd. Senere benyttede jeg i Kaadhed den Magt, jeg havde over hende — men jeg gjorde hende aldrig Fortræd — jeg har aldrig gjort hende Fortræd. Deres Moder troede det, da hun overraskede Deres Søster paa mit Værelse, Deres Svoger troede det, Deres Søster troede det maaske selv — og jeg var i det afgørende Øjeblik saa fejg, at jeg lod mig jage bort som en Hund. Se det er sandt hvert Ord, jeg har sagt Dem.«

Igen standsede han et Øjeblik.

Clara sagde intet. Det var rigtigt hvad han sagde, han havde fra først arbejdet uegennyttig, for at formere hendes Moders Formue; men da han saa gik, tog han rigtignok med sig, hvad der var af rede Penge. Hvad han sagde om sit Forhold til Blanka, troede hun var sandt.

»Deres Moder beholdt vel ikke Hotellet, da jeg var rejst?« spurgte han.

Clara lo bittert. »Nej — De tog jo Pengene med.«

»Ikke uden Tilladelse, ikke saa mange, som der tilkom mig.«

»Ikke flere end der var,« tilføjede Clara

med samme haanlige Latter som før. »Jo — min Moder døde saamænd temmelig fattig i en lille Kælder i Regnegade — hvis det kan glæde Dem at høre.«

»De tænker lige saa slet om mig som Deres Moder tænkte i al den Tid, jeg var hos hende. Det maa jeg finde mig i. Jeg har aldrig bildt mig selv ind, at jeg var et godt Menneske; tværtimod, jeg har gjort meget ondt, og den Smule godt, jeg har gjort, er ogsaa blevet betragtet som ondt. — Deres Stedsøster, den kønne Askepot, blev jo gift, mens jeg var hos Deres Moder. Jeg kan huske, Deres Moder var meget vred, fordi Deres Svorger Maleren gik med til hendes Bryllup, og for at ærgre Deres Moder gik jeg ogsaa med. — Ja, hun har det vel godt, Askepot?«

»Ja, hun har det godt. Men min Søster Blankas Lykke fik De ødelagt.«

Tilsyneladende gjorde denne alvorlige Beskyldning intet Indtryk paa ham. Efter et Øjebliks Betænkning spurgte han: »Deres Søster blev maaske ikke gift?«

»Nej — og nu har hun bestemt, aldrig at gifte sig. Hun er Sygeplejerske paa et Hospital.«

»Det vilde have glædet mig mere at høre, at Deres Søster og den unge Maler var blevne gode Venner igen; men det bliver de altsaa ikke. Det er underligt at tænke sig, at saadant et Tilfælde helt kan forandre et Menneskes Løbebane. Men saadan gaar det — et Menneskes Liv er sammensat og afhængig af lutter Tilfældigheder — saaledes har det været med mig saa langt jeg kan huske tilbage; men hvor saa Skæbnens Luner kastede mig hen, kom jeg altid til at staa paa Benene lige som en Kat, der falder ned fra en Tagrende.« Han rejste sig. »Tak for Deres Venlighed, Frue!« Han bukkede dybt og gik.

Clara blev siddende med Hænderne i Skødet og stirrede ned for sig. Dette Menneske, som hverken hun eller hendes Moder eller hendes Søster havde kunnet lide, havde ved sine Ord fremtryllet hele den forsvundne Tid. Og han havde søgt at retfærdiggøre sig. Naar det, han sagde om sit Forhold

til Blanka, var sandt — og det tvivlede hun ikke om — saa bestod hans Brøde kun i en skæbnesvanger Kaadhed. Han blev truet med Politi, han frygtede for Politiet og flygtede. Havde han faaet Lov til at forklare sig, til at retfærdiggøre sig, saa var hendes Moder ikke bleven tvungen til at forlade Badehotellet paa Strandvejen og vilde ikke være død i en skummel Kælder som en fattig Kone; hendes Søster vilde ikke have valgt at henleve Resten af sit Liv ugift, som Søster af »Det røde Kors«, og hun selv vilde ikke være bleven gift med en fattig Ledvogter, som hun havde bedraget og gjort ulykkelig. Nej — hendes Ven kunde være rolig: hun kunde aldrig mere slutte sig til sin Mand — aldrig! — —

Det var Enden paa en tragisk Familiehistorie; de fleste af Hovedpersonerne levede endnu, men deres Livsskæbne syntes at være bestemt, uden at kunne forandres; den eneste, der var bleven lykkelig, var Askepot, Stedsøsteren.

Stakkels Moder! Hun vilde saa gærne have set sine to Døtre lykkelige — hun døde

med den Vished, at hendes skønneste Drømme var bristede.

Peter Kaspersen kom ind. »Det var en morsom Snegl,« sagde han leende. »Men jeg har ingen Grund til at være fornærmet paa ham, for hvis det er hans Skyld, at din Søsters Forlovelse gik i Stykker, at din Moder maatte opgive sit Hotel og flytte ind i Store Regnegade, saa maa det af samme Grund være hans Skyld, at Du og jeg traf sammen. Vi fulgtes et Stykke hen ad Vejen, men vore Veje skiltes, vi gik hver sine Stier, men saa mødtes vi atter, for at følges ad Resten af Vejen, og den skal føre til Lykken.«

Hun rystede paa Hovedet. »Paa min Vej har der været alt for mange Taarer, altfor mange Sukke, til at jeg kan glemme dem og tro paa en Lykke, som jeg ikke har fortjent, som jeg har forspildt.«

»Vær ikke saa mismodig! Husk paa, Sukkenes Allé fører til det dejlige Slot.«

Ende.

J. V. RODES EFTFLG.
J. SKRÆM
BROLÆGGERSTRÆDE 3.